

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BELLES & MOBSTERS BOOK FOUR

ALEXEI

EVA WINNERS

.....

ALEXEI

.....

Belles & Mobsters Serisi Koleksiyonu

EVA KAZANANLARI

İÇİNDEKİLER

[Uyarı](#)

[Çalma](#)

[Listesi](#)

[Önsöz](#)

1. [Alexei - İki Hafta Önce](#)

2. [Aurora](#)

3. [Alexei](#)

4. [Aurora](#)

5. [Aurora](#)

6. [Aurora](#)

7. [Alexei](#)

8. [Alexei](#)

9. [Aurora](#)

10. [Aurora](#)

11. [Alexei](#)

12. [Aurora](#)

13. [Alexei](#)

14. [Aurora](#)

15. [Alexei](#)

16. [Aurora](#)

17. [Alexei](#)

18. [Alexei](#)

19. [Aurora](#)

20. [Alexei](#)

21. [Aurora](#)

22. [Alexei](#)

23. [Aurora](#)

24. [Alexei](#)

25. [Aurora](#)

26. [Alexei](#)

27. [Aurora](#)

28. [Alexei](#)

29. [Alexei](#)

30. [Aurora](#)

31. [Alexei](#)

32. [Aurora](#)

33. [Aurora](#)

34. [Alexei](#)

35. [Aurora](#)

36. [Alexei](#)

37. [Aurora](#)

38. [Aurora](#)

39. [Alexei](#)

40. [Aurora](#)

41. [Aurora](#)

42. [Alexei](#)

[Sonsöz](#)

[Belles & Mobsters'ın Önizlemesi: Raphael](#)

[Raphael Önsözü](#)

[Bozuk Zevk Önizleme](#)

[Teşekkür Benimle](#)

[Bağlan](#)

UYARI

Bu e-kitap rahatsız edici sahneler ve yetişkin dili içermektedir ve bazı okuyucular için saldırgan olarak değerlendirilebilir. Bu e-kitap SADECE yetişkinler için hazırlanmıştır. Lütfen dosyalarınızı akıllıca ve reşit olmayan okuyucuların erişemeyeceği bir yerde saklayın.

*Belles & Mobster serisindeki her kitap tek başına okunabilir.
Belles and Mobsters Beşinci Kitap'a bir önizleme isterseniz, okumaya devam ettiğinizden ve Raphael'in
önsözüne göz attığınızdan emin olun.
Ve eğer Kingpins of the Syndicate serisine bir göz atmak istiyorsanız, Raphael'in Önsözünden
sonra okumaya devam edin!
İyi eğlenceler!*

Telif Hakkı © 2022 Winners Publishing LLC ve Eva Winners
tarafından Kapak Görsel Tasarımcısı: Eve Graphic Design LLC

Model: Kyle Beaumont

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında,
yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere,
herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

OYUN LİSTESİ

<https://open.spotify.com/playlist/1u5AcXCDNS3Dm5yBpHtscy?si=0K3mPqiOTJeWRrKU9FRatA&pt=096ec0420341156bd9362269449424d1>

.....

PROLOGUE

.....

Aurora

T *Başka bir yolu olmalı,* diye düşündüm milyonuncu kez. Topuklarım karanlık sokağın kaldırımına çarptı. Bu ürkütücüydü ve silahım ya da Alexei olmadan yürümek beni rahatsız ederdi. Yine de bunu yanımdaki soğuk, metanetli pisliğe asla itiraf etmezdim.

Mütevazi bir yer ve sade bir bina. Bu sessiz, karanlık sokakta sapıkça bir seks kulübü olduğunu asla tahmin edemezsiniz. Büyük, tuğla bir ev, iki katlı, karanlık ve sessiz. Etrafta hiç araba ve trafik yoktu. Bana çıkmaz bir sokağı, korku filmlerindeki seri katillerin kurbanlarını işkence etmek, tecavüz etmek veya öldürmek için götürdükleri pis, ara sokakları hatırlattı.

Omurgamdan aşağı soğuk bir ürperti aktı; gecenin ürkütücü sessizliğini sadece topuklarımın zar zor koordine edilen şakırtıları bozuyordu. Kulübün kapısından girdiğimizde beklentinin ne olacağını hâlâ bilmiyordum.

"Pratik bile yapmadık," diye mırıldandım nefesimin altında, kalbim sinirle gümbürdüyordu. Savaşa giderken kendimi daha iyi hissediyordum, seks kulübüne giderken değil. "Daha iyi bir yolu olmadığına emin misin?" Sessizce tısladım.

Alexei Nikolaev dondurma yemeye gidiyormuşuz gibi davranırken ben kendimi kaybediyor ve çıldırıyordum. *Buz sarkıtları daha iyi,* diye düşündüm alaycı bir *şekilde*. Adam hiç duygularını göstermiyordu.

"Evet." Cevabı kısa ve sertti. Bunda şaşılacak bir şey yoktu. Adam neredeyse hiç konuşmuyordu ve buz gibi soğuktu. Lanet bir heykel gibi soğukkanlıydı.

Bu plan konusunda kendimi rahat hissetmiyordum. Onları kandırmak için gösteri yapmaktan bahsediliyordu. Gösteri! Tanrı aşkına, ben bir oyuncu değildim. Ben bir FBI ajanıydim. Seks kulübüne gitmenin işimin bir parçası olacağını hiç düşünmemiştim. Ama işte buradaydık, bir tanesine gidiyorduk.

Ama Ivan Petrov'u yakalama şansının elimden kaçmasına izin veremezdim. O benim davamdı. Ve sözde, bu mekanı işleten bir adam vardı ve ona ulaşmak için biletimiz olacaktı. Igor'un dikkatini çekmeliydik! Ivan'ın lehine olan bir herif.

Kollarımı belime dolayarak kısa, kırmızı mini elbisemin ipeksi kumaşını kavradım. Elbisenin üst kısmı üzerime bir korse gibi oturuyordu ve şimdiye kadar giydiğim en dar şeydi. Her nefes alıp verdiğimde, göğüslerimin elbisenin içinden fırlayacağından emindim. Elbise kısaydı, benim beğenime göre çok kısaydı ve vücudumun her kıvrımına yapışıyordu. Birleştirme

Elbise ve kırmızı ayakkabılar beni daha çok paralı eskort gibi gösterdi.

Hiçbirini ben seçmedim; ödevle birlikte geldi. Alexei Nikolaev'in izniyle. Topukluları alıp onun güzel suratına fırlatmayı tercih ederim.

Bu kadar kasvetli, bu kadar soğuk bir adamın nasıl bu kadar cesur bir şey seçebildiği beni aşıyordu! Ama sonra, bu boku giyen o değildi. Bendim.

Yan yana yürüdük, topuklu ayakkabılarımla tempomu koruyabilmem için onun adımları daha yavaştı. Onu ilk kez takım elbise içinde görüyordum. Genellikle siyah kargo pantolonunu, düz siyah gömleğini ve savaş botlarını giyerdi. Adamdan hoşlanmıyordum ve fiziksel görünüşü dikkatimi çeken bir şey değildi... genellikle.

Yine de bugün normalden daha zordu.

Lanet olsun. Bu. Lanet olsun.

Yanlış bir adım attığımda bileğim titredi ve neredeyse dengemi kaybediyordum.

Ama ben tökezleyemeden, mürekkepli eli üst koluma dolandı ve beni yakaladı. Gözlerim, dokunuşunun tenimi yaktığı, kanıma sıcak dalgalar gönderdiği yere fırladı.

Sonra gözlerim yüzüne kaydı. Aynı statik, hareketsiz ifade. Aynı soğuk, soluk mavi gözler. Bana ilk kez dokunuyordu. Rahatsız edici bir şekilde benimkine yakın olan vücuduna odaklandım; o kadar yakındı ki kolonyasının kokusunu alabiliyordum. Narenciye ve çamın garip bir karışımı. Aslında çok güzel kokuyordu.

Sertçe yutkundum. "Teşekkürler," diye mırıldandım usulca, sesim hafifçe nefessiz kalmıştı. Bu kadar soğuk bir insandan böylesine yakıcı, boğucu bir sıcaklık çıkması nasıl mümkün olabilirdi?

Yanıt yok. Zar zor bir baş sallama.

Adımlarımız biraz daha yavaşlayarak devam ettik. *Clack. Clack. Clack*

Ayrık siyah kapının önünde durmamız için on adım daha atmamız gerekti. Soluk mavi gözleri bana kısa bir bakış attı ve yutkundum boğazımdaki yumru. Eğer bu onu rahatsız etmiyorsa, beni de rahatsız etmiyordu.

Başımı salladım ve o da kapıyı çaldı. Bir. İki. Üç.

"Bir tane daha," diye mırıldandım. Kaşlarını kaldırdı. "Üç kötü şans getirir," diye açıkladım.

Kapıyı bir kez daha çaldı ve kapı bir sonraki seferde açıldı.

Önümüzde abartılı, siyah bir kokteyl elbisesi giymiş bir kadın duruyordu. Üzerindeki her şey tam olarak doğrudu - vücuda oturan elbisesi, mücevherleri, makyajı ve ayakkabılarına kadar. Her şey mükemmeldi.

Kahverengi gözleri Alexei'ye kilitlendi. İçlerinde arzu titreşiyordu. Ve tanıma!

Bu adamın buraya ne sıklıkla geldiğini merak ederek yan gözle ona doğru bir bakış attım. Gözlerimi kadına çevirdiğimde, onun da gözlerini üzerimde, beni değerlendirirken buldum. Başını salladı ve bizi içeri almak için geri çekildi.

Alexei'nin eli sırtımın alt kısmına geldi, beni dürterken dokunuşu elbisemin kumaşını yakıyordu. *Bundan hoşlanmıyorum*, diye tekrar tekrar aklımdan geçirdim. İlerlerken adımlarım tereddütlüydü ama artık geri dönüş yoktu. Kapı gümbürtüyle arkamızdan kapandı ve kalbim daha hızlı çarpmaya başladı.

Her adımda odayı taradım. Duvarlar siyaha boyanmıştı, ancak resepsiyon alanı mermer beyazıydı, bu da kontrastı keskinleştiriyordu.

"Havva'nın Elması'na hoş geldiniz," diye mırıldandı kadın, gözleri Alexei'ye açılmıştı. Ve gülümsemesi! O kadar parlaktı ki, tüm kulübe güç verebilirdi.

Boğazımda boğuk bir kahkaha köpürdü ama hemen yuttum. *Bu lanet isim çok aptalca!*

Alexei'nin sırtındaki büyük eli beni ileri doğru itti. Bir adım atarak bordo duvarlı ve aynalı tavanlı bir koridora yöneldim. Bu, loş ışıklarla birlikte ciddi bir porno seti havası veriyordu.

Koridorun sonuna gelene kadar yürümeye devam ettik ve sağ tarafta bir bar bulunan büyük bir odaya açıldık. Oda siyaha boyanmıştı ve duvarlardan sarkan kalın oryantal halılardan, kırmızı mermer zeminlere ve tavandan sarkan yakut avizeye kadar koyu kırmızı vurgular vardı.

Gözlerim odadaki insanların üzerinde gezindi. Birbirlerine karışmışlardı, erkeklerin gözleri kadınlara aç, sanki alışveriş yapıyorlardı.

"İçki?" Alexei'nin soğuk sesi dikkatimi tekrar ona çevirdi. Başımı salladım ama aslında sadece *"FBI'in orospu çocukları, nerede bu lanet olası Igor?"* diye bağırarak istiyordum.

Kalabalığın içinden geçiyorduk ve hem kadınların hem de erkeklerin bakışlarını fark etmemek mümkün değildi. Alexei'den hoşlanmamama rağmen kendimi ona yaklaşıırken buldum. Kimsenin yanlış bir fikre kapılmasını istemiyordum ve o da parlak bir fikre kapılıp beni bir saniye bile yalnız bırakmasa iyi ederdi.

Bar taburelerine oturduğumuzda barmene işaret etti.

"Hanımefendi için votka spritz ve benim için konyak." Alexei'nin sesi ilgisiz ve soğuktu, biraz da tınılıydı. Ona kısa bir bakış attım, dudağındaki o küçük yara izi bir şekilde büyüleyiciydi. Sık sık nasıl olduğunu merak ederdim.

İçkiler getirildiği anda can simidi gibi benimkine uzandım ve bir yudum aldım. Bu gece ihtiyacım olacaktı. Odaya bir göz attım ve birden Alexei'nin dudaklarını kulak mememde hissettim.

"Göz teması yok." Nefesi tenime karşı sıcaktı. "Aksi takdirde, bu bir davettir."

Gözlerim büyüdü ve bakışlarımı hemen ona çevirdim. Burada sözde bir çift olarak bulunuyorduk. Bu yeterince kötüydü; başka erkeklerin daha fazla ilgisini çekmekle ilgilenmiyordum.

Önüme bir içki daha kondu.

"İsa, Meryem ve Yusuf," diye mırıldandım nefesimin altında. İkinci içkimi yudum yudum içtim. Daha ağzımı açamadan önüme üçüncü bir içki kondu. Onu almadım; yoksa sarhoş olma yolunda ilerliyor olacaktım.

"Alexei Nikolaev." Arkamızdan ağır aksanlı bir ses geldi, büyük bir el omzuma kondu. Tanımadığım bu dokunuş karşısında irkildim.

Aleksey Rusça bir şeyler söyledi, sesi kıpırtısızdı ve soğuk tenoru açıktı.

Omurgamdan aşağı bir ürperti yayıldı. Gözümü kırpmama fırsat kalmadan adamın eli omzumdan düştü.

"Kulübün tadını çıkarıyor musunuz?" Adam ikimize de sordu ama gözleri benden hiç ayrılmadı. Bana bakıyordu ve bunu gizlemeye bile çalışmıyordu.

Boğazımı temizledim. "Harika," diye cevap verdim, gülümsemeye zorlayarak.

Alexei kıpırdamadan durdu, gözleri profesyonel bir ilgisizlikle adama kilitlenmişti.

"Bizi tanıştır, Alexei."

"Aurora. Igor." Adımın Alexei'nin dudaklarından dökölme şekli bana bir şeyler yaptı.

Dikizci Igor gözleriyle beni adeta soyuyor, tüylerimi diken diken ediyordu. Alexei de aynısını görmüş olmalıydı çünkü eli kalçama geldi ve sıcaklığı beni keyifli bir titremeyle savaşımaya itti.

Bekle. Ne?

"Bir tur ister misin Aurora?" Igor teklif etti, gözleri hiç ayrılmıyordu Ben.

Elim Alexei'ninkini kapadı ve beceriksizce okşadım. "Ah, teşekkür ederim.

Alexei zaten teklif etti." Tatlı tatlı gülümsedim. En azından bunun fena olmayan, tatlı bir gülümseme olduğunu umuyordum.

Igor gülümsedi ama bu gülümseme gözlerine ulaşmadı. Kimdi bu Igor? Onda beni rahatsız eden bir şeyler vardı. Kafamda Ivan Petrov'un dosyasını gözden geçirdim ama kayıtlarda ne Igor adını ne de yüzünü hatırlıyordum.

Nikolaev'in adamlarına göre, Ivan Petrov'a ulaşmak için biletimiz Igor'du. Sözde Petrov'un yakın çevresinden biriymiş. Beni endişelendiren kısım Nikolaev'in adamlarıyla bu adam ve Ivan Petrov arasındaki bağlantıyı bilmiyor olmamdı. FBI Igor'un adını bile duymamıştı.

Kabul etmek gerekir ki, bu davayı daha yeni almıştım. Bu davayı kişisel nedenlerle üstlenmişim ve ofisimizdeki tek genç kadın olduğum için Alexei Nikolaev ile eşleştirildiğimden şüpheleniyordum. Yirmi beş yaşım genellikle aleyhime çalışırdı, ta ki bir seks kulübü için birine ihtiyaçları olana kadar. Şerefsizler!

Igor'u taradım ve özelliklerini ezberledim. Daha sonra FBI veri tabanını inceleyecek ve herhangi bir eşleşme bulup bulamayacağıma bakacaktım.

Saçları koyu renkti,

Kısa kesilmiş, askeri tarzda. Fena görünmüyordu, ta ki onunla göz göze gelene kadar. Gözleri koyu, neredeyse siyahtı ve bakışlarındaki sinir bozucu bir şey bana pek iyi gelmiyordu.

Sonra Alexei'nin ne dediğini hatırladım. Göz teması kurmayın; aksi takdirde bu bir davettir.

Hemen başımı çevirdim ve Alexei'nin sert yüzüne odaklandım. O soğuk gözler eriyen kutup buzullarımızı dondurabilirdi.

"Sizin için bir VIP odası hazırladım," diye ekledi Igor, biraz gergin ve rahatsız edici bir sessizliği bozarak. Alexei Nikolaev'in sessizlikle bir sorunu yoktu. Bense pek değil. Bu beni deli ediyordu. Büyük bir evde, dört erkek kardeşle büyürken, ev asla sessiz olmazdı. Banyoda saklansanız bile yine de mahremiyetiniz olmazdı.

"Do svidaniya." Aleksey, İgor'u tek kelimeyle kovdu. Yoksa Rusça'da iki miydi?

Igor gözlerini bana doğru son bir kez kırpıştırarak koşar adımlarla ilerledi. Ortadaki dans pistinde insanların arasında kayboluşunu izledim. Dans pistinin her köşesinde, çıplak bir dansçının hayatı buna bağlıymış gibi vücudunu salladığı küçük, yükseltilmiş bir platform vardı.

Birkaç çift dans pistinin kenarındaki localarda oturmuş, dans eden insanları izliyordu. Onların bakışlarını takip ettim ve gözbebeklerim neredeyse kafamdan fırlayacaktı. Bir kadın elbisesini beline kadar kaldırmış, çıplak poposunu herkese gösteriyordu.

Onun da fark edip etmediğini görmek için Alexei'ye döndüm ama yüzünde hiçbir tepki yoktu. Sıra dışı sarı saçları ve soluk mavi gözleriyle mürekkepli yüzü kıpırtısız bir maskeydi. Tıpkı kardeşi Vasili Nikolaev gibi, Aleksey'in de vücudunun her gözeneginden karanlık sızıyordu.

"Bu o adam mı?" Alexei'ye sordum. "Da."

Konuşmamızı minimumda tutarak hafifçe başımı salladım. Farkındalık omurgamdan aşağı süzüldü ve atmosfer yoğunlaştı. Bir grup adam bara geldi, sesleri kısıktı ve gözleri benim üzerimdeydi. Kendimi avlanmaya hazır bir av gibi hissediyordum.

"VIP odası. Hemen." Tamam, belki de Alexei kıcıma karşı açık bir av sezonu açılmasına izin vermezdi. Sesi soğuk ve karanlıktı; gerçek hikâyesinin ne olduğunu merak etmeme neden olan bir ton. Tek bildiğim dosyasında yazarlardı ama çok daha fazlası olduğunu biliyordum.

Yine de, bu kendimi endişelendirmem gereken bir şey değildi.

Ayağa kalktı ve bana elini uzattı. Hiçbir şey söylemeden elini tuttum ve aval aval bakan kadın ve erkeklerin yanından geçtik. Randevumun ardından baygınlık geçiren erkekler olduğu da gözümünden kaçmadı.

Hayır, randevum değil, hemen kendimi düzelttim.

Alexei beni kısa koridordan geçirdi ve sonra bir kapıdan geçirdi. VIP süitimize. Odanın parlak, siyah mermer zeminleri, üç kırmızı kadife duvarı ve iki yönlü camla kaplı bir duvarı vardı.

Bir duvara Aziz Andrew'un haçı asılmıştı ve nefesimi yuttum, gözlerim arkamdaki metanetli adama kaydı.

"Bunu aklından bile geçirme," diye uyardım, sesim titriyordu.

"Sakin ol." Onun tek kelimelik cevapları beni delirtiyordu. Ben burada parçalanıyor ve bu adam... hiçbir şey. Hiçbir şey. Sıfır.

Sinirlerimi yatıştırırmayı umarak bakışlarım odanın geri kalanına kaydı. Sahneyi gören pencereye bakan, altın rengi ahşap çerçeveli siyah bir sandalye vardı. Ceketinin düğmelerini açıp çıkarmasını ve dikkatsizce yan masaya atmasını izledim.

Bir kral gibi görünerek sandalyeye oturdu. Gergin bir şekilde bir ayağımdan diğerine geçtim. Nerede oturmam gerekiyordu? Karartılmış ışıklar tüm bu duruma bir vay vay vay havası verdi.

"Otur." Tek kelimelik bir emirdi, sesi kayıtsızdı ama yine de tüylerimi diken diken etti.

"Nereye?" Boğuk bir sesle söyledim.

Cevap vermedi. Muhtemelen beni aptal sandı. Burası bana açıklandığı gibi bir çiftler kulübüydü. Yakınlık bekleniyordu.

Ona doğru bir adım attım. Ve bir adım daha. Sersemlemiş gibi yavaşça arkamı döndüm ve kucağına oturdum. Sırtım kaskatı kesilmişken gözlerim pencereden dışarı kaydı ve karanlık, delici bir bakışla kilitlendi. Igor!

"İzliyor," diye mırıldandım nefesimin altında.

"Da." Kahretsin, Rus sesi İngiliz sesinden daha seksiydi.

İki kalp atışı ve elleri belime geldi. Yüzünü görmek için arkamı dönmemi sağlayacak kadar sıkı. Yine de orada bir şey bulamayacağımı biliyordum. Bu adam maskesinin arkasına saklanmakta çok iyiydi.

Elleri belimden ve kalçalarımın altına kaydı. Tüylerim diken diken oldu ve bir iniltiyi bastırmak için dişlerimi sıkıttım. Alexei tanıdığım en soğuk adamdı, bir suçluydu. O zaman vücudum neden yanıyordu? Kendimi yanıyormuş gibi hissediyordum, Alexei'nin arkamdaki sert vücudunu hissetmek kalçalarımın arasındaki ağrının nabzını hızlandırıyordu.

Bunun sadece göstermelik olduğunu kendime hatırlattım. Gerçek bir çift olduğumuz izlenimini vermeliydik. Ama onun dokunuşu gerçektir, çok gerçektir. Gözlerimi iki adam ve bir kadının bize gösteri yaptığı pencerenin dışına odakladım.

İki adamın hayatları ona bağılıymış gibi sarışın kadına dokunmalarını izledim, gözlerim üçüne sabitlenmişti. Eteği beline dolanmış, omuz askısı çıkmış, göğüsleri ortaya çıkmıştı. Adamların elleri kadının her yerindeydi, aç ve sert. Yüzündeki ifade

Yüzümde saf bir mutluluk ifadesi vardı. Damarlarımdaki kan bir cehennem gibi yanıyordu; tenim alışılmadık bir hisle uğulduyordu. Nefes alamıyordum, hava çok yoğun, ciğerlerim çok dardı.

Tek bir hamlede adamlardan biri kadının içine girdi ve kadının iniltisi camda titreşti. Yumuşak soluğum karanlık boşlukta yankılandı. Odada elektrik çatırdadı ve onu izlerken ağzım kurudu.

Avuç içleri cama yaslanmıştı. Tanrım, bir oda tutmalılar, açıkta yapmamalılar, diye düşündüm kendi kendime. Gerçi seks kulübünün amacı bunu açıkta yapmaktı. Tanrım, bu beladan kurtulmama yardım et!

İnlemeleri delici bir hal aldı, onları buradan yüksek sesle ve net bir şekilde duydum. Adamlardan biri elini kızın etrafına sardı, parmakları göğüs ucunu sıktı ve kızın nefes nefese iniltisi camdan dışarı çıktı. Kendi göğüs uçlarımın gerildiğini hissettim.

Rahat etmeye çalışarak yer değiştirdim, kendimi çok sıcak hissediyordum. Sonra tekrar yer değiştirdim, kığım Alexei'ye hafifçe sürtündü ve donakaldım.

Alexei sertti.

Başım tekrar onun yüzüne döndü. Benimkiyle aynı ifadeden başka bir şey yoktu. Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, nefesim daralıyor ve bu adam hiçbir şey göstermiyordu. Hiçbir duygu. Hiçbir arzu titreşimi.

Sert olması dışında. Bu düşünce şehvetle dolmuş beynimi delip geçti.

Tüm düşünceler beynimden buharlaşıp gitmiş, geriye sadece tenimi yalayan bu şehvet ateşi kalmıştı. Kucağında kaydım ve gözlerinde ahlaksız bir açlığın titreşimi parladı. Soluk mavi bakışlarındaki alevler Beni yut.

Sonra patladı. Bir saniye önce onun kucağında oturuyordum. Avuç içlerim cama dayalıydı ve kığım havada eğilmiştim.

ALEXEI

O kadar sertleşmişim ki, sikim onun kıcını zorluyordu. Ona dayandığı anda kontrolüm kırıldı. Kan beynimde kükredi ve doğruca kasıklarına aktı. Kendimi kaybettim.

Avuç içlerini cama dayayarak onu eğdim ve ellerimle kırmızı elbisesini yukarı iterek kıcını gözlerimin önüne serdim. Kadın şimdiye kadar gördüğüm en ince ipi giymişti. Vücudumu onunkine bastırdım, böylece sikimi kıcının yumuşak kıvrımında hissedebiliyordu.

Dudaklarımı kırılğan boynuna bastırarak yumuşak teninin, ağzımın altında hızla atan nabzının tadını çıkardım. Köprücük kemiğinin üzerindeki deriyi yalayarak avuçlarımı yuvarlak kıcına götürdüm.

"Hazır mısın?" diye sordum. Ağzından küçük bir inilti kaçtı, nefes alıp vermesi zorlaştı.

Omzunun üzerinden baktı, gözlerimiz birleşti. O derin, sıcak kahverengi gözler. Çikolata rengine. O da çikolata gibi kokuyordu.

"Hazır mısın, Kroshka?" Bu onun beni durdurmak için son şansıydı.

"Evet." Sesi soluk soluğaydı, dudakları kıpkırmızıydı ve gözleri şehvetle buğulanmıştı. Benim için mi yoksa o üçlü çiftin yaptıklarını gördüğü şey için mi olduğunu bir bilsem.

Ufak tefek, siyah saçlı FBI ajanı sürprizlerle doluydu. Çok ileri gitmemeliydim. Bana dokunan her şey kırıldı. Dokunduğum her şey mahvoldu. Kirli.

Ama bu oyunu doğru oynamazsak, Igor bizi ispiyonlayacak ve Ivan'a giden biletimiz cehenneme gidecekti. Ona bakma şekli beni çok kızdırdı. Omurgamdan aşağı soğuk bir öfke gönderdi ve onu öldürmek istememe neden oldu.

Aurora *benimdi*. Göğüsleri. Kıç. Am. Hepsi benim. Ama ağzı öyle olmayacaktı. Öpmedim.

Etrafına uzandım ve kalçalarını ayırdım, çürük kumaşı kenara ittim ve parmağımı kıvrımlarından geçirdim. Sırılıklam olmuştu. O kadar ıslaktı ki parmaklarım saniyeler içinde sırılıklam olmuştu.

Tanrı yardımcım olsun ama aynı anda hem sarhoş edici hem de çıldırtıcıydı. Daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyordu.

Uyarılması bile çikolata gibi kokuyordu, içine çektiğin ve sonsuza kadar sisteminde kalan bir uyuşturucu gibi. Parmaklarımı daha derine soktum ve amı parmaklarımın etrafında sıkıştı. Başı geriye dıştı, gözleri omzunun üzerinden, ağır göz kapaklarının arasından beni izliyordu ve yanakları kızarmıştı.

Boştaki elimle saçlarını tuttum ve geriye doğru çektim, kulüpteki diğer kişilerin bizi izlediğinin farkındaydım. Yine de bizi zar zor görebiliyorlardı. Sadece dış hatlarımız görünüyordu çünkü bizi net olarak görememeleri için ışıkları tam olarak karartmıştım.

Amcığı parmaklarımın etrafında kenetlenmeye devam etti, parmaklarımı içeri ve dışarı iterken daha fazlası için istekliydi. Kıcını bana doğru itererek inlemeleri daha da arttı. Sonra hiç uyarmadan parmaklarımı geri çektim ve ağzına götürdüm. Ben sormadan dudakları aralandı ve parmaklarımı emerek temizledi.

Çok güzel!

Bir elimle saçlarını tutmaya devam ederek pantolonumun kemerini açtım, tangasını kenara ittim, sonra kaya gibi sertleşmiş sikimi sıcak kıvrımları boyunca kaydurdım ve içine girdim. Çok sıkıydı, amcığı sikimin etrafında bir kale gibi kenetlenmişti. Onu sertçe becerirken inlemeleri gğşme doğru titreşti.

Son iki haftadır, o küstah ve akıllı ağzını açtığından beri tek istediğim buydu ve hayal ettiğimden de iyiydi.

Cennet gibi hissettiriyordu. Benim hakkım olmayan kendi kişisel cennetim, ama yine de tadına baktım. Onu sert ve acımasızca becerirken tüm kontrolüm dağıldı. Her itişime bir iniltiyle karşılık veriyordu.

Onu kıracağımdan endişeleniyordum, alçak uyarı hırıltısı beni mahmuzladığında kendimi gevşemeye zorladım.

"Daha fazla." Buna mecbur olmaktan çok mutluydum, hızımı artırdım ve acımasızca ona vurdum. Yumuşak inlemeleri nefes nefese, acil çığlıklara dnştı. Çok yaklaşmıştı. Sanki kendi orgazmımmış gibi hissediyordum. Başını çevirdim, böylece zevkten paramparça olurken yüzünü grebilecektim. Benim için.

Koyu renk gözleri arzuyla parlıyordu, ağzı ayrılmıştı ve ben onu daha hızlı ve daha derinden becerdim, ta ki parçalandığını hissedene kadar, amcığı sahip olduğum her şey için beni sağıyordu. Muhteşemdi.

Omurgamda bir ürperti dalgalandı ve yükümü doğrudan onun dar, sıcak amına boşalttım ve hayatımın en güçlü orgazmı beni kesti.

Sikeyim. Ben.

Sanki benden teselli arıyormuş gibi vücudu bana yaslandı. Bil-diği çok az şey vardı, ben sadece yıkım getirdim. Asla rahatlık değil.

Elimi kullanarak başını kendime doğru çevirdim ve hayatımda ilk kez bir kadını öpmek istedim. Sadece bir kadını değil; bu kadını.

O da aynı dürtüyü hissetmiş olmalı, çünkü gözleri ağzımda oyalandı.

Boku yemiştim. Hem de çok!

Birinci Bölüm

ALEXEI - İKİ HAFTA ÖNCE

Vasili parmaklarını masasının yüzeyine vuruyordu. Ellerini meşgul etmeyi severdi. İnsanların hareket etmemesini tercih ederdim. kesinlikle konuşmazdı. Konuşanlardan nefret ederdim. Duvara yaslandım, kollarımı kavuşturmuş bekliyordum.

Vasili sonunda sessizliği bozarak, "Bir fikrim var," dedi. Ben kıpırdamayınca, "Duymak ister misin?" diye devam etti.

Kaşımı kaldırdım. Bunu dile getirmek zorunda kaldığına göre iyi bir fikir olmamalıydı.

Vasili genellikle anlatmakla ilgiliydi, fikirlerini paylaşmakla değil. Ve kesinlikle fikir sormazdı. Muhtemelen Sasha'nın sürekli isyan etmesinin nedeni de buydu. Ben yapmadım Her halükarda umurumda. Fikir hoşuma giderse, ona yardım ederdim. Hoşuma gitmezse, etmezdim.

Tıpkı Cassio ve çetesiyle yaptığım gibi, onlarla çalışmayı sevmemin nedeni de bu.

"Hayır mı?" Vasili sordu.

"Nasıl olsa bana fikrini söyleyeceksin," diye kestirip attım. "O zaman neden soruyorsun?"

Tap. Tap. Dokun.

Vasili tedirgindi. Bu günlerde çok ender rastlanan bir durumdu. Isabella, anne tarafından üvey kız kardeşim, onu rahatlattı. *Her şeye değdi*, dedi Vasili. Aferin onlara. İki üvey kardeşimin de birbirini bulmasına sevinmiştim. Ve hayır, Vasili ve Isabella'nın kan bağı yoktu. Vasili ile babamı, Isabella ile de annemi paylaşıyordum.

Tap. Tap. Dokun.

Vasili'nin soğukkanlı bir yapısı vardı ama ailesine yönelik tehditlerle iyi başa çıkamıyordu.

Doğrusu, hiçbirimiz bilmiyorduk. Ne Cassio ne de kardeşi. Ne Luciano. Ne

de Nico. Ailemiz tehdit edildiğinde her birimiz çılgına döndük.

Belles ve gangster anlaşması bu tehditlerden biriydi ve hepimiz bunu ortadan kaldırmak için çok çalıştık. Marco King ile sona erdi ve kadın ticareti konusunda işler kolaylaştı. Bunun başlıca sebebi tüm sahilin insan kaçakçılığı yapan herkesi barındırmak. Benito ve Marco King'in öldürülmesi, böyle bir anlaşmayı yürütebileceklerini düşünen diğer aptallar için iyi bir örnek teşkil etti. Ya da her türlü insan kaçakçılığına.

Ama her zaman notu almayan bir kötü adam olacaktı ve Savaşmamız gereken biri. Şu anki hedefimiz Ivan Petrov'du. FBI'ın yıllardır peşinde olduğu gölge hayalet. Şahsen ölmesini istediğim adam. Şimdi ailemi tehdit eden adam.

Vasili, "O herifin çocukları almasına izin vermeye devam edemeyiz," diye homurdandı. "Nikola'yı alacağını ima ederek bile çok ileri gidiyor."

Bir çocuk daha kaçırıldı. Güpegündüz, etrafı insanlarla çevriliyken. New Orleans'ta işlek bir caddenin ortasında. Ivan Petrov her şeyin arkasındaydı.

kaçırma olaylarında. Bu onun imzasıydı. Kaçırılan çocuk o piçin aradığı yaş ve fiziğe sahipti. Ayrıca, Ivan'ın geride bıraktığı mesaj açıkça bana yönelikti.

Borcunu ödemedin.

Yeğenin ödeyecek.

İmzaya gerek yok. Ivan'ın eninde sonunda tahsilat için geleceğini biliyordum. Hiçbir borcu ödenmeden bırakmazdı. O piç kurusuna borç ödemekten kurtulmanın tek yolu ölümdü. Ama o zaman nihai borcunu ödemiş sayılırsın, değil mi?

Siktiğimin sapık psikopatı!

Bugün bile yıllar önceki kararımdan pişman değilim.

Koyu renk gözleri ve daha da koyu renk saçları olan küçük kızı istiyordu. O zamanlar vali, bugün ise senatör olan babasına, Ivan Petrov'a ihanet ettiğinde neler olabileceğini öğretmek için kullanılacak bir ders olması gerekiyordu. Ama bu küçük kızın ödeyeceği bir borç değildi. Ben de ona ihanet ettim. Küçük kız ve ben Ivan'ın pençelerinden kaçtık.

Ama çocuk yapmadı. Kardeşi.

Bu konudaki suçluluk duygusu hâlâ içimi kemiriyordu. O çocuğun da benim yaşadığım cehennemi yaşamak zorunda kaldığını bilmek. Kimse bunu yaşamak zorunda kalmamalı. Bu boka katlanmak. Ivan'ı ona ve kız kardeşine yönlendirerek çocuğun cehenneminden ben sorumluydum.

Sadece bu bilgi bile beni boğuyordu. Okyanusun dibine batarken bacaklarıma bağlı ölü bir ağırlık.

Bugüne kadar Ivan'ın ne yaptığını çok iyi bildiğinden hiç şüphem olmadı. Genellikle, kendisine ihanet eden adamları öldürmek için beni kullanırdı. Ve bu adamlar da en az onun kadar aşağılıktı. Onların işini bitirmek beni rahatsız etmiyordu. Ama bir keresinde, sırf kendisine bir parça toprak satmayı reddettiği için rakibinin çocuklarını takip etmem için beni gönderdi.

Yıllar önce şansım varken onu öldürmediğim için içim yanıyordu. Bir anın bir kısmı. Kaçırılmış bir şans. Ama o tek bir duygumla oynadı ve beni manipüle etti. Ailemi tanıdığını ima etti, bana takip etmem için bir ipucu verdi. Ve sonra beni mahvetti.

Lanet duygular.

Bunları yakabilsem ve bir daha hiçbir şey hissetmesem, o trene atardım.

En iyi yalnız çalışırım, gölgelerde. Öldürmeyi öğrenmeden önce bile bunu yapmak için eğitilmişim. Muhtemelen bu yüzden öldürmede en iyisiydim. Ve adam avlamakta.

Cassio ve çetesini bulduğumda ya da onlar beni bulduğunda, onlarla çalışmak benim açımdan hesaplanmış bir hareketti. Benim lanet seçimim. İşimi yapmama izin verdiler, karşılığında hiçbir şey beklemediler ve yardımıma ihtiyaçları olup olmadığını *sordular*. Körü körüne bağlılık talepleri yoktu. Kendi ailem dışında kimseye böyle bir şey yapmazdım. Yine de her zaman çetelerin arkasını kolladım ve onlar da birden fazla kez benim arkamı kolladı.

Vasili, "FBI olayla yakından ilgileniyor," diye açıkladı. Hiç şaşırmadım. Bu sefer başıboş bir çocuk değildi. Bu çocuk okuldan eve dönüyordu... ailesine gidiyordu. Ivan'ın yöntemine uymayan tek şey buydu. Ama bu benimle dalga geçmesiydi. Ve tüm Amerika'da adam kaçırma olaylarını arttırıyordu. Baktan oyunları için daha fazla küçük çocuğa ihtiyacı vardı.

"FBI'da bir bağlantım var." Bunda şaşılacak bir şey yok. Vasili'nin her yerde bağlantıları vardı. "Bana bir borcu var. Ekibini bize vermesini ve bizimle çalışmasını sağlayabiliriz."

Tamam, planlara bakarsak, kötü bir plan değildi. FBI'ın geniş kaynakları vardı ve bunlardan faydalanmak bizim yararımıza olacaktı.

"Takımla birlikte çalışmanı istiyorum," diye ekledi ağabeyim. "Ivan'a yaklaşmanın bir yolunu bul. O durdurulmalı."

Bir yolu vardı. Ama oraya götürecek bir ortağım yoktu. Ve oraya vardığımızda kimseyi öldürmediğimden emin olmalıydım.

"FBI'ın bu dava üzerinde kimin çalıştığını biliyor musun?" Cevabı zaten bildiğim için ona sordum.

Tek omzunu silkti. "Fark eder mi?"

Öyle oldu. Beni kurtaran oydu. *Küçük bir el benimkinin içine girdi ve bana tutunacak bir ışık verdi.*

Evet, benim için çok önemliydi.

Gözlerim Vasili'nin ofisinin büyük penceresinde gezindi. Şehrin manzarası günahkâr bir imparatorluk gibi uzanıyordu. Burası sessizdi ama şehri biliyordum. gürültülüydü. Bu şehrin sürekli vızıltısına alıştım. New Orleans eklektikti - eski dünya, yeni dünya ve bunların arasındaki pek çok şeyin mükemmel bir erime potasıydı.

Washington, D.C.'de, temiz giyimli politikacılar ve işadamları arasında göze çarpan bir başparmak gibiydim. Burada ise karanlığı, aydınlığı, efsane ve büyü yoluyla doğaüstü olayları günlük yaşamın bir parçası olarak benimseyen bir şehrin parçasıyım. Yüzüm bir sonraki adamınkinden daha sıra dışı değildi.

Yüzümdeki dövme normal. Yara izleri - normal. Berbat geçmişim - o kadar normaldi ki, üzücüydü.

New Orleans *evim* oldu.

Havanın Mississippi'nin çamurlu sularından gelen şıra kokusu, beignet'lerin tatlı kokusu, yengeç haşlamanın baharatlı aroması ve Bourbon'un bir blok ötesinde sokaklardan süzülen idrar kokusuyla karışması önemli değildi. Ben buraya aittim. Toplumun bir başka üyesi olarak buraya uyum sağlamıştım.

Değer verdiğim insanlar burada yaşıyordu. Hayatımda ilk defa bir ailem vardı. *Aile!*

Bu isteksiz bir düşünceydi. Ev ve her şeye bağlılık ve içimdeki herkes çoktan sönmüştü. Nikolaev'in yaşlı sürtüğü sayesinde. Onun, Vasili'nin annesinin sayesinde annemi ve babamı hiç tanımadan büyüdüm. Vasili'nin annesi beni Ivan'a satmıştı. Kendisini aldattığı için kocasına, yani babama verdiği bir tür cezaydı bu. Kadının kıskançlığı acımasızdı, kendi annemi parçaladı ve onu Raphael'in babası yaşlı Santos'un pençeleri.

Annemin beni bulmasına yardım etmesi gerekiyordu ama tek başardığı onu hamile bırakmak oldu. En azından ondan kaçacak kadar akıllıydı. kendi karısı Isabella'yı incitmeden önce. Lombardo Santos, Vasili'nin annesinden daha iyi değildi. Güney Amerika'dan kadın kaçakçılığı yapıyor ve onları örnek almayı umursamıyordu. Hem de en acımasız yollarla. Birkaç yıl önce

Sasha da iyi bir kardeş olarak onu öldürdü.

Hayatımın en güzel günlerinden biriydi. Son zamanlarda hayat güzeldi. Kardeşlerim korunuyor ve güvendedi. Yeğenlerim de öyle. Yine de, son birkaç yıldır, o uzun zamandır unutulmuş duygu derinlerde bir yerde oyalanıyordu. Sevdiklerimi kaybetme korkusu.

Bundan nefret ediyordum. Beni ekstra paranoyak ve ekstra cani yapıyordu.

Bunun için Isabella'yı suçladım. Endişesi daha da kötüleşti. küçükler. Nikola ve Marietta, Vasili'nin babasının ve Isabella'nın annesinin adlarını almışlardı. İkisini de kendi ebeveynlerim olarak görmüyordum.

Tanrıya şükür Tatiana'nın bebeği olmamıştı. Endişelenmeye ancak bu kadar dayanabilirdim. Tanıdık soğuk his omurgamdan yukarı süzüldü, ama görmezden geldim. Otuz sekiz yıllık hayatımda buna alışmışım.

Görünüşe göre tüm çete bebekler doğuruyor ve evleniyordu. Cassio en son düşen kişiydi. Ve yakında kendisi de baba olacaktı. Sadece birkaç ay önce Luciano'nun kız bebeği vaftiz edilmişti. Nico ve Bianca'nın ikiz oğulları ve küçük cehennem ikiz kızları vardı. Erkekler yerleşik düzene geçmiş ve ailelerine odaklanmışlardı. Yıllardır hepimizin özlemini çektiği bir şey. Ancak, aile sadece kan bağıyla değil, sıkı dostluklarla da birbirine bağlıydı.

Ama şimdi kaybedecek çok şeyimiz vardı. Bu artık sadece bizimle ilgili değildi. Yarattığımız ailelerle ilgiliydi.

"Ne düşünüyorsun Alexei?" Vasili sordu. "O durdurulmalı."

Haklıydı, Ivan'ı durdurmak zorundaydık. Bu boktan dünyadaki her bir çocuk o orospu çocuğu yüzünden tehlikedeydi. Cassio'nun karısı Áine King, neredeyse bir yıl önce Rusya'da bir grup çocuğu kurtarmıştı. Bu bir zincir başlattı

Ivan'ı uçurumun kenarına itmiş olmalı çünkü daha kişisel saldırılar düzenledi. Düşmanlarının şehirlerini hedef aldı - New York, New Jersey, Baltimore ve D.C. bölgesi, Miami ve en önemlisi New Orleans.

Aslında, Louisiana eyaleti Ivan'ın erkek çocuk kaçırmak için ana oyun alanı haline gelmiş gibi görünüyordu. Ve bu konuda kurnazlık yapma zahmetine bile girmiyordu. Dövüş halkalarında ve diğer aşağılık şeylerde kullandığı küçük çocukları yeterince büyüdüklerinde çağırdığına göre, daha fazla stok için çaresiz kalmış olmalı.

O şerefsiz, hepimizi duygusal, zihinsel ve fiziksel olarak tüketerek büyük kârlar elde etti. Böyle bir bokun içinde yaşamak iz bıraktı.

Beni yönlendiren şey buydu. Hedeflerim Cassio'nunkilerle ve onun çetesiyle örtüşüyordu. Et ticareti yapan herkesi ortadan kaldırmak. İşin talihsiz yanı, ne zaman bir insan kaçakçısını öldürsek, iki kişi daha ortaya çıkıyordu.

Ama şu anda Ivan Petrov'a odaklanmışım, hala yürüyen şeytana. bu dünyada. Gözlerini oymak, parmaklarını kesmek, sonra taşaklarını, ayak parmaklarını, kulaklarını ve en sonunda da aletini kesmek istiyordum. Böylece yıllar boyunca herkese yaşattığı tüm acıyı hissedebilecekti.

Geçtiğimiz yıl Vasili, Sasha ve ben bilinen tüm şehirleri gezmiştik. Ivan'ı görmeye ve hayatına son vermeye çalışan yerler. Cassio, Luca ve Nico da yardım etti. Cassio'nun karısı bile. Hepimiz Ivan'ın organizasyonunu bitirmek istiyorduk.

Ama saklanmakta çok iyiydi. Ve görünüşe göre artık bildiğim sığınakları kullanmıyordu.

Ancak bir şey sürekli aklımın bir köşesine gelip duruyordu.

"Ivan'a ulaşmanın bir yolu olabilir," dedim kardeşime kesin bir ifadeyle.

İkinci Bölüm

AURORA

"M acchiato ve bir latte lütfen."

Bir esnemeyi daha bastırdım. Lanet olsun, çok yorulmuştum.
O zamandan beri

Ekibim New Orleans şehir merkezinde sahte bir ipucunun peşine düşmüş ve bütün geceyi boşa geçirmişken, merkeze dönmeden önce en azından kendime bir kahve ısmarlamaya karar verdim.

Bütün gece ve hiçbir yere varmadı.

Başka bir çocuk daha kayboldu. Sarı saçlı ve mavi gözlü. Bu çok son birkaç ay içinde. Sonra benzer yaş ve fiziksel özelliklere sahip bir çocuğun Fransız Mahallesi'nin eteklerinde görüldüğüne dair isimsiz bir ihbar aldık. Mezarlığın yanında. Herhangi bir çocuğun kendini bulabileceği garip bir yerdi ama bu noktada tüm ipuçlarını takip ettik. Bunlardan herhangi biri ölümle yaşam arasındaki fark anlamına gelebilirdi.

"Buyurun memur bey." Kaşlarımı çatmıştım, ruh halim uykusuzluktan diken diken olmuştu. Neden bahsediyordu bu adam? Ben polis değildim.

Sonra hatırladım, hala FBI yeleğimi giyiyordum ve tabancam kalçamdaki kılıfta duruyordu. Onu düzeltmek ve doğru terimin ajan olduğunu söylemek dilimin ucundaydı. Kesin olmak istiyorsa özel ajan. Bu pek çok kişinin yaptığı yaygın bir hataydı. Ama sonra omuz silktim. Buna değmezdi ve birine doğru unvanlar konusunda ders vermek için çok yorgundum.

Tezgâhtan kahveyi kaptığım gibi teşekkürlerimi mırıldandım ve arabaya doğru yola koyuldum. Kafeden çıkar çıkmaz sıcak ve nemli hava yüzüme çarptı. New Orleans'ta Temmuz ayının şakası yoktu. Hava çok nemliydi ve havada sürekli alkol, beignet ve tanımlanamayan küf kokusu olduğuna yemin edebilirdim. Hiçbir esinti bu kokuyu yok edemezdi.

New Orleans'a yaklaşık altı ay önce, kaçırılan çocuk vakaları bu bölgede daha fazla öne çıkmaya başladığında taşındım. Burayı sevip sevmediğime tam olarak karar veremiyordum. New Orleans her zaman hayatla doluydu ama burada yalnızdım. Başkentin siyasi ve sosyal hayatından farklı bir yalnızlıktı bu.

Ayrıca, kardeşlerim ve en iyi arkadaşlarım Willow ve Sailor hep yanımdaydı. Onlar yanımdayken katlanılabilirdi.

Burada, ne kadar yalnız biri olduğum çok açıktı. Ama kardeşim Kingston'ın düşünceleri beni ileri itmeye devam ediyordu. Yaptığım hataları telafi etmeli, işleri yoluna koymalı, ona ne olduğunu bulmalıydım. Onu bulana kadar rahat etmeyecektim.

Bu karanlık düşünceleri bir kenara iterek, Jackson'ın oturduğu ve beni beklediği siyah Ford Expedition'a doğru yürüdüm. Son bir aydır ortağım, ondan önce de sadece sahaya her çıktığımda yanımdaydı. Son otuz gün içinde tam zamanlı olarak sahada çalışmak üzere yeniden görevlendirilmiştim.

Kardeşlerim, oldukları gibi, ajansa katıldığımda mümkün olan en güvenli işi almamı sağladılar. Bir masanın arkasında. Son birkaç yıl boyunca canımı dişime takarak çalıştım ve New Orleans'a transfer olduktan sonra nihayet fırsatım oldu. Sahadaydım. Bir profilci olarak, sadece olay yerinden bilgi toplamama izin veriliyordu. Ama bu davada daha aktif bir rol aldım. Kaçıranı arıyordum.

Çok fazla ikna gerekiyordu ama neyse ki patronum McGovan'ın personel sayısı azdı ve ben de istekliydim. Evet, güçlülerin ne yapacağı konusunda endişeliydi.

Ashfordlar öğrenirlerse ona ne yaparlardı ama asla bilemezlerdi. Ne babam ne de aşırı korumacı olan kardeşlerim. İlki sadece kendini önemserdi. Bencil piç. Evet, o benim babamdı ama sadece ismen. Siyasi kariyeri için çocuklarını ve ahlakını feda etmişti.

Bir kahveyi arabanın üstüne koyarak arabanın kapısını açtım, sonra kahveyi arabanın üstünden aldım ve içeri girdim.

"Al bakalım."

Ortağıma lattesini ikram ettim.

"Sen bir azizesin," diye mırıldandı, esnemesini bastırarak.

İkimiz de bugün çok yorulacaktık. Ve pek de huysuz insanlar değildik. Umarım birbirimizi öldürmeden günü atlatırız. En azından Cuma günüydü. İşin en güzel yanı, erkek kardeşim ve kız arkadaşlarımın hafta sonunu benimle geçirecek olmalarıydı. Byron, en büyük kardeşim, beni kontrol ediyordu. Sanırım sıra ondaydı - Royce, Winston ve Byron dönüşümlü olarak büyük

kardeş görevleri. Bazı durumlarda akıllarına parlak bir fikir gelir ve bir araya gelirlerdi. Aşırı koruyuculuktan bahsediyorum ama bunu sevgiyle yapıyorlardı, bu yüzden çok fazla şikayet edemezdim.

Kapıyı arkamdan kapattım ve macchiato'mu dudaklarıma götürdüm. "Uzun bir gün olacak," diye mırıldandım.

"Bunu tekrar söyleyebilirsin," diye yakındı Jackson. "Ve eğer lanet olası Milo bugün benimle konuşursa, onu öldürebilirim."

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Milo bizim teknik adamımızdı. Her şeyi hackleyebilir, her şey hakkında bilgi edinebilirdi. Louisiana'da çocukları kaçıran adamın kimliği hariç.

Aynı adamın her yerde çocukları kaçırdığından şüpheleniyordum. Amerika'da. Kendimi bildim bileli onun peşindeydim. Neredeyse sağlıksız bir saplantı gibiydi ama bunu çözmem gerekiyordu.

Kingston için, dördüncü kardeşim.

Tüylerim diken diken oldu, tıpkı onu her düşündüğümde olduğu gibi. İçimi kemiren suçluluk duygusuydu, bunu biliyordum. Benim yüzümden kaçırılmıştı. Ve babam, ama ben oradaydım. Onu dinlemedim... Kardeşimi dinlemedim.

Boğazımda bir yumru oluştu, şiddeti hep aynıydı. Kalbim göğsümde sıkıştı ve bunu daha önce yaşamamış olsaydım kalp krizi geçirdiğimi düşünebilirdim. Ama yaşadım. Suçluluk duygusu güçlü bir şeydi.

Günahlarım için kefareti, diye fısıldadı ruhum.

Bu avcının kardeşimi kaçıran adamla bağlantısı olabilir. Yani beni uzak tutacak hiçbir şey yoktu. Bunu tüm kardeşlerim için yapıyordum. Kingston bizden alındığından beri hiçbirimiz eskisi gibi değildik.

Kaybolanlar genellikle on ila on iki yaşlarındaki erkek çocuklardı. Çeşitli etnik kökenlerden, genellikle aileleri olmayan çocuklar. Kingston gibi nadir vakalar hariç, ama içimden bir ses aynı adam olduğunu söylüyordu.

Ve son zamanlarda bir şeyler değişmişti.

Kaçırılma olayları birden kişisel gelmeye başladı. Sarı saçlar ve mavi gözler. Tekrar ve tekrar. Yaş artık bir rol oynamıyor gibiydi. Yine de yöntem değişmemişti. Bu adam şimdi belirli bir çocuk tipini seçiyordu. Amerika'da ve tüm dünyada. Ve artık 'başıboş' değil, ailesi olan çocukları da seçiyordu. Kardeşim gibi.

Yirmi dakika sonra New Orleans'taki FBI merkezine geri dönmüştük. Üç katlı tuğla bina Leon C'de, nehrin hemen kıyısında yer alıyordu.

Dürüst olmak gerekirse, büyürken devlet için çalışacağımı hiç hayal etmemiştim. Bir sanatçı ya da belki serbest çalışan bir sanatçı olacağımı düşünmüştüm. Ama işte buradaydım.

Kingston'ın kaçırılması her birimizi farklı şekilde etkiledi ve hepimizin kendi başa çıkma yöntemi vardı.

Bu benim yolumdu.

Yaka kartımı okutup güvenlik kontrolünden geçtikten sonra Jackson'ı bekledim. İş bittiğinde, büyük mermer lobiden geçerek asansörlere doğru ilerledik.

Orada iki adam duruyordu ve ben iki kez baktım. İri yapılıydılar. Son derece büyük. Tahmin etmem gerekirse 1.80 boylarında. Sırtları bize dönüktü, bu yüzden yüzlerini göremiyordum. Tam Jackson'ı dürtmek üzereydim ki arkamızdan tanıdık bir ses seslendi.

"Selam çocuklar."

Jackson da ben de hep bir ağızdan inledik. "Ben merdivenleri kullanacağım," dedi Jackson ve ben daha bir şey söyleyemeden ortadan kayboldu.

"Hain," diye seslendim arkasından.

Asansör çaldı ve kapı açıldı. Önümdeki adamlar içeri girdiler ve ben de onları takip ederek acilen üçüncü katın düğmesine bastım.

"Çok yavaş," diye homurdandım, Milo son anda asansöre koşup neredeyse kapiya sıkıştıyordu. Lanet olası moron.

"Selam Aurora. Gecen nasıl geçti?" Genişçe sırttı, gözleri muziplikle ya da başka bir şeyle parlıyordu. Ne olduğunu asla tam olarak kestiremiyordum. Sanki hepimizin bilmediği bir sırrı biliyormuş gibiydi. Ondaki titreşimlerin beni her zaman yanlış yola sürüklediğinden bahsetmiyorum bile. "*Sürüngen röntgenci*" diye bağırarak istememe neden oluyordu. Belki de bir hacker olduğu içindir.

Gerginliği azaltmak için omuzlarımı yuvarladım.

"Harika." "Birini gördün mü?"

Sırf ateşli silahım var diye bu bana onu öldürme hakkı vermez, diye kendime sessizce hatırlattım. Hizmet etmek ve korumak için yemin ettik, size yanlış hisler veren sinir bozucu küçük hackerları öldürmek için değil.

"Evet."

Gözleri büyüdü. "Kim?"

"İnsanlar." Boynumu kırdım. Kahretsin, bu gerginlik beni öldürüyordu. "Bazen dışarı çıkmayı denemelisin. Dışarıda bir sürü insan var."

Milo aslında dalgın görünüyordu, sanki bunu yapıp yapmamayı tartışıyormuş gibiydi. Adam çok zeki ama bir o kadar da beceriksizdi.

Yaklaşık benim boyumdaydı, 1.80 boylarında, kahverengi saçlı ve kahverengi gözlüydü. Bir beden büyük takım elbise giyerdi.

çok büyüktü, bu yüzden onu daha da kısa gösteriyordu. Kaç yaşında olduğundan emin değildim, belki benden birkaç yaş büyüktü.

Eli uzandı ve gözlerimi ona diktim. Neydi o- Elini ittim. "O benim kahvem."

"Sen ve kardeşlerin paylaşmıyor musunuz? Paylaşmaya alışkın olmalısın."

Bum. Bum. Bum. Bum. Bum. Bum. Bum. Bum. Bum. Kalbim acı verici bir hızla kaburgalarımın çarpıyordu.

"Paylaşmanın önemsemek olduğunu bilmiyor musun?" diye devam etti. Omurgam sertleşti.

Bir anı parladı. Gözlerimi kırıştırdım, zihnimde puslu görüntüler oynuyordu.

"Koş, Aurora!" Ağabeyimin sesi güneşli güzel kış gününü paramparça etti. "Koş ve arkana bakma."

"Yalnız gitmek istemiyorum," diye mırıldandım, korkum beni yerimden kıpırdatmıyordu.

"Merak etme, küçük kız." Yaşlı adamın sesi ürkütücüydü. İngilizcesi tuhaf geliyordu. Gülümsedi, dişleri sararmıştı ve bana doğru attığı her adımında daha da genişliyordu. Küçük kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki göğsümde patlıyordu. "Paylaşmak önemsemektir."

"Onu rahat bırakın!" Kingston'ın gözleri beni delip geçti. "Kaç, Rora!" O avazı çıktığı kadar bağırdı; talebi açıktı. O gün ilk kez dinledim. Bacaklarımın beni taşıyabildiği kadar hızlı koştum.

Ciğerlerim yandı, kaslarım titredi ama koşmaya devam ettim.

Ding.

Göz kırptım. Asansör durdu. Başımı salladım, anıları bir kenara ittim. Karanlık ve derin bir yerde, ben ona bunu ödetene kadar çürüyeceklerdi.

"Paylaşmayı ve önemsemeyi sikeyim," diye tısladım. Bu kelimelerden nefret ediyordum. "Yapma! takip edeceğin biri var mı?" Milo'ya ters ters baktım, söylediklerim karşısında gözleri büyüdü.

Cevap veremeden oradan aceleyle çıktım. Uykusuzluk beni daha da hassaslaştırmıştı ve ondan bir kelime daha duyarsam kendimi kaybedecektim.

Tam sahaya yerleştirilmişken İK tarafından aranmak akıllıca olmazdı.

Üçüncü Bölüm

ALEXEI

Sbüyümüştü.

Tabii ki, Aurora Ashford'u hemen tanıdım, kızı Başkanlığa göz diken Senatör George Ashford'un kızı. Son yirmi yıldır ara sıra onu takip ediyordum. FBI için çalıştığını biliyordum. Ve yakın zamanda, benim şehrim olan New Orleans'ta olduğunu öğrendim. Onca yıl ve hayat onu kapıma kadar getirmişti.

O da planın bir parçasıydı. Vasili neye ihtiyacımız olduğu konusunda genel bir fikre sahipti ama konu Ashford ailesiyle olan bağlantıma gelince bunu kendime sakladım. Bazı şeyleri affetmek zordu.

Ufak tefek kadının adamın eline vuruşunu izledim ve dudaklarım seğirdi. Aslında seğirdi! Kız kardeşlerim, yeğenim ve yeğenim gülümsememe neden olan her şey. Dudağımdaki yara izi gençliğimden beri gülümsememi engelliyordu. Getirdiği fiziksel acıya değmezdi ve o zamanlar nadiren gülümseyecek bir şey olurdu.

Aslına bakarsanız, gülümseyecek hiçbir şey yoktu. Yine de şimdi, gülümseme dürtüsü hissettim.

Gözlerimi önümdeki kadına odakladım. Sırtı bana dönüktü, başının tepesi ancak göğsüme geliyordu. Küçücüktü. Çok kırılgandı. FBI onu sahaya gönderirken ne düşünüyordu? Belli ki sahada çalışıyordu, hala kurşun geçirmez yelek giyiyordu. Onu son kontrol ettiğimde başkentte FBI için profil uzmanı olarak çalışıyordu ve bir masanın arkasında oturuyordu.

Ve şimdi buradaydı, elimin altındaydı. O küçük kız gitmiş, yerine güzel, yetişkin bir kadın gelmişti.

Mavi kotu kalçalarını sarıyordu ve yuvarlak poposu kotun içinde cezbedici görünüyordu. FBI yeleğinin altına beyaz bir gömlek ve siyah savaş botları giymişti. Tabancası da vardı. Uzun siyah yelesi ipeksi bir at kuyruğu şeklinde toplanmıştı ve anne tarafından atalarıyla aynı zeytin rengi ten rengine sahipti. DiLustroslar, İtalyanlar ve Sendika'nın Kingpins'inin bir parçası.

Bir sonraki sözlerini söylediğinde, annesinin öfkesini miras aldığına ikna oldum. Son zamanlarda İtalyan kadınlardan payıma düşeni almıştım ve öfkeleri kurşundan daha hızlı alevleniyordu. Gerçi İrlandalılar da aynı derecede kötü olabiliyordu. Bir avuç lanet asabi. Yine de Ajan Ashford'un İtalyan öfkesi babasının özelliklerinden daha fazlaydı. O daha çok sizi sırtınızdan bıçakladığında gülümseyen, işbirlikçi bir orospu çocuğuydu.

"Paylaşmayı ve önemsemeyi siktir et. Senin takip edeceğin biri yok mu?" diye çıkıştı onunla konuşmaya cüret eden adama. Yirmi yıl önceki sözleri kulaklarımda çınladı. Tüm bu olanlarda benim de payım vardı ve suçluluk duygusu kalbimi yakıyordu.

Asansör açıldı ve o kayboldu, kokusu küçük alanda onsuz kayboldu. Hayal kırıklığına uğradım. Çikolata gibi kokuyordu. En sevdiğim tatlı. Ne yazık ki vücudum bu tatlıyı işleyemiyordu. Çikolata bir işkence yöntemi olarak kullanıldığında böyle oluyordu.

Çikolata. Hayal etmiş olmalıyım. Normal bir koku değildi, kesinlikle bir parfüm de değildi.

Hayır, olamaz. Kahvesi mocha gibi bir şey olmalı. Gözümün önünden kaybolduğunda, içimde bir kayıp duygusu kaldı.

Çok saçma.

Kız bize doğru bakmadı bile. Onun statüsündeki bir kadının muhtemelen sıraya girmiş erkekleri vardı. Zeki. Yetenekli. Güzel. Zengin. Ashford ailesi her şeye hükmederdi. Sosyal ve politik dünyanın kraliyet seçkinleriydiler. Kardeşleri Milyarder Krallar olarak anılıyordu. Ancak tüm parıltılarının altında, herkes gibi onların da sırları ve iskeletleri vardı.

Her iki durumda da, Ajan Ashford gibi bir kadın karanlık işlerle uğraşan, geçmiş i berbat olan, vücudunda ve zihninde yara izleri olan erkeklerle takılmazdı.

Vasili ve ben asansörden çıktık. Önümüzdeki kadına göz ucuyla bile bakmadı. Zaten Isabella'dan sonra hiçbir kadına bakmamıştı. Evden çıktığımızdan beri onunla mesajlaşıyordu. Kardeşim

ancak yirmi dakika önce onu terk etmişti. Birbirlerine ne söylüyor olabilecekleri tam bir muammaydı.

Boşver onu. Gerçekten bilmek istemiyordum.

Tam ofisin kapısına geldiğimizde telefonunu cebine soktu.

George McGovan.

İsim, kapının dışındaki ofis isim levhasına özenle basılmıştı. Kapı tam zamanında açıldı ve kırk yaşlarında bir adam bizimle yüz yüze geldi. Gözleri tanıdık bir şekilde parladı. Vasili ve McGovan'ın yolları ilk kez on yıl kadar önce, Vasili bir Rus hapishanesinde onun kışını kurtardığında kesişmişti. O zamandan beri Vasili onu bilgi almak için kullanıyordu. Hatta McGovan'a FBI tarafından işaretlenen bazı faaliyetlerimi sildirmeyi bile başarmıştı. Elbette McGovan tüm pisliklerimi temizleyebilecek kadar yüksek rütbeli değildi.

"Bay Nikolaev," diye elini uzatarak bizi selamladı. "İki Nikolaev."

Gelmiş geçmiş en iyi şakaymış gibi sırıttı.

"Özel Ajan McGovan," diye selamladı Vasili onu, elini sıkmayı kabul ederek.

Hiç hareket etmezdim. İnsanlara dokunmaktan nefret ederdim. Elini sıkılmaktansa kırmayı tercih ederdim. Bunun mikroplardan korkmakla bir ilgisi yoktu, her şey Ivan'ın bana yaptıklarıyla ilgiliydi.

Özel ajan elini bana doğru uzatmaya hazırlanıyordu ama Vasili sözünü kesti.

"Hemen işe başlayabilir miyiz?" Vasili sormaktan çok talep etti.

"Elbette, elbette." Özel ajan kaşlarını çatarak etrafına bakındı.

"Görüyorum ki sekreterim yine ortadan kaybolmuş."

Vasili de ben de bakışlarımızı adamdan ayırmadık. Bu işi bitirmek ve buradan siktir olup gitmek istiyorduk. Arananlar listesinde değildik ama kesinlikle yasal da değildik. Tanrı biliyor ya ben değildim. FBI, ABD topraklarına ayak bastığım andan beri etrafımda dolanıyordu. Ivan Petrov suç faaliyetleriyle tanınıyordu; yine de hiçbir şey onun üzerine atılmamıştı. Suçları üzerine yıkacak yeterince günah keçisi vardı.

Ve ne yazık ki benim adım da onun suçlarının bir parçasıydı. Ne de olsa cellat bendim. Onun kişisel katiliydim.

Biz ofisine doğru yürürken McGovan yoldan çekildi. Vasili FBI direktörünün karşısına oturdu, ben ise ayakta durmaya devam ettim ve ağırlığıma dayanamayan ucuz, gri bir dosya dolabına yaslandım. Bazı alışkanlıklardan kurtulmak zordu, bunlardan biri de çıkışa yakın olma ihtiyacıydı.

Etrafınız düşmanlarla çevrili olarak büyüdüğünüzde, bu içinize işlemiştir. Yoksa ölüydünüz.

Hepimiz yerlerimizi aldıktan sonra Vasili hiç vakit kaybetmedi.

"Telefonda da söylediğim gibi," diye başladı Vasili. "Elimizde bazı

New Orleans ve tüm Louisiana'daki genç erkek çocuk kaçırma olaylarının çözülmesine yardımcı olacak değerli bilgiler."

FBI'nın bilmediği şey, bu kaçırma olaylarının Amerika Birleşik Devletleri'nin her yerinde gerçekleştiği idi. Aslında, tüm dünyada. Kaçırılan çocukların çoğu bir daha bulunamadı.

"Anlıyorum." McGovan ellerini ovuşturdu, sanki bu davayı çözmenin kariyeri için neler yapabileceğini zihninde hesaplıyordu. "Elinizde ne varsa gönderebilir misiniz?"

"Hayır." İlk kez konuşuyordum. Özel ajanın kafası bana doğru döndü.

Vasili onun sorusunu duymazdan gelerek, "Bunun işe yaramasının tek yolu ekibinizi bizimle çalışmak üzere görevlendirmeniz," diye açıkladı. "Suçlu yakalandığında, tamamen sizindir."

Bu bir yakalama görevi değildi. Bu, o piçi öldürüp cesedini FBI'nın alabileceği türden bir görevdi. FBI'nın kimin sorumlu olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama bir ekipleri ve kaynakları vardı. Tam olarak kimin sorumlu olduğunu biliyordum ama kaynaklarına erişmem gerekiyordu. Özellikle bir kaynağa.

Vasili, "Ve Alexei'yi veri tabanınızdan tamamen çıkaracaksınız," diye ekledi. "Nasıl olacağı umurumda değil. Sadece yapılmasını istiyorum."

Ona bakmak için hareket etmedim. Ona FBI radarında olup olmadığı umurumda olmadığını söyledim. Beni asla yakalayamazlar ya da bir şey bulamazlar.

mahkemede onaylandı. Ama kardeşim annesinin günahlarını düzeltmek konusunda inatçı ve kararlıydı. Onlar onun düzeltilmesi gereken şeyler değildi. Eğer o sürtük hala nefes alıyor olsaydı, derisini canlı canlı yüzerdim.

McGovan düşüncelerimi geri çekerek, "İşler tam olarak böyle yürümüyor," diye açıkladı.

Vasili ayağa kalktı, kusursuz takım elbisesini düzeltti, var olmayan toz zerreciklerini siliyormuş gibi yaptı. Aptala bunun tek bir şekilde sonuçlanacağını anlaması için zaman tanıyordu.

"Dur bakalım. Gidiyor musun?" McGovan sesinde hafif bir panikle sordu.

"Evet." Vasili patronuma dik dik baktı. "Bu işin tek bir yolu var. Elimizde bu adam kaçırma olaylarını sona erdirecek bilgiler var. Kaynaklarınız var. Çekirdek ekibi bize atayın. Gerisini biz hallederiz. İlgilenmeniz gereken tek şey Alexei'yi sisteminizden silmek."

Boncuk gözleri büyüdü. "Yukarıdakiler bunu öğrenirse işimi kaybederim. Ve uygun yetkiye sahip değilim."

"Ancak öğrenirlerse," diye kabul etti Vasili. "Ve öğrenmeyecekler." McGovan çılgınca onu durdurduğunda Vasili gitmek için döndü.

"Bekle, bekle." Ellerini saçlarının arasına soktu ve saçlarını darmadağın bir hale getirdi. Buraya geleli daha iki dakika bile olmamıştı ama o şimdiden darmadağın olmuştu. Nasıl oldu da bu kariyerde başarılı olabildi? "Sizi bir süredir bu davayı takip eden Ajan Ashford ile tanıştırayım."

Vasili'nin gözleri bana doğru kaydı. Başını salladı ve tekrar yerine oturdu. İhtiyacımız olan kişi oydu.

McGovan ahizeyi kaldırdı ve tek bir tuşa bastı. "Ashford. Ofisim."

Telefonu kapattı ve gözleri önce Vasili'ye, sonra da bana kaydı. "Ajanımın güvende olacağını bilmem gerekiyor."

"Onu güvende tutacağız." Vasili, Ajan Ashford hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Onun kendi sırları vardı; benim de kendi sırlarım. O benim sırrımdı.

McGovan, "O aslında bir *kadın*," diye cevap verdi. "Ajan Ashford son altı aydır New Orleans'ta ipuçlarının peşinde. Size hızlı bir özet geçebilir. Ama onun zarar görmeyeceğine dair güvenceye ihtiyacım var. Babası-"

Tak tak. Tak. Tak. Tak. McGovan'ın sesi kesildi ve gözleri kapıya kaydı.

"İçeri gel," diye seslendi.

Kapı kırılmadan önce kim olduğunu biliyordum. Çikolata kokusu. Kapı açıldı ve Ajan Ashford içeri girdi. Artık FBI yeleğini giymiyordu ama tabancası hâlâ üzerindeydi.

İçeri girdi ve kapıyı usulca arkasından kapattı. Dik ve sağlam duruyordu, ama bir şey, onunla ilgili her şey yumuşaktı. O kadar da kısa değildi, Vasili'nin ve benim çerçevelerimle karşılaştırıldığında minyon ve kırılğan görünüyordu. Dudakları dolgundu, gül goncası gibiydi ve narin yüzünü o iri, koyu renk gözleriyle birlikte domine ediyordu. Kardeşi Kingston'la aynı koyu renk gözler.

Bakışları önce patronunun, sonra Vasili'nin üzerinde gezindi ve bende son buldu.

Gözlerimiz birleşti ve nefesimi kesti. Gerçekten. Bir anlığına nefes almayı unuttum ve hissettiğim tek şey kalp atışlarım ve üzerimdeki en koyu, en yumuşak çikolata gözler oldu.

Bu kadının sahada işi yoktu. Bu düşünce beynimde yüksek ve netti.

Yüz ifadesi çok yumuşak, çok masumdu. Derimin içinden geçip doğrudan sikime doğru yanıyordu. Ve hayatımda ilk kez gerçekten dokunmak *istedim*. Yetişkin hayatımın tamamında seks sadece bir egzersizdi. Buhar atmak için bir gereklilikti.

Daha fazlası değil, daha azı değil.

Ama her türlü dokunuştan nefret ederdim. Evet, her türlü berbat durumdaydım. Ebeveynlerimizin üçgeni, intikam ve kıskançlık yüzünden. Yine de Ajan Ashford'u izlerken, hepsi kayboldu.

Geçmiş. Şimdiki zaman. Gelecek.

Tehlikeliydi. Yansımaları ölümcül olabilirdi. Ve ailesi çok güçlüydü. Erkek kardeşleri onu her ne pahasına olursa olsun korudular ve yaşamı boyunca onu tehlikelerden uzak tutmak için pek çok aileyi parçaladılar.

Özellikle de tek kardeşlerini kaybettiklerinden beri.

Başını yana eğip beni incelemesini izledim ve dehşet içinde ne gördüğünü merak ettim.

Ayaktakımı. Bir haydut. Bir katil.

Her konuda haklı olurdu. Ben bunların hepsi ve daha kötüsüydim. Eğer hatırlasaydı, onun çizmelerindeki bir kir zerresinden daha değersiz olduğumu bilirdi. Yine de yirmi yıl önce bana teselli vermişti. Sadece bir yabancıya; bir katile.

"Ah, Ajan Ashford," diye seslendi patronu ama gözleri benden hiç ayrılmadı, beni dikkatle izliyordu. "Vasili ve Alexei Nikolaev ile tanışın." Moron kıkırdadı ve ben de keşke onu vurabilseydim de konuşmayı kesseydi diye düşündüm. "Onlar kardeş."

Başka bir aptalca kıkırdama.

Dudakları yukarı doğru çekildi ve tüm paramla bahse girerim ki neredeyse gözlerini devirecekti ama sonra kendini durdurdu.

Vasili'ye baktı, sonra bana, sonra tekrar Vasili'ye. Bu hiç hoşuma gitmedi.

"Merhaba." Sonra sanki kendini durduramamış gibi gözleri tekrar bana döndü.

Aynen öyle, küçük kız. Gözlerini benden ayırma.

Dördüncü Bölüm

AURORA

Holy sigaraları.

Aklıma gelen tek düşünce buydu. Ne inanılmaz bir gen havuzu! Gözlerim sandalyede oturan adamın üzerinde gezindi. Otururken bile dev gibi görünüyordu. Pahalı bir takım elbise giymişti; tahmin etmem gerekirse Armani. Özel yapım. Yine de bu onun tehlike aurasından bir şey eksiltmiyordu. Adam tam bir canavardı.

Gözlerim tekrar kardeşine kaydı. Siyah kargo pantolon giymişti, askeri sınıf... pahalı bir askeri sınıf. Siyah savaş botları. Kolları kıvrılmış, kaslarını ortaya çıkaran siyah, düğmeli bir gömlek. Ve o lanet dövmeler.

Bunlar da neyin nesi?

Derisinin görünen her santiminde vardı. Yüzünde, iki gözünün altında bile. Sanki görünmez bir güç ya da merak beni o dövmeleri incelemem için çekiyormuş gibi öne doğru kaydım. Şahsen dövmelerden nefret ederdim ama onunkilerde ilgi çekici bir şeyler vardı. Rastgele de görünmüyorlardı. İçimdeki profilci onları incelemek ve her birinin arkasındaki anlamı anlamak istiyordu.

"Ah, Ajan Ashford. Vasili ve Alexei Nikolaev ile tanışın. Onlar kardeş."

Patronuma gözlerimi devirmek için içimdeki dürtüyle savaşmak zorunda kaldım. Hadi canım, *Sherlock*.

Bırakın iki gözü, tek gözü olan herkes bu ikisinin akraba olduğunu görebilirdi.

Renkleri aynı olmasa bile, ki öyleydi, tek yapmanız gereken gözlerine bakmaktı. Hayatımda hiç bu kadar soluk mavi gözler görmemiştim.

Uzak, sisli bir anı zihnimde parladı ama netleşmeden dağıldı.

"Tanıştığımıza memnun oldum," diyerek ikisini de selamladım.

Patronum soyadını söylerken kulağa önemli bir şeymiş gibi geliyordu. Soyadı bana bir şey çağrıştırmadı ama bu bölgeden değildim. Yine de onları araştıracağımdan eminim.

"Siz de Ajan Ashford," diye cevap verdi oturan adam, sesi derin ve aksanlıydı. Ayakta duran sessiz kaldı.

"Sen ve Jackson Nikolaev'in adamlarıyla birlikte çalışacaksınız." Kaşlarımı kaldırdım. Bu ikisinin ajan olmadığı açıktı. Gözlerim iki kardeşin üzerinde gezindi. Pahalı kıyafetleri ne içlerindeki yırtıcıyı ne de o solgun buzulların ardında saklanan acımasız istihbaratı gizliyordu. Bu adamlar tehlikeliydi. "Elinizdeki tüm bilgileri onlarla paylaşmanızı istiyorum. Ve bu gizli kalacaktır." Başım Nikolaev'e gitti.

kardeşlerime ve sonra da patronuma. Tamam, kesinlikle bir şeyler dönüyordu. "Bunu yapabilir misin?"

Yine gözlerimi devirmek için güçlü bir dürtü duydum. Patronum klasik bir

Bu organizasyonda kadınların bir işi bir erkek kadar iyi yapamayacağını düşünen adamın örneği. Ona kadınların bu işi daha iyi yaptığını gösterebilirdim ama neden? enerjimi buna harcayamam.

"Hangi kısmı?" Sesim alaycı bir şekilde kısıldı. Dayanamadım. Bazen McGovan benimle bir moronmuşum gibi konuşuyordu. "Çok bunaltıcı görünüyor."

Nikolaev'in iki adamının da dudakları kıpırdadı. Gerçi bunun alaycılığımdan mı yoksa itaatsizliğimden mi kaynaklandığından emin değildim. Gözlerim oturmakta olan kardeşe kaydı. Parmaklarındaki dövmeleler dikkatimi çekti.

Bir haç, kupa kızı ve sivri uçlu yıldız.

Dövmeleler bana göre olmasa da seksi sayılırdı. Zihnimde, bu sembollerin ne anlama geldiğini araştırmak için bir not aldım. Nikolaev'in kökeninde hata yoktu. Soyadı Rus diye bağırıyordu.

"Merak etme Ashford. Bu adamlar sana yardım edecek, böylece bunaldım." Tamam, bu sefer kendimi durduramadım. Gözlerimi devirdim.

"Harika, o zaman hepimiz hazırız," diye alay ettim.

Genellikle bilgiler yabancılarla paylaşılmazdı. Patronuma dönüp baktım ve cihazın üzerindeki düğmeye bastığını fark ettim. Elektronik cihaz, bu odanın dışından birinin dinlemesini imkansız kılıyor.

Evet, tüm bu saçmalıklarda bir şeyler vardı.

"Gerçi bu ikisinin polis ya da ajan olmadığını düşünürsek, aktif ve devam eden bir dava hakkında bilgi paylaşmak yasadışı," diye devam ettim soğuk bir şekilde.

McGovan'ın gür kaşları azalan saç çizgisine doğru sıçradı.

"Affedersiniz?"

Tanrım, hecelememi mi istedi?

"Dedim ki-"

"Seni duydum Ashford," diye ısırdı McGovan. Pislik moduna geçeceğini tahmin etmeliydim. Bu konuda çok iyiydi ve kardeşlerime ya da Tanrı korusun babama bir telefon açtığımda kendini bankta bulmasından nefret ediyordu. Bunu asla yapmazdım, özellikle de babamı. "Bu oldukça görünür bir vaka ve bu ikisi yardım teklif etti, siz hala saldırganın kimliğini tespit edemediğiniz için açıkça ihtiyacımız var."

Gözlerimi patronuma diktim. "Bu yırtıcının son kırk ya da elli yıldır ortalıkta olduğunu düşünürsek, sizi ya da tüm yaşlı ortaklarınızı onu tanımlamaktan alıkoyan neydi merak ediyorum," diye tersledim.

Belki şımarık bir velet gibi konuştum ama bu yırtıcıyı benim üzerime yıkamazdı. Kıcımlı yırtıyor ve tüm ipuçlarını kovalıyordum. Evet, bunu kişisel nedenlerle yaptım ama aynı zamanda başka bir çocuğun daha kaçırılmasını istemediğim için de yaptım. İz bırakmadan ortadan kaybolmasını, sevdiklerinin onun hayatta mı yoksa ölü mü olduğunu merak etmesini istemiyordum. Hayatta olması için dua ediyordum ama bunu dilemekten de korkuyordum.

"Ashford, burada aynı taraftayız." McGovan ruh halimi sezmiş olmalıydı. Bu avcı ve adam kaçırma olayları benim hassas noktamdı. "Yukarıdan bu iki adamla çalışabileceğimize dair yetki aldım."

Yalan söylüyordu; bunu şüphesiz biliyordum. Sol gözünün seğirme şeklinden, kalemini masaya vuruşundan.

"Yırtıcı hayvanın kimliğine sahipler," diye ekledi ve ben de dikkatimi iki Nikolaev adamına vererek onları şüpheyle süzdüm. Son elli yıldır gölgelerde gizlenen avcının kimliğine mi sahiplerdi? Ama diğer adamların aksine, Nikolaev'in adamlarını okumak o kadar kolay değildi. Yüzleri hareketsiz, birbirinin aynı maskelerdi.

Tehlikeli oldukları konusunda hiçbir şüphe yoktu. Kardeşlerimle aynı türden bir enerji yansıtıyorlardı, ancak kardeşlerim bunu cilalı tavırları ve baştan çıkarıcı gülümsemeleri altında biraz daha iyi gizliyorlardı. Ya da belki de bu ikisi doğalarını gizlemeyi hiç umursamıyorlardı.

"Peki," diye onayladım patronumu. Gerçi onlara körü körüne güveneceğimi düşünüyorsa çıldırmış olmalıydı. Arkamı kollaması için ortağıma güvenirdim, bu ikisine değil Görünüşleri vicdansız olduklarını haykırıyordu.

Kural kitabına uymaktan çok, avcının yakalanmasını istedim. Bu özel davayla ilgili bir şey bana bunun son yirmi yıldır kafamı kurcalayan sorulara cevap vereceğini söyledi.

"İyi, iyi, iyi," diye parladı McGovan. Ellerini zihinsel olarak birbirine sürüttüğünü görebiliyordum. "Bu hafta sonu onlarla başlamanı istiyorum. Bu dava yüksek görünürlüğe sahip ve-"

"Bu hafta sonu için planlarım var." Ağır bir iç geçirdim. "Altı aydır bu davayı aralıksız takip ediyorum ve bu çocukları kimin kaçırdığını bulmaya hiç yaklaşamadım. Biraz dinlenmeye ihtiyacım var. Kendimi toparlamak, zihnimi boşaltmak için, yoksa kimseye bir faydam dokunmayacak. Ve ailem geliyor.

Onlarla vakit geçireceğim. Salı sabahı, ziller takılı bir şekilde buradayım, bu pisliği bulmak için ne yapılması gerekiyorsa yapmaya hazırım, ama o zamana kadar... Mesaim bitiyor."

"Onları iptal edebilirsin," diye bağırdı. En iyi arkadaşlarım Willow ve Sailor da geliyordu, en büyük kardeşim Byron da. Bu gezegende bana bu planları iptal ettirecek hiçbir şey yoktu.

Gözlerimi patronuma diktim.

"Hayır," dedim ona kararlılıkla ve boncuk gözleriyle göz teması kurdum. "Yani bu hafta sonu birine ihtiyacın varsa, başka birini bul." Sonra beni anladığından emin olmak için ekledim, "Bu. Pazarlık edilemez."

Tamam, itaatsizlik bir gün beni kovdurabilir. Ama en büyük kardeşimi görmemek gibi bir seçeneğim yoktu. Bu, aylardır izinli olduğu ilk hafta sonuydu ve onunla vakit geçirme fırsatını kaçırmak istemedim. Ve en iyi arkadaşlarımla.

Ayrıca, McGovan beni kovmaktan çok korkuyordu, çünkü o bir yalakaydı ve babamın etkisinden korkuyordu. Büyük Senatör Grayson Ashford, ülkemizin geleceği.

Babamı düşünmek her zaman ağzımda acı bir tat bıraktı. Hatalarımı ve günahlarımı kabul ettim. Kardeşlerim de aynısını yaptı ama babam yapmadı. Başkalarına ne pahasına olursa olsun kullandı ve istismar etti. Çocukken bile bunu hissedirdim. Kardeşlerime nasıl davrandığımı gördüm. Tek kullanımlıkmışlar gibi.

Bunun ne kadar doğru olduğunu çok sonraları öğrenmiştim. Gayrimeşru oğlu ve kızı da dahil olmak üzere hepimiz onun için harcanabilirdik.

Sendika'nın kötü şöhretli Kingpins'leriyle bağlantısı olan bir anneydi. Gayrimeşru çocuklarını lisedeyken öğrendim. Gerisini sonra öğrendim.

Kardeşlerim bana her şeyi anlatmadılar ama sonunda küçük kız büyüdü. Babamın günahlarını, annemize ve tüm kardeşlerime ne kadar pahalıya mal olduğunu öğrendim. Özellikle de benim varlığımdan bile haberi olmayan küçük kız kardeşimi.

Sonuç olarak Ashford ailesi de yeraltı dünyasının suçluları kadar acımasız ve pis bir aileydi.

"Tamam," diye boyun eğdi, tam da tahmin ettiğim gibi. "Bu adamlara kaçırma vakalarının özetini ve düşüncelerinizi aktarabilir misiniz? Ayrıntıları onlara e-posta yoluyla gönderebilirsiniz."

Bir kalp atışı kadar tereddüt etmiş olmalıyım çünkü McGovan tekrar konuşmaya başladı, ses tonunda tedirginlik açıkça görülüyordu.

"Unutmayın Ajan Ashford, bu işin arkasındaki potansiyel kişi hakkında bilgi sahibiler. Verdikleri bilgiler onu yakalamamıza yardımcı olacak," diye ekledi McGovan, her şeyi açıkladığını düşünürken aslında sadece daha fazla soruyu tetiklemişti.

Bu adamlar yabancıları ve FBI'dan bilgi almamaları gerekiyordu. McGovan bu davanın bir an önce çözülebilmesi ve kendisinin bir kahraman gibi görünebilmesi için gizli bilgileri ziyaretçilerle paylaşmamı istedi.

Tanrım, politikadan nefret ederdim. Başkent'e yükselmek istediğini biliyordum ve bu dava onun gözetiminde sonuçlanırsa muhtemelen terfi edecekti. Tüm ülke onu izliyordu çünkü Çocuk kaçırma olayları artık radarın altından kaçmıyordu ve McGovan'ın ofisi aktif olarak bu dava üzerinde çalışıyordu.

Odanın karşı tarafına doğru yürüdüm ve duvara yaslandım, kendimi çıkışa yakın tuttum ve gözlerim her iki adamdaydı. Onlara güvenmiyordum.

Gözlerim onların bakışlarıyla birleşti. Buz gibi. Soluk buzullar. Göz renkleri biraz ürkütücüydü. Çok soluktular, onlarda sinir bozucu bir şey vardı.

Fiziksel görünüşlerine dair düşüncelerimden sıyrıldım. Eğer kaçırma olaylarının arkasındaki doğru suçluyu bulmamıza yardımcı olacaklarsa, bunu kabul ederdim. Yaptığım hataları telafi etmek için en azından bunu yapabilirdim.

"Louisiana'da çocuklar yaklaşık iki yıldır ortadan kayboluyor," diye başladım. "Rastgele ve birbirinden uzak, coğrafi ve zaman olarak, bu yüzden FBI tarafından hiç fark edilmedi. Yakın zamana kadar. Ama ülkenin her yerinde benzer vakalar var. Aslında, ABD dışında bile olduğundan eminim." Kısa bir

Takım elbiseli olan başını salladı ve birden McGovan'a hak vermek zorunda kaldım. Bu adamlar bir şeyler biliyordu. "Özellikle New Orleans'ta vakalar yaklaşık yedi ay önce başladı ya da belki de hızlandı. İlk ay, beş çocuklar sokaklarda dolaşırken, yankesicilik yaparken kayboldu. Çoğunlukla dezavantajlı ailelerden gelen çocuklardı. Bunu her kim yapıyorsa özellikle bu çocukları hedef almış, böylece çocukların kaçak olduğu düşünülmüş. Ne yazık ki bu çocuklar, kaybolduklarında en son fark edilen sorunlu çocuklar. Bu yüzden radarın altında kaldı. O zaman gerginlikler başladı - çocuklar sözde arkadaşları tarafından bir daha görülmemek üzere okuldan alındı. Ya da oyun alanından uzaklaştırıldılar. Sanki bu avcı aniden yaptıklarının fark edilmesini istemiş gibi. Ama sadece eylemleri, çünkü kimse onun için çalıştığına inandığım bu adamlardan herhangi biri hakkında tek bir şey bile hatırlamıyor. Ya gölgelerin arasına karışmakta çok başarılılar ya da avcının özellikleri akılda kalıcı değil."

Bir baş sallama daha. Bu kadar çok trajedinin suçlusu olan adamı adalete teslim etme ihtimali karşısında kalp atışlarımın hızlandığını hissettim.

Paylaşmak önemsemektir, diye fısıldadı beynimin içindeki ürkütücü ses, bu hatırlatma hoş karşılanmadı.

Yine de, bir vahiy içime çarptığında omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. Kingston'ı kaçıran adamın bir aksanı vardı. Bir Rus aksanı! Benden önceki takım elbiseli adamdan çok daha ağırdı ama bunun bir Rus aksanı olduğundan emindim. Bugüne kadar böyle bir aksanı olan biriyle konuşmamıştım.

"Buradaki ve ABD genelindeki vakaların birbiriyle bağlantılı olduğuna inanıyorum." Sesimde zar zor fark edilebilen bir titreme vardı. "Elimde kesinlikle hiçbir kanıt yok ama yöntem tamamen aynı. Her seferinde. Bunu her kim yapıyorsa, daha iyi bir terim bulamadığım için söylüyorum, kaybolmuş çocukları hedef alıyor. Kaybolurlarsa kimse fark etmez, en azından birkaç günlüğüne." Sertçe yutkundum. "Halka açık yerlerden alınıyorlar ama kimse bir şey fark etmiyor." Bunu ilk elden gördüm. Kendi dadımız yakınlarda duruyordu. Kingston ve ben de başıboş değildik, Ashford'lardan gelmiştik. Elit sosyetenin Crème de la crème'i. gazeteler yazdı. "Ta ki bu son vakalara kadar."

Ve en az bir tane daha, diye ekledim sessizce.

"Bu son vakaların özel olduğunu size düşündüren nedir?" Oturan Nikolaev'li adam sordu, ancak cevabı bildiğine dair bir şüphem vardı. Sesi derindi, aksanı açıkça belli oluyordu.

Tıpkı kâbuslarımda kardeşim için çığlık atarken hatırladığım gibi.

"Son çocuğun kaybolduğu bir saat içinde yetkililere bildirildi. Okuldan eve dönmemiş. Önceki birkaç vakada da aynısı olmuştu. Adam ya da kadın fark edilmek istiyor. Son beş ila on kaçırılma olayına bakarsanız, bazı şeylerin değiştiğini görürsünüz. Kaçırılan çocukların sadece açık sarı saçları ve açık mavi gözleri var."

Bir düşünce beynimi delip geçti. Bu iki adamın açık sarı saçları ve mavi gözleri vardı. Belki oğulları vardı ve onlar için endişeleniyorlardı?

"Diğer tüm durumlarda renklendirme bir faktör değildi. Bu bir mesaj gibi geliyor," diye devam ettim. "Çok özel bir mesaj. Ama asıl soru kime olduğu - genel halka mı yoksa belirli birine mi? Ya da belki de büyük bir şey hazırlıyor ve herkesin yanlış yöne gitmesini istiyor."

Gerçi ben öyle düşünmüyordum. Ve içgüdülerim beni uyarmıştı. Sarı saçlı-mavi gözlü çocukların özel olarak hedef alınması bir şekilde önümdeki iki Nikolaev adamıyla bağlantılıydı.

"Ne için hazırlanıyorsun?" Yüzünde dövme olan Nikolaev'li adamın konuştuğunu ilk kez duyuyordum. Sesi gırtlaktan geliyordu, sanki çok fazla boğulmuş ve ses telleri hasar görmüş gibiydi. Neredeyse hiç aksanı yoktu.

"Kaçakçılık," dedim ona. "Ve belki kişisel intikam için biraz tat katmak." Tamam, böyle söyleyince çok uzak bir ihtimal gibi görünüyordu ama içten içe haklı olduğumu biliyordum. Tıpkı kardeşimi kaçıran adamla göz göze geldiğim anda ailemizi parçalayacağını bildiğim gibi. "Kadın ve genç kız ticaretinin daha yaygın olduğunu biliyorum ama genç erkeklerin de başına geliyor. Bence bu çocukları kaçıran her kimse standart bir kaçakçılık işi yapıyor. Son otuz, kırk yıla bakarsanız, ABD'de benzer bir yöntemin kullanıldığını görebilirsiniz. Bu kadar büyük değildi ama burnumuzun dibinde devam ediyordu."

McGovan kıkırdadı ve kızgınlık damarlarımda dolaştı. Bunun onun için sadece bir dava olmasından nefret ediyordum. Benim içinse bu bir ölüm kalım meselesiydi. Kaybolan çocuklardan herhangi biri için.

"Tamam, gördüğünüz gibi Ajan Ashford heyecanlanıyor ve bazı teorileri var. Ama biz sadece New Orleans'taki çocuklara odaklanıyoruz. Onun teorisinde haklılık payı yok."

Gözlerim patronuma dikildi ve ona ters ters baktım. "Evet, var," diye karşılık verdim, sesim duygularımdan boğuklaşmıştı. "Bağlantılar gün gibi ortada. Her

tek bir kaçırma olayının benzerlikleri var. Dosyayı hiç okudun mu?"

McGovan'a gözlerimi diktim ve ne demek istediğimi anlatmaya çalıştım.

Her bir kayıp çocuk vakasını, doğum durumlarından kayboldukları güne kadar inceledim. Parça parça bilgi toplamak için görüştüğüm insanların sayısını unuttum, çünkü her seferinde kaçırma olaylarını düzenleyen kişi etraftaki insanlara görünmez oluyordu.

"Bu avcı usta bir manipölatör ve geniş kaynaklara sahip. Sadece Amerika'da değil, dünyada da. Bütün bu çocukları nereye koyduğunu sanıyorsunuz? Banliyödeki dört odalı müstakil evine mi?"

Tanrım, McGovan tam bir ahmaktı. Tek yapması gereken dosyalarımı okumaktı ve bağlantıları görecekti. Ama o dünyayı kurtarmak istemiyordu. Sadece kendi lanet kariyerini. Benim gözümde McGovan, Senatör Ashford'dan daha iyi değildi. İkisi de sadece kendini düşünüyordu, başkasını değil.

Sakinleştirici bir nefes almam ya da soğukkanlılığımı kaybetme riskini göze almam gerekiyordu. Patronumun üzerine gidersem, bağlantılarım ne olursa olsun, bu sicilim için iyi görünmezdi. Kardeşlerimin silebileceği çok şey vardı ve onlardan özel iyilikler istemekten nefret ederdim. Bana yardım etmekte hiç tereddüt etmemişlerdi.

Vasili Nikolaev ayağa kalktı ve gözlerim ona doğru kaydı, temkinli bir şekilde onu izledim.

Yüzünde okunamayan bir ifadeyle elini uzattı. Gözlerim elinin üzerinde bir kalp atışı kadar uzun süre kaldı. Tanrım, elleri çok büyüktü. Küçük bir sıkımayla beni ezebilirdi.

İsteksizce elimi onun kine koydum ve mürekkepli parmakları elimi sardı, sonra sıkıca sıktı.

Gerçekte kim olduğuna dair bana biraz ipucu vermesini diledim. Evet, acımasızlık, tehlike ve para kokuyordu ama tüm bunların altında daha fazlası vardı. Çok daha fazlası. Aynı şey kardeşi için de geçerliydi ama onda doğal olmayan bir soğukluk vardı.

"Takımımızda olacağın için mutluyum." Tamam, sesi samimi geliyordu. Belki de bu adamlar bu saçmalığı durdurmak için bir çözüm olabilirdi. Sonunda cevapları bulacak ve Kingston'ın intikamını alacaktım. "Ben Vasili."

Kimsenin bana bu adamın hesaba katılması gereken bir güç olduğunu söylemesine gerek yoktu. Her hareketinde, her bakışında, her kelimesinde vardı.

"Aurora," diye mırıldandım, ona neden ilk adımı verdiğimden pek emin değildim. Genelde sadece soyadımı söylerdim. Jackson bile bana Ashford derdi, asla ilk adımla hitap etmezdi.

Gözlerim kardeşine kaydı ama o hiçbir şey söylemedi. Yüzü dövmelemlerle işaretlenmiş hareketsiz bir maskeydi. Gözleri bana soğuk soğuk bakıyordu. Kardeşinin aksine, elimi sıkmaya çalışmadı.

"Tamam o zaman," diye alaycı bir şekilde mırıldandım. "Ben de memnun oldum."

Bakmaya devam etti, buz gibi sessizlik tüyler ürperticiydi. Yine de bu beni rahatsız etmedi. Ancak merakımı uyandırdı. Başka bir şeyin yanı sıra, bir anı ya da tam olarak yakalayamadığım bir his.

Bir an için kendimi solgun buzulların içinde boğdum, gönüllü olarak buzlu sulara daldım.

Sonra gözlerini kaçırdı ve başka bir şey söylemeden, bir panter gibi hareket ederek oradan ayrıldı. Vasili hemen arkasındaydı.

Hem sessiz hem de ölümcül.

Beşinci Bölüm

AURORA

S Dava et beni.
Nikolaev'in adamları gittikten ve McGovan beni azarladıktan sonra

kendi masama geri döndüm. Sonra hemen işe koyuldum.

Veri tabanına Nikolaev'in adını yazdım ve bilgiler akmaya başladı.

Nikola Nikolaev.

Vasili, Sasha, Alexei ve Tatiana Nikolaev'in babası. Alexei Nikolaev üvey kardeşleriydi. Annesi Marietta Taylor.

Şaşırtıcı değil. Erkeklerin genellikle yanlarında kadınlar olurdu.

Babama bir bakın.

Gözlerim ekranda geziniyor, bilgileri tüketiyordu.

Nikola ve eşi, çocukları Vasili ve Sasha ile birlikte Amerika'ya taşındı. Tatiana ve Alexei Amerika'da doğdu.

"Tanrım," diye mırıldandım. Yaşlı adamın Rus mafyasıyla bağlantıları vardı, muhtemelen mafyanın lideri olduğundan şüpheleniliyordu. Gerçi bu hiçbir zaman doğrulanmadı ve hiçbir kanıt bulunamadı.

McGovan ne düşünüyor? Bu adamlarla herhangi bir anlaşma yapmak, çözüldükten sonra davanın güvenilirliğine gölge düşürebilir.

Sertçe yutkundum. Bir suç örgütünün herhangi bir üyesiyle muhatap olma fikri damarlarıma korku saldı. Sailor'ın kız kardeşi Anya'nın kartelin bir üyesi tarafından öldürülmesine tanık olduğum düşünüldüğünde bu normaldi. Ya da annemin nasıl öldürüldüğünü bilmek.

Okumaya devam etmek için kendimi zorladım.

Vasili Nikolaev işin dizginlerini oldukça genç yaşta eline aldı ve en azından yüzeyde meşru görünen işletmeler kurdu. Ya da belki de paravandılar, her bir işletmeyi ve mali kayıtlarını incelemeyi söylemek zordu. Nikolaev'in adamları o kadar başarılıydı ki dünyanın en büyük emlak krallarından biri haline geldiler.

"Etkileyici," diye mırıldandım, biraz dehşete düşmüştüm.

Nikolaev'in hırsı ve başarısı kardeşlerime rakipti. Aslında, Nikolaev'de emlak piyasasında sık sık birbirleriyle rekabet ediyorlardı. Kardeşlerimin daha önce Nikolaev isminden bahsettiğini hiç duymamış olmam garipti.

Onların iş anlaşmalarını hiç sormadım. Kardeşlerim dokunulmaz olabilmek için bir imparatorluk kurmaya niyetliydiler. Ben de kardeşimi kaçıranı yakalamaya niyetliydim.

Ok işaretine tıkladım ve bir sonraki bilgi ekranına geçtim. Sasha Nikolaev. Kırk iki yaşında.

Gözlerim kısıldı.

"Bu doğru olamaz," diye mırıldandım. "ABD Donanma Mührü... keskin nişancı." Ne. Ne? Ne?

Sasha Nikolaev Donanma SEAL'lerine katılıp keskin nişancı olarak eğitildiğinde babasının zaten bir ünü vardı. Delilik. Sanki hükümet organize bir suç ailesinin bir üyesini bizzat eğitmiş gibiydi.

Sonra Alexei Nikolaev vardı.

En ilgi çekici Nikolaev, aileye sadece altı yıl kadar önce katıldı.

Louisiana'da özel bir hastanede doğdu. Yaklaşık iki yıl boyunca annesi New Orleans bölgesinde yaşamış ve daha sonra çok sık taşınmaya başlamıştır. Sonunda Florida'ya yerleşti ve orada bir kız çocuğu oldu.

Ama artık Alexei'den bahsedilmiyor ya da izine rastlanmıyordu. Sanki ortadan kaybolmuş gibiydi. Yine de cinayetten söz edilmiyordu.

Yirmi yıl kadar önce tekrar ortaya çıktı; bu Şüpheli ve münzevi Rus insan kaçakçısı Ivan Petrov ile olan bağlantıları nedeniyle FBI'ın radarına girdi.

Ama o adamı hiç kimse görmemişti. Ivan Petrov aslında suçlu bir hayaletti.

Görünüşe göre Alexei Nikolaev çok aranan bir yetenek setine sahipti. Bratva, Cosa Nostra, İrlanda mafyası, Yunan mafyası... Kahretsin, tüm suç örgütleriyle çalıştı.

Alexei'nin cemiyetin diğer şüpheli üyeleriyle -Nico Morrelli, Cassio King, Luciano Vitale, Raphael- ilişkilerini okurken kalbim güm güm attı. Ve ekran karardı.

Başımı çevirip ışıklara baktım. Elektrik hala açıktı. Titreme yok. Diğer herkes işine dalmış görünüyordu.

Dikkatimi tekrar ekrana verdim ve yenileme düğmesine bastım. Hiçbir şey olmayınca giriş düğmesine tıkladım.

Hala bir şey yok.

Ben de ismi yazarak aramayı yeniden başlattım. *Hiçbir şey çıkmadı.*

"Bu olamaz," diye tısladım. "Ben sadece lanet şeyi okuyordum.

Burada bir bok olduğunu biliyorum."

Tekrar denedim. Hala bir şey yok.

Masa telefonuma uzandım ve Milo'yu aradım. "Ne var ne yok?" Standart cevabı.

"Merhaba Milo," diye başladım, sesimi eşit tutmaya çalışarak. "Alexei Nikolaev hakkında bir dosya okuyordum, şüpheli bir kişi, sonra birden kayboldu. Öylece ortadan kayboldu."

Kıkırdadı ve dişlerim sıkıldı. Uykusuzluğumun beni genellikle daha sinirli yaptığını biliyordum. Bunu ondan çıkarmak adil değildi ama şu anda kıkırdaması beni başka hiçbir şeye benzemeyen bir şekilde rahatsız ediyordu.

"Çünkü onu temizledim," diye tersledi.

Kan basıncım yükseldi. "Bunu neden yaptın ki?" Tersledim.

Tekrar kıkırdadı ve ben dişlerimi sıktım ya da çok uygunsuz bir şey söyleme riskini göze aldım.

"McGovan emretti ve Washington'daki üst düzey yetkililerden onay aldı," diye açıkladı.

Hiç mantıklı değildi. Ne boktan bir şey!

"O zaman geri al," diye tısladım. "İşim bitmemiştii ve bilgiye ihtiyacım var." Cevap vermeyince kendimi kaybettim. "Lanet olsun, Milo!"

"Silinme kalıcıdır."

Sonra telefonu kapattı. Yüzüme kapattı.

Derin bir nefes aldım ve verdim, sonra tekrarladım. Sakinlik yavaş yavaş içime işledi.

Bu yüzden lanet olası internete bakmadan önce bir kez daha nefes alıp verdim. Nikolaev'in adamları putlaştırılmış gibi görünse de

Görünüşleri, zenginlikleri ve organize suçlarla bağlantıları hakkındaki ilgi çekici söylentiler nedeniyle medya tarafından neredeyse kardeşlerim kadar sevilseler de, bana önemli bir bilgi sağlamadı.

Bu çekiciliği asla anlayamadım. O adamlardan birine bulaşmak intihardı. Organize suçlardaki adamların ne kadar yıkıcı ve iğrenç olduklarına ilk elden şahit oldum.

Any'a'yı yok etti.

Cep telefonumun alarmı çaldı ve hafıza şeridinde bir gezintiyi durdurdu. Saate bakarak zamanı not ettim. Saat neredeyse üçtü - ağabeyimi özel havaalanından alma vakti gelmişti.

Ona geç kalmayacağıma söz verdim.

"KÜÇÜK KARDEŞİM NASIL?" Kardeşimin gözlerinde eğlence parlıyordu. Saat üç buçuktu ve muhtemelen ben de en az hissettiğim kadar yorgun görünüyordum. Öte yandan kardeşim bir milyon dolar gibi görünüyordu.

"Kimi öldürmem gerekiyor?"

Byron'ın beni selamlaması hep aynıydı. O en çok Kulağa ne kadar tuhaf gelse de bu gezegendeki öngörülemez insan. Doğduğum andan itibaren kardeşlerime her zaman güvenebilirdim. Onlar için ben korunması ve beslenmesi gereken bir bebektim. Benim içinse onlar tanıydı.

Gerçi kadın nüfusunun geri kalanından biraz daha farklı bir şekilde. Tüm dünya için Ashford kardeşler bu dünyada yürüyebilecek en uygun bekârlardı. Hepsinin belli fiziksel özellikleri vardı.

Kalın, dalgalı saçlar. Buz kesebilecek elmacık kemikleri. Ölümcül gücün yanı sıra zarafetten de söz eden uzun boy ve geniş omuzlar.

Kadınların favorisi ise zenginliği, gücü ve seksapeliyle en büyük ağabeyimdi. Benim sözlerim değil. *People* ve *Forbes* dergileri bu sözleri aynen basarak tüm dünyanın okuması için ölümsüzleştirdi. Sık sık siyasi ve sosyal gündemdedydiler. Ben asla o dünyanın bir parçası olmadım ve bu kardeşlerim sayesinde oldu. Beni o sığ, ışıltılı dünyadan korudular.

"Kimseyi öldürmene gerek yok," diye alay ettim, yumuşak bir gülümsemeyle gözlerimi devirerek. "Kötü adamları kendim öldürebilecek kapasitedeyim."

Yanağıma bir öpücük kondurmak için başını eğdiğinde şakacı bir şekilde göz kırptım.

Otuz sekiz yaşında olan Byron benim en büyük kardeşimdi. Dört erkek kardeş bunaltıcı olabilir. Ayrıca bu dünyada dolaşan bir üvey kardeş daha vardı. Kulağa ne kadar korkunç gelse de, bir sürü erkek kardeşim vardı ve bu bilgi beni bir üvey kız kardeşim olduğunu öğrenmek kadar sarsmadı. Lisedeyken kardeşimin masasını karıştırmak bana ailemizin bir önizlemesini verdi.

Özellikle de babama. Ve iyi bir tane değil.

"Sizi tekrar görmek güzel, Ajan Ashford." Kardeşimin kolları beni bir ayı gibi sardı. "En sevdiğim kardeşim, ama bunu diğerlerine söyleme. Kıskanabilirler."

Kıkırdadım ve sarılmasına karşılık verdim.

Yoldan geçen kadınlar kardeşime sarıldığımı fark etmeden kıskançlıkla bana bakıyorlardı. Byron kot pantolonu, kolları kıvrılmış siyah düğmeli gömleği ve aviator gözlükleriyle iyi görünüyordu. Bu onun rahat giyim tarzıydı ama yine de kadınların gözlerini bal arıları gibi çekiyordu.

Byron dünya için soğuk, acımasız ve boğaz kesme taktiklerine sahip bir iş adamıydı. Yıllar önce bir muhabir kardeşlerime şaka yollu, imparatorluklarını soğuk kafalar ve daha da soğuk kalplerle yöneten Milyarder Krallar adını takmıştı. Bu isim akıllarda kaldı ama dünyanın bilmediği şey, konu ailemiz olduğunda kardeşlerim için paranın ya da gücün hiçbir önemi olmadığıydı.

Ne yazık ki aynı şey babamız için söylenemez.

Eminim oğullarının kendisini milyonlarca kez geçtiğini bilmek Senatör Ashford'un içini yakmıştır. Kardeşlerimin birikmiş serveti Jeff Bezos'a rakipti. Kardeşlerim politikacı değildi ya da başkanlığı hedeflemiyorlardı, ama işin gerçeği, eğer isterlerse elde ederlerdi. Onlar karizmatik ve her konuda başarılı.

Sık sık Kennedy'lerle karşılaştırılıyorlardı. En azından gazeteler bunu belirtiyordu ve hepimiz gazetelerin asla yanlış bir şey yazmadığını biliyorduk.

Her iki şekilde de, bu adamlar benim için kardeşlerimdi. Korumak için her şeyimi verebileceğim ailem. Tıpkı beni hayatları boyunca korudukları gibi.

"Ve siz, Bay Ashford. Kötü şöhretli bir Milyarder Kral," diye takıldım. "Bazı standartlarınızın düşürülmesine hazır mısınız?"

Bana mükemmel beyaz dişlerini göstererek kıkırdadı.

"Konu lezzet olduğunda kız kardeşim en yüksek standartlara sahiptir," diye karşılık verdi. Sonra sanki bir şey hatırlamış gibi devam etti: "Yemek konusu hariç. Açlıktan ölüyorum ama beni şüpheli yemek kamyonlarınızdan birine götürürseniz, korkarım pilotumun geri gelip beni

almasını talep edeceğim."

Omzumu ona doğru ittim, ama neredeyse hiç kıpırdamadı. "Deniz ürünleri sipariş edeceğini nereden bilebilirdim ki?"

Altı ay önce, New Orleans'a taşınmadan hemen önce sevgili kardeşlerimi Washington'daki L'Enfant Plaza'da bir yemek kamyonuna sürükledim. Ben sebzeli sandviç sipariş ettim; onlar da yengeçli kek sandviçi. Yani, herkes yemek kamyonlarından deniz ürünü sipariş edilmemesi gerektiğini bilir. Değil mi?

Görünüşe göre kardeşlerim bilmiyormuş. Ve karşılaştığım bir arkadaşım ile konuştuğum gibi, zeki kardeşlerim tam olarak bunu sipariş ettiler. Üçü de gıda zehirlenmesi geçirdi. Ve size söyleyeyim, kardeşlerim hasta olduklarında en büyük bebeklerdi.

Bir daha asla yengeç yemeyeceklerine yemin ettiler. Onları zehirlemeye çalıştığım bir şakaydı. Bu yüzden bana güvence verdiler. banyo zemininde, midelerini tutarak, artık hiçbirinin iradesinde olmadığını ve onları yemek kamyonlarına götürmeye gerek olmadığını... bir daha asla.

Sanki lanet paraları umurumdaydı. Bir kez daha vasiyetten bahsederlerse onları kaydetmekle tehdit etmişim. Onları kaybetme düşüncesi bile iliklerime kadar soğuk bir korku salıyordu.

"Devletten aldığım cüzi maaşla seni lüks bir restorana yemeğe götürmem gerektiğini söyleme sakın?" Gülümsememi engelleyemesem de şikayet ettim.

Byron'ın gülümsemesi genişledi. "Merak etme, Rora. Hesabı getireceğim." Gülümsemem bir an için duraksadı ama Byron onu yakaladı. Sadece Byron ve Kingston bana Rora derdi.

Anlayışla kolunu omzuma doladı ve sessizce arabama doğru yürüdük, muhtemelen ikimiz de kendi anılarımızda kaybolmuştuk.

Kingston sonsuza dek özlediğimiz bir gölge olacaktı.

Emeril'de yemek yedik, Byron çok memnun oldu.

Mekan cıvıl cıvıldı ve Byron'ın verdiği Ashford ismi sayesinde bizi hemen oturtular. Kardeşlerim her zaman tanınırdı, ben tanınmazdım. Ve bu bir tasarımdı.

Bir an için Byron'la burada görülmenin istenmeyen dikkatleri üzerimize çekeceğinden endişelendim ama her zamanki gibi Byron bununla da ilgilendi. Hostesin bize en özel masayı vermesini sağladı ve işletme sahibiyle konuşarak

fotoğraf çekilmeyeceğini söyledi. Elbette, Byron halkla ilişkilerinin kabul edilebilir bir fotoğraf ve yazılı bir belge sağlamasını teklif ettiğinde bunu memnuniyetle kabul etti.

reklam için ücretsiz olarak kullanabileceği bir makale.

"Winston ve Royce nasıl?" Bir kadeh şarabımı yudumlarken ona sordum. Tanrıya şükür Byron beş bin dolarlık bir şişe sipariş ettiği için parasını ödeyecekti. "Bu hafta onlarla henüz konuşmadım. Çok yoğun geçti."

"Gelmek istediler," diye sırtıttı Byron. "Ama onları bir göreve gönderdim, böylece seni tamamen kendime alabilecektim."

"Çok sinsi." Başımı sallayarak kıkırdadım. "Yine de yoğun programından nasıl vakit bulduğunu merak ediyorum."

Yemekler o anda geldi. Ben Emeril'in "Who Dat" burgerini sipariş etmiştim, Byron ise kömürde ızgara edilmiş minyon fileto almıştı. Günün balığını almamam sadece onun iyiliği içindi. Deniz ürünlerinin kokusunu hâlâ midesi kaldırmıyordu.

"Onlarla sürekli konuşuyorsun," diye yakındı, sıkıntılıymış gibi yaparak. Beni kandırmadı ya da suçlu hissettirmedi, ben de hamburgeri ısırdım. "Beni altı aydır görmüyorsun ve bana kısa, şifreli mesajlar gönderiyorsun." Gözlerimi devirdim. Onlarda şifreli hiçbir şey yoktu. "Beni neden arayamadığına dair bahane üstüne bahane üretip duruyorsun. Bu nedenle, küçük kardeşim, iyi olduğundan emin olmak için seni ziyaret etmeye karar verdim ve

burada bazı işleri halledeceğim."

Kardeşlerin en küçüğü olmanın avantajları olduğu kadar dezavantajları da vardı. Kardeşlerim çok zorba olabiliyorlardı. Winston ve Royce bunu Byron'dan daha iyi saklıyorlardı. En büyük ağabeyim, ben bir şeye ihtiyacım olduğunu fark etmeden önce bile benim için her şeyi daha iyi hale getirmek istiyordu. O dünyayı fethettiği gibi benim mutluluğumu talep etti. Herkesin onun taleplerine boyun eğmesini sağlayarak.

Yine de Byron'ın ilgilenmesi gereken işleri olduğunu duyduğumda şaşırmadım. Onun her yerde işi vardı.

Yemeğimi yuttuktan sonra içkimden bir yudum daha aldım ve bardağımı indirdim.

"Bahane değillerdi," dedim ona. "İş yerinde bu davayla meşguldüm. Peki burada ne tür bir işiniz var? New York'u ele geçirmek Orleans mı?" Şaka yaptım.

Elini sallayarak bu fikri reddetti. Yine de ona hak veriyorum.

"McGovan sana zorluk mu çıkarıyor?" diye sordu, sorusu sıradan gibi görünüyordu ama altında acımasızlığına dair bir ipucu vardı, korumacı bir çizgisi vardı. Tek bir şikâyetle bulunsam patronumun hayatını cehenneme çevirirdi. Tabii ki yapmazdım. Ben bir yetişkindim ve kendi sorunlarımla başa çıkabilirdim.

"Tabii ki hayır," diye belirttim. "Kardeşlerimden ve babamızdan çok korkuyor."

"Eğer akıllıysa, kardeşlerinden yaşlı adamdan daha çok korkar," diye alay etti. Haklıydı, kardeşlerim çok daha ölümcüldü. Yemeğini yemeye devam etti.

Omurgamdan aşağı bir farkındalık kaydı ve ensem soğuk bir şeyle karıncalandı. Omzumun üzerinden baktım, gözlerim odayı taradı ama kimseyi göremedim. Restoran kalabalıktı ama konuklar bize aldırış etmiyordu.

Arkamı döndüm ve Byron'ın bakışlarıyla karşılaştım. Elindeki viski bardağını yudumluyordu. "Sen de mi hissediyorsun?"

Byron'ın insanı rahatlatan bir tarzı vardı ama her şeyi görüyordu ve keskin bir altıncı hissi vardı. Bir SEAL olarak bu onun içine işlemiş olmalı. Üç kardeşim de orduda iki dönem görev yaptı. İçlerinden biri benimle ilgilenebilirdi diye aynı anda askerlik yapmamaya özen gösterdiler.

"Evet," diye mırıldandım. "Muhtemelen paranoyadır." Bardağını yere bıraktı ve telefonunu çıkardı. "Lütfen bana Winston'ı telaşlandırmadığınızı söyle ve Royce."

"Tabii ki onları korkutmuyorum." Bana doğru bakmadı bile. "Ben de onlardan sana göz koymalarını istemiyorum."

"Byron," diye itiraz ettim, sesim bir kademe yükselmişti. "Sakın buna cüret etme."

Masanın üzerine koyduğu cep telefonundan gelen ve gönderilen mesajı işaret eden sesi duydum.

"Şimdi bana profilini çıkardığınız bu vakadan bahsedin" dedi, diğer yorumumu görmezden gelerek.

"Sen bir sivilsin, bu yüzden seninle tartışmam." Bunu aynı gün içinde iki kez söylemek zorunda kalmam komikti. "Kuralları biliyorsun."

Başını eğdi, beni gözlemliyordu ve muhtemelen çok fazla şey görüyordu. Neyse ki telefonu çaldı ve dikkatini ona verdi.

"Bunu kutuya koyabilir miyiz?" Gözlerini bana çevirdiğinde ona sordum. "Bütün gece bir ipucunu kovaladım. Yorgunum ve senin arkadaşlığın ne kadar heyecan verici olsa da kardeşim, yüzüm bu masaya yapışabilir."

Bunu bekliyor olmalıydı. "Kız
kardeşimin ihtiyacı olan her şey."

Altıncı Bölüm

AURORA

Lud sesleri havaalanını dolaştı ve her bir çift göz bize doğru döndü. Yüzüme yayılan gülümsemeyi istesem de durduramazdım. Ve ben istemedim. Dün kardeşimi aldım. Tabii ki beni karşıladığında küçük bir kız gibi ciyaklamadı. Emin adımlarla bana doğru yürüdü, her hareketinden önem fişkırıyordu.

O kasabadayken, Sailor, o kadar da küçük olmayan küçük Gabriel ve Willow'la birlikte, neredeyse tüm ailem yanımdaymış gibi hissediyordum. Diğer kardeşlerim de bizimle olsaydı, her şey tamamlanmış gibi hissederdim. Eski günlerdeki gibi. Özellikle de üniversite sırasında. Sailor, Willow ve ben evde bir bebek sahibi olmanın zorluklarıyla mücadele ettik. Kardeşlerim bize yardım etmek için yanımdaydı.

Üçü bana doğru koşarken kollarımı açtım ve hepsine aynı anda sarıldım. Kelimelerimiz birbirinin üzerine tökezledi, tiz seslerimiz Sesler birbirine karışıyor, hepimizin hissettiği heyecanı yansıtıyordu. Zavallı küçük Gabriel üç bedenimizin arasında kıkırdayarak boğuluyordu.

"Aman Tanrım, burada olduğun için çok mutluyum," diye haykırdım. üçünü de öpücüklerle boğdu. "Bir şey çıkacak ve hiçbiriniz gelemeyeceksiniz diye çok endişelendim."

Gabriel sırtarak, "Annem de aynı şeyi söyledi," diye ağzından kaçırıldı. "Akıl sağlığını korumak için buna ihtiyacı olduğunu söyledi."

Koyu renk buklelerini karıştırarak kıkırdadım. "Akıl sağlığımızı korumak için hepimizin buna ihtiyacı var, küçük adamım."

Gabriel yedi yaşına yeni basmıştı ve benim vaftiz oğlumdu. Sailor'ın benden vaftiz annesi olmamı istediği andaki kadar hiç gurur duymamıştım. Ben de kabul ettim.

bu sorumluluğu ciddiye aldı. Tıpkı Sailor'ın kendi sorumluluğunu ciddiye aldığı gibi. Anya doğumdan hemen sonra vefat ettiğinde, Sailor Gabriel'i evlat edindi.

O zamanlar sadece on dokuz yaşında olduğu için, kardeşlerime bağlantılarını kullanmaları ve bunu gerçekleştirmeleri için yalvardım. Ve onlar da her zamanki gibi bunu başardılar.

Hatta ailesi onunla ilişkisini tamamen kestiği için üniversiteyi bitirmesini sağlamak amacıyla okul harcını ve tüm maddi ihtiyaçlarını karşıladılar. Dünya kardeşlerimin ne kadar harika insanlar olduklarını bilmiyordu.

Elbette Sailor artık kampüste yaşayamazdı, ancak ailemden gerekenden daha fazla yardım almayı reddetti. İşinin yaşam masraflarını karşılayabileceği konusunda ısrar etti. Böylece benim harika sinsi kardeşlerim bana Washington şehir merkezinin kalbinde beş yatak odalı, daha çok çatı katı gibi güzel bir daire buldular. Üçümüz Georgetown Üniversitesi yurtlarından ayrıldık ve küçük Gabriel'e bakarken üniversitenin son üç yılında kampüs dışında yaşadık.

Şimdi, tüm niyet ve amaçlar için, Sailor Gabriel'in annesiydi ve biz de onun teyzeleriydik.

"Siz üçünüz deli misiniz?" Gabriel ciddi bir şekilde sordu ve hepimizin kıkırdamasına yol açtı. Sanırım her şey deliliğin tanımına bağlıydı.

"Sus, küçük adam," diye onu usulca azarladı Denizci. "Bizim küçük hayata devam etmek için kaçamaklar. Birbirimizi görmeden hiç bu kadar uzun süre geçirmemiştik. Ayrıca, daha geçen hafta bana Aurora Teyze'yi ne kadar özlediğini söylememiş miydin?"

Koyu kahverengi bukleleri ve her zaman yaramazlıkla parlayan en koyu mavi gözleri olan Gabriel'in aksine, Sailor'ın yumuşak buklelerle dolu altın rengi bir yelesi ve okyanus gözleri vardı. Her zaman onun herhangi bir kızın en iyi versiyonu gibi görüldüğünü düşünmüştümdür. gördüğüm en güzel prenesti. Daha da önemlisi, içi ve dışıyla tanıdığım en güzel insandı.

"Ne?" Willow kalbi kırılmış gibi davrandı. "Beni özlemedin mi, ufaklık?"

Gabriel'in sırtışı kulaktan kulağa genişledi ve koyu mavi gözleri parladı. "Evet, ama biz birlikte yaşıyoruz. Seni geçen hafta iş seyahatinden önce gördüm."

"Oh, doğru," diye kabul etti. "Hepinizi görmeden gitmek çok uzun zaman alacak gibi görünüyor." Ben de aynı fikirdeydim. Yıllarca birbirimizi her gün gördükten sonra haftalarca, aylarca görmemek çok zordu. "Gerçekten ihtiyacım var Bu," diye iç geçirdi Willow, hepimizi kucaklayarak. "Bu hafta sonunu dört

gözle beklemek hayatımın en önemli anıydı."

"Bunu hayatımızın en iyi hafta sonu haline getireceğiz," dedim sırıtarak. Sonra hemen irkildim. Sailor ve Willow'un gözleri bana kaydı ve ne düşündüklerini çok iyi biliyordum. Bu duyuruyu en son lisedeki son yılımızda, bahar tatilinde yapmıştık. "Gabriel de bizi kontrol altında tutacak," diye ekledim güvence vererek. "Ayrıca, Byron hafta sonu için burada, bu yüzden çılgınca şeyler olmayacak," diye hepimizi temin ettim.

WILLOW, Sailor ve ben gece dışarı çıkmak için hazırlanırken liseli kızlar gibi kıkırdadık. Byron, Gabriel'le birlikte geride kalmıştı ve ikisini de birkaç kez gözlerini devirirken yakaladım.

Tipik çocuklar.

Willow, "Kadın, duvarlara biraz resim koymalısın," diye yakındı. "Buranın bu kadar kişiliksiz olması beni korkutuyor. Bu sen değilsin."

Tek omzumu silktim. Başımı koyabileceğim bir yerdi, hepsi bu. Ama o haklıydı. D.C.'deki dairemde seyahatlerimizden kalma tablolar vardı. Duvarda kardeşlerimin, en iyi arkadaşlarımin ve Gabriel'in resimleri vardı. Üniversite yıllarında üçümüzün yaşadığı dairenin aynısıydı, muhtemelen bu yüzden ev gibi hissettiriyordu.

New Orleans'a geldiğimden beri bu dava beni meşgul ediyor, tüm düşüncelerimi ve zamanımı alıyordu. Evde geçirdiğim zamandan daha fazlasını işte geçiriyordum, dolayısıyla evim minimal bir dekora sahipti. Ayrıca, daire çok sessizdi ve düşüncelerim çok gürültülüydü. Bu yüzden evde tek başıma oturmak başıma büyük bir belaydı.

Gerçi şimdi kız arkadaşlarım, kardeşim ve Gabriel buradaydı ve üç yatak odalı daire hayat doluydu. Tıpkı evimdeki gibi.

Planım New Orleans'ta kalıcı olarak kalmak değildi. Orası evim değildi. Hem Sailor hem de Willow Washington'da kaldılar, ben de geri dönmeyi planladım. Kardeşlerimin de orada çatı katları vardı, ancak artık nadiren orada bulunuyorlardı. Ama oradayken ziyarete gelirlerdi, yani orası benim evimdi.

Gabriel, "Byron Amca, yine *Star Wars* izlemek istemiyorum," diye yakınıncaya yanağımin içini ısırarak zorunda kaldım. Sanırım küçük adam filmi seçerken bu filmlerden altı tane olduğunu fark etmemişti. Yoksa yedi miydi? "Çok sıkıcı."

Willow, Sailor ve ben birbirimize eğlenceli bakışlar atarken, dairede yüksek sesli bir nefes alışverişi oldu. Byron bir *Star Wars* fanatığıydı. Bu küçük bilginin muhabirlerin eline geçtiğini düşünsenize.

Milyarder bir kraldan bir Yıldız Savaşları fanatığına, diye sessizce düşündüm.

"Gabriel," kardeşimin ses tonunun ciddi bir hal aldığını duydum, "*Star Wars* bir klasiktir. Bir sanat dalı." Homurdandım ve Byron'ın kafası bana doğru döndü, gözleri parlayan yarıklar halinde kısıldı. Küçük maaşıma bahse girerim ki, bu küçük adamı bir hayrana dönüştürmeyi hayatının misyonu haline getirecekti. "Bu bir Amerikan klasiği. Ona bir şans vermeli ve sevmeyi öğrenmelisin."

Bu saçma açıklamayla alay ettim. Çocuklara bir şeyi sevdirmenin yolu bu değildi.

"Bir filmi ya seversin ya da sevmezsin," diye itiraz ettim, kardeşimin kaşlarını çatmasına aldırmadan makyajımı yaparken. "Herkes sevmez. Yani, *Yüzüklerin Efendisi*'ni seviyor musun?"

Homurdanma sırası kardeşimdeydi. "Bu bir Yeni Zelanda filmi." "Yeni Zelanda'da çekilmiş olması onu Yeni Zelanda filmi yapmaz. Yeni Zelanda filmi." Tüm o dahi IQ'suna rağmen o kadar da zeki değildi.

"New Line Cinema bir Amerikan film yapım stüdyosudur," diye söze girdi Willow. "*Yüzüklerin Efendisi*'nin yapımcısı onlar." O bilirdi. Eğlence sektöründe çalışıyordu. Willow eğlence sektörünü seçerken, Sailor ve ben muhtemelen daha kısa ömürlü olacağımız kariyerleri tercih ettik. Burada kimin daha çılgın olduğundan emin değildim. Yine de ikimiz de pes etmeyecektik. Hem Sailor hem de Willow işlerinde harikaydı.

Sailor, mazlumlar hakkında haber yapma konusunda tutkuluydu.

Kurumsal dünyanın dezavantajlı kurbanları.

İnsan kaçakçılığının acımasızlığını yaşayan görünmez kadınlar.

Bilinmesi gereken hassas konular hakkında bir hikaye yazmaktan asla çekinmedi. Ne yazık ki Washington'daki bazı insanlar bunu önemsiyordu. Yine de bu onu asla durduramazdı. Ashford kardeşlerin ona arka çıkması da buna yardımcı oldu.

Sailor nasıl hassas konular hakkında haber yaptıysa, Willow da bu konular hakkında film yapmak ve hikayelerini daha geniş bir platforma taşımak istiyordu. Biz kesinlikle bir üçlüydük.

"Önemli değil," diye itiraz etti Byron. "Yeni Zelanda'da çekmişler; benim kitabımda bu bir Amerikan filmi değil ve önemli olan da bu."

Üçümüz birlikte gözlerimizi devirip onu kovduk. Onlar Byron'ı yeterince iyi tanıyordu.

onu aksi yönde ikna etmek için. Neredeyse başardığımızı inanmamıza izin verir ve sonra bize ne kadar aptal olduğumuzu söylerdi.

Bir saat sonra Willow, Sailor ve ben kendimizi Fransız Mahallesi'nde bulabildiğimiz en sakın restoranda bulduk. Görünüşe göre parti günlerimiz geride kalmıştı çünkü hiçbirimiz kalabalık barları ya da sokakları kaldıramıyorduk. Fransız Mahallesi de kalabalıktan başka bir şey değildi.

Biz de üç katlı tarihi bir binada yer alan, balkonlu, klasik bir Fransız-Kreol restoranı olan Tableau'ya oturduk. St. Peter Caddesi üzerinde, Jackson Meydanı ile Preservation Hall arasında yer alıyordu. New Orleans'ın kalbindeki tüm eğlencenin tam ortasıydık ama Bourbon Caddesi'ndeki gürültü, kargaşa ve sarhoşlardan uzaktaydık.

Üçümüz yanımdan geçen çılgın partilere bakarken Willow sessizliği bozarak, "Kardeşin yaşlandıkça daha da ateşli oluyor," dedi.

Eskiden vahşiydik. Bir hafta boyunca. Unutulmaz bir bahar tatili, olabilecek en kötü şekilde. Çok bilmiştik. Miami'deki bahar tatili, her şeye ve her şeye erişimi olan bir parti oyun alanıydı. En ateşli gece kulüplerine gizlice giriyor, zil zurna sarhoş oluyor ve Sailor'ın bize göz kulak olan ablası Anya da bize katılıyordu. Bazı geceler otele nasıl döndüğümüz hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Ta ki o son geceye kadar. Onun yerine, duyduğumuz sözde kartelin evine girdik. Anya'nın önerisiyle. Çok kötü fikirleri olan bir sarhoştu.

Bu geri tepti ve o zamandan beri bunun bedelini ödüyoruz. Anya'yı kaybettik ama Gabriel'e sahiptik ve o da çektiğimiz kalp ağrısına değdi. Nasıl ortaya çıktığını ona asla söylemeyecektik. Bektan bir günün ürünü olduğunu.

Willow kokteylinden bir yudum aldıktan sonra, "Ben olsam ona çakardım," diye ekledi. "Kapa çeneni," diye boğuldum, aklıma gelen görüntü karşısında irkildim. Bunu itiraf etmek beni öldürüyordu, Ama tüm erkek kardeşlerim yakışıklıydı. Her zaman peşlerinden koşan kadınlar vardı - görünüşleri, paraları, güçleri ve karizmaları için. Tüm kardeşlerim boylarını babamızdan miras almışlardı. Acaba Kingston Bu dünyada bir yerlerde, onun gibi uzun boylu. Byron ve Winston babamızın gözlerine sahipken, Royce, Kingston ve ben annemiz gibi koyu renk gözlere sahiptik. Görünüşe göre, onun tıpatıp aynısıydım.

Onu tanıdığımdan değil. Ben üç yaşına gelmeden ölmüş. Resmi hikaye yanlış giden bir soygun, bir "yanlış yer, yanlış zaman" vakasıydı. "Yanlış yer, yanlış zaman.

Resmi olmayan hikayeye göre onu, kardeşlerinin rakip çetesi olan Sendika'nın Kingpins'inin kötü şöhretli üyeleri öldürmüştür.

Elimde sadece onun resimleri ve kardeşlerimin anıları vardı. Belki de her şey bir kabusu dönüşmeden önce ölmesi iyi oldu. O yapmadı tüm o saçmalıkları yaşamak zorunda kaldım. Bazen keşke hatırlamasaydım diyorum.

"Aklımda böyle bir resim olmasını istemiyorum," diye ekledim. "İğrenç. Kusasım geliyor."

Sailor sırtıttı ve geniş gözlerle öne doğru eğildi. "Bu hafta sonu onu becerir misin?" Sailor'ı masanın altından tekmeledim ve bir çığlık attı. Ben ona ters ters bakarken "Hey!" diye yakındı.

"Ona fikir verme," diye kaşlarımı çatarak onu uyardım. Willow'un bir kez seks yaptığını duymuştum. O boku duymamak mümkün değildi. Gözlerimi en iyi arkadaşıma diktim ve çatalımı ona doğrulttum. "Yapma. Yatma. Tekrar ediyorum, kardeşimle yatma. Özellikle de bu hafta sonu. Evimizde düşünmemiz gereken reşit olmayan biri var."

Willow, "Gabriel kütük gibi uyuyor," diye karşı çıkınca ona onaylamayan bir bakış attım. Ben ona ters ters bakınca, içini çekti. "Peki, onunla yatmayacağım. Tanrım, o kadar uzun zamandır sevişmedim ki, artık kadınlık organlarımın çalışıp çalışmadığından bile emin değilim."

Gözlerimi devirmiştım. Üçümüz arasında en çok Willow sevişirdi. "Ne oldu ki?" Kuru bir sesle karşılık verdim. "Bir hafta falan mı?"

Sailor ve ben uzun zamandır sevişmedik. Çok uzun zamandır. Nasıl yapacağımı hatırladığımdan bile emin değildim.

Willow, "İki ay kadar," diye cevap verdi. Kaşlarım havaya kalktı. Bu onun için uzun bir süreydi. Sailor'la bakışlarımızı paylaştık ama o sadece omuzlarını silkti. Willow aramızda cinselliği konusunda kendine en çok güvenen kişiydi. Deney yapmayı ve her şeyi bir kez denemeyi severdi. Hoşuna gitmezse de bir daha yapmazdı. Bu nedenle, onun için partner sıkıntısı yoktu.

Belki de daha seçici olmuştur?

Egzotik bir şekilde güzeldi. Koyu kestane rengi saçları ışıkların altında kumral ışıltılarla parlıyordu. Boyu 1.80 olan minyon yapılı kızın boyu benimkinden bile kısaydı. Annesi Portekizli, babası Fransız'dı. Her iki dünyanın da en iyi yanlarını almıştı. Burnunun üzerinde hafif çiller bulunan güzel bir fildişi tene ve doğru yerlerde kıvrımları olan ince bir vücuda sahipti. Ama bence en iyi özelliği gülümsemesiydi. Etrafındaki herkesi kör ederdi.

Ne yazık ki pek sık gülümsemezdi.

"Ne oldu o ummm..." Adamın adını hatırlamaya çalıştım ama başaramadım. "Menfaatleri olan adam."

Sailor ekmeğinden bir parça kopardı ve ağzına attı. "Sikik dostum," diye ekledi yardımsever bir şekilde. Ya da değil.

Willow cevap vermek için ağzını açtığı anda, tanımadığı derin bir ses araya girdi. "Oh, ben sikiş arkadaşlarına varım."

Üçümüzün kafası birlikte döndüğünde koyu renk Brioni takım elbiseli, uzun boylu, geniş bir figürle karşılaştık. Gözlerimi kıptım, onu doğru görüp görmediğimden emin değildim.

"Kutsal. Hotness."

Bu sözleri Sailor'ın mı yoksa Willow'un mu mırıldandığından emin değildim ama aynı fikirdeydim. Gözlerim, güçlü gövdesinin her bir santimetresinde sağlam, yontulmuş kaslar bulunan, 1.80 boylarında bir adamın gövdesinde gezindi. Sarı saçlarının kenarları kısa kesilmiş, ustalıkla bir el tarafından soluklaştırılmış ve dövmeleeri ortaya çıkarılmıştı. Yüce Tanrım. Çok ateşliydi! Soluk mavi gözlü muhteşem adama bakarken ağzımın açık kaldığından oldukça emindim.

Dur bir dakika. *Şu soluk gözler!*

"Bu adam gerçek mi?" Willow fısıldadı ama adamın bunu duymamış olma ihtimali yoktu.

Sırıttı ve bir şekilde tüm yüzü daha da muhteşem bir hal aldı. Bana sorarsan çok korkutucu. Kimse bu kadar güzel olmamalı.

"Evet, ben gerçeğim," dedi parlak beyaz gülümsemesini göstererek. Gözleri Sailor'ın üzerinde gezindi, bir an Willow'da kaldı ve sonra bende son buldu. Ve bende kaldılar. Bir şey söylemesini bekleyip durdum ve söylemeyince rahatsız bir şekilde yerimde kıpırdandım.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye sordum, sesim biraz tedirgindi. Bu adam neden burada dikiliyordu ki? Kim olduğu hiç belli değildi. Sasha Nikolaev olmalıydı. Bu tür bir benzerlik tesadüfi değildi. Tanrı bu kadar yakışıklı adam yaratıp da onları birbirleriyle akraba yapmazdı.

Sonuçta, Nikolaev erkeklerini araştırdıktan sonra, iki erkek kardeş, bir kız kardeş ve Aleksey Nikolaev adında bir üvey kardeş olduğunu biliyordum.

Keşke araştırmamı yaparken o lanet Milo kayıtlarını silmemiş olsaydı, bildiğimden çok daha fazlasını öğrenebilirdim.

Boğazımı temizledim. "Alo? Dedim ki. "Size yardımcı olabilir miyim?" Tersledim.

"Aslına bakarsan, bana yardım edebilirsin." Öne doğru eğildi, ben de içgüdüsel olarak daha da geriye doğru eğildim. Geniş gülümsemesi beni yanıltmadı. O bir köpekbalığıydı ve tıpkı o yırtıcı hayvan gibi sizi küçük parçalara ayırmadan önce dişlerini gösterecekti. "Ben Sasha Nikolaev, hizmetinizdeyim."

Yarı yarıya eğilmesini ve o süslü el hareketlerinden birini yapmasını bekliyordum. Bardağımı kaldırdım, dudaklarıma götürdüm ve aptalca bir şey söylemediğimden emin olmak için bir yudum aldım. *Kişisel alanımdan çıkmazsan seni öldüreceğim gibi.*

Evet, mafya ile bağlantıları olan bir adama böyle bir şey söylemek akıllıca olmazdı.

"Ah, evet. Lütfen bana hizmet et," diye mırıldandı Willow. "Yatak odasında, mutfakta, dışarıda. Nerede olursa olsun," diye ekledi ve ben neredeyse kokteylimin içinde boğuluyordum.

Onun yorumunu görmezden geldi, ancak gözlerindeki parıltı gözümünden kaçmadı. Ama hakkını yemeyelim, bakışlarını benden ayırmadı, kardeşleriyle aynı renkteki o soluk mavi buzullar içime işliyordu.

"Kardeşim orada," başını en uzak balkon koltuğuna doğru eğdi, gözleri beni hiç bırakmadı. "Seni yiyip bitiriyor. En azından gözleri öyle," diye sırttı.

Tereddütle bakışlarını takip ettim, Willow ve Sailor da öyle. Alexei ve Vasili Nikolaev orada oturuyorlardı, iri cüsseleri balkonun dörtte birini kaplıyordu. Her iki adam da siyah giymişti. Vasili bir Armani takım giymişti.

Evet, takım elbiselerin kalitesini anlayabiliyordum; son derece pahalı zevkleri olan kardeşlerle büyüdüm. Alexei ise yine düz siyah bir tişört ve siyah bir kargo pantolonu giymişti ki bu muhtemelen benim aylık maaşımdan daha pahalıydı. Adamın her zaman siyah giydiğini hissediyordum, bu da gözlerini karakteristik olmayan bir şekilde aydınlık yapıyordu.

Alexei'nin soğukkanlı ifadesi benimkiyle buluştu ve ben hemen kıpırdanmak istedim.

O ucube, soluk mavi buzullar çok istilacıydı. Bakışları aynı anda hem yakıyor hem de serinletiyordu. Sıcak bir günde buzlu bir duş gibiydi. Kendimi iyi mi yoksa kötü mü hissettirdiğine tam olarak karar veremiyordum. Belki ikisi de.

Üç kardeş aynı göz rengini ve aynı tehlikeli aurayı paylaşıyordu. Sasha Nikolaev gülümsüyor olabilirdi ama bir şekilde onun da kardeşi Alexei kadar psikopat olduğunu biliyordum. Hatta bu konuda Vasili bile.

Ama en büyük kardeş bunu en iyi saklayandı.

O zaman neden diğer iki kardeşin üzerimdeki etkisi
Aleksy'inkinden tamamen farklıydı, hiçbir fikrim yoktu.

"Tanrım, üç kişi mi varlar?" Denizci dehşete düşmüş bir sesle fısıldadı ve beni çıkıntıdan çekti. Alexei'nin soğukkanlı ifadesi hesaba katılması gereken bir güçtü. Adamlara neden ağzı açık baktığını anlamıştım. Ben de aynısını yaptım. İki Nikolaev adamı yeterince kötüydü ama üç. Umarım bir yerlerde gizlenen bir tane daha yoktur. Dört kişi Dünya'nın kadınlarına karşı zalimlik olurdu.

"Sana bakmaktan kendini alamıyor ve senin de bize katılmanı istiyoruz," diye anons etti adam, tüm restoranın duyabileceği kadar yüksek bir sesle. "Arkadaşların da."

Gözlerim tekrar masaya kaydı ve kaşlarım daha da çatıldı. Hangisinden bahsediyordu? Alexei olmalıydı, çünkü adamın vurdumduymaz maskesi hâlâ bana dönmemişti.

"Kardeşin evli değil mi?" Vasili'den bahsediyor olabilir diye sordum. Google araması Vasili ve genç eşiyle ilgili haberlerle doluydu. Dün bütün konuşmayı Vasili yaptı ve kardeşi bana tahammül edemiyormuş gibi davrandı. Benim için sorun değildi.

"O değil," diye ağzından kaçırdı Sasha. "Diğeri."

Harika! Psikopat olan. Bir şekilde o olduğunu biliyordum. Derim tedirginlikle ısındı. En azından kendime böyle söyledim. Alexei Nikolaev en sevmediğim Nikolaev kardeşimdi. Onda çok rahatsız edici bir şeyler vardı.

Neden burada yemek yiyorlardı ki? Suçlular için ayrılmış restorana gitmeleri gerekirdi. Benim gibi normal insanlar için iyi bir zamanı mahvetmek değil. Tamam, belki tam olarak normal değildim ama siktir et. O soğuk adamdan daha normaldim.

İşin ironik yanı, bir suçluyu yakalamak için suçlularla birlikte çalışmak zorunda olmamdı. Belki hepsini parmaklıklar ardına koyabilirdim. Ama önce, avcı hakkında bildikleri her şey için onları kullanacak ve sonra hepsini hapse atacaktım.

Bifteğimi bıçakladım. "Hayır, teşekkür ederim."

"Neden olmasın? Eğlenceli olabilir," dedi Willow ve kafamı ona çevirdim. Sasha'yla göz göze geliyordu, ağzından salyalar akıyordu. *Azgın hain!*

"Çünkü birlikte çalıştığım insanlarla sosyalleşmiyorum," diye tersledim onu.

Ya da potansiyel olarak parmaklıklar ardına konulabilirdi, ama son sözleri kendime sakladım. "Gecenin geri kalanında iyi eğlenceler," diye ekledim Sasha'ya işaret ederek.

onu. Başka bir şey söylemeden gözlerimi kız arkadaşlarıma çevirdim ve bir saniye daha orada durmasını görmezden geldim.

"Sen ve Alexei eğlenceli olacaksınız," diye kıkırdadı ve kızlara başını salladı. "Hanımlar."

Ben masaya doğru bakma dürtüsüyle savaşıırken o masasına geri döndü.

Sailor kısık bir sesle, "Diğer adama bir şey söyledi," diye mırıldandı. "Yüzündeki dövmeleler mi?"

Yanağımın bir tarafı yandı. İçimde bir delik açan kişinin Alexei olduğunu anlamak için bakmama gerek yoktu.

Willow dikkat çekici bir ses tonuyla, "Bence ona bok atıyor," diye ekledi. "Eminim ortalığı karıştırmaya karar vermiştir. Ohh, sana dik dik bakan adam

kalk." Gerginlik içime sızdı ve omuzlarımı yuvarlayarak gerginliğimin bir kısmını hafifletmeye çalıştım. "Yürüyor. Siktir, bu tarafa geliyor."

Willow'a, beni ilgilendirmeyen olayları en ince ayrıntısına kadar anlatmayı bırakması için bağırarak istedim ama birden ağzım o kadar kurudu ki yapabildiğim tek şey yutkunmak oldu.

"Tanrım, çok kızgın görünüyor," diye mırıldandı Sailor nefesinin altında. "Yoksa bu onun dinlenen sürtük suratı mı?"

İçkiyi dudaklarıma götürürken kalbim kaburgalarımın altında gümbürdedi ve ellerim hafifçe titredi. Alkol boğazımı yakarken bardağımın tamamını içtim. Alexei Nikolaev masamızın önünden geçerken bardağı biraz zorlayarak masaya indirdim.

Tek bir kelime bile. Bir bakış bile.

Yanından geçerken sadece bir milisaniye için büyük, karanlık bir gölge.

"Tanrım! Ve sen de onunla mı çalışıyorsun?" Willow nefesinin altında sordu. "Korkunç bir orospu çocuğu. Lanet bir buldozer gibi," diye mırıldandı.

Görüş alanımdan çıktığında, tuttuğumu fark etmediğim bir nefes bıraktım. Onu araştırmasam neredeyse daha iyi olacaktı. Çok şey öğrendiğimden değil, ama bu adamların mafyayla bağlantıları olduğunu bilmek beni sarstı.

"Seni korkutuyor," dedi Sailor kesin bir ifadeyle.

Beni korkuttuğundan emin değildim. Daha çok beni sarstı. Adam zerre kadar duygu ya da tepki gösterseydi, herhangi bir şey, kendimi daha iyi hissederdim. Ama o kadar hareketsizdi ki, siyah kargo pantolon ve siyah tişört giymiş bir psikopat olduğuna ikna oldum.

Tamam, belki korkmuş olabilirim. Yani, kim korkmaz ki!

Havada sesli bir yudum dolaştı.

Öne doğru eğildim ve ikisi de aynı şeyi yaptı, söyleyeceklerini duymak için sabırsızlanıyorlardı.

"O sadece çok... çok-" Uygun kelimeyi bulamadım ve vazgeçtim. "Çok soğuk, bilirsin. Sanki duyguları yokmuş ya da onları hissetmiyormuş gibi. Bu kadar kontrollü olmak normal değil." Saçımdan bir tutam gözüme düştü ve kulağımın arkasına sıkıştırdım. "Ve mafyayla bağlantısı var," diye ekledim sessizce. O zamanlar sahip olduğumuz hastalıklı merak bizi tüm bu karmaşanın içine sokan şeydi. "Bu beni sarsıyor. En son böyle biriyle birlikte olduğumuzda... şey, sen biliyorum."

Üçümüzden başka kimse bilmiyordu. Aslında dört kişiydik ama bir kişi ölmüştü. Gabriel'in annesi. O bahar tatilini düşünmek bile vücudumda kurdeşen dökülmesine neden oluyordu.

Sailor'ın gözlerinde hüznün parıldarken, hissettiğim korku Willow'un bakışlarına yansdı. Suçluluk da vardı. Üçümüz de Florida'da olanlardan kendimizi sorumlu hissediyorduk. Yenilmez olduğumuzu sanmıştık. Anya bize göz kulak olmak için oradaydı. Biz de ona göz kulak olmalıydık.

Bunun yerine, sıkı parti yaptık ve aptalca, pervasızca şeyler yaptık.

"Üzerinde çalıştığınız bu dava nedir?" Sailor kısık bir sesle sordu. "Bu konuda pek bir şey söyleyemem," diye mırıldandım. "Ama Nikolaev'in adamları

bana yardım etmeleri gerekiyor. Ya da ben onlara yardım ediyorum. Emin bile değilim." "Vasili Nikolaev mi?" Willow ve Sailor aynı anda sordular. Başımı salladım. "İş adamı gibi bir şey," diye mırıldandı Sailor.

"Nereden biliyorsun?" Kuru bir sesle sordum. "Düne kadar adlarını bile duymamıştım."

Willow, "Çünkü kardeşini kaçıran adamı bulmayı takıntı haline getirmişsin," diye cevap verdi. "Sanırım onun da eğlence sektöründe bağlantıları var."

Bu ikisi beni iyi tanırdı. Georgetown Day School'daki lise birinci sınıftan beri birbirimizden ayrılmazdık. Kingston'ın kaybolduğunu tüm dünya bilmesine rağmen, olanlardan hiç bahsetmedim. Willow ve Sailor, onu kimin kaçırdığını ve nereye gittiğini bulmayı ne kadar çok istediğimi biliyorlardı ama bu itiraf sözlerini asla söyleyemezdik.

Dinlemedim ve bizi kötü adamın pençelerine düşürdüm.

Sessizlik uzadı. Anılar akın etti. Kelimelere gerek yoktu.

"Aurora." Derin ve aksanlı bir ses üçümüzü de yerimizden zıplattı. Ağzımdan küçük bir inilti kaçtı ve başımı yana çevirdiğimde Vasili Nikolaev'in boylu boyunca ayakta durduğunu ve masamızı doldurduğunu gördüm, üstelik oturmamıştı bile. "Özür dilerim, sizi korkutmak istememiştim."

Derin bir nefes aldım, gözlerim bir anlığına Sailor ve Willow'la birleşti. Yavaşça nefes vererek, cevap vermeden önce kalbimin normal hızını bulmasına izin verdim.

"Bay Nikolaev," diye kısaca selamladım onu. Nedense ona ilk adıyla hitap edemiyordum, çünkü o bana açıkça benim adıyla hitap ediyordu.

Gözleri kız arkadaşlarımdan üzerinde gezindi ve sonra bana döndü. Bu adam anlayışlıydı ve kesinlikle aptal değildi. Aptal olsaydı uzun zaman önce parmaklıklar ardında olurdu. Vasili'nin yüzündeki ifade hiçbir şeyi ele vermiyordu ve üçümüzün yüzünün de aynı şekilde olması için dua ettim.

Ama kimi kandırıyordum ki? Üçümüz asla vahşetle boy ölçüşemezdik.

Ne on sekiz yaşındayken, ne de şimdi. FBI'da profil uzmanı olarak çalışsam bile, vahşeti kaldıracak midem yoktu. Bu yüzden avcı söz konusu olduğunda saha çalışmasında sorun yoktu. Yırtıcı hiç kan izi bırakmadı, en azından bizim bulabileceğimiz bir yerde.

"Ziyaretiniz iyi geçiyor mu?" Sorusu son derece normal bir soruydu. Nikolaev ailesi hakkında normal bir şey olmaması dışında.

"Evet." Boğazımı temizledim ve bakışlarıyla buluştum. O cilalı takım elbisenin altında gizlenen tehlikeyi hissetmemek için aptal olmak gerekirdi.

"Evet, teşekkür ederim."

"Kardeşim Alexei sizinle çalışmayı dört gözle bekliyor." Kuşkusuz, tam olarak bunu söylemesini beklemiyordum. Özellikle de kardeşinin benim yanımda nasıl davrandığını düşünürsek.

Bu yoruma nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için rahatsız bir şekilde yer değiştirdim. Ağzımdan hoş sözler çıkmasını sağlayamıyordum. Yalan söylediğimi anlayabilirdi.

Ayrıca, suçlularla çalışmak benim uzmanlık alanım değildi.

Vasili buz gibi bir ifadeyle, "İyi akşamlar," diyerek beni daha da paniğe sürükledi.

Yüzüme zorla bir gülümseme yerleştirdim ve çevremden Willow ile Sailor'ın da aynı şeyi yaptığını fark ettim. Ama gözle görülür bir şekilde solmuşlardı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, adam oksijenin çoğunu da yanına alarak uzaklaşırken. Kardeşi Sasha'nın nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Eğer buradan canlı çıkarsam, bu bir mucize olur.

Yedinci Bölüm

ALEXEI

A Cuma günü McGovan'ın ofisindeki toplantıdan sonra Emeril'in restoranında Ajan Ashford'a rastladım. Sanki beni hissetmiş gibi gözleri etrafta geziniyordu, ama gölgelerde kalmakta iyi idim.

Ama o beni hissetti, kardeşi de öyle.

O zamandan beri, genç ajanı yirmi dört saat boyunca takip etme ihtiyacıyla savaştım ve başarısız oldum. Kardeşimi aptallık edip restoranda onlara yaklaştığı için suçladım. Sasha ve benim yaşlarımız Vasili ve benimkinden daha yakındı ama Sasha'nın hâlâ yirmi yaşındaymış gibi davrandığına yemin edebilirim. Yirmili yaşlarımda bile o adam gibi aptalca davranmazdım.

Düşüncelerim dün restorandaki Ajan Ashford'a kaydı. Gözüm ona takıldığı anda kaslarım gerildi ve yumruğum elimdeki konyak bardağının etrafında kenetlendi. Elbise içinde iyi görüneceğini biliyordum. Hiçbir kurşun geçirmez yelek, kot pantolon ya da savaş botu bunu gizleyemezdi.

Ama görünüşü...

Kız arkadaşlarıyla birlikte restoranın içinde süzülüyordu. Kadın parlıyordu. Her bir çift göz onun kıvrımlı vücudunda geziniyordu ve ben çatalımı kapıp restoranın etrafında dolaşarak gözlerini oymak istiyordum.

Siktir et! Hepsini öldürürdüm. Muhtemelen daha temizdi.

Bu normal değildi, normal olduğumu iddia ettiğimden değil. Ona karşı gösterdiğim bu tepki rahatsız edici ve sinir bozucuydu.

Bende böyle bir tepkiye neden olduğu için ona ve onu fark ettiğim için kendime öfke duyuyordum. Bu saçmalığa ihtiyacım yoktu. Bugün değil. Bugün değil.

Yarın. Asla olmaz.

O lanet olası bir dikkat dağıtıcıydı. Yine de gözlerimi ondan ayıramıyordum. Ben de onu düşünmeden edemiyordum.

Giydiği pırıltılı açık pembe elbise çok küçüktü. Çok kısaydı. Uyluklarının ortasına ancak ulaşıyor ve ince bacaklarını gösteriyordu. Koyu renk saçları, boynunun, omuzlarının ve dekoltesinin tenini ortaya çıkaran süslü bir saç modeliyle toplanmıştı. Yumuşak olduğunu anlamak için ona dokunmama gerek yoktu.

Ve şimdi buradaydım, onu takip ediyordum.

Göğsümdeki baskı alışılmadık bir şeydi. Bu kadın hayatıma girdiği andan itibaren kanım her zamankinden daha fazla ısındı. Saplantım beni ele geçirdi, onunla ilgili her şeyi öğrenme ihtiyacı beni pençesine aldı.

Ben de onun hakkında bulabildiğim her şeyi araştırdım.

Yirmi yıl önce, eve sağ salım dönmesini sağladım. Ama o zamandan beri mesafemi korudum. Eğer onun gölgesinde gizlenirsem, belayı üzerime çekerdim, bu yüzden en iyisi buydu. Yine de iyi ve güvende olduğundan emin olmak için onu kontrol ederdim. Evet, kardeşleri onunla ilgileniyordu ama ben her gün ona bakmadan rahat edemezdim.

birkaç ay. Yirmi yıl önce başına gelen her şeyden kendimi sorumlu hissediyordum. Ona acı çektirdiğim için.

Artık benim dünyamda olduğuna göre, hiçbir bilgi sınır dışı değildi. Ajan Ashford'un yaşadığı her adresi, sosyal güvenlik numarasını, arkadaşlarının isimlerini, makarnasını ve kahvesini nasıl sevdiğini ve hangi programları izlediğini biliyordum. En iyi arkadaşlarının izniyle. Ajan Ashford'un Pinterest hesabı yoktu ama arkadaşlarının vardı. Ve onun beğenileri için özel bir pano tutmuşlar. Bu yüzden beni dava edin, Pinterest sayfalarını takip ettim.

Ne yazık ki onun hakkında öğrendiğim her bilgiyle birlikte takıntım bir şekilde aşırıya kaçtı.

Kahve bağımlısı.

Sosyal medya hesabı yok.

Güncel bir ilişki yok.

Geçmişte iki ciddi erkek arkadaşım oldu.

Onları avlayıp öldürebilirim. Hâlâ bunu tartışıyordum. Vasili bunu duyarsa mutlu olmaz. Yine de mutlu olmazdı. Kaza süsü verirdim.

Ve tabii ki kamuoyunun bildiği bilgiler de vardı.

Milyarder Kralların kız kardeşi.

Senatör Ashford'un kızı. Dört

erkek kardeş.

Biri ölü ilan edildi.

Suçluluk duygusu yutulması zor bir haptı.

Vasili'nin annesinin günahlarını düzeltmeye çalışması gibi, ben de Ivan'ın günahlarını düzeltmeye çalıştım. Kendimi onlardan doğrudan sorumlu hissettim.

Ajan Ashford'un binasının çatısına oturdum ve onun dışarıdaki spor salonunda kardeşiyle birlikte onuncu turu koşmasını izledim. Onu daha dün gece görmüştüm ama onu restoranda gördüğümünden beri geçen her saatte içindeki huzursuzluk artıyordu. Yıllardır onu ara sıra kontrol ediyordum. Ama şimdi onun huzuruna çıktığımda, onu bir daha bırakabileceğimi sanmıyordum.

Bir tur daha. İyi durumdaydı ve bu kadar basit bir şeyi başkasıyla yapmasından nefret ediyordum. Kardeşi olması umurumda bile değildi. Ya da apartmandaki kız arkadaşları, ya da o küçük çocuk.

Sadece benimle gülmesini istedim. Benimle ağlasın. Benimle egzersiz yapsın. Benimle yemek yesin. Benimle nefes alsın. Ve beni becermesini. Sadece benimle.

Derimin altında bir sıcaklık hissediyordum ama bunun bu kadından mı yoksa günün sıcaklığından mı kaynaklandığından emin değildim.

Gençlik yıllarımı Sibirya'da geçirdikten sonra New Orleans'ın nemli havası beni rahatlatmıştı. O soğuk günler ve donmalar ve orada kaldım. Bana sorarsanız, cehennem ateşleri o dondurucu cehennem çukurundan daha iyiydi. Her gün yanmayı donmaya tercih ederim.

Ellerimi meşgul etmek için parmaklarımı uyluğuma vurdum. Vücudumun herhangi bir parçasını meşgul etme ihtiyacı benim için alışılmadık bir durumdu. Tek bir kasımı bile kıpırdatmadan saatlerce hareketsiz durabilirdim. Ama burada kıpırdanıyordum. *Lanet olası kıpırdanmalar!*

Hepsi onun suçuydu. Minyon vücutlu bu kadının teni terden parlıyordu. Egzersiz şortu ve atleti vücudunu ikinci bir deri gibi sarıyordu. Üzerimde bıraktığı etkiden hoşlanmadım. Özellikle de önce Igor'a sonra da Ivan'a ulaşmak için onu kullanma planını düşününce.

Bu kulüp onun vücuduna elimi sürmemi gerektiriyor. Allah kahretsinsin! Bunu düşünmek bile kasıklarımın seğirmesine neden oldu. Eğer kontrolümü sağlayamazsam aptalca bir plandı.

Herhangi bir duygu için kötü bir zamanlama. Onu bastırmak zorundaydım.

Kadınların cazibesine karşı her zaman bağışıklığım vardı. Ta ki şimdiye kadar. Ajan Ashford kanımı kaynattı ve beni uçurumun

kenarına itmek için tek gereken bir asansör yolculuğuydu.
Siktir!

Şu anda ihtiyacım olan şey bu değildi. Kafamı toparlamam gerekiyordu.
Yapmam gereken

Ivan'a ulaşip onu öldürdüğümüzden emin olmalıydık, o pis ellerini küçük Nikola'ya bulaştırmadan önce. Hepsi benim suçum olacaktı ve bu dünyada hiçbir şey bu günahı düzeltemezdi.

İyi bir adam değildim, yakınından bile geçmedim.

Hayatım beni hissizleştiren bir dizi berbat şeyden oluşuyordu. Beni kötülerin en kötüsü yaptı. Vasili'nin annesinin istediği de buydu. Çirkin sürük sadece annemi yok etmekle yetinmedi. Beni kaçırıp çeşitli ailelerin yanına bıraktığı andan itibaren geri gelmeye devam etti.

Tekrar ve tekrar. Ama o güne kadar, onuncu yaş günümde, hayatım yaşayan, yürüyen bir kabusa dönüşmemişti. Her şeyi başlatan gün. O güne kadar her şey güllük gülistanlık değildi.

Geriye dönüp baktığımda, o gün masumiyetimden vazgeçmiş olabileceğimi düşündüm. Görünmez bir ilmik boynuma dolanmış, kırmızı görüntüler görüşümü kaplarken beni boğuyordu.

Kan ellerimi kapladı. Elbiselerimi.

Her yerimdeydi.

Oturma odasının her yerine sıçramış. Cansız gözler. Yüzlerinde donmuş dehşet. Evlat edindiğim ailem ölmüştü. Yine ölmüşlerdi.

Ölüm hep beni takip etti. Hepsi onun suçuydu.

Benim olduğumu iddia eden bir kadının soğuk, sert gözlerini izlerken ıstırap beni kavradı, savaşma ve çığlık atma ihtiyacı damarlarımda yanıyordu.

Annem. Her iki yılda bir ortaya çıkıyor, beni mevcut ailemden koparıyor, kimseyi sağ bırakmıyor ve beni yeni bir ailenin yanına yerleştiriyordu. Ama bu sefer daha güçlüydüm. O küçük çocuktan biraz daha büyüttüm.

Sonunda savaşıp kendimi savunabildim.

Evlat edindiğim ailemi korumaya çalıştım. Ve başarısız oldum. Evlatlık kız kardeşimi. Evlatlık annem ve babam. Hepsi öldü. Beni sevdikleri için.

Odadaki manzara grotesk, soğuk ve cansızdı. Gözleri boştu, ölümün boşluğuna bakıyorlardı. Sonsuza dek gitmişlerdi.

Karşımda duran kadına karşı içimde acı, nefret ve öfke kabardı. korumaları tarafından korunuyordu. Hepsinden nefret ettim. Hepsini öldürmek istedim. Sebep oldukları acıların bedelini ödetmek.

Bir saat önce bile bu odanın patladığına inanmak zordu. kahkaha, sevgi ve sıcaklıkla. Bu aile beni kabul etmiş ve bana kendi çocuklarıymışım gibi davranmıştı. Beni sevmek onların tek hatasıydı.

Ve bu zalim kadın yüzünden bedelini olabilecek en kötü şekilde ödediler.
Evet, duygular sizi deliliğe sürükleyebilir.

Hayatla başa çıkmamı zorlaştırıyorlardı. Bu yüzden çoğu zaman hiçbir duygu hissetmedim. Tek bir tane bile. Benim için en iyisi buydu. Aslında, bunu tercih ederdim. Güçlü duygular sadece sizi ya da sevdiklerinizi öldürür. Ve kayıplar göğsünüzde doldurulması imkansız boşluklar bırakırdı.

Derin bir nefes aldım, içimi saran öfke ve üzüntüyü bastırmaya çalıştım. Kalbim hızla çarpıyor, etrafını sinsî bir nefret sarıyordu. Alnımdan ter boşandı, avuçlarım nemli.

Son zamanlarda, anılar geri gelmeye devam ediyordu. Her zamankinden daha kötüydü. On kat daha kötüydü. Anıları neyin tetiklediğini biliyordum.

Isabella ve Tatiana. Bianca Morrelli ve annesini Benito King'in pençelerinden kurtarmak bile onları tetikledi.

Benim için bir aile görüntüsü oluşmaya başladı.

Ve kesin olarak bildiğim bir şey vardı... Bu herkesin hayatına mal olacaktı ve bunun olmasına izin veremezdim.

Lanet olsun. Kendime gelmem gerekiyordu.

Siktir. Anılar. Hatıralar.

Hayatımın bu aşamasına gelebilmek için çok çalıştım - bir ailem ve değer verdiğim insanlar vardı.

Isabella. Bebekleri. Tatiana. Kardeşlerim. Hatta Cassio, Nico ve çetesi.

Bazı insanlar bizi kötü adamlar olarak görüyordu. Bu dünyada hiçbir şey tamamen siyah ve beyaz değildi. Zulmü ve kötülüğü günlük bir olay olarak görerek büyüdüm. Hayatta kalmak için savaşmak ve öldürmek. Ve çocukken öldürdüklerimin hepsi ölmeyi hak etmiyordu.

Ölümleri hâlâ aklımdan çıkmıyor. *Pashka. Ilya. Kostya.* Anılar içime akın etti. Yüzleri, gülümsemeleri, ölümleri. O dünyada büyürken gülümsemeler çok azdı ama onları paylaşmıştık. Onlar benim kardeşlerimdi... onlar benim ailemdi.

Yanma tüm vücuduma yayıldı, kesiklerden ter damlıyordu.
Ama göğsümdeki yanmayla kıyaslanamazdı bile.

Kostya'nın gözleri büyüdü, kanı boynundan göğsüme sıçradı.
Çırpınıştığını izledim, elleri umutsuzca
Gash. Arkadaşımızın ölümünü izlerken ringde Ilya'nın yanında durdum.
Gözlerimizin içine baktı, başka seçeneğimiz olmadığını biliyordu.

Öldür ya da öldürül. Bu bizim hayatımızdı.

Ağzının hareket edişini izledim. "Sorun yok." Dudaklarının kenarlarından kan damlamaya başlarken dudaklarının arasından bir fısıltı geçti.

Suçluluk duygusu tıpkı Mısır'ın nehirleri gibi içimden kıpkırmızı akıyordu. Beni bütünüyle yuttu. Boğazını kesenin ben olmamam önemli değildi. Ben yapmıştım.

onu zayıflattım. Ilya'yla dövüşmeden önce benimle dövüştü; onu zayıflattım. Yine de onu bitirmeyi reddettim.

Arkadaşımın yavaş yavaş ölmesini izlemek Ivan'ın bana verdiği bir cezaydı. Ona itaatsizlik ettiğim için. Kostya'nın işini bitirmeyi reddetmişim, o da Ilya ve Kostya'yı dövüştürdü.

Ama Ilya ölümü çabuklaştırmak için doğru atardamarı asla vuramazdı. Daha az acı. Onun yerine Kostya'nın şah damarını ıskaladı ve biz de onun çırpınışını izledik. Yaşamak için savaşıyor ama öleceğini biliyordu.

Acısına son vermeliyim. Atardamarı doğru şekilde kesmeliydim, böylece acısı sona erecekti. Vücudum bir santim bile kıpırdamadı ve Ivan'ın sesi ringin üzerinde gürledi.

"Ona dokunursan Alexei, kendine kırk kırbaç daha hak edersin." Sırtımdaki deri kaşınıyordu, son yediğim dayağın acısı hâlâ geçmemişti. "Şansını kaçırdın, piç kurusu."

Gözlerim esirimizi buldu. Şeytani gülümsemesi yüzüne yayılmıştı, bana bir ders verdiğini düşünüyordu. Emirlerine körü körüne uyacağımı düşünüyordu. Igor'un yaptığı gibi onun gözdelelerinden biri olacağımı. Gözlerim Ivan'ın sandalyesinin yanında, yerde itaatkâr bir köpek gibi oturan benden yaşça büyük çocuğa kaydı, yüzüne efendisinininki kadar şeytani bir gülümseme yayılmıştı. Çünkü o bizim için buydu... bir efendi, hayatlarımızı... ölümlerimizi belirleyen biri.

Yumruklarım sıkıldı. Kulaklarım uğuldadı. Ringdeki hiçbirimiz dünden beri yemek yememişken Ivan'ın korumaları kenarda durmuş votkalarını içip et straganof yerken nefret kaynıyordu.

Kostya hayata tutunmuştu, odaklanabildiğim tek şey onun guruldama sesleriydi. Ruhu yaşamak için mücadele ediyordu. Benden sadece bir yaş büyüktü, on iki yaşındaydı. Ölmek için çok gençti.

Gözlerim Kostya'ninkileri buldu. Yalvarış oradaydı - acısına son vermek için yalvarış. Acısına son vermek için. Tüm sahne... yürek burkucuydu. Gerçi fazla bir kalbim kaldığından emin değildim.

İki adım. Bir bıçak.

Kaderini kabullenmiş gibi elleri boynundan düştü. Bıçağı şahdamarına sapladım. Ölümciül darbe. Kanı ellerimi ıslattı ve Ben başını tutarken ön kolunu.

Biz çocuktuk. Kendi hayatımızı kurtarmak için birbirimizin hayatını almaya zorlanmıştık. Ölümün ayazı gözlerini kaplayana kadar gözlerinden hayatın çekilişini izledim. Elimi kaldırdım, göz kapaklarının üzerinde kaydırdım ve kapattım.

Ölmüştü.

Özgürdü.

Birçok kez beni öldürmelerine izin versem daha iyi olmaz mı diye düşündüm.

Böylece ben de özgür olabilecektim. Ama zamanı geldiğinde, kendimi hayatta kalmak için çaresiz buldum.

Yine de neden olduğum her ölümle birlikte, içimde bir şey de onlarla birlikte öldü.

"Ona kırk kırbaç vurun," diye emretti Ivan, sesi sertti. Ama başka bir gezegende de olabilirdi. Bütün dikkatim Kostya'daydı. "Yirmisi önden, yirmisi arkadan."

On iki ay. 365 gün. 8,760 saat. Bugün

11 yaşıma girdim.

Mutlu yıllar bana, başka bir ölümle kutluyorum... başka bir dayakla.

Nasıl olsa hepimiz burada öleceğiz.

Anılarım zar zor iyileşen yaralarımı deşti. Tenimdeki yaralar, içimdeki yaraların yanında hiçbir şeydi. Bunlar bakır, suçluluk ve nefret tadındaydı. İyileştirilemeyecek türdendi.

Hollowness çok daha iyiydi.

Hayvanlardan daha iyi olmadığımızı bu kadar erken öğrenmek berbat bir şeydi. Hepimiz canavardık. Hayatta kalma içgüdümüz devreye girdi ve yaşama ihtiyacımız hayvanlar için olduğu kadar güçlendi. Ivan buna güveniyordu. Her duyguyu bastırmak zorunda kalana ya da eylemlerinizin sonuçlarıyla aklınızı kaybetme riskini göze alana kadar bunu size karşı kullandı.

"Ne yapıyorsun?" Sasha arkamdan gizlice yaklaştı. O kadar kendimde değildim ki yaklaştığını bile duymadım. Hiç iyi değildi.

"Hiçbir şey."

"Görünüşe göre bir şeyler yapıyorsun," diye ekledi kayıtsızca. Sakız mı çiğniyordu? Bu alaycı sözcükleri kullanarak benimle dalga geçmeyi gerçekten seviyordu. "Görünüşe göre takip ediyorsun. Görünüşe göre FBI ajanına karşı bir şeyler hissediyorsun."

Çenem sıkıştı. Sasha'yı severdim ama çok sinir bozucuydu. Kışından konuşmaya bayılırdı. Belki dilini koparabilirdim, böylece bir ya da iki yıl sessiz kalırdı. Sonra tekrar diktirirdim. Vücut parçalarını nasıl muhafaza edeceğimi biliyordum. Alaycı bir nefes beni terk etti.

Evet, zalim bir orospu çocuğuydum.

Ivan'ı sikmek sandığından daha fazla iz bırakmıştı.

"Seni tutuklamadan önce pantolonuna girsen iyi olur," diye sıırtmaya devam etti

bir pislik gibi. "Aksi takdirde, onu beceririm. Kız arkadaşları da katılabilir."

Azı dişlerim kırıldı. "Neden buradasın?"

"Seni arıyordum." Ağzındaki sakızı patlattı. Sakızı ağzından çıkarıp binadan aşağı atma isteğimle savaşmak zorunda kaldım. Onunla birlikte.

"Bella seni akşam yemeğine çağırıyor. Lanet olası bir nedenden ötürü, sözlü bir davetiye iletmem gerektiğini düşündü."

"Teslim edildi," dedim ona. "Şimdi kaybol."

Sanki şaka yapmışım gibi kıkırdadı. "Eminim kaybolmamı istersin, böylece o güzel küçük şeyi tek başına takip edebilirsin." Tanrım, onunla konuşmak zorundayım.

Bella'yı Sasha'yı bana göndermemesi için uyar. Lanet bir mesaj yeterli olur.

Sasha hareket etmeyince gözlerimi ona diktim.

Omuz silkti ve devam etti, "Bianca ve saplantılı, çılgın kıskanç kocası çocuk kervanlarıyla birlikte New Orleans'talar." O sakızıyla bir baloncuk daha patlattı ve yumruğum sıkılaştı. "Bianca'nın onu öldürmemi isteyip istemediğini görmek istiyorum. Ya da belki de onu becerebilmem için ortam değişikliği istiyordur." Neredeyse Sasha'nın bunu denemesini ve böylece Morrelli'nin onu vurmasını dileyecektim.

Muhtemelen onu öldürmezdi ama yaralar, böylece karısına dokunmaya cüret ettiği için ona uzun süre işkence edebilirdi. Ve sonra Luca ve Cassio vardı - bu ikisi onu öldürür, hayata döndürür ve sonra tekrar öldürürlerdi. "Neyse, en azından yemeğin iyi olacağını biliyoruz. Bianca yemek yapıyor ve o kadın yemek yapabiliyor. Bella hayat kurtarabilir ama onun yemekleri insanları hastanelik ediyor."

Söz konusu kız kardeşim olduğunda her zaman olduğu gibi dudaklarım kıpırdadı. Düzenli olarak gülümsemezdim. Dudağımdaki yara izi yüzümü buruşturmuş gibi görünmesine neden oluyordu ve dudaklarımı her oynattığımda acıyordu. Ama o buna değerci. O hayatıma girdiğinden beri daha fazla gülümseme ihtiyacı hissediyordum. Dünyamızdaki herhangi birinin ona el sürebileceğini düşünmek Vasili'yi olduğu kadar beni de korkutuyordu. O çok yumuşaktı.

Luciano'nun ya da Cassio'nun karısının aksine, Bella çok uysal ve kibardı. Nico'nun karısı gibiydi ama Bianca Morrelli'nin tetiği çekebileceğini ilk elden görmüştüm.

Ama Sasha kardeşimiz konusunda haklıydı. Bella'nın yemekleri vasattı. En iyi ihtimalle.

"Peki geliyor musun?" Sasha sakızı tekrar patlattı.

"Evet dersem, kaybolacak mısın?" Yoksa onu bayıltmak zorunda kalacaktım. Bugün onun ağzıyla baş edemezdim. Ya da hiçbir zaman, bu konuda.

"Belki." Bir baloncuk daha patlattı. Tam boyuma kadar yükseldim. "İyi, iyi. Kayboluyorum," diye homurdandı. "Akşam yemeği için evet mi?"

"Evet."

"Tamam, seni manyak sapığınla baş başa bırakıyorum," diye mırıldandı. "Sen de en az o lanet Morrelli kadar psikopatsın."

O hatalıydı. Ben daha kötüydüm ama bunu kardeşimle tartışmanın bir anlamı yoktu. Sasha gözden kayboldu ve gözlerim siyah saçlı ajana döndü. Kardeşi bir şey söyledi ve o da başını arkaya atarak öyle yüksek sesle güldü ki sesi bana kadar ulaştı.

Planım için başka bir kadın bulmalıyım. Kanımı bir volkandan daha sıcak akıtan biriyle seks kulübüne gitmek, aklımı kaybedersem ikimize de zarar verebilirdi. Ama zihnim Aurora Ashford'a kilitlenmişti ve bu işin peşini bırakmayacağını biliyordum.

Ivan'ın hayatını sonlandırmanın bir parçası olmayı benim kadar o da hak ediyordu. Bunu ondan alamazdım.

Sekizinci Bölüm

ALEXEI

I Vasili'nin New Orleans'ın eteklerindeki malikânesine en son varan kişi oldu. Malikânenin etrafında yüz dönümlük bir arazisi vardı. aile mahremiyeti ve koruması. Isabella'nın birkaç yıl önce Tatiana'nın evinde yaşadığı ölümden dönme deneyiminden sonra, malikanesinin etrafında fazladan arazi satın almış ve güvenliği ekstra katmanlarla güçlendirmişti. Isabella ona hamile olduğunu söylediğinde, koruma içgüdüğü aşırı hızlandı. Onu suçlayabileceğimden değil.

Aston Martin'imi park ettim, arabadan indim ve evin arka tarafına doğru yürüdüm. Iggy Azalea'nın melodilerinin havada dolaştığını duyunca Vasili'nin gece için müziği Isabella ve Tatiana'ya seçtiğini hemen anladım. Bunun Iggy Azalea olduğunu bilmem bile rahatsız ediciydi. Kız kardeşlerimi severdim ama müzik zevkleri berbattı.

Güneş yavaş yavaş batıyordu ve ışıklar çoktan geniş veranda alanını kaplamıştı. Sıcak temmuz esintisi bahçeyi süpürüyordu ve çoğunlukla dışarıda olacağımız için mutluydum. Bella sıcak havayı tercih ettiğimi hemen anlamıştı. Kendi evimde klimayı bile hiç açmazdım. Sadece kemiklerimi dondurur ve soğuk bodrum anılarımı geri getirirdi.

Evet, siktir et.

Köşeyi döndüğümde herkesi orada buldum. Vasili, Sasha, Nico Morrelli ve Raphael Santos çimenliğin sol tarafında bir arada dururken, kadınlar verandanın sağ tarafında toplanmıştı. Görünüşe bakılırsa erkekler hararetli bir tartışma yürütüyordu. Nico oğullarından birini omuzlarına almış, küçük adam küçük, tombul elleriyle babasının saçlarını tutuyordu. Eğer Nico dikkatli olmazsa, kafatasında büyük bir kel nokta oluşacaktı.

Vasili, muhtemelen kolik olduğu için telaşlanan yeni doğmuş kızını kucağına aldı. Evet, bebekler hakkında çok şey biliyordum. Bütün suçu bana her şeyi anlatmakta ısrar eden Isabella'ya yükledim. Tanrıya şükür seks hayatının ayrıntılarını benimle paylaşmamıştı. Raphael, Isabella'nın diğer üvey kardeşi, bizim iki yaşındaki yeğenini omuzlarına aldı. Küçük Nikola tehlikeyi severdi ve Raphael onu neredeyse düşürecekmiş gibi yaptığında her seferinde kıkırdardı. O küçük şeytanın tıpkı şu anda ölümüne sıkılmış görünen Sasha gibi oldu. Sanki çıkışına geri sayıyormuş gibi kol saatini kaldırdı.

Gözlerim Tatiana, Isabella, Nico'nun annesi ve Bianca'nın oturup sohbet ettikleri ve gülüştikleri sağ tarafa kaydđ. Bianca diğer ikiz oğlunu kucağına almış, sarışın ikizler ise küçük oyun alanında durmuş ciddi bir şekilde tartışıyor, muhtemelen birinin arabasını, mücevherlerini ya da para zulasını nasıl çalacaklarını düşünüyorlardı.

Bu ikisi bela olabilirdi ve Luciano'nun oğlunun da ekiplerinde olmasıyla yeraltı dünyasını yönetmeye başlayabilirlerdi. Sanki düşüncelerimi hissetmişler gibi, aynı mavi gözler benimkilerle buluştu ve küçük yüzlerine hiç de iyi olmayan bir sırıtma yayıldı.

O ikisi ergen olduklarında Tanrı Nico'ya yardım etsin.

"Hey Alexei Amca," diye selamladı ikisi de, koşarak yanıma geldiler.

Herkesin gözleri bana doğru kaydđ ve ben de başımı sallayarak selam verdim. Hannah pantolonumun paçasını çekti. İkizler bana bakmak için boyunlarını eğmek zorunda kalmasınlar diye aşağı doğru eğildim. Nedense bana amca demeye karar vermişlerdi ve yanımda kendilerini hiç rahatsız hissetmiyorlardı.

Her zaman biraz tereddüt eden annelerinin aksine. Onu suçladığımdan değil.

İyi içgüdülerini vardı. Annesiyle yaşadığı olaydan sonra benim yanımda daha rahattı ama kendini hep korurdu.

"Selam," diyerek ikizleri selamladım. Arianna elimi çekerek beni daha da yaklaşmaya zorladı.

"Bir sır öğrenmek ister misin?" diye fısıldadı.

"Ama önce parayı ödemeniz gerekiyor," diye ekledi Hannah.

Kaşlarımı kaldırdım ve genellikle utangaç olan Arianna özür dileyen bir gülümseme sundu. "Paraya ihtiyacımız var," diye açıkladı.

Nico ülkenin en zengin adamlarından biriydi. Onlara istedikleri her şeyi verdiğiinden emindim.

"Ne için?" Merakla sordum.

"Alet satın almak için," diye açıkladı Hannah. Sanki işaret verilmiş gibi,

ikisi de kimsenin dinlemediğinden emin olmak için etraflarına baktılar. "Bir eve gireceğiz.

Babam güvende."

Gözleri muzipçe parlıyordu ve kendilerinden son derece memnundular. Dudağım tekrar seğirdi. Burada kesinlikle çifte sorun var.

"O halde bana sırrı verin, ben de size parayı vereyim." Kızlar yakında altı yaşına basacaklardı ve şimdiden babalarını soymayı düşünüyorlardı. Onları desteklemem en doğrusuydu.

"Ne kadar?" Arianna fısıldadı. "Ne kadar istiyorsun?" Ben sordum.

"Bu kadar çok kelime söyleyebildiğini bilmiyordum," dedi Hannah. Haklıydı, genelde cevaplarımı kısa tutardım.

"Arka arkaya," diye ekledi Arianna.

"Parayı istiyor musun, istemiyor musun?" Eğlenerek onlara meydan okudum. Gözleri birbirleri ve benim aramda gidip gelirken, zihnim şu anı süzdü

Ses tellerimin ezildiği gün.

Görüntüler 20'lerin sessiz filmleri gibi yanıp sönüyor.

Nasırlı avuç içi boynuma dolandı ve onu öyle sert kavradı ki görüşümde siyah noktalar uçuştı.

Pes etmeyi reddettim, bu yüzden onunla savaştım, ama tutuşu sıkılaştı. Ölümü isteyerek kabul edersem lanetlenirdim. Evet, ölümü arzuladığım geceler olmuştu ama şimdi, iş başa düştüğünde, yaşamak istiyordum.

Ya da belki de bu pisliğin sonunda beni dışarı çıkarmasına izin vermeyi reddetmemdi.

Onunla savaştım. Öfkemin hareketlerimi körüklemesine izin vererek parmaklarımı eline geçirdim ve etini pençeledim. Eğer beni öldürmezse onu kemiklerinden ayıracaktım. bırak.

Şeytan sırtıttı, yemeyi sevdiği şekerlerden dolayı dişleri çürümüştü. Bizi esir tutan adama itaat edenlere ve ona tapanlara verilen ya da reddedenlere işkence etmek için bir yöntem olarak kullanılan tatlı ikramlar.

Psikopat bir Willy Wonka tarafından su işkencesinin çarpık bir biçimi olarak boğazınıza zorla eritilmiş çikolata sokulması herkesi bu filmde soğutur.

Siktir et onu. Ivan'ın canı cehenneme.

Üstümdeki pislik daha geniş gülümsedi. Neredeyse otuz yaşında olabilirdi ama benim yaşımdaki bir çocuk gibi dövüşüyordu ve ben onun yarı yaşındaydım. Cüssesi onun tek

Bizden daha genç olanlara karşı avantajlıydı. Kendisinden çok daha genç çocukları yenmenin bir zafer olduğunu düşünüyordu.

Tüm öfkemi boşalttım, görüşümde oluşan ve neredeyse üstümdeki adamı

görmemi engelleyen lekeleri görmezden geldim.

Öfke içime sıcak lav gibi aktı, asitli ve yıkıcı.

Yüzümün yan tarafını dövüş ringinin sert, sıkıştırılmış toprak zeminine itti. Burada pek çok çocuk ölmüştü. Boş bakışlarım Onları gibi biri bana musallat oldu mu?

Kırmızı, görüşümdeki siyah noktaların önüne geçerek öfkeyi ön plana çıkardı. Bu orospu çocuğunu yenmek için ona ihtiyacım vardı.

Sol elim boynuma sarılmış olan bileğinde kaldı, Tüm gücümü sağ koluma verdim ve sağ böbreğine bir yumruk indirdim.

Bir inilti duyuldu ve tutuşu bana açık bir pencere sağlayacak kadar gevşedi. O tereddüt anında kendi vücut ağırlığımı kullanarak bacaklarımı altından geçirdim ve onu yan tarafına doğru ittim. Yumruğum kaburgalarına değdi, eklemlerimin altındaki kemikler çatırdadı. Bir kaburgayı kırmak için üç bin newtondan biraz fazla hızlı bir güç gerekir.

Diğer çocuklarla aynı eğitimi almamış olabilirim ama insan vücudu hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrendim. Doğru noktalara vurarak dizlerine kadar saldırır. Boyun tabanı, böbrekler, soluk borusu, mesane ve tabii ki kasıklar.

Ivan'dan nefret etsem de, bir ölüm makinesi olabilmem için bana öğrenebileceğim her şeyi öğretti. Olmamızı istediği şey buydu. Yetenekli olduğunu düşündüklerinin. Çok az şey biliyordu... kendi kişisel Azrail'ini yaratıyordu; çünkü sonunda onun canını alacak kişi ben olacaktım.

Pisliğin eli titredi ve beni tekrar boğmak gibi parlak bir fikre kapılmadan önce sağ bileğini kırdım.

"Seni lanet olası küçük orospu," diye bağırdı, dizlerinin üzerine çökerken vücudu öne doğru eğilmişti. Bir orospu gibi bağırmanın kendisi olduğunun farkında mıydı acaba?

Gözümün ucuyla birinin bir bıçak fırlattığını gördüm ama bana tam olarak ulaşmadı. Bilerek ulaşamayacağım bir yerde olsun ya da olmasın, ona ihtiyacım vardı.

Dizimi şeytanın sırtına geçirdim, omurgasını kırmasını umarak onu öne doğru ittim ve bıçağa uzandım. Sapını kavradığım anda sol kolunu kaldırdı, saldırmak için havaya kaldırdı ve ben de bundan faydalandım.

Bıçağı koltuk altına saplayarak soğuk, siyah kalbine kan pompalayan atardamarı kestim.

Gözlerinin genişlemesini, yüz ifadesindeki acıyı izledim. Bu yeterli değildi. Bugün Ivan'ın şeytanının varlığının sona ermesini sağlayacaktım.

Bıçağı atardamardan çekip çıkardığımda bir kan fışkırması oldu ve bıçağın ucunu tam boynunun dibine, çenesine paralel bir şekilde bastırıp dümdüz saplarken gülümsedim. Herkes önlerindeki manzara karşısında sessiz kalırken, adamın guruldama sesleri loş odada yankılandı.

Öyle ya da böyle, her birini tek tek söndürecektim. Ivan'ı en sona bırakırdım, böylece karanlıkta titreyebilirdi. Tıpkı korkaktı.

Şeytanın ruhu, pisliğin çirkin yüzünden süzülüp gitmiş, siyah dişleri ortaya çıkmıştı.

Ama en korkutucu kısmı bu değildi.

Hiçbir şey hissetmiyordum. Kesinlikle hiçbir şey. Belki ben de bir canavara dönüşmüştüm.

Boğazımdan yayılan acının farkına varmam bir dakikadan fazla sürmüştü. Neredeyse nefes borumu ezmeyi başaracağını biliyordum.

Sonraki haftalar boyunca acı çekmeden zar zor konuşabildim. Ses tellerim kalıcı olarak hasar görmüştü. Ama haftalar süren sessizliğin ardından... konuşmamayı tercih ettiğimi fark ettim.

Kızların kendi aralarında fısıldaşmaları beni anılarımdan uzaklaştırdı. İleri geri tartıştılar ve adil olduğunu düşündükleri bir miktar bulmaya çalıştılar.

"Yirmi dolar," diye cevap verdiler ikisi de bir ağızdan. Lanet olası küçük şantajcılar. İkisi de ellerini uzattı.

"Her birimiz için," diye ekledi Hannah ayağını sabırsızlıkla yere vurarak.

Bu ikisi büyüylene kadar bekleyemezdim. Nico onları hapisten uzak tutmak için tüm polis teşkilatını maaşa bağlamak zorunda kalacaktı.

Cüzdanımı çıkardım ve her birine yirmişer dolarlık banknotlar uzattım.

"Bana babanızın kasasının kilidinin açık olduğu bir fotoğraf gönderin, size yüz dolar vereyim." İkisinin de gözleri büyüdü. "Kişi başı," diye ekledim.

"Annemin telefonunu hackleyebilirim," diye cevap verdi Arianna kendinden emin bir şekilde. "Şifresini biliyorum," diye ekledi kısık bir sesle. "Yani eğer telefonunda bir resim görürsen, bu biziz."

Tanrım, belki de Vasili ve Bella ile yeğenlerimi bu ikisinden uzak tutmaları konusunda konuşmalıyım. Daha ilk kelimelerini söyleyemeden onları yozlaştırıp birer suçlu haline getirirler.

"Benim sırrım," diye hatırlattım onlara.

İkisi de bakiştılar ve sonra d6n6p bana baktılar. "Annem seninle konuşacak."

Kaşlarını çattım, etkilenmeli miyim yoksa kırılmalı mıyım diye d6ř6nd6m. "Az 6nce beni kırk dolar için mi kandırdın?"

Arianna alay etti, g6zlerinde kırıgın bir ifade vardı. "Asla yapmam," diye yemin etti. "Nikola ile evleneceğim. Onun ailesini aldatmayacağım."

Kaşımı kaldırdım. Tanrım, son duyduğumda Luciano'nun oğlu Matteo'yla evleniyordu. Sonra hatırladım. Matteo'yla evleneceğini s6yleyen kız kardeşiydi. Biliyorsam ne olayım. Takip etmek için çok fazlaydı.

"Nikola onunla evleneceğini biliyor mu?" Onun yerine ben sordum. K66k omuzlarını silkti.

"Hen6z değil. Hen6z konuşma konusunda çok iyi değil."

"Senin için çok geç değil mi?" Merakla sordum.

"Evet, sanırım bir puma olacağım," diye cevap verdi g6zlerini devirerek. Bug6nlerde çocuklara okulda ne 6ėretiyorlardı? "Pumalardan pek hoşlanmıyorum, o y6zden belki acele eder ve beni b6y6t6r."

Tuhaf mantığı karşısında başımı salladım. "Peki annen benimle ne hakkında konuşmak istiyor?"

Hannah omuz silkti, belli ki bu konuşmayla işi bitmişti. "K6t6 bir Rus hakkında," diye ağzından kaçırdı. "B6y6k İvan ya da 6yle bir şey."

Ivan Petrov'u mu kastetti? Olamazdı. İkisinin yollarının keşiştiği hiçbir nokta olamazdı.

"Ivan Petrov?" diye sordum. K66k çocuklara sadece bu ismi s6ylemek bile t6ylerini diken diken ediyordu. Hiçbir ocuk o canavarı tanımamalıydı.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı ikisi de g6zlerini devirerek.

Evet, kesinlikle kazıklandım. Bana bir sonraki sırrı bedavaya borçluydular. "Hey kardeşim," Isabella yanımıza geldi. Bianca, Tatiana ve Nico'nun

Annem h6l6 aynı yerdeydi, hararetle bir şeyler tartışıyor ve deli gibi g6l6yorlardı. Açık pencerelerini g6ren ikizler paramla birlikte dağıldılar.

"Bella," diye selamladım onu, sonra boyuma g6re ayağa kalktım. "Nasıl hissediyorsun?"

Kız bebeğini sadece altı hafta 6nce doğurmuştu ama normale d6nm6ř gibi davranmaya kararlıydı.

Tatiana ile kalmak için New Orleans'a geldiğinde, Isabella Sasha vurulduğunda yarasını sardı. 6zel kliniğimizi devraldı ve hastaneye g6t6r6lemeyen adamlarımızla ilgilendi. Bu bir

Kurşun yaralarını açıklamak çok zordur ve polis her zaman olaya dahil olur. Yani her şey yolunda gitti.

Elbette, özel kliniğimiz acil servisler kadar yoğun değildi, bu yüzden Bella çalışmalarına devam etti. Kendini meşgul tutmayı severdi.

"Harika," diye gülümsedi. "Bianca benimle bir tarif paylaştı ve mutfakta bana patronluk tasladı."

Gözlerim başını bana doğru çevirip el sallayan ve küçük bir gülümseme sunan Bianca'ya kaydı. Koyu renk saçları ve gözleri bana genellikle kendi kız kardeşimi hatırlatırdı. İkiisi birçok yönden birbirine benziyordu.

"O zaman en azından karnımız doycak," dedim kesin bir ifadeyle. Bella hafifçe kıkırdadı. "Az önce şaka mı yaptın?"

Bu bir şaka değil, gerçektir. Eğer Bella yemek yapsaydı, ya hastanede olurduk, ya açlıktan ölürdük ya da yemek yapabilecek bir restoran bulmak için toplanırdık. hepimizi barındırır.

Yanağıma bir öpücük kondurduktan sonra kulağıma fısıldadı. "Bianca seninle konuşmak istiyor ama onu korkutma."

Sanki Bianca'yı korkutmaya çalışabilirmişim gibi.

Göt

"Elbette." Bir grup adama doğru baktım. "Nico biliyor mu?" Çünkü Sasha, Morrelli'nin saplantılı olduğunu söylerken şaka yapmıyordu. Birden bu takıntıyı anladım çünkü iki gün içinde tüm bunları gündeme getiren siyah saçlı bir FBI ajanı vardı. Ve tam şu anda o FBI ajanı, kardeşi ve arkadaşlarıyla birlikte evinde akşam yemeği yiyordu.

Bella'nın gözleri kocasının yanında duran adama kaydı. Bizimle karşılaştırıldığında, Nico temiz bir işadamı gibi görünüyordu. Acımasız ve saplantılı doğasını iyi saklıyordu.

"Ona sormadım," diye cevap verdi sonunda. "Ama seninle konuşmak istediği şeyi ona söylememiş gibi bir his var içimde."

"Bu iyi olacak," dedim alaycı bir ifadeyle.

Bella onun yerine başka bir adama bir şey söylerse Vasili'nin nasıl davranacağını biliyordum. Nasıl davranacağımı biliyordum. Ve Nico'nun da aynı şekilde tepki vereceğini çok iyi biliyordum.

"Onu karşılamama izin verin. Ve en azından ona haber vereyim," diye önerdim. Bella başını sallayarak onayladı. Ayrıca, birlikte çalışmam gereken bir ajanım vardı ve Morrelli tarafından vurulmak bu planları sekteye uğratabilirdi.

"Adrian nerede?" Tatiana'nın kocasını hiçbir yerde göremeyince sordum.

"Bir tür güvenlik acil durumu vardı. Az önce onu kaçırdın." Başımı salladım. İşkolic biriydi, bu yüzden hiç şaşırmadım.

Kardeşlerime, Raphael'e ve Nico'ya doğru yöneldim.

Nico tatildaydı ve Raphael üvey kız kardeşini ziyarete geldi. Benim öz kardeşim. Bu doğru, aynı rahim bizi tam kan kardeş yaptı. Raphael o kadar şanslı değildi.

"Lanet olası bir saat daha geçseydi tüm etkinliği kaçıracaktın," diye mırıldandı Sasha. "Takip etmekle o kadar mı meşgulsün?"

Ona cevap verme zahmetine girmedim ve bunun yerine onu tersledim.

"Nico. Raphael." Eğildim ve iki yaşındaki yeğenime çak bir beşlik yaptım. "Nikola, adamım."

Küçük elini büyük avucuma vurdu. Konuşması biraz gecikmişti ve nadiren kelimeler çıkarırdı. Eğer çocukken bana bakan ailelerden birine inanılacak olursa, aynı sorun bende de vardı. İlk kelimemi üçüncü yaş gününden çok sonra söyledim. Bella'ya küçük Nikola'nın iyi olacağına dair güvence verdim.

Sırıttı ve göğsüm sıkıştı. O kadar küçük ve masumdu ki, birinin onu ele geçireceği endişesi aklımın bir köşesinde sürekli duruyordu. Ivan'ın tehdidi bu endişeyi on katına çıkardı.

Bir insan neden çocuk ister ki? Her gün kalp krizi geçirmek gibiydi.

Dikkatimi küçük Marietta'ya çevirdim ve parmaklarımı tombul yanaklarında gezdirdim. Kıpırdamadı bile. Uykulu bir kafa bu. Nikola o yaşlardayken havada vızıldayan bir sineğe uyanırdı. Bu öyle değil. Bir istila sırasında bile uyurdu.

"Nico, karın benimle konuşmak istiyor," dedim Morrelli'ye, gözlerim hâlâ yeğenimdeydi. Dostum, böyle huzur içinde uyuyabilmek için neler vermezdim. Gecede en fazla dört saat uyurdum. Anılar beni her zaman kâbuslar şeklinde rahatsız ederdi. Gündüzleri onları çoğunlukla uzak tutuyordum ama geceleri peşimi bırakmıyorlardı.

Ama ne olursa olsun, yeğenlerimin uykusunu hiçbir şeyin bölmemesini sağlayacaktım. Benim yaşadıklarımı yaşamayacaklardı, hatta Vasili ve Sasha'nın yaşadıklarını da. Bu çemberdeki herkes bir şeyler yaşadı. Küçükleri koruyacaktık, böylece asla böyle bir şey yaşamayacaklardı.

"Ne hakkında?" Sesinde bir gerginlik hissettim.

Bakışlarını karşıladım, kurdun grisi. Ona Kurt demelerinin tek nedeni bu değildi.

"Kızlarınıza göre Büyük İvan," diye mırıldandım kuru bir sesle. Gerçi konuşmak istediğinin Ivan Petrov olabileceğinden şüpheleniyordum ama teyit alana kadar Nico'yu telaşlandırmanın bir anlamı yoktu. "Bu bir sorun mu var?"

Gözleri hâlâ Tatiana, Nico'nun annesi ve Bella'yla birlikte gülmekte olan karısına kaydı. Her ne hakkında konuşuyorlarsa dördü de gözyaşlarının eşliğinde ve karınlarını tutuyorlardı.

"Hayır, ama ne dediğini bilmek istiyorum." Başımı salladım. Daha azını beklemiyordum.

"Ajan Ashford hakkındaki tüm bilgilere sahip miyiz?" Vasili sordu. Sasha sırtarak, "Eminim elinde bilgiden daha fazlası vardır," diye geveledi.

"Babasının Senatör Ashford olduğunu biliyorsun. Başkanlığa adaylığını koyabileceği söyleniyor," dedim Vasili'ye, Sasha'yı görmezden gelerek. "Kardeşleri Milyarder Krallar."

"Siktir git," diye söylendi Sasha, ama sesi pek etkilenmiş benzemiyordu. "Kız elit bir sosyetedenden ve devletten maaş almaya razı oldu. Etkilenmeli miyim yoksa hayal kırıklığına mı uğramalıyım bilemiyorum. Belki de o da senin gibi bir kaçıktır, Alexei."

Dilini kesmek kulağa giderek daha çekici geliyordu.

"Kahretsin, bu isim bir şeyler çağırıştırıyor," diye ekledi Raphael düşünceli bir ifadeyle. "Senatörün siyasi kariyeri değil. Sanırım bir zamanlar babamla bazı işleri vardı. Gerçi Byron'ı tanıyorum. O ve kardeşleri iş hayatında serttirler ama dokundukları her şey altına dönüşür. Byron Miami'de birkaç emlak işinde bana yardım etmişti. kâr."

"Belki de bir kampanya üzerinde çalışıyordu?" Vasili önerdi. Nico, "Senatör Ashford iyidir," diye araya girdi. "Her ne kadar manipülatif bir

Piç kurusu. Onunla arkanı kollamalısın." Bunu duymak beni şaşırtmadı. Çoğu politikacı böyledir. "Kardeşlerini tanıyorum," diye devam etti. "Sizi tanıştıtabilirim. Ajan Ashford'la hiç tanışmadım. Onu halkın gözünden uzak tuttuklarını biliyorum, o zamandan beri-

Cümlesini bitirmedi ama ne demek istediğini anladım. "O zamandan beri mi?" Sasha merakla sordu.

"Ağabeyi kaçırıldığından beri," diye yanıtladı Nico, maskesini sıkıca yerinde tutarak. Nico Kingston'ı biliyordu. Bu, Sasha ve Vasili ile asla paylaşmadığım bir şeydi. Bu benim utanç verici sırrımdı. "Tanık kız kardeşiydi."

"Kahretsin, bu çok zor," diye homurdandı Vasili. "Ajansa katılmasına şaşmamalı. Muhtemelen o kaçırılan çocukların her birinde kardeşini görüyordur."

"Dünyanın bilmediği kısım," diye devam etti Nico, "... Senatör Ashford'un bunu pantolonunun içinde tutmakta zorlandığıdır. Babasının adını taşıyan bir oğlu ve bir kızı daha var. Davina Hayes. Texas."

"Onların ailesi de en az bizimki kadar berbat görünüyor," diye alay etti Sasha. "Alexei Ajan Ashford'la evlendiğinde, aile dinamiklerimiz birkaç kademe yükselecek ve aile partilerimiz senin düğününü geçecek, Nico."

"Kendi kadınların için endişelenmeye ne dersin, Sasha?" Vasili sırttı. "Yoksa onları BDSM saçmalıklarıyla mı korkutuyorsun?"

Sasha onu tersledi.

"Küçüklerin yanında olmaz," diye alay etti Nico, yüzünde eğlence vardı. "Onlara bulaşmanı istemeyiz."

"Ve siz üç piç kurusu çok daha iyisiniz," diye kuru bir şekilde karşılık verdi.

"Erkek kardeşlerinin etkileyici özel kuvvetler geçmişleri var. Onların imparatorluğunu herkesten daha iyi biliyorsun Vasili," diye devam ettim, Sasha başka bir aptalca şey daha söyleyemeden. "Güçlüler ve bağlantıları var.

her yerde." Bu aile bir şeydi ve onlara hayran olmamak elde değildi. Erkek kardeşleri birbirleri ve özellikle de kız kardeşleri için dünyayı yıkabilirdi. Ajan Ashford'un da onlar için aynı şeyi yapacağından hiç şüphem yoktu.

"Dikkatli davranmamız gerekecek," diye yorumladı Vasili. "Başına bir şey gelirse ya da ondan kurtulmak zorunda kalırsak istenmeyen bir dikkat çekmek istemeyiz."

"Kimse ondan kurtulamayacak," diye tehditkâr bir şekilde homurdandım. "Ya da saçının tek bir teline bile dokunmayacak."

Daha iyi düşünmeden kelimeler ağızımdan kaçtı, soğuk ve ölümcül. Lanet olsun! Kendimi kontrol edemiyordum. Aldığım her nefeste bunu hissediyordum.

Çok fazla önemsediyini göstermek bir hataydı. Bunu göstermeyi hiç sevmezdim ve çok uzun zamandır böyle bir hata yapmamıştım. Bunca yıl sonra bile ders tazeydi.

Yoğun bir gerilim havaya nüfuz etti. Ya da belki de zar zor işleyen kalbimdi. Bilmiyordum. Kesin olan bir şey vardı ki, o da istilacı sessizliğin uzayıp gitmesiydi.

Vasili bir kaşını kaldırdı ama hiçbir şey söylemedi. Sasha bir aptal gibi sırttı.

Nico, "Bu hepimizin başına gelir," gibi bir şeyler mırıldandı. Raphael öylece baktı. Piç herif! Yeğenimi tuttuğu için şanslıydı; Yoksa onu yumruklardım.

"Yardıma ihtiyacın olursa," diye gergin sessizliği bozdu Nico. "Benim kaynaklarımı kullanabilirsin."

Teklif ettiğinden beri.

"Evet," dedim sakince. "Ben Ajan Ashford'la çalışırken kardeşlerini meşgul etmeni istiyorum."

"Bu zor olacak," diye cevap verdi Nico. "Kardeşleri hep küçük kız kardeşleriyle ilgilendiler. Kız kardeşlerinden önce ABD Başkanı'ndan kurtulurlar. Ama kesinlikle deneyeceğim."

Başını salladı ve her şey hazırды.

İKİ SAAT SONRA, sosyalleşme açısından o günkü kotamı doldurmuştum. Hatta bu yılki kotamı bile doldurmuştum. Muhtemelen son bir yılda tüm hayatım boyunca olduğundan daha fazla sosyalleşmişim. Geniş aile odasından geçip dışarı çıktığımda gözlerim her zamanki gibi Isabella'nın şöminenin üzerine astığı tabloya takıldı.

Ağlayan bir söğüdün 16 x 24 boyutlarında bir tuvaliydi. Isabella ve Vasili'nin bu lanet tabloyu neden sevdiklerini hiç anlamamıştım. Tatsız ve sıkıcıydı. Hatta Tatiana bir keresinde ona bu tablonun ne olduğunu sormuştu. Isabella kıpkırmızı kızardı, sonra ağacın güzelliği ve huzuru hakkında bir şeyler mırıldandı. Cevap verirken gözleri kocasına kaydı ve Vasili'nin sırtışı gözümden kaçmadı.

Bu ikisinin ne yaptığını kim bilebilirdi ki? Bilmek umurumda değildi. Kapıya doğru yönelmişim ki arkamdan yumuşak bir ses seslendi.

"Hey, Alexei. Seninle konuşabilir miyim, lütfen?" Bianca'nın sesiydi. Gergin olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yoktu. Herkes her zaman etrafımda gergin.

Durdum ve yavaşça arkamı döndüm. Göze hoş görünmüyordum ve kesinlikle güvenli hisler vermiyordum. Bianca yeterince şey yaşamıştı.

onu korkutmak için benim korkunç kıcıma ihtiyacı yoktu. Gerçi korkmuş gibi görünmüyordu.

Bakışlarıyla karşılaştığımda gözlerinde hiçbir isteksizlik yoktu. Sadece yüzünde, insanların onun için her şeyi yapmasına neden olan o yumuşak gülümseme vardı. Özellikle de kocası; onu küçük parmağında oynatıyordu.

"Bianca," diye selamladım onu.

Benden birkaç adım ötede durdu ve Nico'nun bize doğru bakışı gözümden kaçmadı. Bu kadın kocasını terk etmeye karar verirse Tanrı yardımcısı olsun. Onu yakalayıp geri getirecekti ama görünüşe bakılırsa ikisinin birbirlerini terk etmeye hiç niyetleri yoktu. İkisinin sürekli birbirine dokunduğunu ve nasıl kaybolma eğiliminde olduklarını fark etmemek zordu.

Konuşmaya başlamak için yeterince rahat olana kadar bekledim. Havadan sudan konuşmakta pek iyi değildim, bu yüzden kıpırdamadan bekledim. Margaret Callahan'ın kendisini ve kuzeni Áine'i çağırmaktan hoşlandığı gibi belalı kadınlar olmasalar da kız kardeşim ve Bianca bizim dünyamıza hâlâ uyuyordu. Bu ikisi acımasız dünyamızı bir parça yumuşaklıkla dengeliyordu.

Bazıları onların bizim dünyamıza ait olmadıklarını iddia edebilir, ama ben dünyamızın onlara ihtiyacı olduğunu savunuyorum.

"Ivan Petrov'un peşinden gidebileceğinizi duydum," diye başladı, beni şaşırtarak.

Gerçi daha önce doğru tahmin etmiştim. Konuştuğumuz konular arasında çok fazla İvan yoktu. Ve Büyük İvan sayılmazdı. Yine de onunla ne ilgisi olduğunu bilmiyordum. Açıklamasını bekledim. "Büyükbabamın kız kardeşi. Ailemdeki ilk ödeme oydu. Anneme onun adı verilmiş." Bianca'nın parmak eklemleri bembeyaz oldu. O lanet belles ve gangster anlaşmasıyla ilgili her şeyden nefret ediyordu. Bu ona bir anneye mal olmuştu.

"Söylentilere göre Ivan Petrov'la evlendirilmiş."

Kaşlarımı çattım. Ivan'ı hayatımın büyük bir bölümünde tanıdım. Hiç evlenmedi. "Kim söyledi bunu?" Onu sorguladım.

Kollarını küçük bedenine doladı. Nico her an bize doğru gelebilirdi çünkü karısının sıkıntısı onun zayıflığıydı.

Bianca yutkundu. "Büyükbabam bir söylenti duymuş. Doğru olup olmadığından emin değilim," diye mırıldandı. "Ama onun peşinden gidersen, umarım-" Sadece bir anlığına bocaladı. "Onu öldürmeni ve onu ya da çocuklarını eve getirmeni umuyordum. Bana."

İşte bu yüzden dünyamızın Bella ve Bianca'ya ihtiyacı vardı.

"Araştıracam," diye söz verdim ona. Gerçi büyükbabasının kız kardeşi gerçekten de Ivan'la evlendiyse, muhtemelen çoktan ölmüştür. Hiçbir kadın

hayatta kalmazdı

onun vahşeti. Gerçi bunu Bianca'ya asla söylemem.

Yüzüne yumuşak bir gülümseme yayıldı. "Teşekkür ederim," diye nefes verdi, gözleri minnettarlıkla parlıyordu. Morrelli'nin bu kadına aşık olmasına şaşmamalı.

Gülümsediğinde kutuplardaki buzulları eritebilirdi.

Dokuzuncu Bölüm

AURORA

E Restoranda Nikolaev'in adamlarıyla karşılaştığımdan beri gerginlik ciğerlerimi dolduruyor ve kaslarımı sıkıyordu. İçimin derinliklerinde, bağırsaklarım

bir şeyler olduğu konusunda beni uyardı. Havada dans ettiğini hissedebiliyordum ama buna neyin sebep olduğunu tam olarak kestiremiyordum.

Bir de sürekli izleniyor olma hissi vardı. Aptalcaydı; biliyordum. Ama bundan kurtulamıyordum. Ensemdeki tüyler varlığını hissettiriyordu. Byron da bunu hissedebiliyordu. Bu bana deli olmadığımı gösteriyordu. Bunun dışında, kimin beni izlemeye zahmet edeceğini bile anlayamıyordum.

İçgüdülerim beni tetikte olmam konusunda uyarıyordu. İçgüdülerimden şüphe ettiğimde, Byron'ın içgüdülerine güvenebilirdim.

Öğle yemeği vakti hızla yaklaşıyordu. Byron benimle biraz yalnız kalmak istedi. Tekrar söylüyorum. Kardeşimi severdim ama beni boğabilirdi.

Bazen onunla baş başa öğle yemeği yemenin başka bir ızgara türü başlatacağı kesindi.

Artık hafta sonunu benimle geçirdiğine göre, benim Endişeler ve kaygılar ve muhtemelen bunların hepsini nasıl ortadan kaldıracağını bulmak istiyordu.

Bakışlarım oturma odasındaki misafirlerime kaydı. Willow, Sailor ve Gabriel Xbox'ta oyun oynuyorlardı.

"Neden hep birlikte gidip öğle yemeği yemiyoruz?" Ben önerdim. Evet, ne olmuş yani, biraz sinsiydim. Ağabeylerden kurtulmak için öyle olmak zorundaydınız.

Willow ve Sailor başlarını kaldırıp baktılar. "Ne? Şimdi olduğu gibi mi?"

"Öğle yemeği vakti," diye karşılık verdim kuru bir sesle. "Öğle yemeği zamanı insanların yemek yediği zaman değil mi?"

Willow dilini dışarı çıkardı. "Zeki mi yoksa ukala mı olmaya çalışıyorsun?"

"İkisi de."

"Görev tamamlandı." Denizci göz kırptı. "Sanırım üçümüz de bu rozetleri hak ettik."

"Ayrıca, ağabeyin seni kızartmayı planladığını söyledi bile," diye alay etti Willow. "Onun nasıl biri olduğunu bilirsin."

Sorun da buydu. Onun nasıl biri olduğunu biliyordum. "Üçünüzün gelmesini reddedecek kadar kabalaşmazdı," diye bir kez daha denedim.

Geride kalıp Gabriel ile Xbox oynamak istediklerini biliyordum. Bu ikisi lanet olası birer bağımlıydı, vaftiz oğlum için kötü birer örnektiler. İşte New Orleans'taydılar ve gezmekten çok Xbox'la ilgileniyorlardı. "Son iki saattir bu aptal oyunu oynuyorsunuz. Bugün Pazar ve sadece bir günümüz daha var."

Üçü bir bakış attı ve sonra başlarını salladı. "Hayır. Öğle yemeğini burada yiyeceğiz."

"Hainler," diye mırıldandım, biraz sinirlenmişim.

Zihinsel olarak bir kelime savaşına hazırlandım. Çünkü Byron böyle iyiydi. Muhtemelen bu yüzden insanlar onun politikada çok başarılı olacağını düşünüyordu. Her ne kadar çenenizi kapalı tutmak isterseniz de, o sizden bir cevap koparmanın ve sizi en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapmaya ikna etmenin bir yolunu bulurdu.

Büyük Senatör Ashford'un fazladan oya ihtiyacı olduğunda Byron'ı kullanmasının nedeni muhtemelen buydu. İkna edici piç! Onu severdim ama yine de doğru değildi.

İkimiz de arabama doğru yönelirken, "Ben kullanacağım" diye konuştu.

Gözlerimi devirdim. "Byron, yirmi birinci yüzyıldayız. Kadınlar sür, bilirsin."

Alaycılığımı görmezden gelerek tek omzunu silkti. "Bu tartışılabilir. Midemin bozulmamasını istiyorum, çok teşekkür ederim. Sürekli fren yapman midemi bulandırıyor."

Ona sinirli bir bakış attım.

"Ben frene basmıyorum," diye itiraz ettim. "Evet, kullanıyorsun."

"Pislik herif!" Mırıldandım. "İhtiyacım olduğunda tabancam

nerede?" Hiç istifini bozmadan kıkırdadı. "Anahtarlar, küçük kardeşim," diye sordu.

"Seni ögle yemeği için bir yemek kamyonuna götürebilirim," diye gönülsüzce tehdit ettim, sonra anahtarları arabanın kaputunun üzerinden fırlattım, içten içe onları kaçırmamasını ve yakışıklı yüzüne çarpmasını umuyordum.

Öyle bir şansımız yok.

Hayatım boyunca kardeşlerimle kazanabileceğim savaşları öğrendim. Bu onlardan biri değildi, bu yüzden kimin sürmesi gerektiğini tartışmanın bir anlamı yoktu. Bütün gece devam edecekti.

Byron sürücü kapısını açtı ve ben yolcu koltuğuna geçerken direksiyona geçti.

Saldırmaya başlamadan önce arabayı çalıştırmamıştı bile. "Ne zamandır takip ediliyorsun?"

Nefesimi verdim ve park yerinden uzaklaşıp trafiğin içine girmesini izledim. Kardeşim kesinlikle lafı dolandırmazdı. Byron kendi babamızdan çok benim babam gibi davranırdı. Bunu tüm kardeşlerine yaptığını bilmek beni rahatlatıyordu ama bana karşı biraz aşırıya kaçmıştı. Bütün kardeşler yaptı.

Kingston'ı düşününce içime keskin bir acı saplandı. Kardeşlerim onun ölümünden sorumlu olduğumu bilselerdi bana karşı bu kadar koruyucu olurlar mıydı? ortadan kaybolurlar mı? Yoksa benimle tüm bağlarını koparıp benden nefret mi edeceklerdi? Endişe üzerime çöktü, zihnim ıstırap ve terk edilme senaryolarıyla dönüyordu. Bu yırtıcıyı yakalayarak durumu düzeltmek için çok uğraşıyordum. Günahlarımın bedelini bu şekilde ödüyordum.

Elini uzatıp benimkini tuttu ve elimi açmaya zorladı. "Rora, durmalısın," dedi kızgın bir ses tonuyla. "FBI için çalışmanı istemememin nedeni de buydu. Olayları çok kişisel alıyorsun."

Elimi geri çektim ve gözlerimi indirerek tırnaklarımın derimde bıraktığı hilal şeklindeki çentikleri buldum.

"Takip edildiğimi bilmiyorum," diye karşılık verdim kuru bir şekilde, sözlerine yorum yapmadan. "Daha bu hafta sonu başladı. Yani sen olabilirsin."

Öfkelendi. "Akıllı biri beni takip etmez."

"Kendine çok mu güveniyorsun?" Alaycı bir şekilde sordum.

Beni görmezden geldi, gözleri yola ve Fransız Mahallesi'ne girip çıkan sürekli trafiğe odaklanmıştı.

"Seni buradan çıkarmalıyız," diye önerdi.

Başımı ona doğru çevirdim. "Hiç sanmıyorum. Yapmam gereken bir iş var ve dava çözülene kadar buradan ayrılmayacağım."

Yırtıcı hayvan benim çözmem gereken bir davaydı.

"Ne davası?" diye sordu merakla, duruşu rahattı ama beni kandırmadı. Bilgi almak için araştırıyordu.

"İyi deneme," dedim kuru bir sesle. "Sormaya devam edebilirsin ama söylemeyeceğim. Senin işine burnumu sokmuyorum. Sen de benimkine burnunu sokma."

Yumuşak bir şekilde kıkırdadı. "Küçük kız kardeşim nasıl bu kadar zeki oldu?"

"Dört erkek kardeşim vardı-" Ne söylediğimi fark edince kelimelerim titredi. Kingston'ı düşünmeyi hiç bırakmamıştım. Cesedi hiçbir zaman bulunamadı ve öldüğü açıklandı, ama göğsümdeki umut hiçbir zaman sönmedi.

Hayvanat bahçesinden koşarak eve döndükten sonra evimin kapısından içeri daldığım ve Winston'ı oturma odasında uzanmış sigara içerken bulduğum o gün hâlâ tazeydi. Byron, Winston'dan on beş ay büyüktü ve En büyük kardeşimiz her şeyi doğru yaparken, Winston hayatının her aşamasında isyan etti.

"Winston," diye bağırdım, sesim soluğum kesilmişti ve gözyaşlarım yüzümden akıyordu.

Winston'ı hiçbir şey sarsamazdı. Ama o gün, sesimdeki bir şey onu derinden sarstı. Tek bir kelime yeterliydi. Onun adı.

"Ne oldu?" diye sordu, elindeki sigarayı unutup koltukta doğrulurken. Aklımın bir köşesinde, neden antrenmanına gitmediğini merak ediyordum. Ve babam onu sigarayla görürse kulaklarını tıkar diye endişeleniyordum. Ama bunların hiçbiri o kadar acil görünmüyordu.

"Kingston," diye feryat ettim, yüzüm ıslaktı ve gözlerim yanıyordu. "Kötü adamlar benim... K-Kingston'ımı aldılar."

Ondan sonraki olaylar bulanıktı. Dadı geri geldi, yüzü ağlamaklıydı. Ama Kingston yanında değildi.

Küçük yumruklarım kapıyı yumrukluyordu. Oraya geri dönmek istedim. Winston'ın güçlü elleri arkamdan sarıldı ve beni geride tuttu. "Güvendesin."

"Kingston'ım," diye haykırdım, korkunun ilk tadını asla unutamayacağım bir şeydi.

"Evet, Rora." Winston bana ilk ve son kez böyle seslenmişti. "O bizim. Onu geri alacağız. Byron ne yapacağını bilir."

Babamız değil. Byron, hala bir çocuktuk ama benim için bir tanrıydı. Dadımız babamızı aradı. Sonra polisi. Winston Byron'ı aradı. Ve tüm bu süre boyunca ağladım ve kötü adamın sözlerini hatırladım. "Paylaşmak önemsemektir."

Boğazım acıyla sıkılırken, titreyen bir nefes zar zor bir hava yolu buldu ya da beni boğmakla tehdit etti.

Kalbim sıkıştı, bir anda iyileşmesi mümkün olmayan dayanılmaz bir acı hissettim.

Bu yürek burkan acıyı hissetmektense vücudumdaki her bir kemiği kırmayı tercih ederdim. Kardeşlerimin de bunu hissettiğini biliyordum.

Kingston kaçırıldığında sadece beş yaşında olmama rağmen onu hiç unutmadım. Hiçbirimiz unutmadık! Ailemle ilgili sorulara cevap verirken, bize geri döneceğini umarak hep onu saydım.

Gergin bir sessizlik arabayı doldurdu. Byron'ın da canının yandığını biliyordum. Bu ailemiz için hassas bir konuydu. Kimse dördüncü kardeş hakkında konuşmazdı ama hepimiz onu düşünürdük. Aldığımız her nefesin içine işlemiştii.

"Hepimiz ayrıldıktan sonra belki bir otelde kalırız." Byron'ın sesi biraz gergindi. Elimi uzattım ve parmak eklemleri bembeyaz olan direksiyonu kavrayan parmaklarını kapattım. Rahatlatmak için hafifçe sıktım. Küstah ve aşırı korumacı olabilirdi ama o da acı çekiyordu.

"İyi olacağım," dedim ona. "Ben her zaman ekstra dikkatliyimdir. Söz veriyorum."

"Sana bir şey olmasına dayanamam, Rora." Sesi alçak ve boğuktu. Bana doğru fırlattığı ıstırap dolu bakışlar nefesimi kesmek üzereydi. Güzel gözlerinde çok fazla acı vardı. Keşke hepsini alıp götürebilseydim ve tüm kardeşlerim için buna katlanabilseydim.

Özellikle de benim hatam olduğu için.

Sertçe yutkundum. "Aynı şekilde," diye mırıldandım. "Bunu bu yüzden yapıyorum." Sonra çok fazla şey söylemiş ve saha çalışmamı ifşa etmiş olabileceğimi fark ederek ekledim: "Bir şekilde cevapları olabilecek adamların profilini çıkarıyorum. Bizim için değilse bile diğer aileler için."

Çenesini sıktı. Sadece itaat etmememin onun baskın ve kontrolcü karakterini çılgına çevirdiğini biliyordum. Ama bu benim için önemliydi. Hayatımı değiştirecek, Kingston'la ilgili bütün kuşkularımı ortadan kaldıracakmış gibi geliyordu. Onu umduğum gibi canlı da bulsak, korktuğum gibi ölü de bulsak.

"O zaman en azından nöbet tutacak birini bulayım," diye öneride bulunarak şerit değiştirdi. Yüz ifadesini maskeleydi ve birden bana Alexei Nikolaev'i hatırlattı. Ağabeyim acısını nadiren belli eder, duygularını sıkı sıkıya dizginlerdi. Tıpkı yeni tanıştığım adam gibi.

"Bir düşüneyim," diye cevap verdim sonunda. Kardeşimin Alexei ile kıyaslanması çok saçmaydı. Yine de bundan kurtulamıyordum. Byron acısını yüksek duvarların ve yaklaşılmaz bir tavrın ardına saklamıştı.

Alexei'nin de aynı şeyi yapıp yapmadığını merak ettim.

Ya da belki de sadece psikopat ve umursamaz bir suçludur, diye ekledim alaycı bir şekilde.

Kardeşim en azından insanca davrandı. İnsanlar Byron'ın karizmasını ve yakışıklılığını severdi. Ve kesinlikle dövmeli değildi. Evet, bu iyi bir kılık değiştirmeydi çünkü daha az ölümcül değildi. Alexei Nikolaev'in sadece bakışlarıyla bile insanları kaçırttığına bahse girerim. Ve eğer adam gülümserse, herkes altına sıçardı. Kardeşinin gülümsemesi korkutucuydu, Alexei'nin gülümsemesini hayal bile edemezdim.

Nikolaev'in adamlarını zihnimden kovarak etrafıma odaklandım. Neredeyse restorana, Sazerac Bar'a varmak üzereydik. Güya iyi bir öğle yemeği seçenekleri varmış ve Byron da bir göz atmak istemiş. Hatta sekreterinin yardımı olmadan tek başına rezervasyon bile yaptırmıştı. Bu restoranın yeri tarihi Fransız Mahallesi'nde, St. Louis Caddesi'nin köşesindeydi.

Oraya vardığımızda arabayı park etti ve restorana kadar yürüdük. Yakınlarda trompet çalan yalnız bir trompetçinin yavaş, melankolik sesi havaya karışıyordu. İnsan kalabalığı sokaklarda dolaşüyor, kimi gülüyor, kimi dans ediyor, kimi de akşamdan kalma olma yolunda ilerliyordu. Şehirde çok fazla tarih vardı, ancak çoğu gün turistler ve gösterişli hayalet turları tarafından gölgede bırakılıyordu.

Sabah düzleştirmiş olmama rağmen kabarma tehdidiyle karşı karşıya olan saçlarımı yatıştırmak için yüksek at kuyruğumu çektim. Byron kendine özgü takımlarından birini tercih ederken, ben kısa mavi bir elbise ve beyaz sandaletler seçmiştim. Hızla yükselen sıcakta nasıl olup da terden sıırılsıklam olmadığından emin değildim. Sıcaklıklar ve nem. New Orleans'taki nem, büyük bir B ile bir orospuydu.

Restorana girdiğimizde, kıyafet seçimim için kendimi tebrik ettim. Restoran gündelik ve resmi arasında bir yerdeydi. Gözlerim geniş odada gezindi ve kendimi rahatlarırken buldum. Burayı sevmiştim. Restoranın ambiyansı eski New Orleans'ın yaşantısını yansıtıyordu. Duvarlar koyu renklere boyanmış, eski fotoğraflarla süslenmişti. Trompetçinin alçak sesleri büyük, açık pencerelerden duyuluyordu. Odaya büyük bir kristal avize hâkimdi ve zeminin ortası açık bırakılmıştı.

Bir hostes bizi hazır bir gülümsemeyle karşıladı, gözleri Byron'ın üzerinde geziniyordu. Artık buna alışmıştım. Gittiğimiz her yerde kadınların dikkatini çekiyordu. Uzun boylu, kaslı ve yakışıklıydı. Görünüşe göre bu yeterliydi.

ona gelince. Ve tüm kişiliğinin zenginlik çılgınlıkları atması da şansını azaltmadı.

Onun çapkın gülümsemelerini görmezden gelerek restoranı incelemeye devam ettim. Tanıdık bir figür gördüğüm anda donakaldım.

Ne. Ne? Sikeyim mi?

Birdenbire New Orleans'ın çok küçük olduğunu hissettim. Özellikle de Nikolaev'in adamlarıyla karşılaşmaya devam edersem. Deja vu gibiydi. Vasili yine kendine özgü takım elbisesini giymişti, Sasha ise takım elbiseye benzer bir şey giymişti ama Kravat. Vay be! Köpekbalgı gülümsemesine rağmen çok seksiydi. Bunu ben bile kabul etmek zorundaydım.

Sonra kendimi zihinsel olarak üçüncü kardeş için hazırladım.

Bakışlarımı tereddütle Alexei'ye çevirdim. Ona bakmaktan hoşlanmıyordum. Ona doğru bir bakış attığımda omurgamda soğuk ve sıcak bir şeylerin ürperdiğini hissettim. Aynı anda. Buz gibi sıcak. Beni rahatsız eden dövmeleri olamazdı. Kardeşinin de iğrenç dövmeleri vardı, aynı tasarımda değillerdi ama yine de bir sürü dövmeleri vardı.

Gözlerim Alexei'nin üzerinde gezindi. Yine lekesiz siyah bir tişört ve askeri kargo pantolon giymişti. Gözlerim ayaklarına takıldı ve alametifarikası olan savaş botlarını gördüm. Sanki her an bir savaşa girecekmiş gibiydi. Bunun onun özel kıyafeti olduğuna inanmaya başlamıştım.

Eğer beni bu kadar rahatsız etmeseydi gülerdim. Yine de onunla göz göze gelmekten kendimi alamadım. Buna hastalıklı bir merak diyebilirsiniz. Sanki beni açık bir kitap gibi okuyabiliyormuş gibi, bakışları kuru bir eğlenceye benzer bir şeyle titriyordu. Belki de onu tamamen yanlış okuyordum. Bildiğim kadarıyla bu bir tehdit de olabilirdi.

Gözlerimiz birbirine kilitlenmişti ve yanımda bir bomba patlarsa başka tarafa bakamayacağımdan korkuyordum. Sanki beni esir almış gibiydi. En soğuk okyanusta boğulmak gibiydi ama yine de üşümüyordum. Muhtemelen ters psikoloji gibi bir şeydi ama adam benimle iki kelime bile konuşmadı.

Zihnimin arkasında bir anı titreşerek beni hatırlamam için dürtüklendi. Tam oradaydı ve kaşlarımı çatarak ona odaklandım. Sadece...

Gürleyen kahkahalar gözlerimi Alexei'nin birlikte oturduğu grubun geri kalanına dikmeme neden olunca donup kaldım. Lanet olsun! Aynen böyle, anı benden kaçtı. Havada kayboldu. Belki de bir anı bile değildi.

Alexei gözlerini benden hiç ayırmadı, etrafımızdaki hiç kimseden etkilenmedi. Kelimenin tam anlamıyla odadaki tüm oksijeni almak

zorundaydı çünkü zorlukla nefes alabiliyordum. Birdenbire bir bardak sert içki içmeyi diledim. Miami'deki lise mezuniyet gezimden beri şarap ya da bira dışında bir şeye dokunmamıştım.

Tanrım, bu adam çok kayıtsızdı. Çok karanlık. Çok ölümcül. Ve patronum onunla ve kardeşiyle çalışmamı istedi.

Yüce Tanrım!

Muhtemelen ölürdüm. Kardeşlerim çok kızardı.

Bakışlarımı masasında oturan büyük gruba kaydırmaya zorlayarak, gülüşen ve yemek yiyen erkekleri, kadınları ve çocukları inceledim. Rahat, aile gibi bir atmosfer vardı. Kabin, hepsini alabilmek için iki masa uzatılmıştı. Masada oturan erkeklerin her biri göz kamaştırıcıydı. Belki de Willow'un gelmemesi iyi olmuştu. Hepsinin üzerine salyalarını akıtacak ve muhtemelen kendini kucaklarından birine bırakacaktı.

Erkekler masanın uzatılmış kısmına otururken, kadınlar ve çocuklar kabinin içine sıkışmışlardı. Neredeyse korunuyorlarmış gibi, ki bu da başlı başına saçmaydı çünkü birileri açık olan büyük pencerelerden onlara ulaşabilirdi.

"Bu taraftan," diye işaret etti ev sahibesi ve kardeşimle ben de peşinden gittik. Byron hemen arkamdaydı, gözlerimi *bilerek* masadan uzak tuttum. New Orleans'a taşındığımdan beri tarlada çalıştığımı kardeşime tam olarak itiraf etmemiştim. Çılgına dönerdi.

Aşırı korumacı ağabeyler başımın belasıydı.

Ev sahibesini takip ederek patikada ilerledim. Kardeşime bir soru sormak için arkamı döndüğümde arkamda değildi. Gözlerim onu aradı ve Nikolayev'in adamlarının bulunduğu masanın yanında durduğunu gördüm.

"Pete aşkına," diye mırıldandım nefesimin altında. Tam da olmasını istemediğim yerdeydi.

Onuncu Bölüm

AURORA

I daha önce hiç görmediğim siyah saçlı bir adamla el sıkışmasını izledim. Yine de onda tanıdık gelen bir şeyler vardı.

Kardeşıme sinirlenerek durdum ve bekledim. Tanıdığı birine rastlaması şaşırtıcı değildi. Hep böyle yapardı. Muhtemelen bu onun kapsamlı bir kariyer. Sadece bugünün o gün olmamasını diledim.

"Rora, buraya gel," diye seslendi Byron. "Seni tanıştırmak istiyorum." Başımı hafifçe sallayarak kaşlarımı çattım. Bunun nasıl sonuçlanacağını zaten biliyordum. "Hadi, abla."

Özür dileyen bir bakışla hostese baktım. "Hemen döneceğiz," diye mırıldandım.

Gözlerimi kardeşimden ayırmadan birkaç adım geri attım. I aptal olmadığını biliyordu ve beni ters ters bakarken görebiliyordu. Bir kez olsun tanıdıklarını görmezden gelemey miydi?

Ona ulaşır ulaşmaz dirseğimi tuttu ve nazikçe sıkarak beni yanına çekti.

"Nico, Raphael," dedi Byron, yüzünde gururlu bir ifade vardı. "Bu benim küçük kız kardeşim."

Kibar bir gülümsemeye geçtim. Yabancılarla sosyalleşmekten ne kadar nefret etsem de bir politikacının kızı olduğumu asla tahmin edemezsiniz. Babam geyik yapmakta çok iyiydi. Kardeşlerim de öyleydi. Ben nefret ederdim.

Byron'ın bakışları bana döndü. "Nico Morrelli'yi hatırla." Bu isim karşısında donup kaldım. Bu ismi biliyordum. D.C. bölgesinde yaşamış olan herkes Nico Morrelli'ye ve onun ve arkadaşlarının yönettiği yeraltı dünyasına aşinaydı. Benim

Gözlerim yavaşça Byron'ın beni tanıştırdığı adama kaydı. Düşündüğümünden daha gençti. "Babamın kampanyalarını destekledi."

Ve ona karşı büyük bir darbe. Babamın destekçisi olduğunu bilmiyordum.

Babam muhtemelen Nico Morrelli'nin şarkılarıyla dans ediyordu. Babam da en az gangsterler kadar manipülatördü. Ve hata yapmayın, bu adam bir gangsterdi. Büyük bir mafya. Ve bu yüzden, babamın tam da ihtiyacı olan şeydi.

"Bay Morrelli," diyerek onu sıkıca selamladım.

Kardeşlerimin aksine, babamın toplantılarından hayatım pahasına kaçınırdım ve suçlulardan da kesinlikle uzak dururdum.

"Seni hatırlıyor gibi görünmüyor, Nico," diye araya girdi Sasha, yüzünde kibirli bir gülümsemeyle sandalyesine yaslanarak. "Sen beni hatırlıyor musun?"

Ben ukalaca bir cevap düşünmeden kardeşim benim adıma cevap verdi.

"Muhtemelen bilmiyordur," dedi Byron ona. Sasha'yı inceleme şekli bana onu değerlendirdiğini, bir tehdit olup olmadığına karar vermeye çalıştığını söyledi. Tam da ihtiyacım olan şeydi. "Bunu kişisel algılama. Ya da al, gerçekten önemli değil."

"Yaralı kalbim," diye alay etti Sasha.

Tamamen uygunsuz bir şeyin dudaklarımdan dökülmesini engellemek için dilimi ısırarak zorunda kaldım.

İyi bir politikacının kızı gibi yalan söyleyerek Nico'ya "Memnun oldum," dedim ve elimi uzattım. Tüm bu süre boyunca Nikolaev'in adamlarını görmezden geldim, kardeşimin bir şeyler anlamasından korkuyordum. Herhangi bir şey.

Sonra da McGovan'a beni davadan aldırırdı. Ya da daha kötüsü, beni kovacaktı.

"Siz de Ajan Ashford," diye yanıtladı Nico, sesi ölçülü ve gülümsemesi soğuktu. "Eşim Bianca ve çocuklarımız."

Tanrım. Ajan olduğumu nereden biliyordu?

Morrelli'nin ondan hoşlanmadığını anladığını bilmek için dahi bir IQ'ya ihtiyacım yoktu. Ve Nico Morrelli'nin dahi bir IQ'su olduğu söyleniyordu. Bunu suç faaliyetleri için kullanması çok kötü.

Gözlerimi ondan ayırmadan, Washington'daki üst düzey politikacılarla nasıl bağlantı kurabileceğini görebiliyordum. Tıpkı öz kardeşim Byron gibi. Babam böyle adamları görmezden gelirdi. Gerçi nedenini hiç anlamadım.

Boşver onu. Nedenini biliyordum. Annemle evlenmesiyle aynı sebepten. Para akışı istiyordu ve suçlularda bolca vardı. Ona kampanya parası veriyorlardı ve o da onlara iyilik yapıyordu. İşletmeler devam ediyor.

Dönüp duruyoruz.

Gözlerim yavaşça ailesinin üzerinde gezindi. Bana merakla bakan güzel bir eş ve iki çift ikiz. Kaşlarım havaya kalktı. İkiz kızlar ve ikiz oğlanlar. Vay canına, epey meşgulmüş. Gözlerim Vasili, Sasha ve Alexei Nikolaev'in üzerinde gezinirken yüz ifademi nötr tuttum.

Sanırım suçlular birlikte takılıyorlardı.

"Santos ailesini hatırlıyor musun?" Kardeşim sordu, düşünce trenimi durdurdu ve anında donakaldım. "Bu Raphael Santos, birkaç iş anlaşmamız olmuştu." Sahte gülümsemem kayboldu ve gözlerim masada Nico Morrelli'nin karşısında oturan adama kaydı. Kalbim kaburgalarımın çarpıyor, onları kırmakla tehdit ediyordu.

Tanrıya şükür Sailor ve Gabriel gelmedi! İçimden fısıldayıp duruyordum. *Tanrıya şükür Sailor ve Gabriel gelmedi!*

Sertçe yutkunarak başımı salladım. Tanıdık gelmiyordu ama küçük Gabriel'e olan benzerliğini görebiliyordum. Aman Tanrım!

"Doğru," dedi Raphael, gözleri beni incelerken. "Babanla babamın bir anlaşma yaptığını hatırlıyor gibiyim. Sen ve kız arkadaşların bahar tatiliniz sırasında babamın evine girdiniz." Sertçe yutkundum, kalbim o kadar hızlı çarpıyordu ki kaburgalarımın çatlayacağından emindim. "Merak etme. Düşündüğünden daha fazla oluyor," diye alaycı bir şekilde ekledi Raphael, içimdeki kargaşadan habersiz.

"Evet, babam arandığı için çok kızmıştım. Ben olmalıydım," diye homurdandı Byron.

Genellikle Byron benim sorumluluğumu üstlenirdi. Ama o sefer babam aradı. İçimdeki huzursuzluğu açığa çıkarmamaya dikkat ederek nefeslerimi eşit tuttum. Maskelerimin arkasına saklanma konusunda da epey deneyimim vardı. Buradaki tek uzman Alexei değildi.

Byron, "Kız kardeşim umursamaz ve asi bir dönemden geçti," dedi, Kollarını bana doladı. Gözlerimi Byron'a diktim. Ahmak! Onu seviyordum ama yabancıların önünde böyle bir şey söylediği için tam bir ahmaktı. "Bahar tatili normalden biraz daha vahşiydi. Okyanus yeterli olmayınca Aurora ve arkadaşları bir eve girmiş ve bahar tatili boyunca havuzlarında çıplak yüzmüşler."

Masanın etrafında yumuşak bir kıkırdama duyuldu ve yanağımın içini ısırarak bakırın tadını aldım. Keşke Byron o hafta neler olduğunu bilseydi. Hayatım boyunca beni değiştiren iki önemli olay oldu. İlki kardeşimin ortadan kaybolmasıydı. İkincisi ise bahar tatiliydi. Bu dört hayatı değiştirdi - Sailor'ın ve kız kardeşinin, Willow'un ve benim.

"Korkarım hatırlamıyorum," diye cevap verdim sert bir sesle. "Bahar tatili uzun zaman önceydi."

O bahar tatili bambaşka bir hayat gibiydi. En iyi arkadaşlarım ve ben o hafta boyunca hemen hemen her gün kafayı bulduk. I Dikkatsiz aptallığımızı hatırlayınca, tatilimizin son gününde polis karakolunda uyanana kadar bazı olaylar bulanıktı. Willow, Sailor, ben ve Anya hâlâ mayolarımızı giymiş, plaj havlularına sarınmıştık. Anya kendi pisliğine bulaştı ve biz de onu takip ettik. O kadar çok pisliğe bulaştık ki. Babam bizi kurtarmak zorunda kaldı.

Tabii ki kardeşlerim sadece kısa hikayeyi biliyorlardı. Babamın paylaştığı hikayeyi. Bunu eğlenceli bir buluşma haline getirdi. Byron bizim için gelseydi ya da ne olduğunu bilseydi, yaşlı Santos'u öldürürdü ve bunu asla yılın en eğlenceli hikayesiymiş gibi yayınlamazdı.

Ama o zaman ellerimde başka bir kardeşin kanı olurdu.

Raphael Santos ve Nikolaev'in adamlarına bakmayı bilerek ihmal ettim.

"Hepinizle tanıştığıma memnun oldum," diyerek kısa kesmeye çalıştım. "Hadi Byron." Elini çektim, ama kabarmadı. "Ev sahibesi bizi bekliyor."

Gözlerim arkama kaydı. Yeterince emindim, durmuş sabırla bizi bekliyordu.

"Neden bize katılmıyorsun?" Gözlerim Sasha'ya kaydı ve bunu teklif etmeye cüret ettiği için ona ters ters baktım. "Dün bizi reddettin. Bugün de bunu yapman kabalık olur." Sırıttı ve ben o gülümsemeyi yüzünden söküp atmak istedim. "Ne de olsa birlikte çalışacağız." Gözlerimi ona diktim. Nikolaev'in en sinir bozucu adamı olmalıydı. Ve en büyük ağza sahip. Eğer bana bir şey yaptırabileceğini düşünüyorsa, başka bir şey daha hak ediyordu.

"Bunlar baldızım Isabella ve çocukları."

Kadınları başımla onayladım.

Ses tonumu kibar tutmaya çalışarak, "Planlarımız var," diye cevap verdim. Sonra başımı Byron'a çevirdim. "Yola çıkmalıyız."

Ben bir FBI ajanıydım. Suçlularla aynı masada oturamazdım. Hele ki Santos Karteli'nin bir üyesiyle.

Byron kaşlarını kaldırdı. "Bu duyduklarım da ne? Nikolaev ailesiyle mi çalışıyorsun?"

Tabii ki bunu duyacaktı. Planlarımız olduğunu ya da yola çıkmamız gerektiğini nasıl belirttiğimi duymadı. Sadece Nikolaev'in adamlarıyla çalışacağımı duydu. Bütün erkekler bu kadar kalın kafalı mıydı?

"Hadi onlara katılalım," dedi Byron, tavırları her zaman istediğini elde ettiğini açıkça gösteriyordu. Eğer onu şu anda boğabilseydim, kesinlikle boğardım. "Yürüttüğünüz bu anlaşma hakkında daha fazla şey duymak istiyorum."

"Gidiyorduk-"

"Rora," diye hafifçe uyardı, hoşlandığım ve korktuğum zorba ağabey tüm gücüyle ortaya çıkıyordu. "Burada birkaç kişiyi tanımanı istiyorum, böylece sapığın hakkında endişelenmem."

Zihinsel olarak alnıma bir tokat attım. "Sapığın mı var?" Kimin sorduğuna emin değildim ama yüzümde bir gülümseme donup kalmıştı.

"Hayır, istemiyorum," diye tersledim. "Byron, biz-"

"Rora?" Byron hiçbir şeyi bırakmazdı. O bu gezegendeki en inatçı insandı. "Sorumu cevapsız bıraktığını fark etmediğimi sanma. cevapsız."

Yutkundum, gözlerim kızgınlıkla parlıyordu. Sasha'yı ve onun koca ağzını öldürebilirdim.

Bir omzumu rahatça silkerek, gruba katılmamız için fazladan iki sandalye getiren ev sahibesinin hareketleriyle ilgileniyormuş gibi yaptım.

Nikolaev'in adamlarıyla çalışmamla ilgili sorusuna "Benim seçimim değildi," diye cevap verdim. "Suçlularla çalışmak gibi bir eğilimim yok."

Alexei'nin yanına bir sandalye koymakta olan ev sahibi aniden sandalyeyi bıraktı ve bu sözümün altını çizdi. Çabucak kendini toparladı ve diğer sandalyeyi Raphael'in yanına yerleştirmeye gitti. İki kötünden hangisi daha iyiydi?

Sasha aptal gibi sırtarak, "Bu eğlenceli olacak," dedi. "Merak etme Aurora. Suçlular ısırmaz." O kadar gerilmiştim ki omurgam kırılabilirdi. "Hem de çok," diye ekledi.

"Seninle biraz konuşabilir miyim?" Sasha'yı ve masanın geri kalanını görmezden gelerek kardeşime sordum. "Özel olarak," diye ekledim, sesimdeki tedirginlik açıldı.

Onu bekleme zahmetine girmeden, özür mırıldanırken bir daha bakmadan masadan ayrıldım. Restoranda ilerlerken bir elin kıcıımı sıyırdığını hissettim. Zar zor bir dokunuştı ve başım döndü.

Masada oturan adama doğru. Masasındaki bir kadınla konuşuyordu, gözleri bana doğru bakmıyordu bile.

Bunu hayal etmiş olmalıyım, diye düşündüm kendi kendime.

Yine de bir şeyler hissettiğime emindim. Tek omzumu silkerek yoluma devam ederken bir kadın çığlığı ve çatal bıçak sesleri duydum. Tam zamanında arkamı döndüğümde tabakların süslü, cilalı zemine çarptığını gördüm.

Kalbim boğazıma fırladı, nabzım hızla atmaya başladı ve adrenalın damarlarımda hızla dolaştı. Alexei'nin adamı ensesinden tutarak çekmesini ve yüzünü masaya çarpmasını geniş gözlerle izledim.

Zavallı adamın yanında oturan kadın masadan kaçmak için çabalarken, diğerleri korku dolu gözlerle olanları izledi.

Yüce Tanrım!

Sanki ağır çekimdeymiş gibi, Alexei'nin dövmeli eli adamın boynuna dolanıp onu boğarken her şeyin bir mercekten geçtiğini gördüm. Gözlerim Alexei'ye kaydı ve yüzü her zamanki gibi hareketsizdi. Yüzünde tek bir duygu bile yoktu.

Ağırlık kaldırırken sıkıcı bir TV programı da izliyor olabilirdi. Öfke yok. Kızgınlık yok. Adamın kafasını kaldırıp yüksek bir gümbürtüyle tekrar yere indirirken, masa sallanırken hiçbir duygu titreşimi yoktu.

Kalbim hızla çarparken nefesim ciğerlerimde sıkışıyor, nefes almakta zorlanıyordum.

Gözlerim kardeşime kaydı. Elbette bu grubun çılgın olduğunu anlayacaktı ve şimdi gidecektik. Ama Byron'ın elleri ceplerindeydi, pahalı takım elbisesi tertemizdi ve yüzündeki ifade eğlenceyi andırıyordu.

"Byron," diye haykırdım. Ağabeyimin bana babamı hatırlatan gözleri yüzüme kaydı ve gülümsedi. Gerçekten gülümsedi!

"Her şey yolunda Rora," diye söylendi. "Ya o ya da ben. Kimse kız kardeşime dokunamaz ve bu yanına kâr kalmaz."

Bakışlarım hiçbir durma belirtisi göstermeyen Alexei'ye döndü. Tüm bu sahnenin en korkutucu kısmı yüz ifadesiydi. Ya da eksikliğiydi.

Adam psikopat.

Bu beni tamamen korkuttu. Başka bir açıklaması olamazdı. Ve bir avcının yerini tespit etmek için onunla birlikte çalışmam gerekecekti. Patronum beni kurtların önüne atmıştı.

Bir adım öne çıktım. Yeter artık.

"Dur!" Kalbim çılgınca atmasına rağmen sakin bir sesle talep ettim. Şiddet içeren bir suçun ortasında bulunamazdım. Bu kariyerimi mahvederdi. "Dur, hemen şimdi."

Ve tam o anda Alexei'nin hareketi durdu, eliyle adamın başını masaya dayadı. Nefesimi tutmuş, bir sonraki hamlesini bekliyordum. Olacağını hissetmiştim.

"Kaç." Tek kelime. Duygusuz. Sesi eşitti. Ve lanet olsun, kaçmak istedim. Ama kelimeler bana yönelik değildi.

Bu sefer değil.

"Kaç Aurora! Kaç ve arkana bakma," diye bağırdı Kingston, sesindeki panikle içimdeki panik eşleşiyordu.

Ama onu arkamda bırakmak istemedim. Onu arkamda bırakamazdım. Kingston'ımı.

"Yalnız gitmek istemiyorum," diye bağırdım, korku içimi tırmalıyordu. Kafamın içinde

Kötü adamların bizi yalnız bırakması için çılgınlık attı. O benim kardeşimdi. Benim ailemdi. Yine de kendi sesimi duymuyordum - kulağımda uğuldayan kalbimin gürültüsünden mi yoksa sesimin çıkmamasından mı bilinmez.

"Merak etme, küçük kız." Korkunç adam bana doğru adım attı, gülümsemesi içimi burktu. "Paylaşmak önemsemektir."

Kingston, "Onu rahat bırakın," dedi, küçük sesi hırlayarak. Bazen küçük bir kurt gibi davranırdı. "Kaç, Rora!" diye bağırdı. sesi daha önce hiç duymadığım kadar güçlü ve acımasızdı.

Gözlerim bir adama kaydı. Mavi gözlü bir yabancı. Onu net olarak göremiyordum, yüzü zihnimde bulanıktı. Ama şüphesiz biliyordum ki gözleri açık maviydi.

Acı ve keder dolu.

Gözlerimi kırptım ve anı kayboldu.

"Kingston," diye fısıldadım, aklım hâlâ geçmişti.

Alexei'nin gözleri, o acayip soluk buzullar, kalktı ve benimkilerle birleşti. Hayır, bunlar aynı gözler olamazdı. Mavi gözlerinde acı ve keder yoktu. Sadece dengesiz bir ifade vardı. Psikopatlık bu adamı tanımlamaya yetmezdi bile.

Gözlerim yüzü parçalanmış adama kaydı. Burnu kanlıydı, muhtemelen kırılmıştı. Yarın tüm yüzünün mosmor olacağından emindim. Hiç tedirgin görünmeyen kardeşime, sonra da Alexei'nin arkadaşları ve ailesinin bulunduğu masaya baktım. Erkekler arkalarına yaslanmış, yüzlerinde sıkılmış bir ifadeyle olan biteni izliyorlardı. Kadınlar aralarında fısıldaşıyordu.

Sonra da arada bir dışarıya bakıyorlardı. O gruptaki tek bir çocuk bile ağlamadı. Aslında, yemin ederim ki onlar da tüm bu olanlardan sıkılmış görünüyorlardı.

Kıçıma dokunmak gibi talihsiz bir fikre kapılan adam tökezleyerek ayağa kalktı ve koşarak restorandan çıktı. Alexei'nin gözleri onu takip etti ve içimde onu avlayacağına dair garip bir his belirdi. Buna altıncı hissim diyebilirsiniz.

Hızla çarpan kalbimi sakinleştirmek için derin bir nefes alarak kardeşime odaklandım.

Bu bir kabus olmalı. Korkunç bir korku filmi.

"Byron. Dışarı çık. Hemen." Yıpranmış duygularıma kıyasla sesim inanılmaz derecede sakindi.

Bu sefer Byron kıpırdandı, ama rahatça ve hemen arkamdan geldi. Sinirlerim uçurumun kenarındaydı. Çıkarken restorandaki her bir çift gözün üzerimde olduğunu hissettim. Elbette bu çok saçmaydı. Muhtemelen restoranda kalan deliye bakıyorlardı. Medeni insanlar arasında psikopat bir mağara adamı.

Neden kimse polisi aramadı? *Tek bir personelin bile kımıldamadığını* fark ettim.

"Buranın sahibi kim?" Dışarı adımımızı atar atmaz birdenbire sordum.

"Ben nereden bileyim Rora?" Bana bu lakapla seslenmesinden hem nefret ediyor hem de hoşlanıyordum. Tüm dünyada bana Rora diyen tek kişi Byron'dı. Artık burada olmayan ağabeyim dışında.

Derin bir nefes alarak ona baktım ve öfkemi dizginlemeye çalıştım. Ve başarısız oldum.

"Ne oluyor kardeşim?" Tersledim.

On Birinci Bölüm

ALEXEI

I yerime oturdum. Vasili'nin bilmiş sırtışını fark etmek için başımı kaldırmama gerek yoktu. Nico'nun eğik kaşını. Bella'nın endişeli kaşlarını.

Sasha'nın aptal sırtışı.

Bir şey söylemeye zahmet etmedim. Anlamsız sosyal toplantılar umurumda değildi. Yeğenlerimle sık sık takılırdım. Ama sosyal ortamlarda değil. Önemsemediğim insanlarla bile olsa çene çalmaya ihtiyacım yoktu.

Sasha, küçüklerin bile bozmaya cesaret edemediği sessizliği bozarak, "İşler çabucak kızıştı," dedi. "Bahse girerim Alexei'nin bize katılmayı kabul etmesinin tek nedeni buydu. Takipçi kıcı küçük FBI ajanımızın burada öğle yemeği yiyeceğini biliyordu."

Günün birinde Sasha'ya öyle bir yumruk atacaktım ki günlerce konuşamayacaktı. Ve iyileşmeye başladığı an, onu tekrar yumruklayacağım. Normal bir insanın tatiline eşdeğer olurdu bir hafta boyunca onun lanet ağzını duymamak.

"Barın sahibi Vasili," diye hemen savunmaya geçti Bella. Savunmaya ihtiyacım olduğundan değil. "Buraya hep yemek yemeye geliriz."

Genelde onlara katılma zahmetine girmezdim. Sasha'nın varsayımı doğrudu. Gelmemin tek nedeni buydu. Dün akşam yemeğinde sosyalleşme kotamı doldurdum. Bir gece önce de Vasili ve Sasha'yla. Kahretsin, bu çeyrekteki kotamdan daha fazlaydı.

"Ne oluyor kardeşim?" Ajan Ashford'un sesi kırık pencereden içeri girdi. Sesi kızgındı ama bir şekilde sesini yumuşak tutmayı başarmıştı. Hiç çılgılık atıp atmadığını merak ettim.

Çok da umurumda değildi, kendime yalan söyledim.

"Açık konuş, Rora." Byron Ashford'un sesi soğuktu ve itiraf etmeliyim ki daha gergin olmaması beni şaşırtmıştı. Nico ve Raphael'le olan arkadaşlığı bana onun görüldüğünden daha fazlası olduğunu söylüyordu.

"Öncelikle, lanet olsun sana. Suçlularla oturup öğle yemeği yiyemem." Hafifçe kıpırdarsa büyük pencereden onu görebilirdik ama o zaman da muhtemelen pencerenin kırık olduğunu görürdü. "Bu kariyerimi mahveder."

"Abartmayın. Sırf onlarla yemek *yiyorsun* diye bir suçludur."

"Görünüşün her şey olduğunu çok iyi biliyorsun," diye tısladı. "Ve ikinci olarak, bana Morrelliler'le takılmadığını söyle. Ya da şu Florida'daki suçlular. Babam bizi ve ruhunu siyaset için yeterince sattı. Bana *onun* yaptığını yapmayacağını söyle."

Bu yorum tuhaftı ama yanlış da sayılmazdı. Ivan'ı kapılarına kadar getiren babasıydı. Eğer bu kadar güce aç olmasaydı, Ashford ailesi Ivan'ın dikkatini asla çekmezdi.

Masadaki herkesin de utanmadan sohbeta kulak misafiri olduğu gözümden kaçmadı.

"Gevezelik mi?" Kardeşine katılmak zorundayım. Bizimle olan ilişkilerini tanımlarken kullanmak için garip bir kelimeydi. "Ben geyik yapmam. Ve evine girdiğinde suçluya aldırma."

"Her şeyden önce sarhoştum. On sekizime yeni girdim. Daha kötülerini de yaptın." "Ama hiç yakalanmadım. Büyük fark var."

"Pislik herif," diye küfretti ağabeyine.

Kardeşi kuru bir sesle, "Reşit olmadan yasadışı içki içmek," diye karşılık verdi. "Haneye tecavüz. Bunlar ciddi suçlar, Rora."

"Kamu hizmetimi yaptım. Dördümüz de yaptık." Ajan Ashford'un bir yasayı çiğnediğini düşünemiyordum. "Bütün yaz boyunca. Aidatımızı ödedik. Ve bunu bana çevirme. Morrellis ve Santos'la bir bok yapıyor musun, yapmıyor musun?"

"Aurora, dünyada grinin birçok tonu var."

"Gri tonlar ve suçlular konusuna hiç girmeyin. Ya suçlusunuzdur ya da değilsinizdir. Arada bir şey yoktur."

Eğer Ajan Ashford grinin tonlarına inanmasaydı, onun kitabında katran karası bir şeytan olurum. Bunu şimdiden görebiliyorum. Ajan Ashford ve ben birlikte *harika* çalışırdık. Beni hapse atmaya çalışırsa hiç şaşırmam.

"Evet, var." Kardeşi itiraz etti. "Her zaman daha kötü olan bir başkasının yerini alacak başka bir suçlu vardır. Yani daha az kötü olanı tercih ediyorsun.

kötülük." O kadar yüksek sesle homurdandı ki, bulunduğumuz yerden bile duyabildik. "Bizi güvende tuttuğum için asla özür dilemeyeceğim. Bizim ailemiz, Rora."

Farklı bir dünyada ve farklı koşullar altında Byron Ashford ile aynı fikirde olabileceğimden şüpheleniyordum.

"Sana bir şey olmasından endişe etmediğim tek bir gün bile geçmiyor," diye hırladı ağabeyi. "Kardeşlerin ve ben bütün bu pisliği neden inşa ediyoruz sanıyorsun? Babamız için değil. Seni ve birbirimizi güvende tutabilelim diye."

"Ama-"

"Rora, onlarla uğraştığım için üzgün olduğumu söylememi bekliyorsan, uzun süre bekleyeceksin." Bianca ve Bella usulca soluk soluğa kaldılar. "Suçlularla onları öldürmek kadar kolay başa çıkabilirim. Nico Morrelli babasından çok daha iyi, bu yüzden onunla uğraşmayı tercih ettim. Aynı şey Raphael için de geçerli. Seni ya da ailemizi tehdit etmedikleri sürece onlarla ilgileneceğim. Ve sen de "

"Kendini duyuyor musun Byron?" Ajan Ashford'un sesi titriyordu ama bu korkudan değildi. Kardeşinin ona asla zarar vermeyeceğini biliyordum ama yine de onu üzmemekten vazgeçmesi için gidip dövme dürtüsüyle savaştım zorundaydım. "Onlarla uğraşmak belayı kapımıza getirecek," diye devam etti. "Az önce ne olduğunu gördün mü? Psikotik, sana söylüyorum. Babam onlarla uğraştı ve bak

Ne-" Sesi kırıldı ve bu kalbime saplanan bir bıçak gibiydi. "Sence tüm bu lanet olası şeyler neden oldu? Yanlış şeytanla anlaşma yaptı. Bizim zararımıza. Kingston'ın zararına."

"Ben o değilim, Rora. Bunu sen de biliyorsun. O bunu kendi çıkarı için yaptı. Kendi ilerlemesi için. Ben bunu bizim için yapıyorum. Çünkü bir kardeşimin daha kaçırılmasına izin verirsem lanetleneceğim. Ve annemizin Kingpins'le olan bağlantısının bir ayağımızı o dünyada tuttuğunu biliyorsun."

Gözlerim Nico'ya kaydı, bilip bilmediğini merak ediyordum. Yüz ifadesindeki şaşkınlık bana bilmediğini söylüyordu ve bu nadir görülen bir durumdu. Raphael ve Vasili'nin ifadeleri de bana onların da bilmediğini söylüyordu.

"Nasıl oldu da Ashfordlar'ın Sendika'nın Kingpins'i mi?" Vasili nefesinin altından tısladı. Evet, bu

onunla paylaşmadığım çok önemli bir bilgiydi. Ancak, burada bir önemi yoktu.

"Abla, bana güveniyor musun?"

Ardından ağır bir iç çekiş geldi.

"Biliyorum, Byron." Sesindeki acı içimi parçaladı. "Sadece tekrar kötü bir şey olursa kendimle yaşayabilir miyim bilmiyorum."

"Ben hallederim," diye güvence verdi ona. "Bizi herkesten koruyacağım. Babamın düşmanları da gidip kendilerini becerebilirler."

Yumuşak kıkırdaması rüzgârın üzerinde dolaştı. Byron Ashford babası hayatta olduğu sürece meşgul olacaktı çünkü o piç kurusu karanlık işlerle uğraşıyordu.

"Keşke insanlar senin ne kadar kötü bir ağzın olduğunu bilselerdi, kardeşim," diye mırıldandı. Bu kez o da onunla birlikte kıkırdadı.

"Tamam, Bayan FBI. Nikolaev'in adamlarıyla çalışmanızın sebebi nedir?"

Sessizlik uzadı. Üç saniye ve sonra bir nefes. "Gizli bir konu."

"Sahadasınız, değil mi?"

"Hayır." Onu görmesem bile sesindeki tereddütü duyabiliyordum.

"Yalancı."

"Sen bizi kendi yönteminle güvende tut. Ben de kendiminkini yapacağım," diye karşı çıktı, sesi fazla savunmacı çıkıyordu.

"Aurora, yapmalısın-"

"Bana ne yapmam gerektiğini söyleme," diye karşılık verdi. "Ben yetişkin bir kadını ve işimi yapıyorum."

"Senin işin sahada olmak değil."

Kadın alay etti. "Sen öyle diyorsun diye mi?" diye meydan okudu.

"Az önce bana suçlularla başa çıkma konusunda bir ders verdiniz ve şimdi de bir suçluyla sahaya mı ineceksiniz?"

"Onunla tarlaya gideceğimi kim söyledi?" diye bağırdı. Henüz bilmiyordu ama tarlaya birlikte gidecektik. "Kesinlikle ben söylemedim. Veri tabanlarını hacklemesen iyi edersin, Byron." Demek sevgili kardeşi yasaları çiğnemişti. Yine de bunun için onu suçlayamazdım, çünkü bunu onu korumak için yapmıştı. "Ve şimdi senin amacına uygun olduğu için Psikotik bir suçlu hakkındaki değerlendirmeme katılıyorsun, ha?" diye alay etti. "Hepsi öyle ya da böyle psikotik, sizi temin ederim. Sadece Bazıları bunu Alexei Nikolaev'den daha iyi saklıyor olsa da bu onların daha az acımasız ya da deli olduğu anlamına gelmez. Eğer siz Morrellis ve Santos'la uğraşıyorsanız, ben de Nikolaev'lerle uğraşacağım ve siz de benim yolumdan çekileceksiniz."

Tamam, tam olarak iltifat sayılmaz ama neden onun sözlerini duyunca bu kadar zorlandım? Ajan Ashford'un omurgası vardı.

Bir kalp atışı sessizlik ve ardından Byron'ın derin kahkahası gerginliği kırdı.

"Ödevini yapmışsın," diye övdü ağabeyi onu. "Sana iyi öğrettim. Bu işe gözünü dört açarak gir. Seninle gurur duyuyorum, Rora."

"Her neyse. Yağcılıkla bir yere varamazsın," diye mırıldandı. "Ben eve gidiyorum. Bütün bu saçmalıkları görünce iştahım kaçtı. Sen git gevezelik et kardeşim. Ben kızlarla takılacağım."

"Hadi ama..." Onu yatıştırmaya çalıştı. Bu ikisi birbirini önemsiyordu. Bahse girerim tüm kardeşleriyle yakındı.

"Sonra görüşürüz."

Bunu bir dizi küfür izledi. "Seninle geliyorum, Rora. Beni nasıl bir kardeş olarak görüyorsun? Bundan sonra eve yalnız gitmene izin vermek için."

"Merak etme, ateş edebilirim. Ve eğer içerideki psikopat moron çıldırmasaydı, tuttuğum elleri kendim halledebilirdim. Git arkadaşlarına yetiş. Tanrı korusun, onları ektiğini sanmasınlar."

"Yaşayacaklar. Kız kardeşim o ukala ağzıyla yaşayamayabilir." Bunu bir şaplak ve yumuşak bir kıkırdama izledi.

"En azından benim akıllı bir ağzım var. Bu kardeşimin aksine."

"Hadi, eve gidelim. Sana fıstık ezmeli ve reçelli sandviç hazırlayayım. Buranın sahip olduğu her şeyden çok daha havalı. Belki kızlarla ben seni Xbox'ta oynamaya bile ikna ederiz."

Homurtusu yüksekti. "Büyük şans." İkisinin de kahkahaları kesildi.

Hiç vakit kaybetmeden ayağa kalktım ve ellerimi kargo ceplerime soktum. "Nico, annesi ve kardeşleri hakkında bilgiye ihtiyacım var," dedim ve başka bir şey söylemeden masadan ayrıldım.

Ne de olsa bu yemeğe gelme sebebim az önce gitti.

İKİ SAAT SONRA, Sazerac Bar'ın bodrum katındaydım. Birkaç yıldır buradaki ses geçirmez sorgu odalarımıza kimse gelmemişti. O ahmak Isabella'nın içkisine ilaç atmaya çalıştığından beri.

Loş koridorda yürüdüm. Yüzyıllar önce bu koridorlar kaçakçılık için kullanılırdı. Bugün ise işkence ve cesetlerin imhası için kullanılıyordu. Metal kapının önünde durup parolamı girdim ve içeri adım attım.

Aurora'nın kışını ellemeye cüret eden aptal zincirlerle bağlanmış, tavana asılmış ve beni bekliyordu. O tanıdık, soğuk sakinlik üzerime çöktü, tıpkı erkekleri her infaz ettiğimde olduğu gibi.

Onu öldürmek bana haksızlık eden diğer adamlardan farklı hissettirmemeli.

Yine de oldu.

Biliyordum, çünkü bunu Ajan Ashford için yapıyordum. Çünkü o pis ellerini onun kışına koymaya cüret etmişti.

Beni görünce çırpınmaya başladı, zincir şakırtıları odayı doldurdu. Ona kaçmasını söylediğimde ava gideceğimi biliyordum. Birkaç gün onunla oynayacak ve ona bir ders verecektim.

Ama sonra ödevimi yaptım. Nico'nun adamları bilgileri aldı ve bu pisliğin eğlence için ne yaptığını öğrendi. Küçük kızlara ve genç kadınlara. Artık onu kurtaracak hiçbir şey yoktu.

Parmak eklemlerim gerildi, o tanıdık öfke, bağışıklık kazandığım bir zehir gibi içime aktı, ama yine de beni etkiledi.

Tertemiz işkence aletleriyle dolu paslanmaz çelik masaya gittim. Aletlerin çeşitliliğine baktım ve aletini ait olmadığı yerlere sokmaktan hoşlanan bu hasta orospu çocuğu için en iyisine karar verdim.

İnsanın derisini havuç soyar gibi kolayca dilimleyebilen sebze soyacağını elime aldığım anda, çocuk tacizcisi ağzındaki tıkaçın altından boğuk bir inilti çıkardı. Onlara işkence ederken kaç masum kızın inlediğini düşünmek midemi bulandırıyor. Onlara tecavüz ederken.

Yavaşça arkamı döndüm, ona doğru yürüdüm ve nadir gülümsemelerimden birini ona verdim. Dudağımın üzerindeki deri çekildi, acıdan kaçmaya çalıştım ama şu anda buna değdi.

"Bu biraz acıtacak."

On İkinci Bölüm

AURORA

T Byron ve ben döner dönmez, Sailor ve Willow bir şeyler olduğunu anladılar. *Daha sonra*, hiçbir şey söylememeleri için ağzımı açtım. Byron ve ben Santos ailesinin herhangi bir üyesinin Gabriel ile aynı şehirde olması düşüncesi dehşet vericiydi.

Byron, Gabriel'i çocukların hayalet turlarından birine götürmeyi teklif ettiğinde saat öğleden sonra beşti. Sailor, Willow ve ben geride kalmaya karar vermeden önce sadece bakiştık. Bu bize Byron etrafta olmadan konuşmak için zaman kazandıracaktı.

Ağabeyimin gözünden kaçmadığını biliyordum, çünkü çıkarken üçümüzü de beladan uzak durmamız için uyarmıştı.

"Ne oldu?" Willow, ikisi gittiği anda ağzından kaçırdı. Şu anda bile, beş saat sonra, acımasız gangsterlerle karşılaştığımı hatırlayınca kalp atışlarım hızlandı. Yaşanan onca şeye rağmen, korku Raphael Santos'un Gabriel'e bu kadar yakın olması en korkutucu olanıydı.

"Yine Nikolaev'in adamlarıyla karşılaştık," diye mırıldandım, onları rahatlatmaya çalışarak.

Willow, "Ah, kahretsin," diye yakındı. "O ateşi bir kez daha görmek istiyordum. Belki de önümüzdeki beş yıl boyunca orgazmlarımı körüklemek için."

Alay ettim. "Bu biraz abartılı."

Omuz silkti. "Hiç sanmıyorum. Bu tür bir sıcaklık beyninizi, kalbinizi ve kukunuzu eritir." Abartısı karşısında gözlerimi devirdim ama bu onun detaylandırmasına engel olmadı. "Kardeşlerin çok seksi. Ama yatak odasında daha çok temiz giyimli ve pisler."

"Willow, sormayacağım bile," diye mırıldandım. Bu, kardeşlerimden birini yatak odasında test ettiğimi itiraf etmeye tehlikeli bir şekilde yakındı. "Bilmek istemiyorum."

"Oh, kardeşlerinden hiçbiriyle seks yapmadım," diye çabucak beni temin etti. "Sadece bir noktaya değinmeye çalışıyorum. Her neyse, dediğim gibi. Kardeşlerin muhtemelen yatak odasında çok pisler. Ama bu dövmele adamlar..." Elini sallayarak kızarmış yanaklarını serinletmeye çalıştı. Azgın kadın. "Bu dövmele adamların yatak odasında çok ateşli olduklarını biliyorsun. Garantili."

Sailor ve ben kıkırdadık. "Para iadesine gerek yok," diye kıkırdadı Sailor. "Yani, gerçekten Aurora. Hiç bu kadar ateşli erkekler gördün mü?" Başımı salladım. Evet dersem yalan söylediğimi anlayacaklardı.

Derin bir nefes aldım, sonra verdim. Alexei'nin kıcımını avuçlayan adama saldırmaması hakkında hiçbir şey söylememeye karar verdim. Bunun yerine, elimdeki en önemli konuya odaklandım.

"Raphael Santos'a rastladım," diye mırıldandım ve iki kız arkadaşım da nefes nefese kaldı, gözleri şokla açıldı.

Ve aynen böyle, pis seks ve ateşli, dövmele erkeklerle ilgili tüm düşünceler buharlaştı.

Yaşadıkları şoku kontrol altına almalarını beklerken sessizlik uzadı.

"Seni tanıd mı?" Denizci ağzından kaçırıldı.

Başımı salladım. "Sadece babasının evine zorla girdiğimizi biliyor gibi görünüyor."

"Babası orada mıydı?" Willow, dairede başka kimse olmamasına rağmen fısıldadı.

"Hayır. Unutmayın, vurularak öldürüldü. Raphael orada Nikolaev'in adamları ve Nico Morrelli ile birlikteydi." İkisi de Nico Morrelli'yi D.C. ve Maryland yeraltı dünyasını yöneten bir gangster olarak tanımıyordu. Bu gerçeği bilmemin tek nedeni babamın kim olduğuydu.

"Sence ne olduğunu biliyor mudur?" Willow sordu.

"Bilmiyorum," diye mırıldandım.

"Tanrıya şükür seninle gelmedik," diye mırıldandı Sailor. Boğazımda bir yumru hissederek başımı salladım. Gabriel'in Santos'a ne kadar benzediğini ancak eve dönerken fark ettim. Siyah saçları, koyu mavi gözleri, zeytin rengi teni.

"Gabriel'in Byron'la birlikte şehirde dolaşması akıllıca mı?" Willow sordu.

"Bu adamların hiçbiri bana hayalet turlarına katılacak adamlar gibi gelmiyor," diye gerekçelendirdim. "Onu Byron'la birlikte görürlerse, Gabriel'in bir hayalet olduğunu düşüneceklerdir."

onun. Yeterince benzer görünüyorlar."

Hiç de abartılı değildi. Tıpkı Gabriel gibi Byron da zeytin rengi ten rengine sahipti.

Anya'nın yaşlı Santos'un durması için yalvarması üçümüzü de yıktı. Biz bir köşede toplanırken, Anya bunun bedelini ödedi. O zamanlar ikisinin birkaç kez gizlice girdiğimiz gece kulüplerinden birinde birlikte olduklarını bilmiyorduk.

günler önce.

O hafta özgürlüğün tadı, sonuca değmedi.

On Üçüncü Bölüm

ALEXEI

I Nico'nun bana gönderdiği raporu okuyun.
Byron Ashford'un Santos ve Morrelli'yi tanınması şaşırtıcı değildi.
O

sık sık onlarla çalışıyordu, ama Byron ve kardeşleri yasal işlerle uğraşıyorlardı, ki bu akıllıcaydı. Emlak kralları, teknoloji kralları, oteller. Aklınıza ne gelirse, hepsi onlarda vardı. Ashford ailesi Midas'ın dokunuşuna sahipmiş gibi görünüyordu. İmparatorlukları bu dünyanın her santimetrekaresine yayılmıştı ve gayrimeşru erkek ve kız kardeşlerini de dahil ederseniz neredeyse her şeye dokunuyordu.

Yine de beni şaşırtan küçük bir parça vardı. Üç kardeşin kaçırılanları kurtaran küçük ve özel bir güvenlik şirketi vardı. Ve bunu ücretsiz yapıyorlardı.

Bir de anneleriyle ilgili bilgi vardı. Herkesi en çok şok eden şey buydu. Sendika'nın New York Kingpins'ini yöneten Gio DiLustro'nun kız kardeşiydi. Gio'nun kardeşi Chicago ve Philadelphia'daki Sendika'yı yönetiyordu. Gio DiLustro, Cassio King'den farklı yasadışı işlerde ve yollarda çalışıyordu, bu yüzden ikisinin kavgası yoktu. Gio'nun oğlu Basilio DiLustro, imparatorluklarını yasal işlere kadar genişletti.

Her iki durumda da, annesi diğer sendika çetelerinden biri tarafından öldürüldü.

Suçlu asla tespit edilemedi. İrlandalılar yapmış olabilir. Ya da Ruslar. İrlandalı lider Liam Brennan'ın kız kardeşi de aynı zamanda vuruldu. Bu tesadüf şüpheliydi.

Rapora devam ettim, ancak başka bir sürpriz yoktu. Üç kardeş en küçük kardeşlerinin üzerine titriyor ve onu sık sık kontrol ediyorlardı. Dünyanın neresinde olurlarsa olsunlar sık sık arar ve mesaj atarlardı. Onlar

milyar dolarlık küresel imparatorlukları yönetirken, Aurora bağlantılarına ve servetine rağmen düşük maaşlı bir devlet işini tercih etti.

Bir de en küçük kardeş vardı.

Kingston Ashford. On yaşında. Washington Hayvanat Bahçesi'ni ziyareti sırasında kaçırıldı. Tek tanık, beş yaşındaki kız kardeşi. Yirmi yıl önce. Ama bunu da biliyordum.

"O titiz herif son kez benimle uğraştı," diye tısladı Ivan, istediğini elde edemediği için kızgındı. Biri ona karşı çıktığında hep böyle davranırdı. Ne yazık ki Ashford, Ivan'ın parasını aldı ve sonra da anlaşılmadan caydı.

Yerel vali, Virginia'da iki yüz dönümlük bir arazinin Ivan'a satın alınmasına izin vermeyi reddetti. Bunun yerine araziyi Cassidy Enterprise ve kendine bir komisyon aldı. Morrelli'nin ona cimri Ivan Petrov'dan daha iyi bir komisyon teklif ettiği ortaya çıktı.

Elli küsur yaşındaki dadının iki çocukla birlikte milyon dolarlık malikaneden çıkışını izledim. Koyu renk bukleli küçük bir kız Bir ayağından diğerine geçerken bukleleri her hareketinde zıplıyordu. Buradan bile enerjiyle dolup taşıdığını ve gülümsemesinin tüm yüzünü aydınlattığını görebiliyordum. Düğmeleri siyah fiyonklu süslü kırmızı paltosuna rağmen, süslü kıyafetlerini umursamadan vahşi davranıyordu.

Korkusuzca, gizlendiğim kapıya kadar geldi. Bir çikolata kokusu aldım ve midem guruldadı. Yirmi dört saattir bir şey yememiştım.

Eğer bu işin sonunu getiremezsem, yasal yaşa girmeme sadece birkaç ay kalmasına rağmen on sekiz yaşına girecek kadar uzun yaşayamayacaktım. Çıkmaya çok yaklaştım, Ivan bana ailemin kim olduğunu söyleyeceğine söz verdi.

ve gitmeme izin verdi. Gerçi Ivan yıllar boyunca pek çok yalan söylemişti ve ben içten içe gerçeği hissediyordum.

Kimsenin dışarı çıkmasına izin vermezdi.

"Çabuk, çabuk," diye kıkırdadı, hafif sesi esintide dolaşıyordu. Kız beş yaşından büyük olamazdı. En fazla altı.

"Rora, dur." Kardeşi olması gereken çocuk arkasından bağırdı. Birbirlerine çok benziyorlardı. "Ezileceksin," diye uyardı onu.

Kıkırdadı, tertemiz çimenlerin üzerinde dönüp durdu. "Ben invi-cible'im," diye kelimeyi seslendirdi, küçük sesi gururla parlıyordu.

Hayatım boyunca hiç bu kadar gurur duyduğumu hatırlamıyorum. Ya da mutluluk. Erkek kardeşi kız kardeşine doğru koştu ve nazikçe elini tuttu.

çektiştiriyor.

"Benimle kal, Rora," diye azarladı onu.

Yüzünü güvenle ağabeyine doğru kaldırdı ve ona kocaman bir gülümseme sundu. "Her zaman."

Ağabeyi sevgiyle onun saç örgüsünü çektiştirdi ve dudaklarında bir kıkırdama köpürdü.

Hayvanat bahçesine girene kadar beş blok boyunca onları takip ettim. İşte o zaman küçük Rora çılgına döndü. Küçük elini çekip kurtardı ve koşmaya başladı.

kardeşinin ve dadısının etrafında.

"Aslan," diye bağırdı, genişçe gülümseyerek. "Buraya, buraya gel. Ayılar!"

Coşkusu ona yabancılardan gülümsemeler kazandırdı. Onları suçlayamazdım. Onda büyüleyici bir sıcaklık vardı. Umarım kimse onun bu yönünü ezmezdi. Sonra neden burada olduğumu hatırlayarak irkildim.

Bu mutluluğu bozmamalıydım. Bu günlerde nadir görülen bir şeydi. En azından benim için öyleydi ve kulağa ne kadar aptalca gelse de onu şişeleyip saklamak istiyordum. En son ne zaman mutlu olmaya yakın bir şey hissettiğimi düşündüm. Onuncu yaş günümünden önceydi.

Tam olarak mutluluk değildi ama ona yakın hissettiriyordu. Ben onların oğlu değildim. Onlara tetya ve dyadya diyordum. Teyze ve amca. Tabii ki ikisi de değildi.

Sadece hayatta kalmak için ihtiyaç duydukları parayı alan zavallı ruhlar, ama en azından bana nazik davrandılar. Beni beslediler, giydirdiler ve okula gönderdiler.

Utanç ve suçluluk duygusu içime işledi. Benim yüzümden hayatları kısa kesilmişti. Ve şimdi, onları yok etmeye tehlikeli bir şekilde yaklaşmıştım. başka bir aile. Kahretsin, bunu yapmak istemedim. Ama ailemin isimlerini bilmek istiyordum. Ivan'la bağlarımı koparmak. Özgürlüğe o kadar yakındım ki neredeyse tadını alabiliyordum.

Ivan askerlerinin itaatsizliğine tahammül edemezdi. Ya da her ne sikişsek. Onun askerleri. Fahişeleri. Hırsızları. Katilleri.

Bir kıkırdama sesi daha duyuldu ve dikkatim tekrar küçük kıza yöneldi. Koyu renk saçları artık dağılmıştı ama gözleri elmas gibi parlıyordu.

"Aman Tanrım," diye gülümsedi, yanakları soğuktan pembeleşmişti. Küçük Rora her geçen dakika daha da cesurlaşıyordu.

"Rora, yakın dur!" diye seslendi kardeşi. Küçük kız kardeşini önemsiyordu. Gözleri sürekli onu arıyordu. Rora hakkında pek bir şey

bilmiyordum.

Vali'nin ailesi, ama geçen hafta onları izlerken tüm kardeşlerin yakın olduğunu söyleyebilirim. Gerçi baba nadiren ortalıkta olurdu.

Yirmi dakika sonra, çocuk gözlerini kocaman açmış fillere bakarken, küçük Rora bir adım geri çekildi. Bir tane daha. Ve bir tane daha.

Oğlan dadiyla birlikte olduğu için küçük kızı takip ettim. Ona bir şey olmadığından emin olmak için. Küçük su havuzu alanının köşesine kadar gitti. Su aygırlarını görmek istiyordu.

Bu alan boştu. Ya su aygırları kimsenin umurunda değildi ya da filler gösteriyi çalmıştı.

Su aygırlarından biri ağzını açtı ve yüksek sesle korna çaldı, ardından da homurdanarak havaya yükseldi.

Başını bana çevirdi, kara gözleri mutlulukla parlıyordu. Gömleğimin eski ve kirli olduğunu umursamadan eli koluma uzandı.

"Gördün mü?" diye heyecanla bağırdı. Başımı salladım, dudağım yukarı doğru çekildi.

Uzun yıllar sonra ilk kez dudaklarımda gülümsemeye benzer bir şey belirdi.

"Sen de mi su aygırlarını seviyorsun?" diye cıvıladı, tüm yüzü bir ampul gibi parlıyordu.

"İstiyorum."

Bir adım atarak yanımda durdu. "Kingston filleri sever," dedi usulca.

"Ama benim favorim su aygırları."

"Neden?" Birden meraklanarak sordum. Şahsen ben de filleri seçerdim.

En parlak gülümseme yüzünü aydınlattı. Soğuk ve güneşli bir Aralık gününde bir Noel ağacı gibi. Ve sonra şarkı söylemeye başladı.

"Noel için bir su aygırı istiyorum.

Sadece bir su aygırı olur.

Gözlerimi kırptım. Ne yapıyordu?

Birden durdu ve yüzü düştü. "Şarkıyı bilmiyorsun," diye mırıldandı üzüntüyle ve nedense üzüntüsü beni tam göğsümden vurdu.

"Özür dilerim." Aptalcaydı. Küçük bir kızı üzdüğüm için özür dilemişim ama hatırlamak istemediğim kadar çok adam öldürmüştüm. Ve öldürmek üzereydim.

onun dünyasını paramparça etti.

Küçük eli benimkine geldi ve parmaklarını büyük elimin içine soktu.

"Sorun yok," diye fısıldadı beni teselli ederek. Uzun zamandır kimse beni teselli etmeye çalışmamıştı, ruhumda böyle bir sıcaklık hissettiğimi hiç hatırlamıyordum. "Sana öğretebilirim."

Onu buradan çıkarmak zorundaydım. Hepsini buradan çıkarmalıyım.

"Rora." Ağabeyinin sesi havada dolaşıyordu. Sesindeki panik, küçük kızın başını ona doğru çevirmesine neden oldu. Diğer tarafta durdu Havuz yolunun kenarında, Ivan Petrov ve yordakçısı, onu ve ailesini yok edecek kara bir bulut gibi arkadan yaklaşıyordu. Hiç vakit kaybetmeden Ivan çocuğun yanına geldi. Çocuğun üzerinde yükselen Ivan, onu saçlarından tutup çekti ve küçük bir inilti havayı doldurdu.

Ben ve su aygırları unutulmuşuk, Rora kardeşine doğru koştu.

"Hayır, Rora!" diye bağırdı küçük kız kardeşine.

Adımları yavaşladı ve durdu. Kardeşine bakarken göğsü her nefeste inip kalkıyordu.

"Kaç Aurora. Kaç ve arkana bakma!"

Onu alıp eve götürmeliyim. Ivan bu küçük kızı, onun masumiyetini yok edecekti. Ivan Petrov gibi birinden geri dönüş yoktu. Bunu ilk elden biliyordum.

"Yalnız gitmek istemiyorum," diye inledi, gözleri korkudan irileşmişti.

"Merak etme, küçük kız." Ivan gülümseyerek ona doğru adım attı. tehditkar bir şekilde ona baktı. "Paylaşmak önemsemektir." İkisinin de hayatını kâbusa çevirecekti. Ivan affetmezdi. Babalarına onu reddetmenin bedelini ödetecekti. "Senin için geldim ama kardeşini de alabiliriz... ikinizi de paylaşmak eğlenceli olur, değil mi?"

"Onu rahat bırakın," diye bağırdı kardeşi, Ivan'ın yordakçılarından birini iterek. Ben de onun yordakçılarından biriydim. Ve iki masumun gözlerimin önünde yok edildiğini görmek midemi bulandırıyor. "Kaç, Rora!" diye avazı çıktığı kadar bağırdı ağabeyi, talebi açıktı.

Sertçe yutkunuyor, gözleri bana bakıyor. Çok korkmuştu. Ona belli belirsiz bir baş selamı verdim ve o da koşmaya başladı.

Peşinden gittim. Ivan, onu geri getirmek için peşinde olduğumu düşünerek Rusça, "Yakalayın onu," diye emretti.

Sikerim böyle işi! Eve kadar onunla koştum. Küçük bacakları onu hızlı taşıyordu. Evin yolunu hatırladığına inanamıyordum ama hatırlıyordu. Güvenli bir şekilde malikanesine girdiğinde, oradan ayrıldım ve bir daha arkama bakmadım.

Onun hayatını daha başlamadan mahvetmişim. Ve farkına varmak beni bir tsunami gibi vurdu. Ona asla sahip olamayacaktım. Bu hayatta değil. Bir sonraki hayatta da. Ne yaptığımı bilse beni yok ederdi ve ben de onu durduramazdım.

Nico kardeşini tanıyordu. Ne de olsa on yıl önce Cassio ve ekibiyle birlikte benimle Moskova'ya geri dönmüştü. Onun gibi şeyleri unutmadın.

O Allah'ın belası ülkeden uçağımızı beklerken ne kadar sarhoş olursak olalım.

İçimdeki bir şey kaya gibi sertleşti. Ve fazla yumuşaklık kalmamıştı.

Telefonum çaldı ve anılarımı durdurdu. Telefona baktığımda ekranda Raphael'in adı yanıp sönüyordu. Beni neden arasın ki? Tek ortak noktamız Isabella'ydı ve ondan hiç bahsetmemiştik. Söylemeye gerek yok, nadiren arardı.

Cevap düğmesine bastım. "Evet."

"İnsanları başka türlü selamladığın oluyor mu hiç?" Raphael'in ses tonunda alaycılık vardı.

"Ne istiyorsun?" Daha başlamamış olan bu konuşmadan çoktan sıkılmış ve sinirlenmiş bir halde sordum. "Yeterince farklı mı?"

Raphael nefesinin altında bir şeyler mırıldandı. Bana İspanyolca *psicópata frio*, soğuk psikopat dediğinden oldukça emindim. Yorum yapma zahmetine girmedim. Bana daha kötülerini de söylenmişti ve o da gerçekten uzak değildi.

"Byron Ashford beni aradı," diye devam etti Raphael. İlgimi çekti ama sessiz kaldım. "Senin ve kardeşlerinin küçük kız kardeşine göz kulak olup olamayacağınızı sordu."

Aurora'yı takip etmek için ağabeyinin onayını almak uygun oldu. Ama bu benden başka kimsenin işi olmayacaktı. Eğer kardeşlerim genç ajanla bir şey yapmaya kalkarsa, onları canlı canlı doğurdum. Onu izlemek ve güvende tutmak bana aitti. Ona asla sahip olamayacak olsam da, günahlarımın kefareтини ödeyeceğimden eminim. Onu güvende tuttuğumdan emin olurum.

"Restoranda çılgına döndüğün için seninle başlamanın daha iyi olacağını düşündüm," diye ekledi.

Her neyse. Bu onu ilgilendirmezdi. Aurora'nın Raphael'den hoşlanmadığını hissedebiliyordum. Adı söylendiği anda kaskatı kesildi. Gerçi

Byron'ın bizden ona göz kulak olmamızı istemesi ilginçti. Kim olduğumuzu biliyordu ama yine de bir iyilik istemekte tereddüt etmedi. Gerçi yirmi yıl önce ne olduğunu bilseydi bu isteğini milisaniyeler içinde geri çevirirdi.

Artık çok geç.

"Orada mısınız?" Raphael seslendi.

"Göz kulak olacağım." *Klik.*

Aramayı sonlandırdım ve saate baktım. Başka bir şey söylemenin anlamı yoktu. Ne olursa olsun ona göz kulak olmaya niyetliydim.

FBI ajanından bahsetmişken. Yarım saat içinde burada olur.

Yerleşkeye doğru ilerledim ve Vasili'nin ofisine doğru yöneldim. Güzel ajana burada eşlik edilecekti ve Vasili'nin gözünün sadece Isabella'da olduğunu bilsem de içimden bir ses Aurora'yı Vasili ile yalnız bırakmaya karşı çıkıyordu.

"Aleksy," diye selamladı Vasili beni. Onu dünden beri görmemiştim. "Kardeşim."

"Nico'nun verdiği bilgilerden başka bir şey çıktı mı?" Sadece kuzuları kurda götürdüğümü.

"Hayır."

Bu benim çarmıhımdı ve günahlarımın bedelini ödeyecektim. Yine de Ajan Ashford'un çocuk avcısına olan takıntısının o gün olanlarla ilgili olup olmadığını merak etmek zorundaydım. Eninde sonunda beni hatırlayacaktı. Bundan emindim.

"Konuşmak ister misin?" Gözlerim en büyük ağabeyime kilitlendi. Sasha ve ben yaşça birbirimize daha yakındık, ben en küçükleriydim. Ama yaşadıklarım beni Vasili'ye daha yakın kılıyordu. Sasha çok düşüncesiz, çok özgürdü.

"Hayır." Konuşmanın bana bir faydası olmazdı. Ve kardeşimi tanıyordum. Ailesinin tehdit altında olduğunu hissederse, bu Ajan Ashford için iyiye işaret olmazdı.

Vasili, sanki bu konuda konuşmak istemediğimi ona söylememişim gibi, "Ajan Ashford'dan oldukça etkilenmiş görünüyorsunuz," diye devam etti.

Buz gibi sessizlik uzayıp gidiyordu. Benim için sorun yoktu. Ne yazık ki Vasili'nin de öyle. Kardeşime bakma zahmetine girmedim, gözlerim takıntımı getirecek olan kapıya kilitlenmişti. Benim bir psikopat olduğumu düşünen minyon, siyah saçlı bir ajan.

"Onu kulübe götürmek sorun olur mu?" Bu düşünceyle sikim sarsıldı. Doğrusu, onu oraya götürmek için sabırsızlanıyordum. Tepkisini görmek ilgimi çekmişti. Kahretsin, şimdi taş gibi olmuştum. Dişlerimi sıktım ve kendime başka bir şey düşünmeyi vasiyet ettim. "Belki de onu ben götürmeliyim?" Vasili önerdi.

Gözlerim ona doğru kaydı ve boğazımda kısık bir hırıltı duyuldu. "Cesedimi çiğnemedem."

Vasili tek kaşını kaldırdı, hayır denmesine alışık değildi.

"Bunu aklından bile *geçirirsen* ellerini ve bacaklarını kırarım," dedim soğuk bir sesle. "Onun etrafında benden başka kimse dolaşamaz," diye uyardım, sesim soğuktu. Kardeş olsun ya da olmasın, ona dokundu ve öldü.

Vasili'nin dudaklarında bilmiş bir gülümseme oynadı. Şerefsiz beni kışkırtıyordu. "Siktir et beni," diye mırıldandı eğlenerek.

"Yapmamayı tercih ederim," dedim ona kuru bir sesle.

"Peki planın nedir?" diye sordu. "Güzel ajan bu plana nasıl dahil olacak?"

"Vasili."

"Öyle mi?"

"Ben hallederim. Aurora benim." Siktir, ona benim dedim. Sonuna kadar gidebilirim. "Onun görünüşü hakkında bir daha yorum yaparsan gözlerini oyarım. dışarı."

Derin bir kıkırdama odanın içinde titreşti. Alaycı pislik! Bir şey söylemek için ağzını açtı ama neyse ki dahili telefon çaldı.

"Ajan Ashford yolda. Silahını teslim etmeyi reddetti."

Dudağım kıvrıldı. Hiç şaşırmadım. Bir dakika sonra güzel ajan Vasili'nin adamlarından biri tarafından içeri götürüldü.

"Bay Nikolaev," diye selamladı onu yüzünde sinirli bir ifadeyle.

"Bazı kurallar koyalım, olur mu?" "Sizin için çalışmıyorum" diye devam etmeden önce ikimizden birinin cevap vermesini beklemedi. Gözlerini kısmıştı.

ikimizin de gözleri üzerindeydi. "Bir dahaki sefere beni görmek istediğinde, o lanet kışını kaldırıp ofisime gel. Hani şu geçen Cuma yüzünü gösterdiğin yere." Kahretsin, ağzı beni ciddi bir şekilde sertleştiriyordu. "Ve o yaşlı kışın adresi hatırlayamazsa, kaybolmaman için telefonuna bir iğne atmaktan çok mutlu olacağım."

Sikeyim! Bu aşk mıydı yoksa ne? Ateş püskürdüğünde, o beni gözlerinde saygıyla izlerken, onun arsız ağzını sikimle doldurmak ve içine sokmak istedim.

Vasili onun diğer yorumlarını görmezden gelerek, "Silahlarınızı bırakmanız gerekecek, Ajan Ashford," dedi.

Alay etti. "Hiç sanmıyorum. Kim olduğunu düşünürsek, silahımı üzerimde tutacağım."

Vasili, genellikle insanların ödünü koparan ses tonuyla, "Kim olduğumu düşündüğün umurumda değil," dedi ona. Ajan Ashford öyle değildi. Korktuysa bile bunu iyi saklamıştı. "Çocuklarım evde ve evimde silahlı bir yabancı istemiyorum."

Kardeşim ve FBI ajanı arasındaki etkileşimi eğlenceli buldum. Aslında, yıllardır en çok eğlendiğim an buydu.

"Bu görüşmeyi evinizde yapmak istediniz," diye hatırlattı ona, soğukkanlılığını koruyarak. "Silahımı saklayacağım. Eğer korkuyor ya da endişeleniyorsanız, bu görüşmeyi başka bir yerde yapalım."

Vasili'nin gözleri kızgınlıkla ve alttan alta hayranlıkla parladı. Bu kadında bir şeyler vardı ve içten içe Vasili'nin onun gücünden hoşlandığını biliyordum. Kardeşine de hayrandı.

Sanki bir işaretmiş gibi, küçük Nikola sallana sallana odaya girdi. Ajan Ashford'un gözleri küçük adama kaydı ve ifadesi yumuşadı. Vasili'nin duruşu gerilmişti ve yanlış bir hareket güzel FBI ajanının hayatına mal olabilirdi.

Hafifçe yer değiştirdim. Vasili asla acele kararlar vermezdi. Ama söz konusu karısı ve çocukları olduğunda, hiç düşünmeden ya da pişmanlık duymadan öldürürdü. Onun kitabında, üzülmeğe güvende olmak daha iyiydi. Düzenli olarak aynı fikirdeydim ama Ivan'a ulaşmak için Ajan Ashford'a ihtiyacımız vardı.

Ve o benimdi.

Kardeşim ve ben Nikola'nın gözlerinin genç kadına kaymasını ve ardından kocaman bir sırtışla ona doğru sallanmasını hayretle izledik. Çocuk asla yabancılara gitmezdi. Asla! Küçük tombul elleri kadının dizine geldi. Tabancasını Nikola'nın ulaşamayacağı şekilde karşı tarafa doğru kaydırды ve aşağı indirdi.

"Selam dostum," diye gülümseyerek onu selamladı. "Senin adın ne?"

"Nikola." Vasili ve ben kısa bir süre bakıştık. Konuştu. Hem de bir yabancıyla. "Yukarı."

Ajan Ashford kıkırdadı. "Patronluk taslayan küçük şey, değil mi?" "Yukarı."

Yüce İsa. On saniye içinde üç kelime. Ajanın gözleri Vasili'nin bakışlarıyla buluşmak için kalktı. "Senin mi?"

Vasili başını salladı. Ağabeyim duygularını saklamakta iyiydi ama oğlunun bir yabancıyla konuşmasının onu rahatsız ettiğini söyleyebilirdim. Nikola bir dakikadan kısa bir süre içinde ona, bir ay boyunca anne babasına söylediğinden daha fazla şey söylemişti.

"Seni kucağıma alırsam," diye mırıldandı yeğenime usulca, "ne kadar büyük olduğunu göremeyeceğim."

Nikola sanki düşünüyormuş gibi başını eğdi. "Ve sen çok büyük bir çocuksun."

Onu kazanmış olmalıydı çünkü küçük Nikola sırttı ve hevesle başını salladı. Şaşırtıcı bir şekilde, Ajan Ashford'un çocuklarla arası iyiydi. Bunun arkadaşının çocuğuyla bir ilgisi olmalıydı. Geçmiş araştırmasında onun vaftiz annesi olduğu ortaya çıkmıştı.

"Tamam Nikola," diye araya girdi Vasili. "Buraya gel."

Aurora'nın dudaklarına, bana yirmi yıl önceki küçük kızı hatırlatan yumuşak bir gülümseme yayıldı. Küçük çocuğa göz kırptı ve onu hafifçe dürttü

Babasına doğru. Nikola, Vasili'ye doğru sendeleyerek yaklaştığında da tam boyuna yükseldi.

"Kusura bakmayın ama Bay Nikolaev," diye söze başladı, sanki oğlunu üzmemekten korkuyormuş gibi sesini yumuşak tutuyordu. Ama gözleri Vasili ve benim üzerimdeydi. "Bu bir iş ve ben silahımı çıkarmayacağım. Bu pazarlık konusu olamaz." Koyu renk gözleri bir saniyeliğine bana doğru baktı, gözlerinde ihtiyat vardı. Eminim dün kışına dokunmaya cüret eden adamı nasıl dövdüğümü hatırlamıştır. Kaşları çatıldı ama gözlerini benden ayırmadı. "Yerleşkede yürürken yanından geçtiğim en az on muhafız silahlarını taşıyordu. Bu yüzden kendimi bırakmakta biraz tereddüt ettiğim için beni affedin.

savunmasız." Tik. Tak. Tik. Tik. Tik tak. Bu iğnenin bana yapıldığından hiç şüphe yoktu. "Özellikle de ününü düşünürsek."

Kızın cesareti vardı, bunu ona verebilirim. Belki de bana bu kadar çekici gelmesinin nedeni buydu. Kadınlar genellikle onları becermemi, boğmamı, boşaltmamı isterlerdi ama hepsinin altında yatan bir korku vardı.

Aurora'da tereddüt olduğunu hissettim ama korku yoktu.

Arkasından kız kardeşimin kıkırdaması duyuldu ve Ajan Ashford dönerek Isabella ile yüz yüze geldi.

"Kesinlikle haklısın," diye ajana katıldı kız kardeşim. "Ve silahınızı güvende tuttuğunuzu görüyorum. Tek istediğim bu. Küçük Nikola her şeyi kapma eğiliminde." Ajan Ashford gözlerini ondan ayırmadan hafifçe başını salladı. "Ben

Isabella Nikolaev. Dün birbirimizi çok kısa bir süre gördük," diye devam etti ve elini Aurora'ya uzattı. "Kocamın inatçı bir pislik olabileceğini biliyorum ama her şey küçüklerin güvenliği için."

Aurora Isabella'nın elini kabul etti. "Aurora Ashford."

"Hmmm, Ashford, Ashford," diye mırıldandı Isabella. "Bu neden tanıdık geliyor?"

Ajan Ashford tek omzunu silkti. "Bu yaygın bir soyadı." Vasili aynı anda, "Babası Senatör Ashford," diye açıkladı, küçük Nikola'yı omuzlarına aldı. "Bir gün başkanımız olabileceğine dair spekülasyonlar var."

"Ah." Isabella kocası ve Ajan Ashford arasında bir ileri bir geri baktı. Aurora'nın yüzünde kızgınlık ifadesi belirdi ama bunu çabucak gizledi ve sonra doğrudan kardeşime baktı.

"Neden doğrudan konuya girmiyoruz?" diye söze başladı. "Önümde uzun bir gün var ve siz benim zamanımı boşa harcıyorsunuz."

Isabella kahkahasını bastırdı, gözleri eğlenceyle parlıyordu. Genelde insanlar Vasili'ye ya da bana bakınca altlarına sıçarlardı. Ajan Ashford öyle değildi. Ivan'a yaklaşmak için yapmamız gereken şeyde iyi olabilirdi.

Ben onları izlerken Vasili, "Adam kaçırma olaylarından sorumlu olduğuna inandığımız kişiye yaklaşmanın bir yolu var," diye açıkladı.

"Peki şüpheli nerede?"

Denediği için onu tebrik ettim ama hiçbir bilgi alamadı. Ta ki o orospu çocuğu dirilme şansı olmadan ölene kadar. Onda Kaynaklar ve ben ona ulaşacak bilgiye sahiptik. Yani ona ulaşmak için birlikte çalışmamız gerekiyordu.

"Oraya vardığında anlayacaksın." Vasili hiçbir şeyi kaçırmadı.

"Peki, o zaman bu yol nedir?" diye sordu, kara gözlerinde bir sıkıntı vardı. Vasili'nin gözleri bana kaydı.

Bu iyi gitmeli.

Bölüm On Dört

AURORA

T Sinirlendiğimi söylemek hafif kalır. İlk olarak, kızları bıraktıktan sonra işe geç geldim ve Havaalanındaki kardeşimi. Sonra McGovan beni Nikolaev'in izinden gitmem emriyle karşıladı. Şimdi, New Orleans'ın en güçlü iki adamının ve Isabella Nikolaev'in önünde duruyordum... eskiden Isabella Taylor. Onun bir rock yıldızı olan Ryan Johnson'ın eski kız arkadaşı ve alanındaki en iyi cerrahlardan biri olduğunu öğrendiğimde çok şaşırdım. Üstüne üstlük, Jackson başka bir saha ofisinde başka bir davaya atandı. Beni asılı bırakmanın yolu.

"Can kulağıyla dinliyorum," diye ekledim kuru bir sesle. "Ama lütfen hızlanın. Çözmem gereken bir dava var."

Isabella kıkırdadı. "Oh, senden hoşlandım. Nikola'yı almaya gidiyorum, çünkü içimden bir ses bunun küçüğün kulakları için uygun olmadığını söylüyor."

"Muhtemelen iyi bir fikir," diye mırıldandı Aurora.

Isabella Nikola'yı kollarına alarak kocasına doğru yürüdü. Ve birdenbire o dev orospu çocuğu kocaman bir oyuncak ayıya dönüştü. Vasili karısına baktığında tüm yüzü değişti. Daha önce hiç böyle bir şey görmemiştim. daha önce olduğu gibi.

Ben büyülenmiş bir şekilde izlerken, Isabella ve Nikola yanımdan geçtiler ve babasının tıpatıp aynısı gibi görünen küçük adam bana sırtıttı.

"Güle güle." Küçük tombul elini salladı. Babasının aksine, çocuk çok sevimliydi. Annesi Nikola'ya tuhaf bir bakış attıktan sonra bana baktı. Tekrar Nikola'ya baktı ve bir şeye şaşırmış gibi başını salladı.

"Sizinle tanışmak harikaydı," dedi odadan çıkarken.

"Sen de."

Gözlerimi odadaki iki adama çevirmeden önce kapının arkasından kapanmasını bekledim. Alexei'nin beni izleyişi içimde kıpırdanma isteği uyandırdı ama onun beni nasıl sarstığını göstermeyi reddettim. Aslında ona bakmaktan kaçınmaya çalıştım. Gerçekten de öyle yaptım. Ama aptal gözlerim sürekli ona dönüyordu, sanki o Bir çeşit mıknaş gibiydi. Daha önce gördüğüm hiçbir erkeğe benzemiyordu. Dövmelerle kaplıydı, sanki kendini bilerek saklıyordu. Gerçi bu pek mantıklı değildi, çünkü dövmeler çoğu insanın ona iki kere bakmasına neden olurdu.

Kesinlikle ona iki kez bakmamı sağladı.

Gözlerimin onu bir kez daha süzmesine engel olamadım. O giydi yine imza gardırobu. Ve nedense, o adamın tüm vücudunun dövmelerle kaplı olup olmadığını gerçekten bilmek istiyordum. Dövmelerden düzenli olarak nefret ederdim; bana uzun zaman önceki bir anımı hatırlatırlardı.

Paylaşmak önemsemektir. Korku zihnimin karanlık köşelerine sızdı. Soğuk ve boğucuydu. Nabzım hızlandı ve acı korku boğazımı sardı. Nefesimi kesiyordu.

Gözlerimi zorla kapattım, bu iki adamın gözlerimde bir şey görmesinden korkuyordum. Derin nefes aldım, sonra yavaşça verdim. İnsanların bunun işe yaradığını söylediğini duymuştum. Beni sakinleştirmek yerine daha da tedirgin etti. Ama sanırım hiç yoktan iyiydi. Gözlerimi zorla açtığımda bana bakan soluk kutup mavisini gözlerle karşılaştım.

"Tamam, hadi başlayalım da ben de buradan gideyim," diye sinirli bir şekilde tersledim. En kötüsü de kendime kızmış olmamdı. Bu adamlara zayıflıklarını göstermek istemiyordum.

Gözlerim tekrar Alexei'ye kaydı. Nefes almayı durduramadığım gibi bunu da durduramıyordum. Bu adam, içinde çığ ve tehlikeli bir şeyler barındıran bir doğa gücüydü. Yine de içimdeki aptal kısım onu büyüleyici buluyordu.

Çekici değil; sadece büyüleyici.

"Eve's Apple adında bir kulüp var," diye sessizliği bozdu Alexei.

"Bir seks kulübü."

Kaşları havaya kalktı. Tamam, yorumu beni biraz şaşırttı. Bir seks kulübü beklemiyordum.

"Ne kadar orijinal bir kulüp ismi," diye alay ettim, ses tonum biraz soluksuzdu. Bu işin gidişatı hiç hoşuma gitmemişti. İffetli biri değildim ama vahşi de değildim. Willow her zaman üçlümüzün en çılgın olanıydı.

"Orijinallik için sıfır puan," diye ekledim, içim yanarken etkilenmemiş gibi görünüyordum.

Hayal kırıklığından, kendime söyledim.

Yorumumu görmezden geldi. Sözlerine verdiğim tepkiyi fark ettiğini biliyordum.

Kimsenin beni bu adamın her şeyi fark ettiği konusunda uyarmasına gerek yoktu. Ve ben *her şeyi* kastediyordum. Hafifçe kesilmiş bir nefesten, tüm bu lanet streten dolayı gözümdeki bir seğirmeye kadar.

"Bizi avcıya yaklaştıracak bir kulüp üyesi var," diye ekledi o buz gibi ses tonuyla. Tanrım, eğer ateşim çıksaydı, bu adamı arar ve benimle konuşmasını isterdim. Bu beni sonsuza kadar serinletirdi.

"Tamam." İçgüdülerim bana her şeyi anlatmadığı konusunda beni uyarıyordu. "Onu arayabilir miyiz?"

"O kadar basit değil." Tabii

ki öyle. Hiçbir zaman
olmadı.

"Lafı dolandırmayı bırakıp bana anlaşmanın ne olduğunu söyleyen nasıl olur?" Bıkkınlıkla sordum. Böyle giderse iki gözbebeğim de seğirecekti.

"Kulübe girmenin tek yolu çift olarak girmek." Gözlerim büyüdü ama bir şey söylemedim. "İkimiz gizli görevde olacağız."

"İkimiz mi?" Gözlerim Vasili ve Aleksey arasında gidip gelirken aptalca tekrarlardım.

Vasili, "Evet, sen ve Aleksey," diye açıkladı. "Benimle bir çiftmiş gibi davranmayacağı kesin."

Gözlerimi ikisine de diktim ve onları dikkatle izledim. *Ahmak!*

"Peki ben bir erkek olsaydım, planınız ne olurdu?" Onlara ters ters bakarken ellerimi kalçalarımın altına koyarak sordum.

Vasili omuz silkti. "Seni kız gibi giydiririz," diye homurdandı, sanki her şeyi açıklıyormuş gibi. Ciddi olup olmadığını anlayamamıştım.

"Şaka yapıyor olmalısın," diye itiraz ettim kuru bir sesle. Bu bir tür test olmalıydı. "Hayır." Alexei Nikolaev beni kızdırıyordu. Açıklama yok, hayır

Açıklama. Hiçbir şey yok. Sadece *hayır*. Ve hepsi bu kadar.

"Neden bana kulübün adresini vermiyorsun?

izin belgesi?" Mantıklı düşündüm. "Bizi bu avcıya yaklaştıracak bilgileri elde edene kadar onları sorgulayabiliriz."

"İşler o şekilde yürümüyor."

Gerginlik omurgamdan yukarı tırmandı ve omuzlarım gerildi. Bu gerçekleşiyor olamazdı. Bu fikir gülünçtü. Boynumu yuvarladım ve

biraz gevşedi. Alexei küçük mini bara doğru üç büyük adım attı ve sakince kendine bir içki doldurdu.

"İçki?" diye teklif etti.

"İstiyorsun," diye tersledim. "Böylece beni sarhoş edip bir ucube gösterisine sürükleyebilirsin." Makul davranmadığımı biliyordum ama ne bekliyordu ki? Böyle bir şeyi ortaya atıyor ve benim bu konuda sakın olmamı bekliyordu. "Her neyse, ben görevdeyim," diye ekledim.

Ayrıca, uzun zaman öncesine ait hatırlamak istemediğim görüntüler bir korku filmi gibi zihnimden geçti. Anya'ya ne olduğunu görmek Sailor'ı, Willow'u ve beni yaralamıştı. On sekiz yaşındaki herhangi birine zarar verebilirdi.

Anya'nın neden yaşlı Santos'un evine girmemizi önerdiğini hiç anlamadım. Ve bizi de yanında götürdü, üç aptal genci. Bu Sailor'ın ona sürekli sorduğu bir şeydi - tekrar tekrar. Üçümüz onu polise ihbar edecektik ama sonra Anya çıldırdı.

Çılgına döndü, rızası olduğunu söyleyip durdu. Adam Miami'deki bir kartelin başı olduğu için korktuğunu düşündüm. Onu temin ettim. kardeşler bizi güvende tutacaktı; sadece onlara söylememiz gerekiyordu. Bunu duymak istemedi ve kendini öldürmekle tehdit etti.

Bu korkunç anılar karşısında sırtımdan soğuk terler aktı ve onları derin, karanlık bir deliğe geri ittim.

Alexei soğukkanlılıkla, "Nasıl istersen," diye cevap verdi ve garip bir şekilde beni tekrar ışığa ve elimizdeki konuya çekti. Seks kulübü.

"Bana adresi ver, ben de başka biriyle gideyim," diye düşündüm. Jackson'a bir günlüğüne geri gelmesi için dizlerimin üzerinde yalvaracaktım. Herhangi biri Alexei'den daha iyi olabilirdi.

Alexei'nin bardağı dudaklarına bir santim kala durdu ve "Hayır," diye cevap verdi.

Yine açıklama yok. Tanrım, bir insanı tanımadan yargılamayı hiç sevmem ama ondan gerçekten hoşlanmamıştım. Sesi soğuk bir duştan daha kötüydü. Sinirlerimi bozuyordu.

"Peki neden olmasın?" Ona meydan okudum.

Gözleri titremedi. Yüzünden hiçbir ifade geçmedi. Tıpkı restorandaki adamı dövdüğü zamanki gibi.

"Yani, hiç seks yaptınız mı?" Aptalca ağızımdan kaçırdım. "Sizin türünüzün insanları öldürmekten zevk aldığını sanıyordum."

Mürekkepli parmakları bardağın etrafında kıvrıldı ve bir an için tutuşunun sıkılaştığını düşündüm. *İlginçti*. Gözlerim onun buzuluna kaydı.

ama ifadesi boştu ve bakışlarımı parmaklarına çevirdim. Artık bardağı tutmuyorlardı. Belki de hayal etmiştim.

Gözlerim bardağı tutan eline takıldı, herhangi bir öfke belirtisi aradı. Hiçbir şey yoktu. Yine de sahip olduğu güç gözümünden kaçmadı. Ve Dövmelerine rağmen parmakları çok güzeldi. Büyüktü.

Güçlü. "Seks yapıyorum," diye cevap verdi.

Sıcaklık midemin çukuruna hücum edip orman yangını gibi içime yayılırken şaşkınlıkla göz kırptım. Yavaşça içime çektim. Bıraktım. Tenim canlandı. Karanlık bir günah ve anlaşılması zor bir tını ile uğulduyordu.

İçimden bir ürperti geçti ve bu tuhaf tepkiye hayret ettim. Başka bir insana karşı hiç böyle bir tepki vermemiştim.

"Öyle mi?" Bakışlarında ağır ve duygusuz bir şey vardı. Sesi profesyonel ve ilgisizdi, soğuk tınısı beni donduruyordu. ama arkasındaki anlam beni ateşledi.

Aman Tanrım! Bu adam vücut sıcaklığımı mahvedecek.

Ve onunla bir seks kulübüne gitmem gerekiyordu. Evet, hiç sanmıyorum. Ona çok yakın olursam kığım donardı. Ve eğer bana dokunursa, buzdan bir heykele dönüşürdüm. Ya da belki beni diri diri yakardı çünkü gözlerinde gizlenen mavi alevler normal bir ateşten daha sıcaktı.

"Başka bir yolu olmalı," diyerek başka bir yaklaşım denedim. "Belki de bazı personelin kılığına girebiliriz."

Cevap vermesi için nefesimi tuttum ama cevap gelmedi. İçimi çektim. Bu adam zor biriydi; bunu şüphesiz biliyordum. Ve onun yanında verdiğim tepki hepsinden daha rahatsız ediciydi.

"Dinle, seninle gizli göreve gitmek asla işe yaramaz. Benim bir ortağım var," dedim ona. Biraz abartıyor muydum? Evet, ama o bunu bilmiyordu.

"Genellikle ortağım ve ben aynı dalga boyundayız. Seninle inandırıcı olacaktır. onu."

İğrenç, Jackson'ın bana dokunmasını düşünmek bile beni rahatsız ediyordu. Üstelik evliydi, yani bu bir sorun olabilirdi. Yine de bir şekilde bu adamdan daha güvenli bir seçenek gibi geliyordu.

"Ortağınızın görev yeri değiştirildi." Kaşlarım havaya kalktı. Bunu nereden biliyordu? Ben daha bir saat önce öğrendim.

Bakışlarımız kilitlendi. İçimden bir ürperti geçti ve odada duyulabilir bir yutkunma sesi duyuldu. Benimkiydi.

Seks kulübü ve Alexei Nikolaev'i aynı cümlede kullanmak kötü bir fikirdi.

Gerçek seks kulübüne gitmeyi boşver. Bu adamın kötü haberleri vardı.

her yerinde. Yani, şu dövme bak. Kim yüzüne dövme yaptırır ki? Kesinlikle tanıdığım biri değil.

Çıktığım erkeklerin derilerinin hiçbir yerinde mürekkep yoktu. Temiz kesilmişlerdi.

Yine de hiçbirini beni Alexei kadar etkilememişti. Duruşundan güç ve güven sızıyordu. İstedğini elde edeceğini biliyordu ve ben buna içerliyordum. Ezici bir şekilde iriydi. Çok uzun. Çok hantal. Bana uymayan bir şeydi.

Gözlerim geniş omuzlarında gezindi. Yine siyah bir tişört giymişti. Üzerine ikinci bir deri gibi oturmuştu. Bu kez kargo pantolonu yerine siyah kot pantolon giymişti. İstemedi de olsa kot pantolonun ona yakıştığını kabul etmek zorundaydım. Sıkı vücuduna uyum sağlıyordu. Mürekkeple kaplı kaslı kolları, beni bir kenara bırakın, muhtemelen bu dünyadaki çoğu erkeği alt ederdi. Neredeyse her gün spor yapar, koşardım. Yine de bu adamı alt etme şansım olmadığını kesinlikle biliyordum. Üzerimde bir silah olsa bile onu yenemezdim. Eğer ölmemi isteseydi, ölmüş olurdum.

Ve onunla lanet bir seks kulübüne gitmem gerekiyor. Hayatta olmaz.

Hayır.

Nasıl? Bir daha haber alınamayacak şekilde öldürdüm. Bir istatistik. Kardeşim beni kurtarmadı, ben de başka bir doğrama tahtasına düşecektim.

"Peki bu seks kulübünde ne olmasını bekliyorsun?" Nefes aldım. Hayal gücüm aşırı hızlanmıştı. Haklarında çok şey duymama rağmen hiç gitmemiştim.

"Bir çift gibi davranacağız ve bizi hedefimize yaklaştıracak başka bir etkinliğe davet edileceğiz."

Tamam, beklediğimden daha iyi bir açıklamaydı. "Ve biz sadece-" Sertçe yutkundum, kelimeleri söyleyemedim. "Sadece insanları sorgulayın."

"Hayır, bir çift gibi davranıp katılacağız."

Kaşlarım havaya kalktı. "Katılmak mı?" Sesim ancak fısıltıyı aşıyordu. "Cinsel aktivitelere." Cevap vermeyince ekledim: "Ben Sizi bilmem ama ben kesinlikle yabancılarla seks yapmıyorum."

Yüzünden bir gölge geçti ama o kadar kısaydı ki; zihnimin bana oyun oynayıp oynamadığından emin değildim.

"Burası bir çiftler seks kulübü," dedi buz gibi, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi. "Çiftler seks yapıyor, yabancılar değil."

Yutkundum. Belki nefesim de kesildi, kalbim bir tür aşırı hızlanmaya başladı. "Seninle seks yapmak mı?"

Sesim neden bu kadar titrek?

"İş o noktaya gelirse." Alexei hava durumunu da tartışıyor olabilir.

"Bu bok için yeterince para almıyorum," diye mırıldandım, iki elimi saçlarımın arasından geçirirken.

Ya hiç geri dönmezsem? Nikolaev'in adamları suçluydu. FBI'ın radarındaydılar ama hep etrafından dolanırlardı. Ve şimdi FBI'ın onlarla çalışmasını sağlamanın bir yolunu buldular. Hayır, onlarla değil. Onlar için.

Suçlular arasında kural ya da güven yoktu. Benimle işleri bittiğinde benden kurtulurlardı.

Bakışları benimkileri yakaladı, duygusuzdu, sanki doğrudan içime bakıyordu ve kalbim göğsümde buz kesti. Bu adam soğuk bir taştan kesilmiş de olabilirdi. Adonis'in yüzüyle kutsanmıştı ama ardında buzdan ve ölümden bir iz bıraktığında bunların hiçbir önemi yoktu.

Bir katil. İrlanda mafyası, Bratva ve İtalyanlarla bağlantıları vardı. Bu gezegende FBI'ın radarında olan her suç örgütü Alexei Nikolaev ile çalışıyordu. Her şey başarısız olduğunda başvurdukları adamdı. Tabii ki, Bu teoriyi destekleyecek hiçbir kanıt da yoktu.

Teşekkürler Milo, diye düşündüm kuru bir şekilde.

"Hiç cevap vermedin," dedi kuru bir sesle. Gözlerimi kırıştırdım, ne sorduğunu anlamamıştım. "Seks yapıyor musun?"

Tenim alevlendi. *Onun kabalığına*, dedim kendi kendime. Gözlerim, nedense tüm bu süre boyunca sessiz kalan, kardeşini ve beni gözlemleyen ağabeyine kaydı.

Kendimi bu durumda bulduğum için göğsümde hayal kırıklığı titreşti.

"Tipim değilsin," diye cevap verdim kuru bir sesle.

Kadınlar muhtemelen o soğuk ifadenin altında kalana kadar ona bayılmışlardır. Onu şimdiye kadar tanıdığım en yakışıklı erkeklerden biri olarak kabul edebilirdim. Eğer o gözler olmasaydı. Mavi. Kalpsiz. Kuzey Kutbu'ndan daha soğuk. Sadece bakışları bile insanı kaçtırmaya yeterdi. Ama o buzul derinliklerinde saklanan bir şey vardı. Karanlığın derinliklerinde, sadece canavarlar gizleniyordu.

"Hazır ol." Soğuk sesi damarlarımda buzdan bir iz bıraktı.

Şaşkınlıkla göz kırptım. Konuşma becerisi beni kırbaçlayacaktı. "Ne için?" Sesime lanet ettim. Çok soluksuz çıkmıştı. Çok kararsız. Çok titrekt.

Lanet olsun
ona. "Benim
kararım."

Aklım başıma gelince kaşlarımı kaldırdım. "Senin saçma planını kabul etmedim."

"Yapacaksın."

Yanaklarım hayal kırıklığıyla alevlendi. "Bunu bilemezsin," diye tersledim. "Sen ve seks kulübü aynı cümlede kötü haber demek. Başka bir şeyi boş ver. Ben-" Kelimelerim kekeleydi. "Seninle seks falan yapmayacağım." Bunu oldukça ikna edici bir şekilde söylediğimi sanıyordum.

"Merak etme, sana iyi davranacağım," diye karşılık verdi, sesini yumuşatarak. Ne. Ne? ne?

Onu yanlış duymuş olmalıyım. Gözlerim şimdi yüzünde eğlenen bir ifade olan kardeşine kaydı.

"Endişelenmiyorum," diye karşılık verdim alaycı bir sesle ve sahte bir yüzümde bir gülümseme. "Çünkü kışını kilitlediğimde, sana kolay davranmayacağımdan emin olabilirsin."

"Buna güveniyorum, Kroshka." Sesinde derin bir tını yüzeye çıktı ve bu adamın sahip olduğu tek şey muhtemelen bu olabilirdi.

Zihnimde, kroshka'nın ne anlama geldiğini araştırmak için bir not aldım. "Bunu yapmak istemiyorum," diye tısladım.

"Evet, biliyorsun." Keskin çene çizgisi titredi ve sinirlendiğini anladım. Neredeyse kaçırıyordum. "Bu yırtıcıyı yakalamak istiyorsun, sanki hayatın buna bağlı."

Öyle oldu. Kimseyle paylaşmadığım bir bilgi de tüm bu kaçırma olaylarının yönteminin kardeşimin yöntemiyle aynı olduğuydu. Ama bir tanık vardı. Benim.

Günahlarımın kefaretni ödemek istedim.

Bu adama ters ters bakarken, beni bu kadar iyi okuyabilmesinden nefret ediyordum. "Onu yakaladığımda, sıradaki sen olacaksın," diye söz verdim ve ayrılmak için arkamı döndüm.

Soğuk bir ürperti boynumu sızlattı ve tanıdık bir his içimi kapladı. Sanki biri bana bakıyor, içimde bir delik açıyordu. Bütün hafta sonu hissettiğim duygunun aynısı. Onunla tanıştığımdan beri.

Göğsümde bir huzursuzluk dalgası kabardı. Bu adam doğru değildi. *Psikotik* kelimesi zihnimde dönüp duruyordu.

Omzumun üzerinden baktım, parmaklarım kapının koluna kıvrılmıştı.

"Ve Bay Nikolaev-" Ben başladım.

"Alexei," diye sözümü kesti. "Bana Alexei de," diye ısrar etti. "Ne de olsa bir çift olarak seks kulübüne gidiyoruz."

Siktiğimin delisi.

"Beni takip etmeyi bırak," diye bağırdım, sonra da soğukkanlılığımı kaybedip işime mal olabilecek bir şey yapmadan önce oradan hızla çıktım. Ya da daha kötüsü, hayatım.

On Beşinci Bölüm

ALEXEI

TAjan Ashford hışımla dışarı çıktıktan sonra kapı sertçe kapandı ve Sessizlik devam etti. Bunu bozmaya hiç niyetim yoktu. Vasili'nin Tedirgindi ama bunun benimle mi yoksa az önce ikimizi de azarlayan kadınla mı ilgili olduğundan emin değildim.

Siktir et onu.

"Onu bilerek kızdırmaya mı çalışıyorsun, Aleksey?" Vasili sonunda sessizliği bozdu.

Tek omzumu silktim. Bu bir tür kendini yok etme biçimi olmalıydı ama öfkelendiğinde kızın bakışlarında alevlenen ateşi görmeyi seviyordum. Onunla tanışana kadar varlığından haberdar olmadığım özel bir adrenalindi bu.

Vasili'nin derin iç çekişini sessizlik izledi.

Vasili sonunda, "Ne yaptığınızı bildiğinize inanıyorum," dedi. *Belki de.* "Sasha kadar düşüncesiz değilsin." Diğer zamanlardan farklı olarak, hiç ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Onun yanındayken sürekli takılıp kalıyordum. Etrafımdayken, odaklanabildiğim tek şey oydu. O benim ayartıcımdı.

O minyon, kıvrımlı vücudu. Kokusu. Bitter çikolata gözleri. Kalın, koyu yelesi.

Vasili beni izledi, yorum yapmamı bekledi.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı, çenesini ovuşturarak ve ifadesindeki eğlenceyle. "Ona karşı ereksiyon olmuşsun." Gerginlik içimde yuvarlandı Çünkü bir sonraki adımın ne olacağını biliyordum. "Belki de Sasha ya da benim ajanı kulübe götürmemizi ciddi ciddi düşünmelisin?"

"Kardeş olun ya da olmayın, ikinizi de öldürürüm." Tehdit benden kaçtı, sakın ve ölümcül. Vasili ya da Sasha'nın kulüpte Aurora'yla birlikte olduğunu ve ellerinin Aurora'nın üzerinde olduğunu düşündükçe cinnet geçiresim geliyordu. Şakağımdaki nabız zonkluyordu. Lanet olası zonkluyordu ve öfke damarlarımda dolaşıyordu.

Harika. Onunla tanıştıktan sonraki birkaç gün içinde birçok kez tökezledim. Sanki o benim kişisel saatli bombamdı. En büyük ağabeyim beni izledi, sonra eğlenerek nefesini verdi.

"Bunu izlemek çok eğlenceli olacak," diye mırıldandı.

"O zaman izle," dedim. "Ama sakın ona dokunayım deme. Asla. Kafama silah dayasa bile. Sen. Yapma. Dokunmayacaksın. Dokunmayacaksın. Ona."

Kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. Evet, bu bir sürprizdi ama ona bu kadarını borçluydum. Ajan Ashford'dan önce kardeşimi hiç tehdit etmemiştim ve hiç kimseyi ailemin önüne koymamıştım. Ama o farklıydı. Ona borçluydum.

"Onunla birlikte Rusya'ya gitmeyi mi düşünüyorsun?" Vasili konuyu genç kadından uzaklaştırdı. Bu muhtemelen hepimiz için daha güvenliydi.

"Da." *Evet.* Rusya Ivan'ın bölgesiydi ve kendini en güvende hissettiği yerdı. "Kulüpte işler plana uygun giderse ve Igor yemi yutarsa..." Yapacağından hiç şüphem yoktu. İkinci en iyi olmayı hiç sevmezdi - ne bir kavgada, ne de

Yatakta. Ve o her zaman ikinci sıradaydı. "Sen ve Sasha hareketlerimi takip edebilirsiniz. Rusya'da olabildiğince yakın olun. Onun üzerinde bir çizik bile görmek istemiyorum."

İkimiz de *onun* kim olduğunu biliyorduk.

Vasili başını salladı. "Seni ona geri göndermek hoşuma gitmiyor."

Ben de hiç hoşlanmadım, özellikle de Ajan Ashford'la. Ama bu bizim en iyi şansımızdı.

"Sen ve Sasha sadece orada olun."

Vasili, "Sana bir şey olursa Bella taşaklarıma sahip olacak," diye homurdandı ve minyon kız kardeşimin benim kadar iri yapılı olan Vasili üzerinde böyle bir etkiye sahip olduğunu düşünmek en iyi ihtimalle komikti.

"Her şey bitene kadar ona söyleme."

Vasili başka bir şey söylemeden kapıya doğru ilerledi, sonra durdu. "Bir tehdit mesajı daha geldi."

Telefonunu çıkardı ve bir saniye sonra benim telefonum bip sesi çıkardı. Tek kelime etmeden açtım.

Alexei'nin günahları için Nikola.

Ivan'ın tehdidi havada asılı kaldı. Vasili kapıyı arkasından kapattı ve beni berbat geçmişimle baş başa bıraktı.

Ivan'dan ayrıldığımda, benim yeteneklerimi kaybetti. Beni kendi varlığı olarak gördü, yetiştirdiği ve beslediği kişi olarak. *Beslemek*. Bununla alay etmek zorundaydım. Ama on yıl önce geri dönüp ondan değerli bir yük daha aldığımda onu gerçekten fena halde mahvettim.

Kingston Ashford, Aurora'nın kardeşi. Şimdi borcunun ödenmesini istiyordu.

Berbat ettim. Rus topraklarına ayak bastığım anda yaptığımı biliyordum.

Lanet olası gurur. Yine de insan Ivan'ı masum küçük bir kız ve oğlan çocuğuna götüren kişi olduğunu nasıl kabul ederdi? Utanç çok derindi. Kendimi kurtardım.

onların masrafları. Bu doğru değildi.

Şimdi, yanlış düzeltmek için geri geldim. Onu kurtarmak için. Kız kardeşi Rora'yı kurtaran küçük çocuğu. Küçük bir kıza verilen sözü tutmak için.

Artık kendime bir isim yapmış olabilirim ve güzel bir Ama hiçbir şey kim olduğumu silemezdi. Bir beyefendi gibi giyinmiş bir canavardım. Hayal bile edilemeyecek şeyler yapmışım. Affedilemez şeyler. Yine de hayvanat bahçesindeki o kış gününe kadar, öldürdüğüm herkesin, neden olduğum tüm tahribatın kötü adamlar yüzünden olduğunu düşünerek kendimi teselli ediyordum. Ölümü bile hak etmeyen adamlar.

Ama o gün hayvanat bahçesinde çizgiyi aştım.

Ivan'ı onlara asla yönlendirmemeliydim. Onlara bir uyarı göndermeliydim. Onu soyan babalarıydı, çocukları değil. Ama hayatım boyunca zor bir ders aldım; ebeveynlerinin günahlarının bedelini genellikle çocuklar öderdi.

Soğuk rüzgâr etrafımı sarmıştı. Sibirya'da kışların şakası yoktu. Yıllarca bu Allah'ın belası ülkeden uzak kaldıktan sonra, soğuk hızla kan dolaşıma ve doğrudan kemik iliğime sızdı. Kahretsin, yaşlandığımda artrit falan olacağımdan emindim.

Ivan lanet Petrov'un izniyle.

Ivan'ın bilinen yerinin hemen dışında, karanlıkta gizlendim. Yerleşke. Oğullarını tuttuğu yerd. Çok şey borçlu olduğum çocuğu bulmayı umduğum yerd.

Bunca yıldır kendimden bu kadar nefret edeceğimi hiç düşünmemiştim ama on yıl önceki o günden beri kendimden nefret etmek beni tüketti.

Son beş gündür bu ülkedeydim, Ivan'ın adamlarını ve çevreyi takip ediyordum. Beni endişelendiren şey, hiç erkek ya da kadın görmemiş olmamdı.

Ivan'ın burada tutulduğum süre boyunca kullandığı adamlar. Genellikle,

dondurucu soğuklara aldirmeden onlara günde bir saat dışarıda zaman verirdi.

Nefesim önümdeki dondurucu havayı bulandırdı. Sıfırın altındaki sıcaklıkta saklandığım yerde kıpırdamadan durdum ve sinsice dolaşan Belçika Malinois'ini izledim.

Karın içinden geçip arazinin etrafında dönüyorlardı. Arada bir, içlerinden biri benden yaklaşık yirmi adım ötede duruyordu.

Onu tanıdım. Benim köpeğim dediğim köpek. Ona Puma adını vermiştim. Çok orijinal bir isim değildi ama beni seven ilk canlıydı. Kayıtsız şartsız. Hatta körü körüne. Annesinin yavrularının bu dünyaya gelmesine yardım etmiştim. Bir şekilde bağ kurduğum tek kişi oydu.

Evden gelen parlak ışıklar hemen bahçeyi aydınlatıyordu ve Puma'nın evin etrafındaki her parametrede bana daha da yaklaştığını görebiliyordum. Ta ki tam önüme gelene kadar.

Kuyruğunu salladı ve ben onu gönderemedim bana çarptı. Sırtımdaki kar örtüsüne rağmen, bu şimdiye kadarki en iyi karşılamaydı. Yüzümü yalarken "Kotyonok," diye fısıldadım. Bu benim için bir evcil hayvan ismiydi.

Puma için kullanılırdı, çünkü o bir kedi gibiydi. Ağzını açtı, mutlu bir şekilde havlamaya hazırlanıyordu ve ellerimi nazikçe ağzının etrafına sardım. "Şşşt."

Elimi kürkünde gezdirdim ve ona sıkıca sarıldım. "Tanrım, seni çok özledim."

Yüzüme bir yalama daha. Bu onun da beni özlediği anlamına geliyor olmalıydı. Onu geride bıraktığım için kalbim göğsümde sıkıştı. Ivan ve adamları

Hayvanlara karşı çocuklara olduklarından daha iyiydiler.

"Seni dışarı çıkaracağım," diye mırıldandım, suçluluk duygusu göğsümü tırmalıyordu. Pek çok şeyi berbat etmiştim. "Sen ve ben. Ve küçük çocuğu kurtaracağız. Belki de tüm çocukları."

On yıl olmuştu. On lanet yıl.

Ama o artık küçük değildi. Hayatta olduğundan bile emin değildim. Ivan'ın yönetiminde yetişkinliğe kadar hayatta kalan pek çocuk yoktu.

Ama dünya değişmişti; ben de değişmiştim. Kendime bir hayat kurmayı ve kendi servetimi oluşturmayı başardım. Ivan'ı terk ettikten sonra Cassio ile karşılaşmadan önce yıllarca Amerika'da yaşadım. Yeni bir sayfa açmak ve yasaların doğru tarafında yaşamak benim için bir seçenek değildi. Sahip olduğum tek şey

isim ve doğum tarihi. Para yok. Kaynak yok. Hiçbir şey yok.

Bu yüzden farklı çeteler için ufak tefek işler yaptım ama asla aynı yerde uzun süre kalmadım. Ivan başıma ödül koymuştu; beni geri istiyordu. Onun kontrolü. Cassio ile bağlantı kurduğumda Ivan geri çekildi. Yine de

hala gölgelerde oyalanıyor, saldırmak için doğru fırsatı bekliyordu.

Bu yıla kadar nihayet kaynaklarım ve bir yolum vardı. Ivan'ın kurumuna girip çocuğu almak için. Tıpkı kız kardeşininki gibi siyah saçlı ve siyah gözlü olan.

Cebimdeki cep telefonum çaldı ve Puma yanımdan ayrılmayı reddederken onu çıkardım. Kaybolduğunu fark etmelerinden endişeleniyordum ama onu inlerine geri göndermek de istemiyordum.

Luca'dan bir mesajdı.

****Yo. Neredesin?***

Gözlerimi devirdim. Luca muhtemelen birini avlamak ve onu ilk kimin yakalayacağına dair bahse girmek istiyordu. Telefonu kaldırmaya hazırlanırken

ondan bir mesaj daha geldi.

****Türkiye'de bir yerleşkeyi havaya uçurduk. ****

Bir kaşımı kaldırdım. Övünüyor olmalıydı. Bu, Türkiye'deki yerleşkelere yaptıkları üçüncü saldırıydı ve hepsi geçen Mayıs ayında başlamıştı.

Bir mesaj daha geldi ve bu Cassio'dan geliyordu. Luca'nın grup sohbeti yaptığını fark etmemiştim.

****Rusya'da insan ticaretine maruz kalmış kadınlar için güvenli yerler var mı?***

Sikeyim.

Onları Rusya'ya getirmek için en kötü yer ve zamandı. Daha da kötüsü onları bana bağlamak olurdu. Cassio ve Luca aylardır kadın ticaretinden kurtarmayı iş edinmişlerdi. Başlangıçta bunun Benito King'e 'siktir git' demenin bir yolu olduğunu düşünmüştüm ama şimdi o kadar emin değildim.

Mesajı görmezden gelip gelmemeyi tartıştım ama eğer birini kurtarıyorlarsa, görmemiş gibi davranamazdım.

****Onları Rusya'ya getirmeyin. *Hızlı yazdım. *Bok fırtınası geliyor. Portekiz'de bir yer ayarladım.**** Gerçi bunu dünyadaki bu donmuş cehennemden kurtaracağım kişi için söylemiştim.

*Kabarcıklar ortaya çıktı. *Kahretsin, kurtarılmaya ihtiyacın olacak mı?*

Tabii ki Luca'ydı, küçük pislik. Muhtemelen kurtarılmaya ihtiyacım olacaktı ama kendim için endişelenmiyordum. Yanlışı düzeltmek ve bu süreçte kurtarabildiğim kadar çok kişiyi kurtarmak istiyordum.

****Onları Portekiz'e götürün.*** Adresi çabucak yazdım. Sonra ekledim.

****Yarına kadar buraya gelebilirsen tamam. Ivan'ın yerleşkesine giriyorum.****

*Bubbles tekrar ortaya çıktı. *Siktir, Alexei. Bizi bekle. Arayan Cassio'ydu.*

Arkadaşları arasında mantığın sesiydi.

Tüm eğlenceyi kaçıрма, soğuk Rus piçi. *Tabii ki, bu Luca olurdu. *Bizi bekle.

Onları beklemem daha akıllıcaydı ama kaynaklarım Ivan'ın yarından sonraki gün döneceğini gösteriyordu ve o zaman burası Kale.

Yarın. Günahlarımın kefarecini ödemeliydim. Ne pahasına olursa olsun onu kurtarmalıydim. Teselli etmek için elini elime uzatan küçük kıızı ve tek derdi kız kardeşini kurtarmak olan küçük çocuğun yüzündeki dehşeti düşünmediğim bir gün bile olmamıştı.

Konum iğneni bırak. Cassio'ydu. ***Böylece kıcını bulabiliriz.***

Kıçından bahsetmeyi kes, Cassio. Tanrım, Luca bir azizi bile içkiye sürükleyebilir. ***Kafamda istediğim görüntü bu değil.***

İkinizi de sikeyim, götler. Siktiğimin Luca'sı.

Pimi düşürdüm. Ve başka bir mesaj biyledi. Bu Cassio'dan.

***Bok, adamım. Daha iyi bir yer seçemezdin. Siktiğimin Sibirya'sı mı?** Sonra Luca'nın mesajı geldi. ***Hassiktir, tatildegim. Sibirya yılın bu zamanında taşaklarımı donduracak.**

Bu saçmalık için zamanım yoktu. ***Gelmeni istemedim. Ne taşığı Luca? Sende fistic var.***

Ertesi gün Luca'nın fisticları için hiç bu kadar minnettar olmamıştım. Omzumda hırpalanmış bir beden taşıyarak Ivan'ın adamlarıyla savaştım.

"Blyat," diye küfrettim silahımın şarjörünü bir başka adamın üzerine boşaltırken. Beşini öldürdüm, on kişi daha geldi. Çocuğun hırpalanmış bedeninin tıbbi müdahaleye ihtiyacı vardı; aksi takdirde önümüzdeki bir saat içinde ölecekti.

Diğer çocukları topladım ve beni beklemelerini söyledim. Bu lanet kalenin kütüphanesi. Ivan'ın seks için kullanılanlar için bir zindanı, köleleri için bir barınma bölümü ve Kendisi. Eğer buradan canlı çıkarsam, bütün bu lanet yeri havaya uçuracağım.

Kingston'ın vücudu kasılmaya başladı ve hemen omzumdaki ve gövdemdeki acıyı görmezden gelerek onu yere indirdim. Bazıları Orospu çocuğu bıçağını bana fırlattı, sanki lanet olası bir akrobat beni hedef tahtası olarak kullanıyormuş gibi. Onu vurarak öldürdüm, ancak bıçak gövdemine içine saplanmadan önce değil.

Kingston'ın başını tuttum, siyah saçları donuk ve kirliydi.

"Sakin beni öldürme," diye homurdandım, sesim titriyordu. "Bir söz verdim."

Kingston'ın gözleri yuvalarından fırladı, burnundan ve ağzından kan akıyordu. Kaydığını anlayacak kadar çok adamın öldüğünü gördüm.

Ivan'ın daha fazla adamı kapıdan içeri daldı. Silahın şarjörünü çıkardım ve yeni bir şarjör taktım. Bu benim son şarjörümdü. Lanet olsun!

Bir elim Kingston'ın üzerinde, kendi kanında boğulmasın diye onu tutarken diğer elimle ateş ettim. Bir. İki. İki. Üç... Sadece on adamı öldürmeye yetecek kadar mermim vardı. Sonra ikimiz de ölecektik.

Kurşun sesleri yaklaşıyordu. Benimkiler değildi. Vurmadığım bir adam düştü. Sonra bir başkası.

"Siktir, sana beklemeni söylemiştim." Cassio, inleyerek ve karnını tutarak ayaklarının dibinde yere yığılan adamın arkasından geldi. Sanki bu onu kan kaybından kurtarmak için. Cassio silahı kafasına doğrulttu ve tetiği çekti.

Nico, Luca, Luciano ve Alessio hemen arkasındaydı.

Luciano kuru bir sesle, "O sadece tüm eğlenceyi kendine saklamak istedi," diye karşılık verdi.

"Alexei, bize ne yapmamız gerektiğini söyle," diye homurdandı Nico. "Böylece buradan çıkabilir ve ihtiyacımız olan kişiyi dışarı çıkarabiliriz."

Kingston'ın vücudu yeniden kasılmaya başladı, ben onun üzerinde durup parmağımı Kingston'ın ağzına soktum.

"Kütüphanede çocuklar var," dedim onlara. "Onları dışarı çıkarın. Moskova'da bir yerim var. Kimi bulabilirsiniz oraya götürün."

Nico, Alessio ve Luciano hiç tereddüt etmeden yola koyulurken, Luca ve Cassio geride kaldı.

"Dostum, başarabileceğini sanmıyorum," diye mırıldandı Luca. Son sözcük dudaklarından döküldüğü anda Kingston'ın bedeni gevşedi.

"Hayır," diye tısladım. "Sakin buna cüret etme."

Kalp masajına başladım. Göğüs kompresyonu. Ağızdan ağıza. Göğüs kompresyonu. Ağızdan ağıza.

Çok uzun zamandır ilk kez göğsümde çaresizliğin, dilimde korkunun kabardığını hissettim. Tutulmayan sözler.

Cassio, Luca ve benim Ivan'ın evini yerle bir etmemiz üç saat sürdü. Anılardan kurtulmak o kadar kolay değildi. Aslında, bu imkansızdı.

Saatler sonra, pencereye ve kapıya bakan bir sandalyede otururken boş bardağıma baktım. Kurtarabildiğimiz çocuklar kötü durumdaydı.

şekil. Bazıları fiziksel olarak, ama hepsi zihinsel olarak berbat durumdaydı.

"Siktir." Luca elini saçlarının arasından geçirdi. "Bu boku unutmak için bu ucuz likörden biraz daha içmem lazım."

O görüntüler unutulabilir değildi. Hayatınızın geri kalanında sizinle birlikte kaldılar.

"Çocukları nereden biliyorsun?" Alessio, bardağını dudaklarına götürürken elleri titreyerek homurdandı.

Ben de o çocuklardan biriydim, diye düşündüm sessizce. "Bahşiş," diye cevap verdim.

Cassio'nun yanağını delen gözleri bana inanmadığını gösteriyordu. Özellikle de muhafızlardan birinin Puma'yı benim kaçırdığımı bilmesi gerektiğini söylediğini duyduğundan beri. Sanki düşüncelerimi hissetmiş gibi köpeğim ağzını bacağıma dayadı ve başını uyluğuma yasladı.

Kahretsin, yaşlı hissediyordum. Çok yaşlı.

Nico yanımıza geldi ve hepimizin bardaklarını doldurdu. "Doğru olanı yaptın Alexei," diye homurdandı. "O çocukları kurtarmak için." Ucuz içkiden ve uzun zamandır görmezden gelmeyi öğrendiğim duygularımdan boğazım yandı. "Hepsini kurtaramadığımız için üzgünüm."

Ben de, demek istedim. Ama boğazım çok sıkıldı, koyu kahverengi gözlü küçük kıza verilen sözlerin anıları.

"Bir anlaşma yapalım," diye önerdi Luca, yüzü nadiren görülen bir ciddiyetle asılmıştı. "Her zaman birbirimizin arkasını kollamak için. Her zaman savaşmak birlikte."

"Buna içerim," diye kabul etti Cassio ve diğerleri de onu izledi. Sesim beni hayal kırıklığına uğratsa da ben de içtim.

"Kan bağımız olan ailemiz bizi yüzüstü bırakabilir," dedi Alessio, çenesi titreyerek

Öfke. Kendi babasını düşündüğünü anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. "Ama birbirimizi yüzüstü bırakmayacağız."

"Kanı siktir et. Birbirimizin arkasını kollarız," diye onayladı Nico.

"Nerede ve ne zaman olursa olsun, kendimizinkini kollarız."

"Anlaştık." Luciano içkisini yudumladı. "Ve hepimiz çok zengin olacağız, böylece bizimle uğraşanları ortadan kaldırmak için kaynaklarımız ve fonlarımız olacak."

Luciano doğru zihniyete sahipti. Para ve kaynaklar, birbirimize duyduğumuz güvenle birleşince bizi güçlü ve yenilmez kılacaktı. Ve benim gibi büyüdüğünüzde güven bulmak zordu.

Yine de kalbimde hâlâ biraz umut kalmış olmalı ki kadehimi kaldırdım.

"Buna içelim," dedim kaba bir şekilde, kalbim siyah saçlı ve yumuşak gözlü küçük kız için göğsümde sıkışırken.

Vasili'nin ofisinin kapısı açılarak hafıza şeridini kapattı.

Sasha aptal sırtışıyla içeri girdi.

"Az önce buradan fırlayıp giden küçük ajanımızla ilgili hayaller mi kuruyorsun?" Tanrım, ağzı beni öldürebilirdi. Ya da onun. Umarım odur.

"O bizim küçük ajanımız değil," dedim buz gibi bir sesle. "O benim temsilcim."

Böylece onu Vasili'nin ofisinde arkamdan bakarken bıraktım. Bırakalım da ağabeyimiz onun aptallığıyla uğraşsın.

On Altıncı Bölüm

AURORA

I *Eve's Apple* adında bir seks kulübü aradım. Hiçbir kayıt bulamadım.

Sonra New Orleans'ta herhangi bir seks kulübü aradım. Şaşırtıcı bir şekilde, çok fazla vardı. Kendimi bu sefil kulüpte, çalışma saatlerinden önce buldum. Bir iş arıyormuş gibi davrandım ama sahibiyle tanıştığım anda içgüdülerim bana buranın yanlış kulüp olduğunu söyledi. Bu sonuca varmak için hiçbir dayanağım yoktu ama Alexei'nin bahsettiği adamın o olmadığından emindim.

"İstedığınız zaman gelebilirsiniz." Venüs ve Mars adlı bir seks kulübünün sahibi teklif etti. Evet, isim de çok orijinaldi. Görünüşe göre tüm seks kulüplerinin bayat isimleri vardı.

"Çok cömert," diye düşündüm ve çantamı alıp kapıya yöneldim. Venüs ve Mars'ın sahibi Bay Starkov beni kulüpten çıkıp New Orleans'ın nemli havasına kadar takip etti. Saat ancak akşamın altısıydı ve ben bilerek erken gelmişim, tüm hareket başladığında seks kulübünde yakalanmak istemiyordum.

Kapının önüne çıktım ve ona kibarca gülümsedim.

"İş teklifi için teşekkür ederim." Kabul edeceğimden değil. Kafes dansçısı olmamı istiyordu. Lanet olası aklını kaçırmıştı.

Gitmek için döndüğümde bileğimi tuttu. "Seni yemeğe götürebilir miyim?" Bu ani teklif karşısında kaşlarımı çatmıştım. Bir iş için ilgileniyormuş gibi davranmıştım, bir randevu için değil. Gülümsedi ama nedense bu beni etkilemekten çok ürküttü. Kötü görünümlü biri değildi ama ondaki bir şey beni rahatsız ediyordu.

"Ah, teşekkür ederim," diyerek pohpohlanmış gibi yaptım. "Gerçek şu ki bu gece başka bir işim var."

Hâlâ bileğimi bırakmıyordu. "Beni de yanında götür."

Çaresizlik bir erkeğe asla yakışmazdı. Bu adamda özellikle iticiydi. Beni izleme şekli zihnimin arkasında alarmların çalmasına neden oldu. Birdenbire ne kadar savunmasız olduğumun acı bir şekilde farkına vardım. Kimse nerede olduğumu ya da Alexei'nin bahsettiği kulübü bulmak için eleme sürecini kullanarak seks kulüplerine gittiğimi bilmiyordu.

Gözlerim onu inceledi ve her bir zerrem hareketsiz kaldı. Bay Starkov'da rahatsız edici bir şeyler vardı. Tam olarak kestiremiyordum ama ondan hoşlanmamıştım.

Olay çıkarmamaya çalışarak bileğimi çekiştirdim ama o bırakmayı reddetti. Gözümün ucuyla sokağın aşağısındaki hareketi yakaladım.

"Benimle oynuyordun," diye tısladı Bay Starkov, aniden çok itici görünmeye başlamıştı. "Şimdi oynayacağız."

Aptal, kendime lanet ettim. O kadar aptaldım ki. Bir numaralı kural asla tarlaya yalnız gitmemektir. Kolumu ondan çekmeye çalıştım ama beni sıkıca kavramıştı. Onu azarlamak için ağzımı açmıştım ki, tanıdık soğuk bir ses bana ulaştı.

"Bırak. Onu. Gitsin." Alexei'nin sesindeki buz damarlarımdaki kanı dondurdu ve kalbim durdu. "Yoksa seni parmaklarından ve ellerinden kurtarırım."

Başımı ona doğru çevirdim, artık Bay Starkov şeklindeki tehditten endişe etmiyordum. Eğer restoran olayı bir gösterge ise, Alexei beni bırakmazsa bu adamın elini kıracaktı. Ya da tehdit ettiği gibi onları keserdi.

Elbette, Alexei bana bakmıyordu. Tehditkâr bakışları tamamen yapışkan Starkov'a odaklanmıştı. Starkov bileğimi bıraktı ve ben de diğer elimle bileğimi ovuşturdum.

"Sakin ol dostum," diye kekeledi Starkov. *Dostum mu?* Starkov aptal mıydı?

Alexei Nikolaev dosttan başka her şeydi. "Kız arkadaşınla bir röportajı bitirmek üzereydim."

Alexei, Starkov'un varsayımını düzeltmedi. Ben de düzeltmedim.

Gözlerindeki yoğunluk değişken ve karanlıktı, tüm odağı benden bir adım uzaklaşan Starkov'daydı. Ve bir adım daha. Ta ki binaya geri dönene kadar.

Alexei ile yalnız kaldığımda, New Orleans'ın uğultusu uzaklarda çınlarken, tek yapabildiğim ona bakmaktı. Ellerini kargosunun içine sokmuştu.

Ceplerinde, giysilerinde tek bir toz zerresi bile yoktu. Yine tamamen siyah giymişti. Buna şaşırmadım, gerçi gardırobuna biraz renk katması gerekiyordu.

Mavi gibi. Gözlerini daha da belirginleştirirdi. Sonra hemen bu aptalca düşünceden sıyrıldım.

Bir şey söylemesini beklerken nefesimi tuttum. Herhangi bir şey. Ama soğukkanlı adam sessiz kaldı. Tanrım, beni sinirlendirdi. Doğru zamanda geldiği için minnettardım ama şimdi bir pislik gibi davranmasına gerek yoktu.

"Teşekkür ederim." Sonunda aramızdaki sessizliği bozdum. Onu geçmeye çalıştım ama önüme geçerek yolumu kesti. Bakışlarıyla yüz yüze geldim ve iç çektim. "Ne oldu?" Tedirgin bir ses tonuyla sordum.

"Bu şekilde bulamayacaksın." Sesi yumuşak, sakın ve kesindi.

Tamam, takip konusunda uyarımı ciddiye almadı. Hiç şaşırmadım.

"O Eve'in kulübüne körü körüne gitmeyeceğim," dedim sonunda. Kendimi savunmasız hissetmekten nefret ediyordum. Kendi güvenliğini hiçe sayarak onu takip etmemi bekliyordu. İçimden küçük bir hayal kırıklığı sesi çıktı ve hırlamak istedim. "Bana bir şey vermek zorundasın."

Kalbim durdu, kelimeler bambaşka bir anlam kazandı. Kahretsin, beni telaşlandırdı. Ve iyi anlamda değil.

"Peki," diye cevap verdi ve ben şaşkınlıkla ona baktım. Boyun eğmesini beklemiyordum. Olsa olsa beni karanlık bir köşeye götürüp öldürebilirdi. "Hadi benim evime gidelim," diye ekledi. Ah, işte buradaydı. Beni öldürmek istiyordu. Başımı salladım, nefes alış verişimi düzene soktum. "Burası çok açık."

Evet, nedeni mantıklıydı ama bir katilin bodrumuna isteyerek girersem ne olayım. Ya da evine. Her nerede uyuyorsa.

"Benim arabamda oturabiliriz," diye önerdim ve hemen hatamı anladım. Buraya Uber ile gelmişim. *Hay sikeyim.*

"Peki." Ben ne yapacağımı düşünürken o arkasını döndü ve uzaklaşmaya başladı. Geri çekilmek akıllıca olmayacağı için bir araba önerdim. Durdu, omzunun üzerinden baktı ve bir kaşını kaldırdı.

"Buraya Uber'le geldim," diye itiraf ettim derin bir iç çekerek. Hiç istifini bozmadı. "Benim arabam o zaman."

Bir an daha tereddüt ettim ve sonra iç çekerek onu takip ettim. Merak kediye öldürdü. Ya da ajanı.

Bourbon Caddesi'nde topuklu ayakkabılarımla ona ayak uydurmaya çalışarak yürüdüm. Yüksek topuklu ayakkabı giymekten nefret ederdim. Kullanışsız ve ayaklarınızı öldürüyorlardı. Tabii ki Alexei bir centilmen

gibi davranıp beni beklemezdi. Onu izledim.

Onu takip ederken geniş omuzlarını gördüm. Şimdiye kadar tanıdığım en iri adamdı. O ve kardeşleri büyürken bir gemi dolusu ıspanak yemiş olmalıydılar. Boylarının tek açıklaması bu olmalıydı.

Acaba penis boyları vücutlarına uyuyor muydu, diye düşündüm ve dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Bu kadar büyük bir vücuda karşı küçücük bir penisle onları çıplak görmek çok komik olurdu.

"Komik bir şey mi var?" Gözlerimi kaldırdım ve onu beni süzerken yakaladım. Yüzüm kızardı. Ne düşündüğümü ona itiraf etmemin imkânı yoktu. Evet, bu işleri garipleştirirdi.

"Hayır. Araban ne kadar uzakta?"

Çenesini bir Mercedes Benz G-Class'a doğru eğdi.

"Güzel araba," diye mırıldandım. "G-Serisi mi?" Benzin tasarruflu bir Honda kullanıyordum. Evet, ailemin parası vardı ama bunu göstermeye gerek yoktu. Başını eğdi.

Sanki taşıtlardan anladığımdan etkilenmiş gibi kaşlarını çatı.

"Kardeşlerim arabalara meraklıdır," diye açıkladım.

Tek kelime etmeden yolcu kapısını açtı. Şehir merkezine park etmekle uğraşmak istemediğim için Uber'i tercih ettim. Şu anda pişmanlık duyuyorum.

"Beni ortadan kaldırırsan," diye uyardım onu, etrafıma bakarak, "... ve kardeşlerim seni avlar."

Gözleri kayıtsız kaldı ama başını hafifçe salladı. Sanki sözlerim onu eğlendirmişti.

"Bildiğim iyi oldu," dedi duygusuz bir ses tonuyla.

Bakışlarını görmezden geldim ve yolcu koltuğuna kaydım. Kapı arkamdan sıkıca kapandı ve o da sürücü koltuğuna geldi, sonra kendi kapısını kapattı. Arabayı çalıştırdı ve vitesine taktı.

"Ne yapıyorsun?" Telaşla sordum. "Araba sürüyorum."

"Arabada oturup konuşacaktık," diye mırıldandım, bir suçlunun aracına bindiğim için birden kendimi aptal gibi hissettim. Acemi sınıfında bu konu işlenmemiş miydi? Tanrım, bu dünyada yürüyen en kötü ajan ben olmalıydım.

"Ben sürerken konuşuruz." Sözleri hiçbir şey ifade etmiyordu.

"Sen beni götürürken-" Cümleyi açık uçlu bıraktım.

"Ev." Tamam, ev iyiydi ama asıl soru kimin eviydi. Kolum konsolun üzerinde duruyordu ve hareket ettirmemek için kendimi zor tutuyordum. Kıpırdanma dürtüsü güçlüydü.

"Benim mi?" Soruyu içime çektim. "Benim evim mi?"

Kolu benimkine değdi ve kazara başka bir dokunuştan kaçınmak için bir santim bile kaymadım. Hareketimi fark edince gözleri üzerimde gezindi. Hızlı bir bakış değildi, daha tembel ve yavaştı. Sanki tüm sırlarımı okuyormuş gibiydi. Tüylerim diken diken oldu ve parmaklarım konsolun kenarına kıvrıldı.

"Gergin misin?" diye sordu, gözleri yola dönmüştü. Artık bana bakmıyordu ama bakışlarının ağırlığını hissediyordum.

Sertçe yutkundum, sonra başımı salladım.

"Evet, eviniz," diye yanıtladı az önceki sorumu.

Tanrı'ya şükür! Arabanın içindeki hava yoğundu, iri vücudu bir şekilde büyük Mercedes'in çok küçük görünmesine neden oluyordu. Arabayı sürerken hareketlerini izledim, bu kadar iri bir adam için şaşırtıcı olan yumuşak bir şekilde vites değiştiriyordu. İsteddiği zaman görünmez olduğunu hissediyordum.

Duh!

Beni takip ederken kesinlikle görünmezdi, bu yüzden nerede yaşadığımı bilmesine şaşırmadım. Derin bir nefes aldım, kolonyasının ve derinin kokusu ciğerlerimin her santimini istila etti. Tanıdığım bir kolonya değildi ama ona uyuyordu. Egzotik, baharatlı ve güçlüydü ama tüm duyularınızı bastıracak kadar güçlü değildi.

"Bu kulüp hakkında," diye başladım, bu durumun kontrolünü yeniden ele geçirmeyi umarak. "Ve peşinden gittiğimiz adam. Her şeyi bilmek istiyorum."

Dudağının kenarı yukarı doğru çekildi. Harika, onu eğlendirdim. "Her şey, ha?"

Saçlarımdan bir parçayı yüzümden uçurdum. "Evet, her şey. Benden sana körü körüne güvenmemi istiyorsun ve ben bunu yapamam."

"Neden olmasın?" Bu soruyu ciddi ciddi soruyor olamazdı. "Liste oldukça uzun," diye alay ettim.

"Zamanımız var," dedi soğuk bir sesle.

"Birincisi, sen bir suçlusun," diye başladım, herhangi bir işaret var mı diye ona bakarak. "İkincisi, sen benim ortağım değilsin. Üçüncüsü, hayatımı düzenleyebilmem için bir plana ihtiyacım var. Beni Tanrı bilir nereye sürüklediğin günlerde hiçbir şey yapmadığımdan emin ol. Nerede?"

"Randevun mu var?" diye sordu ve ağzım açık kaldı. Az önce bir şaka mı yaptı? Yüzü ifadesizdi, o yüzden bunu söylemek zordu.

"Hayır, bilmiyorum," diye iç geçirdim. Bu adamla bir dakikadan diğerine her şey kırbaç gibiydi. "Erkek kardeşlerim beni kontrol etmeyi sever. Kız arkadaşlarım da beni kontrol etmeyi sever ama onlar

kardeşlerim kadar deli değildir. Ve çıldırırlar

Evde dinlendiğimi düşündüklerinde müsait olmadığımı fark ederler." Tek kaşını kaldırdı ve ben de hemen açıklama yapma ihtiyacı hissettim. "İnan bana, tüm teşkilatı ve güvenlik şirketini peşime takarlar. Beni bulmalarını isteyeceğim son yer bir seks kulübü. Seninle birlikte." Sözcüklerin batmasına izin verdim ve sonra devam ettim, "Bu yüzden etkinlik için yer ve zamana ihtiyacım var, sen biliyorum."

Alexei hiçbir şeyi kaçırmadı.

"Burası bir yeraltı seks kulübü." Bu neden bulamadığımı açıklıyor. Lanet olsun!

"Nerede bu?" Ona sordum.

"Konum her seferinde farklıdır."

Sinirlenerek gözlerimi devirdim. "Peki, bir düzen var mı?" "Hayır."

Tabii ki hayır. Ellerin direksiyonda sıkıca durmasını izledim. "Tamam, etkinlik ne zaman gerçekleşecek?"

"Tarih henüz belirlenmedi."

Sinirli bir nefes verdim. "Benimle çalışmak zorundasın," diye homurdandım, bu metanetli adama sinirlenmişim. "Az önce benimle çalışman gerektiğini söylemedim mi? Eğer bir gece ararlarsa ve ben ortalıkta olmazsam kardeşlerim çılgına döner."

Kardeşlerimin hayatımı kontrol ediyormuş gibi göründüğünü kabul ediyorum. Etmiyorlardı; o anlamda değil. Ama benim için biraz fazla endişeleniyorlardı. Cevap vermeleri bir saat sürdüğünde çıldırmadım. Kardeşlerim çıldırdı.

"İyi kardeşler gibi görünüyorlar," diye yorumladı. "İşlerini yapıyorlar."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bir keresinde bir erkek arkadaşımın evinden eve bir saat geç dönmüştüm ve kapısını kırmışlardı." Yirmi birinci yaş günümden hemen önceydi. Eve zamanında gelmediğimde Winston ve Royce, güvenlik görevlileri ve bazı eski SEAL arkadaşlarıyla birlikte gelmiş, ön kapıyı kırıp içeri girmiş ve ailesinin ödünü koparmışlardı. "Mesajlarına birkaç saat cevap vermezsem ne olacağını düşünüyorsun?"

Alexei omuz silkti, yüzünde kayıtsızlık vardı. "Tanrım, umarım hiçbir zaman

Kızlarım," diye mırıldandım. "İçimde kardeşlerimden daha kötü olacağına dair bir his var. Aslında, oğullarınız ve kızlarınız üzerinde saplantılı olacağınızdan oldukça eminim."

Tepki vermedi ama parmak eklemleri direksiyonun etrafında sıkılaştı. Yanlış bir şey mi söyledim? Anında pişmanlık kapladı içimi. İnsanları üzmeyi sevmezdim.

"Kiminle yakınlaşmaya çalışıyoruz?" Konuşmayı seks kulübüne geri döndürmeye ve belki de aklını gelecekteki çocuklarından uzaklaştırmaya çalıştım.

Sanki bana ne kadarını söyleyeceğini düşünüyormuş gibi yan gözle baktı. "Kulübün sahibi Igor adında bir adam."

"Igor'un bir soyadı var mı?" diye sordum. Bilgi verme konusunda oldukça cimriydi.

"Hayır."

Lanet olsun. Bu gezegende milyonlarca Igor olduğunu bilmiyor muydu?

"Tamam, peki bizi kime götüreceksin?" Kısaltılmış yanıtları şöyleydi Beni tedirgin ediyordu ve soğukkanlılığımı kaybetmemek için kendimi zor tutuyordum.

"Ivan Petrov."

Kalbim duracak gibi oldu. FBI'ın hayalet suçlusu ve Alexei'nin radarlarında olmasının sebebi. Milo, Alexei'nin sicilini silene kadar.

"Onu tanıyor musun?" Sesimdeki titremeyi bastırmaya çalışarak sordum.

"Evet."

"Ne kadar iyi?" Sinirlerim derimin altında dans ederken sesimi sabit tutmak için çaba sarf ettim. Üç kalp atışı bekledim. "Arkadaşın."

"Kesinlikle hayır."

İçimi çektim, bir elimi saçlarımda gezdirdim ve koltuğa geri yaslandım.

"Nasıl görünüyor?" Tüm sorular arasında en iyisi bu değildi ama Kingston'ı kaçıran kişiden hatırladığım tek şey görünüşüydü. Gözlerim Alexei'nin ellerine döndü ve orada kaldı.

"Çirkin." Kısa cevabı beni şaşırtmadı.

Beni şaşırtan şey, zihnimde yanıp sönen ama çok hızlı kaybolan bir anıydı.

Bir çocuğun eli benimkini tuttu.

On Yedinci Bölüm

ALEXEI

I Ajan Ashford'la konuşalı iki gün olmuştu. Onu görebilmek için binasının güvenlik kameralarına girdim, sadece bir anlığına. I Gün boyunca onu birkaç kez kontrol ettim. Ancak onun güvende olduğunu teyit ettiğimde günüme devam edebildim.

Bu korkunun içime işlemiş olmasından nefret ediyordum. Nikolaev sürtüğü fiziksel olarak olduğu kadar kafaca da berbat durumda olmamı sağlamıştı. Bana değer vermem için bir şey vermiş, sonra da onu elimden almıştı. Tekrar ve tekrar. Ne olduğu önemli değildi.

Aile. Oyuncak. Evcil hayvan. Hep elimden alınırdı.

Ve şimdi, tüm bu paranoya genç kadına odaklanmıştı. Ona olan bu takıntı sağlıklı değildi. Bunu her gece ayın doğacağını bildiğim kadar kesin olarak biliyordum.

Bir köpek almayı bile düşündüm. Belki iki canlı arasındaki saplantıyı bölerdi. Puma'yı Rusya'dan aldığımdan beri başka bir köpeğim olmamıştı. Benimle güzel bir beş yıl geçirdi ve sonra huzur içinde yaşlılıktan öldü. Tıpkı tüm hayatı boyunca olması gerektiği gibi.

Yine de başka bir kayıptı.

Belki Ivan'la tüm bu saçmalıklar sona erdiğinde bir köpek alırdım. Orada yargılama olmazdı ve köpekler mükemmel dinleyicilerdi. Asla tekrarlamazlardı.

Onlara itiraf ettiğin boktan şeyleri. Ve Tanrı biliyor ya, benim de itiraf etmem gereken boktan şeyler vardı.

Aurora'nın binasındaki asansörün önünde durdum. Düğmeye basarak kapının açılmasını bekledim. Onu kameralar aracılığıyla görmek iyiydi ama onu şahsen görmenin verdiği yüksek hisle kıyaslanamazdı. Ve onun çikolata

Koku... Çok hoşuma gitmişti. Arabam hâlâ iki gün önceki gibi kokuyordu ve kimsenin arabama dokunmasını yasaklamıştım.

Lavanta normal insanları sakinleştirir. Aurora'nın kokusu beni sakinleştirdi.

Asansörle Aurora'nın dairesine çıkarken, aramızda her zaman var olan gerilime hazırlandım. Düşmanlıkla birlikte cinsel gerilim.

Muhtemelen nefret.

Göğsüm sıkıştı.

Onun nefretini hak ediyordum. Sonunda, hayvanat bahçesindeki çocuk olduğumu hatırlayacaktı. Ona ihanet ettiğimi anlayacaktı. Babası Ivan'la yaptığı anlaşmadan vazgeçtikten sonra Ashford ailesinin rutinlerini inceliyordum - okul zamanı,

Antrenman zamanı, yatma zamanı. Aile uyandığında ve yattığında ben oradaydım. O gün hayvanat bahçesine gideceklerini biliyordum. Babalarıyla yatan dadı, bunu başka bir dadıyla paylaştı.

Ivan'a açık penceremiz olduğunu söyleyen bendim. Onu kıza ve kardeşine götürdüm. Küçük bir kız bana uzun zamandır ilk kez nezaket göstermişti. Ve ben hepsini yakıp kül ettim.

Belki de onu takip etmeyi bırakamamamın nedeni buydu. Boktan beynim bunu ona ve kardeşine karşı işlediğim günahların kefareti olarak görüyordu. Ben de bildiğim tek yolla telafi etmeye çalışıyordum.

Onu izleyerek.

O benim sorumluluğumdaydı. Ve Starkov'un Ajan Ashford'un bileğini tuttuğunu gördüğümde, neredeyse kendimi kaybediyordum. Tekrar. Ona dokunan her erkekten nefret ettiğim sonucuna vardım.

Çünkü o benim, diye fısıldadı zihnim.

Kelimeleri ruhumun derinliklerinde bir yere gömdüm, onları dünyadan sakladım. Onları derime dövme yapma dürtüsüyle savaştım. Eğer insanlar onun benim olduğunu bilselerdi, mutlaka biri gelip onu benden alırdı.

Korku hâlâ derimin altında gizleniyordu. Sibiry'a'daki kışlar kadar soğuktu. Geri dönüp Starkov'a bir ders verdiğimde, kendimi kaybediyor olabileceğimi fark ettim. Ajan Ashford'un onu güpegündüz ya da onun önünde dövmemi hoş karşılamayacağını biliyordum. Bu yüzden onu Gecenin bir yarısı başka bir kadını taciz ediyordu.

Ve ona bir ders verdi.

Başka bir kadını asla incitmeyeceğini bilmek beni rahatlatmıştı. Şimdilik.

Takiplerim sayesinde Igor ve Ivan hakkında bilgi topladığımı biliyordum. Ivan'ın adını söylediğimde gözlerindeki tanıma titreşimi gözümünden kaçmadı. Bu ismi daha önce duymuştu. Igor ve Ivan'ın

FBI'nin radarındaydı ama adını başka bir yerde duyup duymadığını merak ettim.

Dairesinin kapısının önünde dururken sinirli bir nefes verdim. Geri çekilmeliydim, partneriyle kulübe gitmesine izin vermeliydim. Yapılacak en doğru şey bu olurdu. O sadece ben öyle yaptığım için müsait değildi.

Yine de gitmesine izin veremezdim.

Sonunda adaletini bulduğunda orada olmak istedim. Ben de kendi adaletimi sağladığımda onun orada olmasını istedim. Ama bir şekilde onunki öncelik kazandı.

Onu tekrar gördüğümde beri iki hafta geçmişti ve artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı. Aldığım her nefeste saplantım daha da derinleşiyordu. Bu sağlıklı değildi. Doğru değildi. Yine de kendime ona sahip olamayacağımı söyledikçe onu daha çok istiyordum. Hiçbir şeyi onu istediğim kadar istememiştim.

Sanki yeni bir ilaca ihtiyacı olan bir bağımlı gibiydim. Ona her bakışında bağımlılığımı besliyordu ve her an geri dönüşü olmayan bir noktaya ulaşacağımdan korkuyordum. Büyük olasılıkla, zaten oradaydım.

Kapısını çalmak için elimi kaldırdım ve elim titredi. Titredi amına koyayım. Tenimde soğuk bir ter oluştu ve elim havada öylece durdum. Kahretsin, bundan kurtulmalıyım. Onu o kadar çok istiyordum ki, aklımı başımdan alıyordu.

Elim sıkılmış bir yumruğa dönüştü. *Bang. Bang. Bang. Bang. Bang.* Deli gibi kapıya vurdum.

Bir saniye sonra kapı açıldı ve saplantımla yüz yüze geldim. Anında kalbim durdu ve onun kokusuyla üzerime bir sakinlik çöktü. *Çikolata*. Eşsiz kokusu ve onu görmek omuzlarımı gevşetmişti.

Tanrım, bu kadının üzerimde bıraktığı etki doğru değildi.

"Burada ne halt ediyorsun?" diye tersledi, sinirlenmişti. Dudaklarım seğirerek alaycı bir nefes verdim. Beni gördüğüne kesinlikle sevinmişti. Ya da değildi. "Seni davet ettim de unuttum mu?"

Anında doğru şeyi yapma düşünceleri buharlaştı. Lanet olsun. İşte bu. Kahretsin. Igor ve Ivan'ın peşinden tek başına giderse kendini öldürtebilirdi. O benim korumam altındaydı ve kimse onu benden çalamazdı. O ulaşabileceğim bir yerdeydi ve onu bileğime kelepçelemek ve anahtarı atmak zorunda kalsam bile onu bu şekilde tutacaktım.

Elimdeki paketi kaldırdım. Ona bütün bir kıyafet almıştım. İlk defa bir kadına elbise ve ayakkabı almıştım.

"Ne?" Kaşları havaya kalktı, kızgınlığı yüzünden okunuyordu. "Lütfen bana buraya alışveriş becerilerini sergilemek için gelmediğini söyle."

Göğsüne doğru ittim. "Bu senin için," dedim ona. "Bu gece dışarı çıkıyoruz."

Koyu renk saçlarından bir tutamı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Sana daha önce de söyledim. Tipim değilsin," dedi alaycı bir şekilde ve dudaklarımın bir köşesi kalktı. *Yine de* zihnimden ekledim. "Ayrıca, arkadaşlık edecek havada değilim."

Yanakları kızardı ve dudakları hafifçe aralandı. Küçük yalancı. O da bu cızırtılı çekimi hissediyordu. Hissetmek zorundaydı; aksi takdirde beni zavallı biri yapardı, saplantılı bir psikopattı ve ben öyle olmayı reddettim. Onunlayken olmaz. O beni

Hissetmek. İstiyorum.

"Kulüp etkinliği bu akşam," diye ekledim, onu atlatıp davetiye olmadan dairesine girdim. Beni içeri davet etmek istemediğini anlamak için dahi olmaya gerek yoktu. Geçen gün onu eve getirdiğimde, onu sadece binasının önüne bıraktığımı vurguladı. Akıllı ajan nerede oturduğunu nereden bildiğimi sorgulamadı bile. Sadece bana uyarıcı bir bakış attı ve arabanın kapısını suratıma çarptı.

Zaten içeride olmasaydım muhtemelen dairesinin kapısını da çarpardı.

Arkamdan derin bir iç çekiş sesi geldi ve kapının klik sesiyle kapandığını duydum.

"Elbette, içeri gel," diye mırıldandı bıkkınlıkla. Omzumun üzerinden baktığımda onu kapısına yaslanmış ve gözleri... kışımında buldum.

İlginç.

"Ne giyiyorsun?" diye mırıldandı, gözleri üzerimde geziniyordu.

"Takım elbise."

Başını kaldırdığında ve gözlerimiz buluştuğunda, karanlık bakışlarından bir titreşim geçti. Genelde insanlar açık bir kitap gibiydi. Özellikle de kadınlar. Benim küçük ajanım öyle değildi. Düşünceleri kendisine aitti ve kulağa ne kadar aptalca gelse de ben de onlara sahip olmak istiyordum.

Onun her şeyine sahip olmak istedim.

Vücudu. Düşünceleri. Kalbi. Ruh. Her lanet şey.

Aramızda elektrik dans ediyordu, yüz ifadesi karanlık ve baştan çıkarıcıydı. Bu ironikti çünkü tüm koyu renk saçlarına ve gözlerine rağmen o benim bu dünyadaki ışığımdı. Açık renkli olmama rağmen ben de karanlığın ta kendisiydim.

Dudaklarını yaladı ve ellerimi ceplerime soktum ya da ona

dokunmak için uzanma riskini göze aldım. Onun her bir santimine dokunmak istiyordum. Yala

onu her yere götürürdüm. O benim kişisel tatlım olurdu.

Boynuna baktım, nabızı gözle görülür şekilde atıyordu. Onu ben mi Gergin miydi? Bunu söylemek zordu. Kaba görünüşüme rağmen bana karşılık vermekte tereddüt etmedi. Açıkça ortaya çıkardığı suç faaliyetlerime rağmen.

Titreyen bir nefes onu terk etti, gözleri dudaklarıma kilitlendi. Dili alt dudağının üzerinde gezindi ve vücudumdaki tüm kan kasıklarına doğru fırladı.

Yukarıda biri bana gülüyor olmalıydı. Bir buçuk metrelik küçük bir FBI ajanı varlığımın her bir parçasıyla iç içe geçmişti.

I. Am. Yani. Sikildim.

Gözlerim onun ufak tefek bedeninde gezindi. Yalınayaktı, ayak parmakları mükemmel bir Fransız manikürüyle boyanmıştı. Baş belası ve zarıflığın mükemmel bir karışımıydı. Bakışlarım ince bacaklarından gövdesine doğru ilerledi. Bir kadının üzerinde gördüğüm en kısa beyaz şortu giymişti. Tatiana ve

Isabella sınırları zorluyordu, bu yüzden kısa gördüm. Pembe atleti, ince omuzları ve kolları tam teşhirdeyken, onu büyük boy yatağında çırılçıplak hayal ettim. Tanrım, yatağıma bağlı olsaydı ona neler yapardım.

Lanet olsun, uzun bir gece olacak.

Vücudunun kanepeye doğru eğilmesini istiyordum, böylece içine girip onu unutulana kadar becerebilecektim. Sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi, küçük pençeleri avuçlarına saplandı. Belki de bana dokunma dürtüsüyle savaşıyordu, tıpkı benim ona dokunma dürtüsüyle savaştığım gibi.

Ama bana dokunmasına asla izin verilmeyecekti. Ne kadar istesem de. Vücudumu mürekkeple kaplamamın bir nedeni vardı. Çoğumu gölgeleyen yara izlerini dünyanın görmesine izin vermekten daha iyiydi.

Pembemsi. Kaba. Çirkin.

Kalıcı olarak hasar görene kadar cildinizin iyileştirebileceği çok şey vardı. Ve benim hasarım çok derindi.

"Kroshka." *Kız bebek.* O her zaman benim kızım olmuştu. Tek bir nezaket hareketiyle beni kurtaran kız. Öğrendiğinde beni asla affetmeyecekti. Kardeşlerime zarar veren birini affetmeyeceğimi biliyordum. "Sadece iyi kızlar dokunabilir." Sesim sert çıkmıştı; aksanım belirginleşmişti. Ne de olsa hayatımın ilk on altı yılını Rusya'da geçirmiştım. Yine de kendimi Rus olarak görmüyordum.

Keskin bir soluk aramızdaki gergin sessizliği bozdu ve gözlerinde öyle vahşi bir şey parladı ki bununla savaşmak için dişlerimi sıkmak zorunda kaldım

damarlarımdan taşan ihtiyaç.

Onu *benim* yapmak için. *Benden* başka bir şey hatırlamayana kadar onu becermek için.

Ben onun tüm dünyası olurdum, o da benim.

Aslında kimse bana dokunamazken neden ona sadece iyi kızların bana dokunabileceğini söyledim? Hiçbir fikrim yok. Belki de onu kızdırmayı seviyordum. Ya da asla sahip olamayacağım bir şeyle kendimle alay etmeyi seviyordum.

Kendini toparladı ve dudaklarından haysiyetsiz bir alay süzüldü. "Sen öyle san," diye karşılık verdi boğuk bir sesle. "Bu gezegendeki son erkek olsan bile sana dokunmazdım."

Ouch.

Gözleri meydan okumayla doluydu ve içimi acı bir eğlence kapladı. Küçük ajan istediği kadar inkâr etsin, bana dokunmak *istiyordu*. O kadar ileri gitmesine izin verirsem bulacağı şeyden duyduğum tiksintiyle midem bulandı. İğrenirdi.

Hayatımı cehenneme çeviren bu lanet kadere karşı duyduğum nefret göğsümde bir yangın gibi yayıldı. Dileklerin boşuna olduğunu uzun zaman önce öğrenmişim. Sadece zaman kaybıydı.

Hayatta kaldım. Nokta. Ne daha fazlası, ne de daha azı.

Ama şimdi, bana baktığında göğsümün gerçekten acımasına neden olan kadını görünce, beni mahvettikleri için tüm azizlere lanet ettim. Çünkü o zaman

Ona geldiğimde içgüdüsel bir ihtiyaç oluştu ve açlık kulaklarımda ve damarlarımda kükredi.

Ona ihtiyacı olan her şeyi vermek için. Ve arzuladığım her şeyi

On

u. Ama o kadar ileri gidersem ne olacağını biliyordum. İğrenme.

Acıma. İğrenme.

Dişlerimi sıkarak ona "Giyin," dedim. Kendimi toparlamam gerekiyordu. Bu kadın. "Oraya varmak için bir saatimiz var."

İnce, bronz omzunu silkti ve yatak odasında kayboldu.

Bir an kapıya baktım, sanki sihirli bir şekilde cama dönüşecekmiş de onun değişimini görebilecekmişim gibi kapıda bir delik açtım.

Çok derin, kendimi uyarmaya devam ettim. Sonu iyi bitmeyecekti.

Yine de durdurmaya çalıştım mı? Sikeyim hayır.

Aurora'nın değiştiğini hayal etmemeye çalışarak gözlerim mobilyalarının üzerinde gezindi. Bu açıdan FBI ajanım bana benziyordu. Minimalist biriydi. Resim yoktu. Biblo yok. Etrafta duran kişisel eşyalar yok.

Sehpanın üzerinde ekran koruyucu kilitli bir dizüstü bilgisayar ve bir *Star Wars*

Film diski.

Garip, bana bir *Star Wars* fanatığı gibi gelmemiştir. Ama sonra hatırladım, bu onun kardeşine aitti. Ajan Ashford *Yüzüklerin Efendisi*'ni tercih ederdi. Küçük ajanımı takip etmenin ve izlemenin küçük faydaları, ahlaki açıdan ne kadar sorgulanabilir olsa da.

Ev, prestijli bir ailede doğmuş birinden bekleyeceğim gibi gösteriliyordu. Beyaz minderleri olan kaygan taba rengi bir kanep, lambalı beyaz yan sehpa ve alçak bir sehpa. Duvarda büyük bir düz ekran televizyon ve rafta duran bir oyun konsolu asılıydı.

Yatak odasının kapısı açıldı ve Aurora dairedeki tüm oksijeni alarak oturma odasına girdi.

Blyat! *Hassiktir!*

Hayatımda gördüğüm en tatlı vücuda sahip, çok ateşli görünüyordu. Muhteşemdi. Kırmızılar içinde, günahın tanımını gibiydi. Seksi. Bu kadın her zaman kırmızı giymeli. Bu rengin patentini alıp sadece ona ayırmamın mümkün olup olmadığını düşündüm.

Gözlerim vücudunun üzerinde gezindi. Elbise tatlı kıvrımlarını sarıyor, göğüslerini bir an için görmemi sağlıyordu. Göğüsleri elbisesinin korsesini itiyordu. Kırmızı ayakkabılar bacaklarını daha da uzun gösteriyordu, teni evinin yumuşak ışığı altında parlıyordu.

Birden kulübe gittiğime ve onu bu halde görmelerine izin verdiğime pişman oldum.

On Sekizinci Bölüm

ALEXEI

"W Pratik bile yapmadık." Aurora'nın sesi titriyordu; elbisesini gövdesinden aşağıya doğru düzeltirken elleri de titriyordu. Yüzüncü kez. "Daha iyi bir yolu olmadığına emin misin?"

Tek yol buydu. Igor bizi Ivan'a götürecekti. Ivan'a kendini kanıtlama ihtiyacı onun içine işlemişti. Ve Ivan'a benim getirmediğim kızı getirmenin cazibesi, ekstra brownie puanları kazanmasına yardımcı olacaktı. Küçük pislik.

"Evet."

Ona bir şey olmasına asla izin vermezdim, ama onu bu kadar öfkeliendiren şeyin sahneye çıkmak zorunda kalma ihtimali olduğundan şüpheleniyordum. Bu gerçekten ironikti. Dört gözle beklediğim tek bölüm buydu. Evet, koşullar ideal değildi ama bu kesinlikle bir avantajdı. En azından benim için.

Kollarını beline doladığında bir kırılganlık havası vardı. Sanki kendini koruyor gibiydi.

Ona hayran olmamak elde değildi. Gerginken bile gücünü gösteriyordu. Bunu yapabilecek kadar cesur çok fazla kadın yoktu. Gerçi son perde henüz gelmemişti.

Bakışları sanki beni inceliyormuş gibi sürekli bana doğru kayıyordu. Onun tipi olmadığı açıkta. Eski erkek arkadaşlarına bakılırsa, temiz erkeklerden hoşlanıyordu. Ben temiz olmaktan çok uzaktım.

Bileği tutmadı ve içgüdüsel olarak elimi üst koluna dolayarak onu yakaladım. Teninin yumuşaklığı hemen fark edildi. Kusursuz ve pürüzsüz. Bana karşı ne kadar iyi hissedeceğini neredeyse hayal edebiliyordum.

Parmaklarımın çıplak tenini kavradığı yere baktı, sonra koyu renkli gözleri yüzüme kayd. Tenini avuçlarımın altında hissetmeyi ne kadar sevdiğimi belli etmemeye dikkat ederek yavaşça bıraktım.

Yutkunurken narin boynu sallanıyordu. "Teşekkürler."

Başımı salladım, sonra yürümeye devam ettik ve ona uyum sağlamak için adımlarımın daha yavaş olmasını sağladım. Kısa bir süre içinde, ayırık siyah kapının önünde durduk.

Ona doğru bakarak, kaçması için bir şans daha verdim. Başımı salladım ve kapıyı çaldım.

Bir. İki. Üç.

"Bir tane daha," diye mırıldandı, sesi kısıktı. Soru sorarcasına kaşımı kaldırdım. "Üç kötü şans getirir."

Açıklamasının hiçbir anlamı yoktu. Ama onu yatıştırmak için kapıyı bir kez daha çaldım.

Kapı açıldı ve Irena kendine özgü siyah elbisesiyle karşımızda durdu. Bir süredir beni cinsel olarak eğlendirmekle ilgileneceğini ima ediyordu. Sasha ile sert şeyler yapmaya bile istekliydi. Onunla yatmaktansa sikimi kesmeyi tercih ederdim. Görünüşe göre Sasha da öyle çünkü ondan vebadan kaçır gibi kaçıyordu.

Röntgencilik bana göre değildi. Olsaydı bile, asla rahatsız olmazdım Igor'a isteyerek bağlanan biri. Ve ben ne kadar derin olduğunu biliyordum Igor'la birlikteydi. Küçük sansar saklanmakta iyi olsa da, bunu bilmek benim işimdi.

Aurora'nın gözlerinin üzerimde olduğunu ve beni incelediğini fark edince elimi sırtının alt kısmına kaydurdum ve onu içeri ittim. Fikrini değiştirirse, onu bu adımı atmaya zorlayacak hiçbir şey olmayacağını biliyordum. Onu kesinlikle zorlamayacaktım.

Aurora ilerledi, adımları biraz tereddütlüydü. İçeri girdiğinde keskin bakışlarıyla etrafını inceledi. *Akıllıca.*

"Eve's Apple'a hoş geldiniz," diye karşıladı Irena bizi, sanki büyük bir gol atmış gibi gülümseyerek.

Aurora'yı ileri doğru iterek koridordan geçip büyük bara doğru ilerledik.

"İçki?" diye sordum. Başıyla onayladı ve bar taburelerine oturduğumuzda barmene işaret ettim.

"Hanımefendi için votka spritz ve benim için konyak."

İçkilerimiz önümüze konduğu anda Aurora kendi içkisini yudumladı. Gözleri far görmüş geyik gibiydi, etrafına bakınıyordu. Ona doğru eğildim.

Birbirlerine fısıldayan aşıklar görüntüsü vermek için kulağına.

Potansiyel olarak diğer ortaklarla görüşmek.

Asla başka bir ortak bulamazdı. Onu parçalara ayırırdım. O benimdi. Günler önce ya da asansöre adımını attığı anda sikildiğimi itiraf etmeliydim.

Ama ben yapmadım.

"Göz teması yok," dedim dudaklarım kulak memesini okşarken. "Aksi takdirde, bu bir davettir."

Ve ölümleri, diye ekledim sessizce.

Memnuniyetle, gözleri bana döndü.

"İsa, Meryem ve Yusuf," diye mırıldandı. Ve bir içki daha yudumladı. Onu görmeden önce varlığını hissettim.

"Alexei Nikolaev." Igor'dan nefret ediyordum. Kirli eli Aurora'nın omzuna değdiği anda onu kesip atmak istedim.

Sesimi alçaltarak Igor'a Rusça, "Çek ellerini onun üzerinden," dedim. Benim nasıl bir katil olabileceğimi çok iyi bildiği için hemen itaat etti.

"Kulübün tadını çıkarıyor musun?" Igor gözlerini Ajan Ashford'a dikerek konuştu. Kahretsin, onu gözbebeklerinden kurtarmayı çok istiyordum. Bizi Ivan'a götürmek için onlara ihtiyacı yoktu.

Aurora gülümsemeye zorlayarak, "Harika," diye cevap verdi.

"Bizi tanıştı, Alexei." Görme yetisini kaybetmeye gittikçe yaklaşıyordu.

"Aurora. Igor." Lanet olası pislik. Onun hakkında hiçbir şey bilmesini istemiyordum.

Elimi kalçasına koyarak Igor'un onun müsait olmadığını anlamasını sağladım. Şerefsiz kaybolmadı.

"Bir tur ister misin Aurora?" Igor teklif etti, gözleri hiç ayrılmıyordu Onu.

"Ah, teşekkür ederim. Alexei zaten teklif etti." Gerçekten de ona bir tatlı bir gülümsemeyle elini benimkinin üzerine koydu ve garip bir şekilde okşadı. Her ne kadar berbat olsa da, kıkırdama isteği uyandırdı bende. En son ne zaman böyle hissettiğimi bile hatırlamıyordum.

Başını çevirdi ve bana odaklandı.

Igor, "Sizin için hazır bir VIP odam var," diye ekledi.

"Do svidaniya." Onu bir kenara bırakıp yanımdaki kadına odaklandım. Diğer erkeklerin çok fazla bakışını üzerine çekiyordu. Onu ne kadar çabuk göz önünden kaldırırsam o kadar iyiydi.

Igor tamamen gözden kaybolduğunda hafifçe eğildi ve fısıldayarak, "Bu o adam mı?" diye sordu.

"Da."

Bir grup erkek bara doluşmuş, gözleri sevgilimi nadir bulunan bir lezzetmiş gibi yalayıp yutuyordu. Öyleydi ama onlar için değil.

"VIP odası. Hemen," diye bağırdım.

Onu VIP süitimize yönlendirdim ve kapı arkamızdan tıklanana kadar kırmızı cinayet sisi nihayet dağılmadı. Bu oda oldukça standarttı, ancak sevgilimin buna alışık olmadığı anlaşılıyordu.

Gözleri bir duvara monte edilmiş Aziz Andrew haçına takıldı ve dehşete düştüğü belliydi. Bakışları öfkeyle bana kaydı.

"Sakın aklımdan bile geçirme," diye uyardı. Sesindeki hafif titreme gözümünden kaçmadı.

"Rahatla." Sert çekirdekli şeyler Sasha'nın işiydi.

Odadaki tek sandalyeye doğru yürüdüm ve oturdum. Rahatlayamazsa uzun bir gece olacaktı. Ve şu anki görüntüsüne bakılırsa, hiç de rahatlamış değildi. Gözleri bir ileri bir geri gidip geliyor, sanki düşmanıymışım gibi beni izliyordu.

Onun düşmanı değildim ama belki de içgüdüleri çok uzakta değildi. "Otur," diye emrettim.

Gözleri etrafta gezindi ve tekrar bana döndü. "Nereye?"

Onu böyle bir duruma soktuğum için üzgün olmalıyım. Yine de bunun için gerekli iradeyi toplayamadım. Onu kucağıma oturtma fikri hoşuma gitmişti.

Vahşi bir hayvan gibi bana bir adım daha yaklaştı. Ve bir adım daha. Sonra döndü ve sertçe kucağıma oturdu. Igor bizi izliyordu ama bunu belirtmesine gerek yoktu. Zaten bir sinir yumağı gibiydi.

"İzliyor," diye mırıldandı ağzını zorlukla oynatarak. "Da."

Ellerimi beline koyarak onu sabit tuttum. Farkında değildi ama her hareket ettiğinde kıcı kasıklarına sürtünüyordu. Ancak bu kadar işkenceye dayanabilirdim. Ellerim belinden aşağıya, kalçalarına doğru kaydı.

Gözleri ekrana yapışmış, nefesi kesilmiş ve dudakları aralanmıştı. Bunun farkında olduğundan bile emin değildim. Yer değiştirmeye devam etti, teni kızarmıştı.

O dışarıdaki gösteriyi izledi; ben sadece onu izledim.

Tekrar hareket etti, kıcı sert kasıklarına sürtündü ve dondu kaldı. Gözleri yüzüme doğru parladı. İçinde sıcak ve güzel bir şey vardı.

İhtiyacım olduğunu hiç bilmediğim bir can simidi gibi.

Onu korkutmak istemedim. Onu istemem anlaşılanın bir parçası değildi. Ama lanet olsun, onu istiyordum. Ondan önceki hiçbir şeye ya da kimseye benzemiyordu. Ona karşı ahlaksızca bir açlık duyuyordum. Ona tek bir dokunuşumun günlerimin geri kalanını körükleyeceği bir saplantı.

Hayatıma tekrar girdiği günden beri onu hayal ediyor, onu düşünüyor ve ona kafayı takıyordum.

Dili yakut kırmızısı dudaklarının üzerinde gezindi ve yüzünde şehvet ifadesi belirdi.

Benim için mi? Emin değildim ama kontrolümü kaybettim. Tüm kan kasıklarına hücum etti ve beynim çalışmayı durdurdu.

Ayağa kalktım, ellerimle kalçalarını kavradım ve ellerini pencereye doğru bastırdım. Avuç içlerini cama dayayarak onu eğdim ve ellerimle kırmızı elbisesini yukarı iterek kışını gözlerimin önüne serdim. Kadın o güne kadar gördüğüm en ince ipi giymişti. Vücudumu onunkine bastırdım, böylece sikimi kışının yumuşak kıvrımında hissedebiliyordu.

Dudaklarımı kırılgan boynuna bastırarak yumuşak teninin, ağzımın altında hızla atan nabzının tadını çıkardım. Köprücük kemiğinin üzerindeki deriyi yalayıp avuçlarımı yuvarlak kışına götürdüm.

Bu gösteri için değildi. Bu benim içindi.

Evet, ben bir piçtim ama onu istiyordum. Ve onun uyarılma kokusu bana onun da beni istediğini söylüyordu. En azından şu anda.

"Hazır mısın?" diye sordum. Ağzından küçük bir inilti kaçtı, nefes alıp vermesi zorlaştı.

Omzunun üzerinden baktı, gözlerimiz birleşti. O derin, sıcak kahverengi gözler. Çikolata rengine. O da çikolata gibi kokuyordu.

"Hazır mısın, Kroshka?" Bu onun beni durdurmak için son şansydı.

"Evet." Sesi soluk soluğaydı, dudakları kıpkırmızıydı ve gözleri şehvetle buğulanmıştı. Benim için mi yoksa gördüğü şey için mi olduğunu bilseydim lanet olsun.

Üçlü çiftler yapar.

Ufak tefek, siyah saçlı FBI ajanı sürprizlerle doluydu. Çok ileri gitmemeliydim. Bana dokunan her şey kırıldı. Dokunduğum her şey mahvoldu. Kirli.

Ama bu oyunu doğru oynamazsak, Igor bizi ispiyonlayacak ve Ivan'a giden biletimiz cehenneme gidecekti. Ona bakma şekli beni çok kızdırdı. Omurgamdan aşağı soğuk bir öfke gönderdi ve onu öldürmek istememe neden oldu.

Aurora *benimdi*. Göğüsleri. Kış. Amı. Hepsi benimdi. Ama ağzı benim olmayacaktı. Ne kadar sahip olmak istediğime bakılmaksızın

ve onun her santimini tat.

Ben öpüşmedim. Nokta.

Etrafına uzandım ve kalçalarını ayırdım, çürük malzemeyi ittim. ve parmağımı kıvrımlarından geçirdim. Sırılsıklam olmuştu. O kadar ıslaktı ki parmaklarım saniyeler içinde sırılsıklam olmuştu.

Tanrı yardımcım olsun ama aynı anda hem sarhoş edici hem de çıldirticiydi. Daha önce tanıştığım hiç kimseye benzemiyordu.

Uyarılması bile çikolata gibi kokuyordu, içine çektiğin ve sonsuza kadar sisteminde kalan bir uyuşturucu gibi. Parmaklarımı daha derine soktum ve amı parmaklarımın etrafında sıkıştı. Başı geriye düştü, gözleri omzunun üzerinden, ağır göz kapaklarının arasından beni izliyordu ve yanakları kızarmıştı.

Boştaki elimle saçlarını tuttum ve geriye doğru çektim. Kulüpteki diğerleri de bizi izliyordu. Yalnızca dış hatlarımızı görebiliyorlardı çünkü bizi net olarak görememeleri için ışıkları tam olarak karartmıştı.

Amcığı parmaklarımın etrafında kenetlenmeye devam etti, parmaklarımı içeri ve dışarı ittiğimde daha fazlası için istekliydi. İnlemeleri daha da yükseliyor, kıcını bana doğru itiyordu. Sonra hiç uyarmadan parmaklarımı çıkardım ve ağzına götürdüm. Ben sormadan dudakları aralandı ve parmaklarımı emerek temizledi.

Çok güzel!

Bir elimle saçlarını tutmaya devam ederek pantolonumun kemerini açtım, tangasını kenara ittim, sonra kaya gibi sertleşmiş sikimi sıcak kıvrımları boyunca kaydardım ve içine girdim. Çok sıkıydı, amcığı sikimin etrafında bir kale gibi kenetlenmişti. Onu sertçe becerirken inlemeleri göğsüme doğru titreşti.

Son iki haftadır, o küstah ve akıllı ağzını açtığından beri tek istediğim buydu ve hayal ettiğimden de iyiydi.

Cennet gibi hissettiriyordu. Benim hakkım olmayan kendi kişisel cennetim, ama yine de tadına baktım. Onu sert ve acımasızca becerirken tüm kontrolüm dağıldı. Her itişime bir iniltiyle karşılık veriyordu.

Onu kıracağımdan endişeleniyordum, alçak uyarı hırıltısı beni teşvik ettiğinde kendimi gevşemeye zorladım.

"Daha fazla." Buna mecbur olmaktan çok mutluydum, hızımı artırdım ve acımasızca ona vurdum. Yumuşak inlemeleri nefes nefese, acil çığlıklara dönüştü. Çok yaklaşmıştı. Sanki kendi orgazmımmış gibi hissediyordum. Başını çevirdim, böylece zevkten paramparça olurken yüzünü görebilecektim. Benim için.

Koyu renk gözleri arzuyla parlıyordu, ağzı ayrılmıştı ve ben onu daha hızlı ve daha derinden becerdim, ta ki parçalandığını hissedene kadar, amcığı sahip olduğum her şey için beni sağıyordu. Muhteşemdi.

Omurgamda bir ürperti dalgalandı ve yükümü doğrudan onun dar, sıcak amına boşalttım ve hayatımın en güçlü orgazmı beni kesti.

Sikeyim. Ben.

Sanki benden teselli arıyormuş gibi vücudu bana yaslandı.

O bilmiyordu ki, ben sadece yıkım getirdim. Asla rahatlık değil.

Elimi kullanarak başını kendime doğru çevirdim ve hayatımda ilk kez bir kadını öpmek istedim. Sadece bir kadını değil; bu kadını.

O da aynı dürtüyü hissetmiş olmalı, çünkü gözleri ağızımda oyalandı.

Boku yemiştim. Hem de çok!

On Dokuzuncu Bölüm

AURORA

T Eve's Apple'ın kapısına doğru ilerlediğimiz süre boyunca, o adamı bulmanın daha iyi bir yolu olması gerektiğinden yakınmışım. bizi Ivan Petrov'a götüreceğini, Alexei ve benim ne yapmamız, ne söylememiz gerektiğini prova etme şansımız bile olmadığını söyledi.

Yine de, hiçbir prova beni buna hazırlayamazdı. Bana hissettirdikleri için. Vücudumun ona verdiği tepkiye.

Patlayıcıydı. Karanlıktaki havai fişekler gibi. Güzel, heyecan verici ve korkutucuydu.

Yine de şaşırtıcı.

Hareket edemiyordum. Tüm vücudum cama karşı donmuştu.

Hayatımın en yoğun seksini yaptıktan sonra kaslarım titredi. Hayatımın en iyi seksiydi. Ve bu bir suçluyla oldu. Gerçi amım ayrımcılık yapmıyordu. Ve tam şu anda, beynim de Çünkü içimde hissettiklerini seviyordum.

Alexei'nin sert bir şekilde sevişmesi nedense beni şaşırtmamıştı. Tamamen yabancı biriyle ve lanet bir seks kulübünde bu kadar ileri gittiğim için çıldırıyor olmalıydım, ama enerjimi toplayabildiğim tek şey ona geri yaslanmaktı.

Omzumun üzerinden bakarken gözlerim dudaklarına takıldı. Onu tatmak istiyordum. Dilimle ağzının izini sürmek. Yara izi beni itmiyordu. Aslında, onun çekiciliğini arttırıyordu.

Kalbim gümbür gümbür atmaya başladı ve birdenbire içime bir sıcaklık yayıldı. Tekrar.

Beni gün ışığında becerdi ve ben ikinci raunda hazırdım. Çok güzel kokuyordu, kasları sırtıma sertçe vuruyordu.

Nabzım kulağımda çınlıyor, arzularım damarlarımda dolaşıyordu. Geriye doğru bir santim bile kaymadım, çekim güçlüydü. Daha fazlasına ihtiyacım vardı. Ondan çok daha fazlasına.

Bir santim kadar daha geriye eğildiğimde gözlerinde bir şey parladı.

"Öpüşmek yok." Derin ve gırtlaktan gelen sesi o anı paramparça etti, kalbimi ve ruhumu dondurdu. Bir kadını nasıl ucuz hissettireceğini kesinlikle biliyordu.

Nefesimi tuttum. Hâlâ içimdeydi ama başka bir gezegende de olabilirdi. Reddedilmenin beni neden rahatsız ettiğini düşünmek umurunda değildi. Adamı önemsedğim falan yoktu. Ondan özellikle hoşlanmıyordum bile.

Islak bir şey iç uyluğumdan aşağı kaydı ve damarlarımdaki ateş buza dönüştü. Korunmasız seks yapmıştık.

Siktir! Siktir! Siktir! Amına koyayım!

Kendimi kaybettim ve beni prezervatifsiz becermesine izin verdim. Daha önce *hiç* prezervatifsiz seks yapmamıştım. Asla. Doğum kontrol hapi kullanıyor olmama rağmen.

Tüm vücudum gerildi, o da bunu hissetmiş olmalı çünkü gözleri benimkileri aradı.

"Lütfen bana temiz olduğunu söyle," diye tısladım nefesimin altında. "Prezervatif kullanmadın."

Tanrım, tam bir aptaldım. Bu kadar ileri gitmesine nasıl izin verdim?

"Merak etme, kroshka." Bakışları karardı ve bunun öfke mi yoksa başka bir şey mi olduğunu anlayamadım. "Ben temizim."

Yirminci Bölüm

ALEXEI

I Dişlerimi sıktım.

Aurora şimdiye kadar gördüğüm ya da dokunduğum en ateşli kadındı. Yüksek, Pürüzsüz elmacık kemikleri, koyu kirpikleri, dolgun ağzı. Kokusu benim kişisel cennet tadımdı. Gözlerinin buğulanması ve zeytin rengi teninin bana duyduğu arzuyla kızarması sarhoş ediciydi.

Göğsümün derinliklerinde bir şeyleri hareket ettirdi ve bunu değerlendirmek umurumda değildi.

"Lütfen bana temiz olduğunu söyle." Sesindeki pişmanlığı fark etmemek mümkün değildi. "Prezervatif kullanmadın."

Nefesimi bıraktım ve bakışlarımı yüzünde gezdirdim. Ona prezervatif istemediğini de söyleyebilirdim ama yine küstah bir yorumla gelirse kendimi kaybetmeyeceğime güvenmiyordum.

Ayrıca, o kelime. *Temiz*. Ben temizden başka bir şey değildim. Hayır, cinsel yolla bulaşan bir hastalığım yoktu. Ama o kadar çok kullanılmıştım ki temiz kelimesi beni tanımlamanın en kötü yoluydu. Fiziksel acı, zihinsel ıstırap, aşağılanma ve alçalma. Umutsuzluk. *Bunu çok kez yaşadım*.

Igor her zaman istekliydi, bundan nefret ederdim. Gerçi Ivan'ın kadınları ve erkekleri mavi gözleri Igor'un karanlık havuzlarına tercih ediyor gibiydi.

Anılar ağzımda buruk bir tat bıraktı.

"Merak etme, Kroshka," dedim ona, sesimi buz gibi tutarak. "Ben temizim."

Koyu renk gözlerinde öfke parladı ve beni tamamen yanlış etkiledi. Kelimeleri söylediğim anda anı mahvedenin ben olduğumu biliyordum.

Öpüşmek yok.

Seks söz konusu olduğunda sahip olduğum tek katı kural buydu. Yirmi yıldır öpüşme deneyimi yaşamamıştım ve son öpücüğün anısı bile boğazımda safra birikmesine neden oluyordu. Ivan'ın kötü muamelesinin verdiği zararı telafi etmek yıllarımı aldı, şimdi seks yaptığımda bu benim seçimimdi ve sadece rahatlamak içindi.

Zamana geri çekilme hissinden nefret ediyordum ama son zamanlarda geçmişten kaçamıyor gibiydim ve o da beni yakalamak için elinden geleni yapıyordu. Anı, kıyıya vuran bir kasırga gibi içime çarptı.

Damla. Damla. Damla.

Damlayan suyun sesi beni uyuşturucunun neden olduğu sersemlikten çıkardı.

Gözlerim üstümdeki parmaklıklara kaydı. Yukarıdaki seyircilerin net bir görüşe sahip olmasını sağlayan geçici bir izleme galerisi.

"Daha iyi izlemek için," diye böbürlendi Ivan.

Kollarımı salladım ama soğuk, metal prangalar, ayak bileklerimdeki prangalar gibi onları da dışarıda tuttu. Yatağın yayları altımda protesto ediyordu. Sistemimdeki ilaçların etkisi geçmeye başlamıştı ve başıma gelecekleri biliyordum.

Cuma gecesi idi ve Ivan'ın müşterileri geri dönmüştü. Bu gece Igor'u seçeceklerini ummuştum, ama umut aptallar içindi ve bu gece en büyüğü bendim.

Hepsinden aptal.

Öfkelenmek, bağırarak ve savaşmak istedim. Öldürmek istedim. Herhangi bir şey ama beni öpmek isteyen başka bir erkeğe ya da kadına katlanmak. Ağzımın içinde inlemek. Bana dokunmak.

Bileklerim zincirlere karşı sarsılıyor, birinin kırılmasını umuyor, kendimi serbest bırakmak için çaresizce çırpınıyordum. Sadece bir elimi serbest bırakabilseydim, dövüşebilirdim. Son Müşterinin kafatası çatlamış.

Bunca yıl hayatta kalmak için ne gerekiyorsa yaptım. Artık bunu yapamazdım. On yedi yaşındaydım. Kaçış anımı bulma ya da denerken ölme zamanıydı. Hazırlanıyordum, harekete geçmek için doğru anı bekliyordum. Bu Tanrı'nın unuttuğu yeri terk etmek için.

Soğuktan bıkmıştım. Hayatta kalmaktan yorulmuştum. Tek istediğim yaşamaktı. Kısıtlamalardan kurtulmak. Gözlerim Ivan ve Igor'u tepede durmuş, parmaklıkların arasından bakarken buldu; birinin gözlerinde dolarlar, diğerinde ise kıskançlık vardı dudaklarını yalarken.

Igor bunu severdi. Bunu yapmak için seçildiği gecelerden zevk alıyordu. Erkekler... kadınlar... umurunda değildi. Ben gözlerimi kapatıp sesleri

duymazdan gelerek zihnimin derinliklerinde bir yerde rahatlama bulurken, o bedenlerin birbirlerine karşı kıvranışını izleyerek pek çok gece geçirdi.

Hafif ayak sesleri gözlerimi gezinen iki kadına çevirdi Bana doğru. Her adım onları bana daha da yaklaştırıyor ve alnımda terler oluşuyordu. İkisi de uzun elbiseler giymişti, biri beyaz ipekten, diğeri gece kadar siyah.

Çıplak halime bakarken gözlerinde şehvet ve arzu dans ediyordu. Beyazlı olan yanıma geldi, parmakları göğsümde ve karın kaslarımda hafifçe dans ederken açık kahverengi gözleri vücudumu inceliyordu.

İkisi de acele etmeden bana dokunuyor, ödedikleri paranın tadını çıkarıyorlardı. Kaslarım titredi ve yine bağlarıma karşı kendimi savurdum. İkisi de girişimlerine gülümsedi, ellerini bir kez daha vücudumda gezdirmeye başladıklarında hafifçe güldüler.

"Sanırım seninle geçireceğim zaman hoşuma gidecek," dedi siyahlı olan. Beyazlar içindeki kadın öne doğru eğildi, dili yanağımda gezindi. Çiçekli parfümünün baskın kokusu midemi bulandırdı. Ağzı benimkine sürtündü ve içimdeki her lif gerildi.

Diğer kadının elleri penisimi avuçlarının içine aldı ve okşadı. inerken. Vücudumun tepki vermesini, şiddetli bir kar fırtınasını durdurabileceğimden daha fazla engelleyemiyordum. Bunun için kendimden nefret ettim. Bunun olmasını istememiştim. Benim için hiçbir şey yapmadı, ama vücudum yine de tepki verdi, penisim her vuruşta daha da sertleşti.

Beyazlar içindeki kadın dilini dudaklarımdan arasına soktu. Vücudumun nasıl tepki vereceğini kontrol edemiyor olabilirdim ama bunu kontrol edebilirdim. Ağzımı hafifçe açtım ve ona teslim olduğuma inanmasına izin verdim. Dili ağzıma girdiği anda ısırıldım. Kanının bakırımsı tadı ağzıma doldu ve çılgılık atarak geri çekildi.

Kanı hâlâ yatağın ucunda duran kadına tükürürken gülümsedim. Kadın hızla yolumdan çekildi.

Aniden bir darbe geldi. Başım geriye doğru sarsılırken nereden geldiğini anlayamadım. İki muhafız içeri girdi, kadının yarısını dilimi tutarak odadan çıktım. Bir darbe daha indi ama aldırmadım. Yatağın ucunda duran alternatif yerine dayak yemeyi tercih ederdim.

Açık kahverengi gözleri benimkilerle buluştu ve onlarda bulduğum heves beni şaşırttı.

"Artık tamamen bana aitsin," diye nefes aldı, sesi boğuktu, sanki günde bir paket Belomorkanal içiyormuş gibiydi.

Kımıldamadan bekledim. Her kasım gergindi. Şansım olsa ben de onu ısıırırdım.

Ama o daha zekiydi. Gözleri arkamda bir yere kaydı ve ben ayak seslerinin yaklaştığını duydum, ardından biri başımı kavradı ve bir başka büyük el ağzımı açtı. At ısırığının bükülmüş bir versiyonu ağzıma girdi, başımın arkasından bir kayış sıkılırken ısırma izin vermedi.

Kadın kalçalarımın üzerine çıktı. Kaygandı, her tarafıma sürtünüyor ve sürtünmeye neden oluyordu. Sikim karşılık verdi, ağırlığı her saniye artıyordu.

İnledi, hareketini hızlandırdı ve ben aletimi kesmek istedim. Kapalı.

"Büyüksün," diye nefes nefese kaldı. Elleri soğuktan kayganlaşmış tenimde geziniyordu.

Ter. Bana karşı hareket etti, yukarı ve aşağı, daha sert ve daha hızlı pompaladı. Vücudumun tepki verdiğini hissedebiliyordum, ayak parmaklarımda başlayan o nefret dolu, tanıdık karıncalanma vücudumda hızla yayılıyordu.

Boşalmak istemedim. Ona beni boşaltabileceği tatminini vermek istemedim ama lanet bedenim beni dinlemeyi reddetti.

Ve sonra yüzü üzerimde asılı kaldı, yaklaşmakta olan Orgazm. Dudakları benim dudaklarımda geziniyor, ağzımı yayan uç tepki vermeme engelliyordu. Dudaklarını ağzıma daldırırken ben de kısıtlamalara karşı mücadele ettim.

dilini açık ağzıma soktu. Beni şiddetle öperken izin ver. Dili tekrar ağzıma girdiğinde öğürdüm. Umurunda değildi.

Daha önce görmediğim bir bıçağı kaldırarak dudağımın kenarını kesti ve kan fışkırarak ağzımı doldurdu. Beni tıkadı.

Bunu orgazm çılgınlıkları izledi, kalçaları beni sarmış, dalgaya biniyordu. Aletimi tutmadan önce kaydı ve kendi vücudum bitene kadar okşadı.

"Bunu her zaman hatırlayacaksın," dedi, hâlâ ağır ağır nefes alıyordu. "Beni her zaman hatırlayacaksın."

Anıları göz kırparak uzaklaştırdım, hepsi zihnimin arkasına dağıldı. Dudağımdaki yara izi her gün hatırlatıyordu.

Geçmiş beni yakalıyor olabilir ama ben onun kurbanı olmayı reddettim.

Berbat durumdaydım. Çok kırılmıştım ve çok iyi bir şeye dokunmaya cüret ettim. Çok masum. Gözlerim bitter çikolatayla buluştu ve onlarda huzur buldum.

Gerçi o benimkinde aynı şeyi bulamadı.

Aurora sanki beni görmeye dayanamıyormuş gibi bana sırtını döndü. Onu suçladığımdan değil.

Onun olmadığını söylemek dilimin ucundaydı. O bendim. Kulağa klişe geliyordu ama bu durumda, lanet olası gerçek buydu. Ama ona bunun arkasındaki nedeni söylemek bir seçenek değildi. Onun acımasını istemiyordum.

Arkamızdan açılan kapı ve Igor'un sesiyle bölündük. "İkinizi de evime davet etmek istiyorum."

Aurora önümde gerildi. Ellerim kalçalarında, elbisesini aşağı çekerek içinden çıktım. Çürük külotunu düzeltmek için çabaladı ve ben de kendimi içeri sokarken içgüdüsel olarak vücudunu kendi vücudumla engelledim.

Elimi beline doladım ve onu kendime daha da yaklaştırdım. Igor'un aklına bir şey gelmesini istemiyordum. O benimleydi ve sadece benimleydi.

Igor gülümsedi, gözleri Aurora'ya açılmıştı. Bundan nefret ediyordum. Bu

röntgenci orospu çocuğu. Kadınımı becerirken onu görenlerden nefret ederdim. O sadece ve sadece benimdi.

Igor yavaşça bize doğru birkaç adım attı ve elim onun beline dolanarak onu kendime çektim.

Koyu renk gözleri bana doğru kaydı, kaşları sessiz bir soruyla kalktı. Ben bir şey söylemeyince dikkatini tekrar Igor'a verdi.

"Çok isteriz," dedi ona, kasları bana karşı gergin olsa da. "Değil mi Alexei?" diye ekledi boğucu bir tonda, kırmızı dudakları baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

"Da," dedim kuru bir sesle, aslında Igor'a gidip kendini becermesini ve boynunu kırmasını söylemek istiyordum. Ama Ivan'a ulaşamazsak burada ne kadar çok şeyin tehlikede olduğunu biliyordum. Mesaj açıktı. Nikolaev ailesinin peşindeydi ve eğer başarısız olursam günahlarımın bedelini yeğenim ödeyecekti.

O bize ulaşmadan biz ona ulaşmalıydık.

"Odlicno." *Harika*. Ellerini birbirine sürttü, gözlerinde bir parıltı vardı.

Igor'dan nefret ediyordum. Kadın avcısı ve sümsük terimleri bu piçle yepyeni bir anlam kazanmıştı. Yüzünüze gülümser ve hiç düşünmeden sizi sırtınızdan bıçaklardı. Bütün gün beni tutmaya gönüllü oldu. Yıllar önce. O kadının beni sikmesini izlerken başımın üstünde otuz bir çekti.

Ivan'la bu kadar iyi çalışmasının nedeni buydu. Benzer yaşlardaydık ama Igor'un aksine ben Ivan'ın boktan şeylerinden hiç hoşlanmadım. İster alan ister veren tarafta olayım, fark etmezdi.

"Gidelim," dedi Igor, gözleri bana bakma zahmetine bile girmeden. "Sen de benimle gelebilirsin Aurora."

"Ona moya," diye uyardım alçak ve tehditkâr bir ses tonuyla. *O benim.* Başka bir şey söylemeye gerek yoktu. Eğer ona dokunursa, onu bu kadar uzun süre hayatta kaldığına pişman ederdim.

"Tvoya." *Senin.* Igor'un sesi anıların arasında paramparça oldu, yüzünde aptal, çirkin bir gülümseme vardı.

Başını salladı, gözlerinde şaşkınlık vardı. Hiç kimse ya da hiçbir şey üzerinde hak iddia etmemiştim. Hayatımın ilk on yılında bir bağ kurmanın her zaman kayıpla sonuçlandığını öğrendim. Onların ölümüyle. Tanıdık bir soğukluk hissi omurgamdan yukarı doğru süzüldü ve görünmez eller boynumu daha da sıkı sıktı.

Igor'un artık bir zayıflığı olduğunu bilmesi umurumda bile değildi. Bunu başıma kakabilirdi; ancak ne kadar acımasız olabileceğimi biliyordu. Ve eğer ona serçe parmağıyla dokunmaya cüret ederse, hayatındaki her şeyi yok ederdim. Servetini. Kulüplerini. Sözde arkadaşlarını. Ve onu en sona bıraktırdım, böylece acı içinde sonunu bekleyebilirdi.

Bu kadın için savaşırdım. Tüm dünyayı yakıp yıkdım. Ve sonunda kardeşinin bedeli olarak benim hayatımı isterse, alırdı.

Nasıl olsa onundu.

Tüm kırık parçalarım. Parçalanmış kalbim. Mahvolmuş ruhum. Hayatıma devam etmemi imkânsız kılan lanetli anılar.

Anıları zihnimin karanlık dehlizlerinde bastırmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım, hep geri geldiler. Rüyalarımda beni rahatsız ettiler. Gün ışığında beni rahatsız ettiler.

Bedenimdeki fiziksel yaralar zihnimdekilerle eşleşti. Bedenim de zihnim kadar yara almıştı. Ancak zihnimdeki yaraları vücudumdaki gibi mürekkeple gizleyemiyordum.

Bölüm Yirmi Bir

AURORA

I Havadaki gerginliği hissetti, Alexei'yi çevreleyen oksijen ince ve soğuktu. zerindeki gerginlik yuvarlandı ve omuzları gerildi. Bu Işık loştı ama o kadar mürekkebin altında teninin hafifçe solduğuna yemin edebilirim.

Igor onu takip etmemizi bekleyerek arkasını döndü ve ben de olduğu yere yapışıp kalan Alexei'ye baktım.

Hiç düşünmeden eline uzandım ve parmaklarımı onunkilerin arasına sokup sıktım. Evet, davranışlarıyla beni kızdırmış ve küçük düşürmüştü ama vücudumdaki her hücre onun acı çektiğini görmeyi protesto ediyordu. İşte Belli ki bir sorun vardı ve ona yardım etmek istedim.

"İyi misin?" Onu endişeyle izlerken nefesimin altında fısıldadım.

Gözlerini elimin onun elini tuttuğu yere indirdi ve ben de bakışlarını takip ettim. Ellerimizin birleşmesini izlerken zihnimin arkasında bir farkındalık gıdıklandı. Gözlerimin önünde bir görüntü canlandı. Mürekkepli eli küçük bir çocuğun üzerindeydi.

Sanki daha önce onunla el ele tutuşmuşum gibi bir his kapladı içimi. Yine de saçmaydı. Yine de bu inançtan kurtulamıyordum. Ben daha fazla dşnemedem, Alexei'nin cevabı bunu geçici olarak aklımdan uzaklaştırdı.

"Ben iyiyim." Yüzüme bakmadı, sesi duygusuzdu. Bir kalp atışı kadar bekledim ve sonra yavaşça nefes verdim. Onu burada daha fazla zorlayamazdım. Ayrıca, birbirimize gveniyormuşuz gibi de değildi. Evet, dölleri kalamdan aşığı akıyordu ama bu bizi samimi yapmıyordu.

"Gidelim," dedi, sesi soğuk ve alçaktı.

VIP odasından çıktık; eli hâlâ benimkine bağlıydı. Dürüst olmak gerekirse, bağlantıyı kesmemesine şaşırımtım çünkü neredeyse bana dokunma fikrinden hoşlanmıyormuş gibi hissediyordum. Topuklarım mermer zemine çarpıyordu, adımlarımız senkronize ve aceleliydi.

Ve tüm bu süre boyunca karşılaşmamız aklımdan çıkmadı. Bu kulüpte olup bitenleri görünce tahrik olmayı beklemiyordum.

Röntgencilik bana göre değildi ve genellikle anılarımı Anya'ya geri kaydırırdım. Yine de Alexei'yle ilgili bir şey, ona ve gücüne odaklanmak beni onunla birlikte tutuyordu. Kimsenin bana dokunmasına ya da beni incitmesine izin vermeyeceğini biliyordum. Ve beni asla sevmediğim bir şeyi yapmaya zorlamayacağını da biliyordum.

Ona verdiğim güvenin ilk zerresi miydi bu? Bilmiyordum ama bunu birlikte yapabileceğim başka kimse olmadığını biliyordum. Bana kendimi güvenli ve çok iyiydi. Öpüşmek yok diyene kadar, ama bu iki küçük kelime bile az önce yaşadığım zevki azaltmadı.

Karanlık koridordaki patikayı takip ettik, topuklarım mermere çarpıyordu ve Igor'un çoktan gözden kaybolduğunu fark ettim.

"Nerede o?" Kısık bir sesle sordum. "Dışarıda."

Alexei'nin tek kelimelik cevaplara geri dönmemesini dilerdim. Sinirlerimi bozuyorlardı. Ama ağzımı ve öfkemi kontrol altında tuttum.

Koridorda sessizce yürürken, ilk hayal kırıklığı içime doldu. *Öpüşmek yok*. Neden öpüşmemekte ısrar ediyordu? Öpüşmeme kuralının burada olanların ötesine geçtiğini hissediyordum. Kafa karıştırıcı bir telaş duygular göğsümde dönüp duruyordu.

Belki de böyleleri daha iyiydi; aksi takdirde aklımı tamamen kaybedebilirdim.

Bizi kapıdan çıkarırken midem sinirden kasıldı. Bundan hoşlanmamıştım. Igor bizi evine davet etti ve sonra ortadan kayboldu. Akşamın nemli havası üzerime çöktü ve daha önce defalarca olduğu gibi aniden boğuluyormuşum gibi hissetmeme neden oldu. Kalınlık, sıcak hava dalgasındaki nemli bir yün battaniye gibi üzerimizi örtüyordu.

"Çok sıcak amına koyayım," diye mırıldandım. "Makyajım eriyecek."

"Ah, işte buradasınız, muhabbet kuşları." Igor'un sesiyle başımı sağa çevirdim ve karanlıkta bekleyen sürüngenini buldum. Karanlıkta pusuya yatmış adamı görünce vücudumdaki her bir kıl parçası diken diken oldu ve Alexei'ye bir adım daha yaklaştım. Gururum incinsin ya da incinmesin, buz adamın yanında ürkütücü adamdan daha güvende olduğumu biliyordum.

"Igor." Alexei'nin sesi bir kırbaç gibiydi.

Igor, Alexei'nin soğuk tavrını görmezden gelerek, "Bizi arabam götürecektir," dedi. Arkasında bir limuzinin durduğu yerde çenesini zar zor eğdi.

Sözlerinin anlamını kavradım ve gerildim. "Neden seni Alexei'nin arabasıyla takip edemiyoruz?" Homurdandım.

Igor az önce en komik fıkrayı anlatmışım gibi kıkırdadı. "Uçabilen bir batmobile'i olmadığı sürece takip edemez."

Alexei'ye yandan bir bakış attım ama yüzünü okumak imkânsızdı. Soğuk bir maske. Onunla arabaya binip bizi savunmasız bırakmak akıllıca değildi. Igor'a güvenmiyordum ve bu, nerede olduğumu kimse bilmeden körü körüne tuzağa düşmek gibi geliyordu. Telefonum yanımda değildi. Ne de tabancam. Hiçbir şeyim yoktu.

Sadece aptalca dar bir elbise ve beni gizli bir ajandan çok bir fahişe gibi hissettiren bir çift topuklu ayakkabı.

Alexei elimi sıktı ve gözlerim yuvalarından fırladı. Elini o kadar sıkı tutuyordum ki tırnaklarım derisine batıyordu. Tutuşumu gevşetmek için kendimi zorladım ama elimi onunkinde bıraktım. Kıpırdanmaya başlamak için kendime güvenmiyordum.

Görünüşe göre Alexei bu gizli işlerde benden daha iyiydi. Elini bir kez daha sıktı ve dudaklarımdan sessiz bir iç çekiş döküldü. "Arabamda bir çanta var," dedi Alexei Igor'a.

Igor sanki bunu bekliyormuş gibi başını salladı. "Adamıma onu almasını söyleyeceğim." Alexei hiç istifini bozmadı. "Olmaz. Kimse arabama dokunamaz."

Kaşlarımı kaldırdım. Görünüşe göre Alexei paylaşımcı bir tip değildi. Tabii arabada Igor'un görmesini istemediği bir şey yoksa. Tercihen bir silah. Evimden çıktıktan sonra Aston Martin'e bindik ve doğruca buraya geldik.

"Git çantanı al, Alexei," dedi Igor, bakışları beni çırılçıplak soyarken. "Ben hanımını güvende tutacağım."

Omurgam sertleşti ama çenemi kapalı tuttum. Ivan'ı yakalama şansımızı mahvetmek istemedim.

"Benimle gelecek," dedi Aleksey buz gibi bir sesle. Sesi pazarlığa açık değildi.

Şimdiye kadar çok iyi biliyordum.

Sertçe yutkundum, gözlerim Alexei'ye kaydı.

Igor ona "İki adamım size arabanıza kadar eşlik edecek ve istenmeyen şeyler getirmediğinizden emin olacak" dedi.

Sarsıntılı bir baş sallama, tek kelime yok. Far ışığına tutulmuş bir geyik gibi görüldüğümünden emin olsam da, Alexei'nin nabzı bir an bile atmadı.

Igor kazanmış gibi kıkırdadı, sonra arkasını dönüp birine başını salladı. Gözlerim karanlık köşeye kaydı ve orada duran takviye kuvvetleri olduğunu fark ettim. Pislik!

İki adam harekete geçti ve hiç konuşmadan, Igor'un korumaları hemen arkamızdayken Alexei'nin şık Aston Martin'ine doğru yürüdük.

Clack. Clack. Clack.

Ayak bileğim neredeyse tutmuyordu ama Alexei'nin eli destek için beni sardı ve karanlık sokakta yolculuğumuza devam ederken belimde kaldı. Gecemizin başladığı gibi bitmesi çok yerindeydi. Ayaklarımın üzerinde sallanırken.

Alexei'ye gizlice bakmaya devam ettim. Keşke korumalar Igor'la birlikte gelseydi de bu stratejiyi ve sonraki adımları konuşmak için birkaç dakikamız olsaydı. Ama dilenciler seçici olamaz, sanırım.

Doğruca bagaja gittik, bagajı açtıktan sonra Alexei büyük bir spor çantası aldı ve bagajı kapattı.

"Bekle."

Arkamızdan bir emir geldi ve donakaldım, gözlerim korumaya kaydı. Alexei bunu tahmin etmiş olmalıydı çünkü hiç sormadan çantayı ona uzattı. Koruma çantayı kaptı ve Alexei'nin bagajının kaputuna çarptı.

"Hey, dikkat et!" Onu azarladım. Koruma elini kaldırdı kaşlarını çattı, sanki neyi yanlış yaptığını anlamamış gibiydi. "O araba Alexei'nin en sevdiği ikinci şey," diye açıkladım gözlerimi devirerek. Rolümü oynamak zorundaydım, Değil mi?

"İlk adı ne?" diye sordu koruma merakla. "Ben, tabii ki," diye kuru bir şekilde karşılık verdim.

Korumanın gözlerinde eğlence parladı ama bir şey söylemedi. Spor çantasının fermuarını açtı, içeri karıştırdı, sonra tekrar fermuarını çekip Alexei'ye geri verdi. Çantayı omzuna atan Alexei beni arabaya doğru itti ve beni şaşırtarak elimi tuttu.

"Silah yok," diye karşılık verdi patronuna kulaklığından. "Sadece kıyafetler ve ilk yardım çantası."

İlginç. Yani Alexei'nin silah getirmesini bekliyorlardı.

Sanki bir işaretmiş gibi, siyah bir limuzin yanımıza geldi ve durdu. İkinci koruma kapıyı açmak için arabaya doğru koştu. Diğer arkamızda kaldı, kara bir bulut gibi bizi anında öldüreceğini söylüyordu. Yine de Alexei'yi yenmekte zorlanacağını düşünmeye meyilliydim.

İsa, Meryem ve Yusuf! Övünüyor muyum? Düşündüm.

"Gidelim," diye homurdandı koruma.

İsteyerek ya da istemeyerek bizi arabaya bindirecekti. Bu kadar hızlı tırmanacağını tahmin etmemiştim. Evet, Alexei amacının Igor'dan bir davet almak olduğunu belirtmişti ama aynı gece değil. Igor'un davetini kabul ettiğimde, gerçekten bizi *şimdi davet ettiğini* kastettiğini düşünmemiştim.

Igor'un kafası arabadan dışarı çıktı, gözleri bacaklarıma dikilmişti. Alexei'ye doğru bastırılana kadar bedenimi geriye doğru kaydırıldığımı fark etmemiştim.

"Önce bayanlar," diye mırıldandı Igor ve tüylerim diken diken oldu. Vücudumdaki her uyarı zili bunun kötü bir fikir olduğu konusunda beni uyarıyor ve yerime yapışıp kalmama neden oluyordu. Küçük bir kızken ebeveynler sizi bu konuda uyarırdı.

Yap. Yapma. Al. İçeri. Binme. Arabaya.

Orada hiç şeker olmayacaktı. Sadece acı ve ıstırap olacaktı. Kalbim göğüs kafesime çarpıyordu ve aldığım her nefes titriyordu. Alexei'nin eli elimden kaydı ve avucunu sırtımın küçük kısmına yerleştirerek beni ileri doğru itti.

Yüzümü ona çevirdim, herhangi bir güvence arıyordum. Yüzünde gülümsemeyi andıran bir şey belirdi, sanki beni rahatlatmak için elinden geleni yapıyordu. Ve bir aptal gibi ona güvendim. FBI radarındaki bir suçluya. Ama nedense güvenmişim.

Araca doğru yavaş adımlarla ilerlerken, Alexei de hemen arkamdan geldi.

Igor'un bana yardım etmek için uzattığı eli görmezden gelerek arabaya bindim ve Igor'a görünmediğimden emin oldum. Bu adamın bir şey yapmak için çok fazla yönlendirilmeye ihtiyacı olmazdı. O kibar gülümsemenin ve çirkin çizgili takım elbisenin altında şeytani bir şeyler gizleniyordu. Alexei hemen arkamdan geldi, ikimiz de Igor'un karşısına oturduk.

Kapı kapandı ve aniden duvarların üzerimize kapandığını hissettim. Parmaklarım kısa elbisemin eteklerini çekiştirdi ve kıpırdanmamak için hemen onları kalçalarımın altına ittim. Ben lanet olası bir FBI ajanıydım ve F kıpırdanmak anlamına gelmiyordu.

Alexei yanıma uzanırken güçlü kalçası benimkini itti ve bacaklarımdan titrediğini fark ettim. Anında sakinleştim ve eli uyluğuma geldi, orada dinlendi, gücü içime sızdı.

Igor'un gözlerinin Alexei'nin kalçamdaki eline takıldığı gözümünden kaçmadı. Gözlerinde bir şey parladı. Karanlık bir şey. Zalim bir şey. Bundan hoşlanmamıştım. Bacaklarımı sallamaya başlama dürtüsü, bir an önce

Nefes al. Yine de Igor'a herhangi bir zayıflık göstermenin ölümcül bir hata olacağını biliyordum. Bunun yerine Alexei'nin mürekkebini inceleyen gözlerimi indirdim ve avucunun ince elbisemden sızan sıcaklığına odaklandım.

Elinde o kadar çok mürekkep vardı ki, ne olduğunu tam olarak ayırt edemiyordum. Ama parmaklarında semboller vardı. Ya da harfler. Ellerim hala kalçalarımın altındaydı, parmaklarım ona dokunmak için kaşınıyordu. Mürekkebin izini teninde sürmek için. O benim içimdeydi ama ben onun tek bir parçasına bile dokunamamıştım.

Pencereden dışarı baktım, otoyola çıktığımızda New Orleans şehri bulanıktı.

Bu uzun bir gece olacak.

Yirmi İkinci Bölüm

ALEXEI

A İki saatlik bir yolculuk ve helikopter yolculuğundan sonra bir binanın çatısına indik. Hâlâ Birleşik Devletler'deydik. Kimsenin tahmin edemeyeceği

ne kadar süre için. Sonumuzun Rusya'da olacağına dair şüphelerim vardı.

Neyse ki burada yaz vardı. Rusya'yı düşünmek bile taşaklarımı donduruyordu. Beni herhangi bir cehennem çukuruna koy. Susuz bir çölde. Herhangi bir yere, ama lanet Rusya'ya değil.

İronik bir şekilde, beni olayların akli başında tarafında tutan tek şey Aurora'nın hafif çikolata kokusu ve içimi aydınlatan küçük gülümsemeleriydi. Hayatım ona bağlıymış gibi o boku yedim. Bizi hayatta tutmak için ona ihtiyacım vardı. *Onu* hayatta tutmak için. Bunu atlattığı sürece, önemli olan tek şey buydu.

"Siz iki muhabbet kuşuna koca bir süit verdim." Igor çatı katının kapısını iterek açtı. Bize krallığın anahtarlarını vermiş gibi davrandı. bizi izleyeceğini çok iyi biliyordu. Röntgenciliği yepyeni bir seviyeye taşıdı.

Aurora ve ben otel odasına girdik, kapı sert bir tıkırtıyla arkamızdan kapandı. Sonra bir tık daha. Bizi içeri kilitledi. Lanet olası pislik.

Aurora kapıya baktı, gözleri bir an bana doğru kaydı, sonra tekrar kapıya döndü. Kulüpten ayrıldığımızdan beri konuşmalarımızı minimumda tuttuk. Her şey düşünüldüğünde oldukça iyi dayanıyordu.

Topuklarını tekmeleyerek dikkatini süite çevirdi ve odanın içinde ilerlerken derin bir iç çekti.

"En azından çatı katında bir süitimiz var," diye mırıldandı omuzlarını devirerek. "Igor ucuzcu biri değil; yine de kesinlikle sürüngen biri."

Sağ omzunun üzerinden baktı, badem şeklindeki gözleri benimkilerle buluştu. Sanki kabul etmemi ya da etmememi bekliyormuş gibi kaşlarını kaldırdı.

Ben bir şey söylemeyince tekrar arkasını döndü.

Otel odasının ortasında bir an durdu ve bakışlarıyla odanın her köşesini inceledi. Kameraları fark ettiği anda bunu anlayabildim. Omuzları hafifçe gerildi, gardını aldı.

Bizi nereye koyarsa koysun kameraları olacağını biliyordum. Igor, onun deyimiyle sürüngen, bu kadını becermemden ve onu Rusya'nın en kötü şöhretli kulübüne götürmek istememden başka bir şey olmadığına ikna olana kadar bizi izleyecekti - gönüllü veya gönülsüz her şeyin ve her şeyin gittiği yer.

Ama daha fazlası vardı. Çok daha fazlası. Ve bir kez çözüldüğünde, Aurora'nın beni hapse atmayı kendine görev edineceğinden şüphem yoktu. Ya da beni öldürmeyi. Ve ben onu durduramazdım. Bana yönelteceği tüm gazabı hak etmiştim.

Büyük banyoya doğru yöneldim. Beni takip edeceğini biliyordum. Küçük ajan meraklı ve talepkâr küçük bir şeydi.

Onu kulüpte becerirken daha hızlı ve sert olmamı istemesi gözümden kaçmadı. Küçük ajanın yatak odasında hiç de utangaç olmadığı ortaya çıktı ve ben buna bayıldım. Ta ki ikimiz de doruğa ulaşana ve o şefkat isteyene kadar. Samimi olmak için.

Buna uygun olmadığım için nefret ediyordum. Ona ihtiyacı olanı verecek kapasiteden yoksun olduğum için nefret ediyordum. Bu beni yetersiz hissettirdi.

Kendime kızarak, her duvarını aynaların süslediği banyonun ortasında durdum ve küçük bedeni hemen arkama geçti.

"Kahretsin, özür dilerim," diye mırıldandı, avuç içleri sırtıma bastırıyordu. Kısa bir an için dokunuşunun sıcaklığına hayret ettim. Bir kadının dokunuşundan hiç hoşlanmamıştım ama nedense onunkini arzuluyordum.

Yavaşça arkamı döndüm, onunla yüz yüze geldim ve elleri yanlarına düştü.

"Kapıyı kapat," diye emrettim.

İtiraz etmeden yaptı. Sırtını izledim, kırmızı elbisesi kıvrımlarını sarıyordu. Hayatımda gördüğüm en muhteşem, en tatlı popoya sahipti. Yuvarlak ve mükemmeldi. Bir avuç alıp sıkmak, onu eğmek ve içine girmek istedim. Tekrar ve tekrar. Ama saat sabahın ikisiydi ve Aurora yorgun görünüyordu.

Onu asansörde gördüğüm andan itibaren avım olacağını bilmeliydim. Benim arzum. Çekim anında oldu. Masum FBI ajanının başına geleceklerden haberi yoktu.

Ona karşı dürüst olmadığım için suçluluk duygusu beni pençeledi. Özellikle de beni sorgulamadan itaat ettiğinde. Kulüp sadece bir başlangıçtı, en kolay parçasıydı.

Geri dönüp önümde durdu, gözleriyle banyoyu inceledi. Kamera olup olmadığını kontrol ediyordu.

Spor çantamı büyük mermer tezgâhın üzerine bırakırken ona "Banyolarda kablo yok," dedim.

"Nereden biliyorsun?" diye fısıldadı, bana doğru bir santim daha yaklaşarak.

Gözleri bana kilitlenmiş, bekliyordu. Ne için, bilmiyordum. Güvenceler ve sözler bana göre değildi.

Cevap vermeyince iç çekti.

"Güzel. Sana katılıyorum; burada hiç kamera görmüyorum. Peki şimdi ne olacak? Banyoda uyumak ister misin?" Burnunu kırıştırdı, gözlerini odanın içinde gezdirdi. "Çok rahatsız olur."

"Banyoda uyumak yok. Beklenti, kulüp faaliyetlerinin devam edeceği yönündedir."

Başını çevirdi.

"Ne?" diye kekeledi, gözleri irileşmişti. "Daha fazla seks mi?" Başımı salladım. "Kimin beklentisi?"

Bu konuda mutlu görünmüyordu. Onu suçlayabileceğimden değil. Öyle değildi.

Sanki o konuda ona sunacak çok şeyim varmış gibi. Onu bağlayıp ağzını tıkayarak sikmek istiyordum. Dört ayak üstünde, kıcı havada ve yüzü aşağıdaydı. Sert BDSM değildi. Bu daha çok Sasha'nın tarzıydı ama benim yöntemlerim sevişmekten çok uzaktı.

Yaşadıklarım beni berbat bir varlığa dönüştürdü.

Daha fazla cinsel dürtülerime teslim olmadan ve onu tam burada soğuk fayansın üzerinde becermeden önce ona "Bu konuda stres yapma," dedim.

"Ne?" diye tısladı. "Böyle bir bomba patlatıp sonra da '*stres yapma*' diyemezsin." Elini saçlarının arasına soktu. "Böyle bir şey duyduktan sonra uyuyamayacağım. Dostum, bu tam bir saçmalık," diye mırıldandı. "Bu adamı yakalamak için her şeyi yaparım, ama kendimi fahişeliğe asla kaydetmedim. Üstüne üstlük, becerilirken izlenmek de cabası." Onun Parmakları ipeksi saç tellerini çekiştiriyordu.

Gözlerim onun kıvrımlarında gezindi ve sikim zonkladı. Onu sadece birkaç saat önce becermişim ve şimdiden onun için sertleşmişim, aletim fermuarımı zorluyordu. Onu bütün gece ve bütün gün becerebilirdim ama yine de yetmeyecekti.

"Peki," diye nefes verdi, kırmızı dudaklarının arasından bir dizi küfür döküldü. "Bu saçmalık için cidden zam almam gerekiyor. Ama buraya kadar geldiğimize göre, sonuna kadar gidebiliriz." Fermuarla boğuşarak elini yanına uzattı. "Bu saha işi hiç de sanıldığı gibi değil," diye mırıldandı. "Ama işte buradayım, kıyafetlerimi çıkarıyorum." Sonra sanki üzerine atlayacağımdan endişelenmiş gibi ekledi: "Sadece şu lanet elbiseyi çıkarıyorum. Bir saniye daha giyemem. Bir dahaki sefere bana bol bir şeyler al. Dar kıyafetlerden nefret ederim."

Fermuarı çekti, sağa sola. Yukarı ve aşağı. Olmadı. Kımıldadı ve her geçen saniye daha da tedirgin oldu. Ve tüm bu süre boyunca kendi kendine mırıldandı.

"Sana yardım edeyim." Fermuara uzanıp elini kapattım ve anında sustu. Gözleri elime odaklandı ve yutkunurken zarif boynunun sallanışını izledim. Sikim daha sert zonkluyordu.

Bu kadının üzerimdeki etkisi. Onu ezmeliydim. Öldürmeliydim. Bunun yerine, iltihaplanmasına izin verdim ve şimdi, o tam gelişmiş bir takıntıydı. Ne sikim ne de kalbim artık onun ya da benim için neyin iyi olduğunu umursamıyordu. Sadece onu istiyordum.

Elini yavaşça benimkinin altından çekti, sonra fermuarını açmama izin vermek için başının üzerine kaldırdı. Bir parça daha güven. Bunu hak etmemiştim.

Paramparça olacaktı. Çok yakında.

Fermuarın sesi banyodaki sessizliği bozdu. Elbisenin vücudundan aşağıya kaymasına izin verdi ve onu sadece dantelli külotuyla bıraktı. Kırmızı

Elbisesi ayak bileklerinin etrafında toplanmış, güneşte kızarmış tenini ortaya çıkarmıştı. O kadar güzeldi ki ona bakmak gerçekten acı veriyordu. Yine de beni cezbeden şeyin dış güzelliği olduğunu düşünmüyordum. Onun ruhuydu.

Kulüpte ona o kadar kötü davranmama rağmen hâlâ iyi olup olmadığını merak ediyordu. Hayvanat bahçesindeki o şefkatli küçük kız hâlâ oradaydı. Ve tıpkı yirmi yıl önce olduğu gibi elini benimkinin içine soktuğunda, yaklaşan kaybın yasını tuttum.

Gerçeği öğrendiğinde benden uzaklaşacağına dair en ufak bir şüphem bile yoktu. Tabii önce beni öldürmezse.

Birbirimize baktık, gözleri bana kilitlenmişti. Geniş ve masum.

Aynı anda hem temkinli hem de güvenliydi. Sinmedi; utanç içinde gözlerini kaçırmadı.

Cesur küçük kadın.

"Şimdi ne yapmak istiyorsun?" Sesi boğuk, nefesi kesikti.

Seni becermek, boğazın çiğnenene kadar çığlıklarını duymak istiyorum.

Odaya geri adım attığımız anda izleneceğimizi bildiğim için bunu yapmak umurumda değildi. Onunla doymak istiyordum - hayatımın geri kalanındaki boşluğu doldurmak için. Ne kadar uzun ya da kısa olursa olsun. Onunla ödünç zaman geçiriyordum. Yine de Igor'un Aurora'nın tahrik olduğunda teninin nasıl kızardığını görmesini ya da çıkardığı sesleri duymasını istemiyordum.

Kahretsin, sadece bu sesler bile pantolonuma dökülmeme neden olabilir ve O sesler, hayatımda o olmadan geçireceğim soğuk günler için hafızamın derinliklerinde.

Banyonun dışından hafif bir uğultu ve tıkırtı duyuldu ve Aurora'nın başı dönerek kapıya baktı. İki kalp atışı boyunca nefesini tuttu ve sonra gözlerini bana çevirdi.

"Bunu duydun mu?" diye fısıldadı.

"Kameraları açtı." Sesimi alçak tuttum.

Yutkunurken zarif boynunun hareketini izledim.

"Sanırım biraz aksiyona hazır," diye homurdandı. "Bu adam uyumaz mı?"

Ona hayatımızın çoğunu üç saatlik uykuyla geçirdiğimizi söylemenin bir anlamı yoktu. Muhtemelen röntgenciliği bu şekilde ortaya çıkmıştı. Eğer uyursan, savunmasız olurdun. Eğer uyanıksan, nöbet tutardın. Ne yazık ki, odamızda sadece bir büyük pencere olduğu için izleyebileceğimiz tek şey kavga ve sikişti. Derme çatma ringe bakıyordu.

Aurora'nın sikilişini izlemesini istemiyordum. Kulüpteyken ışık ayarı düşüktü ve onu çoğunlukla korunaklı bir şekilde götürdüğümden emin oldum. Ama burada, çatı katı süitinde, birinden görülebilecekti. o kameralar. Onu sadece bir, en fazla iki kameradan vücudumla koruyabilirdim. Ama banyoda kamera yoktu.

Gözlerim ona dikilmiş, ölmek üzere olan bir adam gibi onu yutuyordu.

Tanrım, muhteşemdi. Kadın vücutlarından payıma düşeni görmüştüm ama

Hiçbiri onunkiyle kıyaslanamazdı. Teni ipek gibi yumuşak, vücudu sıkı ve güçlüydü. Güçlü ve savunmasızın tuhaf bir karışımıydı.

Her nefes alışında göğsü inip kalkıyor, o iri, kara gözleriyle bana bakıyordu.

"Beni korkutuyorsun," diye kekeledi, göğsü kızarmıştı. "Bana öyle bir bakıyorsun ki."

"Ty prekrasnyy, kroshka." *Çok güzelsin, bebeğim.* Sesim çakıl taşlarıyla doluydu. Güzelliği kara gözlerinde, yumuşak dokunuşunda parlıyordu. Bana o kadar yakındı ki tatlı uyarılma kokusunu alabiliyordum.

Bunu yapmamalıyım. Onu kırabilirim. Onu mahvederim.

Çok geç.

Yirmi Üçüncü Bölüm

AURORA

Tonunki delilikti.

Banyoda durduk, nefesim kesildi. Kalbim Zihnim son iki hafta boyunca olan tüm olaylarla yarışırken kaburgalarım vuruyordu. Ve özellikle de seks kulübünde olanları.

Tüm suçu kulübe, atmosfere, davaya atabilirdim. Ama gerçek şu ki, bunu ben istemiştim. Alexei beni becermeden önce izin istedi ve ben de verdim.

Özgürce. Hevesle.

Onu istiyordum, hatta arzuluyordum. Eğer biri bizi durdurmaya çalışsaydı, onu öldürmek isterdim. Alexei'nin ifadesi tam olarak coşkulu olmasa da, yüzünde ilk kez herhangi bir duygunun geçtiğini gördüm.

Seksten sonra şefkat göstermemesi dışında. Beni becermekten zevk alıyordu ama sanki bundan uzak kalmak istiyor gibiydi. Bunu anlayamıyordum.

"Duşa gireceğim," diye boğuldum, içim değerlendirmek istemediğim bir şeyle titriyordu. Belki de sorun uzun zamandır seks yapmamış olmamdı. Gerçi ben öyle düşünmüyordum. "Yalnız," diye çabucak açıklığa kavuşturdum, belki bir davet gibi gelebilirdi.

Dudaklarının köşesi bir tür yarım gülümsemeye dönüştü. Adam hiç gülümser miydi? Kulüpteki beklenmedik zevke kendimi o kadar kaptırmıştım ki, boşaldığında nasıl görüldüğünü kaçırdım. Sesini çıkarmadı ama bitirdiğini biliyordum çünkü dölünün içimden sızdığını hissetmiştim.

Spor çantasına d6nd6 ve bir tiş6rt, i amaşını ve şort ile k66k bir tuvalet çantasını çıkardı, sonra onları bana uzattı. Onun olamayacak kadar k66k g6r6n6yorlardı.

"Senin için," diye homurdandı. Elimi uzattım ve ř6pheyle baktım. Tiş6rt benim bedenimdeydi. şort ve k6lot da 6yleydi. Tuvalet çantasının fermuarını açtı ve nefesim kesildi. İçinde kullandığım Redken marka şampuan ve Laura Mercier v6cut yıkama suyu vardı. T6m bu durum ne kadar çarpık olsa da, onun Bu jest içimi ısıttı. "Stalker," diye nefes aldım, ama sesimde ne haklılık ne de 6fke vardı.

Sulamam konusunda endişeli g6r6nm6yordu. Bu onu ilk sulayışım değildi.

"Duşunu al."

Banyodan ıktı, kapıyı yumuşak bir tıkırtıyla arkasından kapattı. Aklımı başıma toplamalı ve onun y6z6nden kendimi kaybetmeyi bırakmalıydım. Duşa girdim, suyun ısınmasını bekledikten sonra içeri girdim ve g6n6n olaylarından arındım. Bunun zihnimi de temizleyeceğini umuyordum.

Yirmi dakika sonra banyodan çıktığım da Alexei'yi şezlongda oturmuş kitap okurken buldum. Takım elbise ceketini atmış ve kollarını sıvamıştı, m6rekkepli 6n kolları g6r6n6yordu. G6zlerim elindeki kitabın başlığına kaydı. *R6ntgencilik*. Kaşlarım havaya kalktı.

"İlginç bir okuma materyali," diye yorum yaptım. G6zlerimiz birleşti ve omuzlarını silkti.

Kitabı k66k sehpanın 6zerine koyarak ayağa kalktı ve ben de onun geniş sırtının banyoda kayboluşunu izledim. Duşun açıldığını duymam uzun s6rmedi. Birkaç dakika boyunca yerimde durdum, çarşafların arasına mı girsem yoksa oturup Alexei'nin gelmesini mi beklesem diye kararsız kaldım.

Duşunu bitirmişti. Ve t6m bu s6re boyunca izlendiğimin acı verici bir şekilde farkındaydım.

Ben yatağı tercih ettim. Yorgunluk kemiklerime işlemişti ve aklımı başımda tutabilmek için biraz dinlenmem gerekiyordu. 6zellikle de s6r6ngen Igor'a karşı. arşafların arasına girdim ve duştaki suyun s6rekli akışını dinleyerek yatağa uzandım. Yorgundum ama uyuyamıyordum. Alexei'nin duştaki g6r6nt6leri zihnimde oynuyordu. Suyun v6cudundan aşağı s6z6l6ř6 ya da ellerini cildinin 6zerinde gezdirerek yıkanışını.

Bunu hayal etmek yanıştı. Yine de bunu durduramazdım. Yağmurun yağmasını engelleyemediğim gibi. Ya da g6neşin parlamasını. Bu şey, her neyse, felaketle sonuçlanacaktı. Ben bir FBI ajanıydım. O bir suçluydu. I

Bu geceki olayın nasıl geliştiğini bilseydi patronumun ne diyeceğini merak ediyordum. Gerçi McGovan avcıyı bulma yöntemleri ya da planları konusunda endişeli görünmüyordu. O sadece davanın çözülmesini istiyordu - ne şekilde olursa olsun.

Duş kapandı ve banyo sessizleşti. Nefesimi tutarak banyoda herhangi bir hareket olup olmadığına kulak kabarttım ama hiçbir şey duymadım. Ama sonra Alexei'nin bir jaguar gibi hareket ettiğini hissettim, sessiz ve ölümcül.

Çarşafı sıyırdım, ayağa kalktım ve banyo kapısına yöneldim. Kapıyı usulca çaldım ve nefesimi tuttum. Hiçbir şey yoktu. Kolu denediğimde kalbim güm güm atıyordu. Kapı kilitli değildi. Kapıyı itip açtım ve Alexei'nin gri bir eşofman altı giydiğini görmek için tam zamanında kafamı içeri soktum. Üzerinde zaten bir tişört vardı, sarı saçları nemliydi.

Arkasını döndü ve gözlerim vücudunda gezindi. Kadınların eşofman giyen erkeklerden heyecan duymasını hiç anlamamıştım. Ta ki Şimdi. Alexei Nikolaev eşofmanların içinde günahın vücut bulmuş haliydi. Birdenbire onu kargo pantolonu ya da takım elbise içinde görmeyi hiç umursamaz oldum. Onları iyi giymesine rağmen *Bununla* karşılaştı.

Sertçe yutkundum, salyalarımın akmamasını umuyordum.

"İyi misin?" Sorusu beni irkiltti ve gerçekliğe geri döndürdü. Boğazımı temizleyerek cevap verdim. "Umm, evet. Sadece yaratık-" Kendimi durdurdum, kameranın yanı sıra sesin de bizi kaydedip kaydetmediğinden emin değildim. "Bu

Orada yalnızdım," dedim sonunda. Anlayışla başını salladı. "İçeri girebilir miyim?" diye sordum.

Cevabını beklemeden ona doğru iki adım attım. kapı açıldı. Ne yaptığımı bilmediğimi söyleyebilmeyi isterdim ama biliyordum.

Sesimi alçak tutarak ve sırtımı banyo kapısına dönerek fısıldadım, "Eğer *yapmak zorundaysak*, burada yapabilir miyiz?"

Kendime yalan söyleyip her şeyin bu ödev için olduğunu söyleyebilirdim ama gerçek şu ki ondan daha fazlasını istiyordum. Belki de bu aşağılayıcı bir şeydi, kendime saygım yoktu. Ama hiç kimse beni bu soğukkanlı adam kadar sarsmamıştı. Hiç kimse beni bu adam gibi dengesizleştirmemişti. Ya da bu kadar çelişkili tepkiler vermeme neden olmamıştı.

Kafa karıştırıcı ve ilgi çekiciydi. Ateşli ve pervasız. Heyecan verici.

Önerim onu şaşırtmış gibi kaşlarını kaldırdı. Nefesimi tutup vereceği yanıtı beklerken birbirimize baktık. İçimin çukurlarında ateşler yanıyordu.

Midemde, damarlarımda şehvet dolaşıyordu. Bu yanıltı. Yanlış olduğunu biliyordum ama yine de karşı koymak anlamsızdı.

Çenemi tuttu, sıkıca kavradı ve yüzümü kendisine yaklaştırdı. Dudaklarımız birbirinden birkaç santim uzaktaydı ve kulüpteki sözleri aklıma geldi. *Öpüşmek yok.*

"Duyacak ama görmeyecek," diye yorum yaptı, sesi alçak ve hırıltılıydı. Anladığımı başımla onayladım ve yüz ifadesinde bir şey belirdi. Sıcak, vahşi ve karanlık. Çok hızlı kayboldu ama adrenalin damarlarımda hızla dolaştı.

"Evet." Tanrım, bana neler oluyordu? Hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

"Tezgâha yaslan." Bedenim hiç düşünmeden itaat etti. "Eğil." Eğildim. Aynada hayranlıkla izledim onun Kutup bakışları kıkımda oyalandı. Sonra elleri kalçalarımaya geldi ve şortumun içine girdi. Yavaşça, çok yavaşça, bacaklarımdan aşağı çekti, Ağzı önce kıkımı, sonra da kalçalarımı okşadı. Öptüğü her noktaya dövme yapmış, tenimde kalıcı bir iz bırakmış gibi hissediyordum.

Şortum ve külotum gitmiş, tezgâhın üzerine atılmıştı; ihtiyaçtan nefes nefese kalmıştım ve daha başlamamıştık bile.

"Bacaklarını aç," diye emretti, sesi çakıl taşlarıyla doluydu. Tüm banyo aynalarla çevriliydi ve ben onun yansımasını hayranlıkla izledim.

Parmakları ayak bileklerimden başlayıp amıma kadar uzanan bir yol izledi. Başını vücuduma yaklaştırdı, tam kıkımın hizasına. Geniş omuzları görüşümü engelliyordu ama bu sadece daha heyecanlı hale getiriyordu. Ağzının üzerimde olmasını beklerken amım sıkıştı. Kalçalarımı daha da araladı, nefesi çıplak tenimi havalandırdı ve tüylerim diken diken oldu. Parmakları sıırıslıkam kıvrımlarıma dokunduğu anda, yüksek sesli bir inilti fayansları titretti.

Titremeler omurgamdan aşağı aktı ve onun ağzını arzulayarak kıkımı kaldırdım. Tanınmaz, Rusça kelimeler ağzından döküldü ve içimi ateşe verdi. Dilini kıvrımlarıma sürttü ve gırtlaktan gelen sesler amımda titreşti.

Varlığımın her zerresi yaklaşan serbest bırakma ile sarsıldı. Tanrım, beni daha yeni yalamıştı ve ben orgazm olmaya hazırdım.

"Lütfen," diye soludum, ağzına doğru geri ittim, utanmadan ona karşı süründüm. Sanki bundan en az benim kadar zevk alıyormuş gibi açlık dolu bir ses çıkardı. Dili klitorisime süründü, yalamaları sert ve talepkârdı ve yaklaşan bir orgazm omurgamın tabanında karıncalandı.

Deneyimsiz değildim, ama bu adamla deneyimsiz de olabilirdim, çünkü onunla her şey çok yeni geliyordu. Çok lezzetli bir şekilde kirlili. Ve gerçektir ki

Birisi bunu bir anlığına görüyordu ve bizi duymak tüm deneyimi daha da güçlendiriyordu.

Sanki ele geçirilmiş gibi benimle ziyafet çekiyordu, parmakları kalçalarımın etine gömölüyor, beni hareketsiz tutuyordu.

"Tanrım," diye inledim yüksek sesle. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Dişleriyle klitorisimi çekiştirdi ve ben patladım, çığlıklarım banyodaki karo zeminlerde ve aynalı duvarlarda titreşti. Ağzına karşı titrediğimde rahatlamadı, sularımın her bir damlasını yaladı.

Omzumun üzerinden ona bakmak için başımı çevirdim, gözlerim karo zeminde diz çöktüğü yere indi. Gözlerimiz birleşti, kutup bakışlarında mavi alevler yanıyordu ve ürperdim.

Boyuna göre ayağa kalktı, vücut ölçülerimiz arasındaki fark dikkat çekiciydi. Üzerimde yükseldi, bir eli boğazıma geldi ve onu kavradı.

"Hazır mısın, Kroshka?"

Onun hırıltılı, sahiplenici ses tonuyla içime şehvet yayıldı. *Vay anasını.* Ben hazırdım. İkinci ve üçüncü raunt için hazırdım. Bu adam ne kadar isterse.

Başımı salladım, omurgamda hoş bir beklenti ürpertisi dolaşıyordu. "Sıkı tutun," dedi ve gri eşofmanını kaslı kalçalarından aşağı itti. Sert aletini sırlıklam kıvrımlarım boyunca sürükledi ve amım sıkıştı. Bacaklarımı açtım ve her santimimi ona gösterdim, onun için açgözlü. "Çünkü bu sefer sana kolay davranmayacağım."

Dudaklarımda sessiz bir "O" harfi belirdi ama ben onun sözleri üzerine daha fazla düşünmeden içime girdi. Sert ve derin.

"Siktir," diye boğuldum. Onu içimde çok derinlerde, beni gererken hissedebiliyordum.

Rusça bir şeyler homurdandı ve ben de başımı kaldırıp aynada onun bakışlarıyla karşılaştım. Yüz ifadesindeki açlığı gördüğümde memnuniyet midemde kıvrıldı. Bana dokunmak ya da beni öpmek istemeyebilirdi ama gözlerinde bana duyduğu, benim ona duyduğum açlığı gizleyemiyordu.

Başımı dikleştirdim, boğazıma dolanan kıvrılmış eline doğru eğildim ve tutuşu sıkılaştı. Eğer biri bana bir hafta önce söyleseydi, bir adamın beni sikerken boğazımı siksaydı, onları vururdum.

"Daha sert," diye talep ettim, onun çözölüşünü görme ihtiyacı hızla bağımlılığım haline geldi.

Kıpırdamadan durdu, sonra şiddetli bir hamleyle nefesimi kesti. Sanki tüm akıl sağlığını kaybetmiş gibi, Alexei acımasız darbelerle içime girdi. Derin ve sert bir şekilde itti. Zevk damarlarımı yaktı ve destek için tezgâha tutunarak inledim. Her hamlesi içime lezzetli bir sıcaklık dalgası gönderiyordu.

Arzu alevleri daha sıcak ve daha vahşi yanıyordu. Birbirimize dönüşürdük Dikkatli olmazsak yıkıcı bir yangın çıkabilir. Yine de içimde umursayacak bir şey bulamadım. Göğsünü sırtıma dayamış, elini boğazıma dayamış, çıldırtıcı bir hızla içime giriyordu. Dudaklarım onun ağzını üzerimde hissetme ihtiyacıyla yanıyordu. Dudaklarım onun sıcak ağzını benimkine karşı hissetme ihtiyacıyla karıncalandı. Sözlerini unutmamıştım ama şu anda ihtiyacım nedenimden daha güçlüydü.

"Lütfen," diye inledim. "Öp beni."

Ağzı omzuma indi, dili tenimde sıcaktı. Ve sonra omuzlarımın boynumla birleştiği yeri ısırdı, beni becerdiği kadar acımasızca. Banyodaki tek ses sert nefes alış verişlerimizdi, eli boğazımın etrafındaydı. Ve lanet olsun, beni öldürmemesi için ona güvenmişim ve sadece bana zevk veriyor.

İçimde beyaz bir his dalgası oluştu. Tenimizin değdiği her yerde benimki daha sıcak yanıyordu. Dişleri tenimi delip geçiyor ve damarlarımda çıldırtıcı derecede erotik bir şey dolaşıyordu. Her hamlesi beni parçalara ayırıyor ve sonra tekrar bir araya getiriyordu. Sadece beni tekrar yok etmek için.

"Alexei. Tanrım, Alexei," diye bağırdım. Bundan sonra başka bir erkeği asla hatırlamayacaktım. Şiddetli bir orgazm beni paramparça ederken zevkten hıçkırığa hıçkırığa ağladım, beni sertçe vurdu ve göz kapaklarımın arkasında kayan yıldızlar görmeme neden oldu. Alexei bir eliyle boğazımı sıkarken diğer eliyle kalçalarımı kavrayarak beni becerdi. Sıkışan orgazmım boyunca beni sertçe sikmeye devam etti, amım şimdiye kadar yaşadığım en şiddetli zevkle spazm geçirdi.

Sert bir sesle içime boşaldı, sıcak dölleri içimi doldurdu. Yarı kapalı, ağır bakışlarla, onun küçük bir parçasının çözülüşünü izledim. Benim için. Eli hâlâ boynumda kıvrılmıştı, diş izleri tenimde görünüyordu ve sert nefes alıyordu.

Kendimi onun içinde kaybetmişim. Bu tatlı, ahlaksız unutuşta. Ve asla uyanmak istemedim.

Yirmi Dördüncü Bölüm

ALEXEI

M Ellerimi başımın arkasında birleştirdim ve Aurora uyurken onu izledim. Banyodaki *šovumuzdan* sonra, onu zar zor tutabiliyordu. gözlerim açık. Geceleri sadece birkaç saat uyumaya alışkındım. Güzel menajerim öyle değildi.

Ben de onu kollarıma aldım ve odadaki tek yatağa yatırdım. Başını yastığa koyar koymaz gözleri kapandı ve uykuya daldı. Yatağın diğer tarafına tırmandım ve sanki hissettiğim aynı manyetik güç tarafından çekiliyormuş gibi bana yaklaştı. Elleri gövdeyi sardı ve yüzü göğsüme gömüldü. Yakınlığı karşısında gerildim ve elini gömleğimin içine sokmasını bekledim. Yapmayınca kendimi rahatlamaya zorladım.

Düzenli olarak boxer külotumla uyurdum ama Aurora ile aynı yatağı paylaşırken kıyafetlerimi çıkarma riskini göze alamazdım. Onun yumuşak vücudu benimkine yaslanmışken uzun bir gece olacaktı. Kaşları çatılmıştı ve elimi kaşlarının üzerinde gezdirdim. Onun sıkıntısından hoşlanmıyordum - ne uyanırken ne de kesinlikle uyurken.

Yan lambayı kapatarak karanlığın beni kuşatmasına izin verdim. İçimde gizlenenle eşleşiyordu. Tavana bakarken zihnimin geçmişte dolaşmasına izin verdim.

Bu cehennem çukurunda beş yıl.

Kirli taş tavana baktım, havada bir ürperti vardı. Oda küf, kan ve ter kokuyordu. İnleme sesleri, etin ete çarpması, kaygan bir vuruş havada ve ince cam pencerede dolaşıyordu. Çoğu gençlerin pencerelerinden manzara ya da okyanus manzarası görünüyordu.

Şanslısın. Biz burada değiliz. Biz sadece gönüllü ya da gönülsüz seks partilerini görebiliyorduk. Ya da kan ve ölümle sonuçlanan kavgalar. Her birini.

Sikeyim.

Zaman.

Burada

ölebilirim.

Beş lanet yıl. Özgür olmanın nasıl bir his olduğunu hatırlayamıyordum. artık. Belki de bir fanteziydi. Ya da her şeyi şu anda bitirmemem için beni ileri iten bir şeydi. Çünkü bu yaşayan bir cehennemdi.

Kemikleri titreten, soğuk bir cehennem.

Kaygan ritmik bir ses gözlerimi sola kaydırды ve Igor'u tek pencerenin yanında otururken buldum. Bir yandan otuz bir çekerken bir yandan da ringde olup biten tüm o boktan şeyleri hastalıklı bir hayranlıkla izliyordu.

Beş kişi kalmıştık. Otuz kişi bu odaya tıklmıştık. iki hafta önce. Belki de üç haftaydı, bilsem ne olacak. Gece mi gündüz mü, haftanın hangi günü olduğunu asla bilemezdim.

Hepsini öldürdük. Beşimizin hâlâ burada olmasının tek sebebi buydu. Çünkü biz daha güçlüydük. Ringde başkasının beni yenmesine izin vermeyi birçok kez düşündüm. Ama içgüdülerim ve hayatta kalma ihtiyacım her zaman galip geldi.

Ellerime o kadar çok kan bulaşmıştı ki, hiçbir şey beni kurtaramazdı. Bu bok çukurundan çıkmayı başarsam bile, her zaman bir katil olacaktım. Yapmayı bildiğim tek şey buydu.

Igor homurdanmaya başladı, daha hızlı ve daha sert mastürbasyon yapıyordu. Eğer onu boğarsa horoz biraz daha sert, onu kaybedecekti. Bu en kötü şey olmazdı. Siktiğimin röntgencisi günde birkaç kez otuz bir çekiyordu. Muhtemelen Ivan'ın onu dövüş dışında bir şey için ringe çıkarma zahmetine girmemesinin nedeni buydu. Piç kurusu Igor'un açıkta sikilmekten hoşlanacağını biliyordu. Geri kalanımız o kadar şanslı değildi.

Bunu düşünmekten nefret ediyordum. Derim ürperiyordu. Ivan dünden beri hâlâ duş almamıza izin vermemişti ve benim onlar gibi kokuyordu. Kadınlar. Erkekler.

Boğazımdaki safra yükseldi ve hepsini ittim. Aksi takdirde midemde kalan azıcık şeyi de kaybedecektim.

Tüm bu boktan şeylere katlanmak için onca kavgadan sağ çıkmaya değer miydi? Taciz. Tecavüz. İşkence.

Bir inilti beni anılarımdan çekip çıkardı ve anında gerilerek Aurora'yı aramaya başladım. Yüzü bana dönük bir şekilde top gibi

kıvrılmıştı.

Başucu lambasını yaktım ve aynı saniye içinde yataktan çıktım, sonra yatağın etrafında koşturdum.

Başını ileri geri sallıyordu, vücudu kıvrılmıştı sanki kendini korumaya çalışıyordu. Dudakları sanki bir sırrı söylememek için kendine güvenmiyormuş gibi sıkı bir çizgi halinde bastırılmıştı. Kaşları çatılmıştı ve alnı terden parlıyordu.

Onu omzundan hafifçe sarstım. Onu korkutmak istemedim, ama onu kâbusuyla da baş başa bırakmak istemedim. Ne kadar kötü olduklarını ilk elden biliyordum.

"Uyan," diye fısıldadım. "Bu sadece bir rüya."

"Hayır!" diye inledi, göz kapaklarını sanki rüyalarındaki şeyi görmeye dayanamıyormuş gibi sıkarak kapattı. Onun kâbuslarında olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyordum.

"Rora, uyan." Kardeşinin kullandığını duyduğum lakabı denedim. Hissettim

Ama onun sıkıntı içinde olduğunu görmek hoşuma gitmiyordu. Nefes alış veriş zorlaştı ve dudaklarından bir inilti daha döküldü.

"Dur," diye bağırdı. "Lütfen. Ona zarar vermeyin."

Kalbim durdu ve boğazım acıyla sıkıldı. Sesindeki kırılganlık ve yüzündeki dehşet, mideme inen en kötü yumruktu. Bu kadına zarar veren her erkeği ya da kadını öldürmek istedim. Ve ne kadar ironikti ki o insanlardan biriydi.

"Kroshka," diye mırıldandım yatıştırıcı bir sesle. "Güvendesin." Gözleri açıldı ve içimi bir rahatlama kapladı. "Güvendesin, kroshka," diye fısıldadım, çatık kaşlarını düzelterek.

Koyu renk gözleri beni izliyordu, vücudu doğal olmayan bir şekilde hareketsizdi.

"Kötü bir rüya gördün," diye açıkladım sesimi yumuşak tutarak. Yine de sesimin çok sert olduğundan endişeleniyordum.

Kıpırdamadı, siyah saçları yastığın üzerine yayılmıştı ve siyah gözlerinde acı vardı. Gözlerini kırıştırdı. Sonra tekrar. Alt dudağı titredi ve içim fiziksel olarak acıdı.

"Ne oldu, Kroshka?" Ona sordum. "Kimi öldürmek zorundayım?"

Tek bir gözyaşı yanağından aşağı yuvarlandı ve onu fırçalarken elim titredi. Belki de kâbusunun öznesi bendim ve korkuyordu.

"Santos onun canını yaktı," diye mırıldandı, sesi boğuk çıkıyordu.

"Bize izlettirdi." Omuzlarım gerildi, sözleri içimde bir şok dalgası yarattı.

"Raphael?" Ölmüş olacaktı. Eğer ona zarar verirse, Isabella'nın kardeşi olsun ya da olmasın, ölmüş olacaktı.

Derin bir nefes aldı, sonra yavaşça nefesini verdi.

Gözleri dalgalanarak kapandı, uyku onu tekrar altına çekti.

"Yaşlı adam," diye mırıldandı uykulu bir şekilde, gözleri açık kalmak için mücadele ediyordu.

"Sana zarar verdi mi?" Cevabını beklerken öfkemi kontrol altında tutmaya çalıştım. Eğer ona tek bir parmağını bile sürerse, onu mezardan çıkarır ve tekrar öldürürdüm. Onu diri diri yakabilmek için hayata döndürürdüm.

"Anya." Anya da kimdi? "Anya'ya zarar verdi."

Yirmi Beşinci Bölüm

AURORA

A kaslı bir kolun ağırlığını belimde hissediyordum. Bir erkeğin lezzetli kokusu beni ısı kaynağına daha da yaklaştırdı, sanki Kendi kişisel güvenlik battaniyem. Yatağında bir erkekle uyanmayalı uzun zaman olmuştu. Düzenli bir erkek arkadaşım olsa bile bu pek umursadığım bir şey değildi.

Kol güçlü ve rahatlatıcıydı. Koruyucuydu. Yer değiştirdiğimde kol belime dolandı ve beni kendine çekti, göğsü sırtıma baskı yapıyordu. Gözlerimi kapalı tuttum, sadece onun sıcaklığının ve muhteşem kokusunun tadını çıkarıyordum. Uyanmak istemiyordum, beynimi kapanmaya zorluyor ve uykuya geri dönmeme izin veriyordum.

Ama boşunaydı. Çünkü ilgimi çekmişti ve yatağında kimin olduğunu bilmek istiyordum. Gözlerimi açtım ve görüşüm biraz bulanıklaştı. Birkaç kez gözlerimi kırptım ve gözlerim belime dolanan kaslı bir kola takıldı.

Dövmeli.

Ve bir anda dün geceye dair anılarım canlandı. Seks kulübü. Alexei ve benim Igor'a verdiğimiz performans. Seks. *Acayip ateşli seks!*

Anıları hatırlayınca midemde bir sıcaklık oluştu. Alexei Nikolaev'le seks yapmak ayak parmaklarımı yırtan, beynimi eriten bir deneyimdi. Kendimi mahcup hissetmeliydim ama hissetmiyordum. İnsan bu kadar ateşli bir şeyden nasıl pişmanlık duyabilirdi ki?

Elimi kaydırarak ön kolundaki karmaşık mürekkebe merakla baktım. Tam parmaklarımla izini sürmek için uzandığımda, sırtımda gerildiğini hissettim.

"Yapma," diye usulca uyardı. Nefesi kulağımda sıcaktı ve omurgamdan aşağı ürperti gönderdi.

Parmaklarım teninin ancak bir santim üzerinde geziniyordu ve ona dokunmanın cazibesi büyüktü. Onu parmak uçlarımda altında hissetmek, ellerimle vücudunda dolaşmak istiyordum.

Ama ben yapmadım.

İzni olmadan kimseye dokunmazdım. Yine de bana dokunmasına neden izin verdiğimi düşünmeyi umursamadım. Bana dokunmasını yasaklamak aklımın ucundan bile geçmedi. Çok iyi hissettiriyordu. Yine de bu sadece bir işti. Günahkâr, boktan, gizli bir iş.

Kardeşlerim bilseler Alexei'yi parçalarlardı.

Elim yanıma düştü ve kendi eli belimden kaydı. Ağır bir iç çekişle gözlerimi kapattım.

Ona dokunmak için her şeyi tüketen bu ihtiyaçla mücadele ederken sessizce uzandık. Onu bana karşı hissetmek. Bu duygular zordu. Beklenmedikti.

Belki de kulüpte ve dün gece yaşadıklarımızdan sonra ona karşı böyle bir çekim hissetmem normaldi. Yine de bununla hiçbir ilgisi olmadığından şüphelenmeye başladım.

Bu her neyse, son birkaç hafta içinde beni sinsice yakaladı. Gereksiz yere de hoşlanmadım. Vücudumun gergin bir enerjiyle dolmasına neden oluyordu. Kulağa ne kadar saçma gelse de onun sakinleştirebileceğini bildiğim türden. Çok güzel kokuyordu, sıcak bir teni ve ona özgü hafif seksi bir kokusu vardı.

Nefes alışını duyabiliyordum, sıcak ve kendinden emin. Kalçalarımın arasındaki ağrı zonkluyor ve onu görmezden gelmemi zorlaştırıyordu. Onu istiyordum. O kadar çok istiyordum ki, beni becermesi için yalvarmayı bile düşündüm.

"Kıyafetlerini çıkar," diye emretti, sözleri neredeyse bir meydan okuma gibiydi. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve onun bakışlarıyla karşılaştım; açık mavi gözleri vücudumda yeni bir kıvılcım yarattı. Gözlerindeki bakış beni içten dışa doğru ısıttı ve kalçalarımın arasında derin, zonklayıcı bir ağrıya neden oldu. "Ve bana külotunu ver."

Enigma.

O benim baştan çıkarıcı muammamdı, vücudumla o kadar uyumluydu ki beni benden daha iyi tanıdığına yemin edebilirdim.

Dizlerimin üzerinde doğruldum, yatak altımda kayıyordu. Gömleğimi başımın üzerinden çekerken bakışlarını üzerimde tuttum. Ardından şortumu çıkardım ve üzerimde sadece çürük külotum kaldı.

Tenim beklentiyle uğulduyordu. Alexei kıpırdamadı, yakıcı bakışları bedenimi okşuyordu. Beni izlediğinde tüm dünya yok oluyordu.

Ondan başka hiçbir şeyin önemi yoktu. Igor'un değil. Kameralar değil. Ne de bizi izliyor olma ihtimali. Hissettiğim ve gördüğüm tek şey Alexei'ydi.

Elleri kalçalarımına geldi ve sert avuç içleri tenime değdiği anda vücudumdan aşağı bir ürperti yayıldı.

"Da?" *Evet mi?* Boğuk bir soru. Yüzü duygularını yansıtmıyor olabilirdi ama sesi ve gözleri yansıtıyordu.

"Evet," diye fısıldadım.

İki parmağını her iki kalçamdaki külotlarımına bağladı, sonra onları uyluklarımdan aşağı sürükledi. Yavaşça. Yavaşça. Sanki onu durdurmamı bekliyormuş gibi. Milyon yıl geçse de olmaz. Onun yerine yer değiştirdim ve külotumu bacaklarımdan aşağıya doğru indirirken ona yardım ettim.

Odanın havası ısınmış tenimi serinletti. Tamamen çıplaktım, ona maruz kalmıştım. Meme uçlarım sertleşti ve ıslaklığım Bakışları vücuduma sabitlenmişti. Onu içimde hissetmek için yavaş ve derin nefesler çekiyordum. İstese de istemese de bedenime hükmettiğine hiç şüphe yoktu. Bedenim aramızdaki bu çekime boyun eğdi.

Eğildi, başını eğdi, sonra meme ucumu yaladı.

Boğazıma bir inilti düğümlendi ve sırtım kavislenerek göğsümü ağzına doğru itti. Meme ucumu dişlerinin arasına sıkıştırdı ve hafifçe çekti. Dikkatini diğer göğsüme verdi, yavaşça çekiştirdikten sonra meme ucumu serbest bıraktı. Sonra dilini üzerinde gezdirdi.

"Oh." Ağzının üzerimde olması içimin o tanıdık acıyla sıkışmasına neden oldu.

Nefesi çıplak tenimde sıcaktı, teninin tenime değmesine ihtiyacım vardı.

"Seni hissetmek istiyorum," diye mırıldandım, parmaklarım sarı saçlarına dolanmıştı. "Lütfen, Alexei."

Bu ihtiyacın giderilmesi gerekiyordu; karnımın derinliklerinde yanıyordu.

"Ellerini bana ver," diye emretti, sesi alçak ve kabaydı. Zihnim farkına bile varmadan bedenim itaat etti. Gözlerim bakışlarına dikildi ama yüzünde gördüğüm tek şey ateşli bir arzuydu. Damarlarımda yanan arzunun aynısıydı bu.

Atılmış külotumu hızlı bir hareketle yırttı. Kollarımı önümde birbirine yaklaştırdı, sonra bileklerimi bağlamak için yırtık külotumu kullandı. Göğüslerim öne doğru itilerek gömleğine sürtündü. Gömleğinin altında sert kasları belirginleşmişti. Tenini tenimde, etini etimde hissetmek istiyordum.

Boynundaki nabızı görebiliyordum, için için yanan bakışları içimi yakıyordu. Bana verdiği tepkiler üzerinde kontrol sahibi olabilirdi ama bu manyetik çekimi o da hissediyordu.

"Sana zarar vermeyeceğim," diye güvence verdi, sesi neredeyse saygılıydı.

"Biliyorum," diye nefes aldım ve bağlı bileklerimi kaldırıp boynuna doladım. Derinlerde bir yerde, bana asla zarar vermeyeceğini biliyordum. Soğuk dış görünüşüne ve hafif psikotik kişiliğine rağmen beni güvende tutacaktı. Tıpkı kulüpte yaptığı gibi. Beni vücuduyla koruyor, zevk almamı sağlıyordu.

Gözlerimiz kilitlendi. Yüzlerimiz birbirinden sadece birkaç santim uzaktaydı ve dudaklarımı onunkilere değdirme isteğiyle savaştım.

Öpüşmek yok. Sözleri zihnimde yankılandı.

Bu bir gösteri için değildi. O bunu biliyordu. Ben de biliyordum. Öyleymiş gibi davranmanın bir anlamı yoktu. Hayatım boyunca hiç böyle bir şey hissetmemiştim. İçimde hafif bir sıcaklık hissediyordum, bedenim ona doğru çekiliyordu.

"Lütfen," diye nefes nefese kaldım.

Kendi zevkim kadar onunkini de arzuluyordum. Kendimi ona sürtüyor, vermesi gereken her şeyi istiyor ve kaslarını bana karşı hissetmek için sabırsızlanıyordum.

Ellerimi boynuna doğru kaldırdı ve sonra komodinin üzerindeki bir şeye uzandı.

İpek kravatı. Uсталıkla gözlerimi bağladı, görüşümü engelledi. Akıllı bir insan yorgun olabilirdi. Benimse tek yapabildiğim heyecanlanmaktı. Başımın arkasından bağlarken sıcak nefesini yanağımda hissettim. Ağzı boynumdan aşağı kayarak tenimi yakıyordu. Kirli sakalı yumuşak tenimde izler bırakacaktı ve bu düşünce beni hiç rahatsız etmedi. Beni kendisininmişim gibi işaretlemesini istiyordum.

Gözlerimin bağlı olması kendimi savunmasız hissetmeme neden olmalıydı. Oysa kendimi güçlü hissediyordum. Görme yetimi kaybetmişim, diğer tüm duyularım artmıştı. Nefeslerinin sertliği. Ellerinin dokunuşu, dudaklarının fırçası. Kokusu ciğerlerimde kalıcı bir kokuya dönüştü.

Elleri vücudumda daha da aşağılara inerken, ağzı boynumun kıvrımlarını kemiriyordu.

Yer değiştirdi ve içime bir alarm ateşi düştü. "Beni bırakma," diye fısıldadım.

"Asla." Saçmaydı ama kulağa yemin gibi geliyordu. "Kıyafetlerimi çıkarıyorum."

"Sonunda," diye mırıldandım, dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü.

"Açgözlüsün, Kroshka." Bunun sadece onunla olduğunu itiraf etmek dilimin ucundaydı. Ama çok erkendi. Bu çekimi anlamamıştım. Soyunurken çıkardığı yumuşak ses, altımdaki şilte

Ellerim hâlâ arkamda bağılyken kendimi dengede tutarken dizlerimin bağı çözüldü.

Onu çıplak hayal ederken içim titredi. "Her yerin dövme mi?" Soruyu içimden geçirdim. Nedense onun her santimini bilmek istiyordum.

Basit bir soruya cevap vermesi bir kalp atışı kadar uzun sürdü. "Baba."

Bir gün, onun her santimini görecektim. Onun her santimini öpmeyi kendime görev edindim. Onun teni benimkine, benim ağzım onunkine. Vücudum adrenaline doldu, damarlarımda ateş parladı.

Sırtım yatağa değecek şekilde bedenlerimizi kaydırdı, eliyle beni tuttu. Sonra bağı bileklerimi tekrar boynuna doladı, nefeslerimiz birbirine karıştı. O kadar yakındı ki, dudaklarının sıcaklığını neredeyse dudaklarımda hissedebiliyordum.

Vücut ağırlığı bana baskı yapıyordu ve bu bir güvenlik battaniyesi gibi hissettiriyordu. Sert kaslardan oluşan bir duvar. Onu göremiyordum ama her yerde hissediyordum. Her nefeste. Tenimin her santiminde. Sert aletin başını klitorisimin üzerinde hissettiğimde inledim.

Göğsüm yükselip alçalıyor, her seferinde onun göğsüne sürtünüyordu. Bacaklarımı beline dolayarak onu ileri doğru ittim. Aleti kıvrımlarıma daldı, yukarı ve aşağı.

"Oh, Tanrım," diye inledim. "Bu çok iyi hissettiriyor."

Onu göremiyordum, tek yapabildiğim onu hissetmektir. Girişime doğru daha da bastırdı ve ben onun etrafında kenetlendim. Onun her şeyi için açgözlüydüm. Benim Tırnaklarım avuç içlerime batıyor, onu hissetme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum.

Kalçalarını kaldırarak içimde daha derine battı. Kalçalarını yuvarladım, beni sonuna kadar doldurduğunu hissetmek için çaresizlikle nefes nefese kaldım.

Göğüs göğüse. Kalp kalbe. Nefes nefese.

Tek bir hamleyle sikini sonuna kadar içime soktu ve dudaklarımdan bir inilti kopardı. Anında sakinleşti.

"Durma," diye homurdandım. "Bana her şeyi ver."

Kelimeler onu özgür bıraktı. İçime sertçe girdi. Acımasızca. Elleri kalçalarını kavradı ve daha sert bir şekilde içime girdi. leğen kemiği.

"Her santimini al, kroshka," diye homurdandı, aksanı kalındı.

"Evet," diye nefes nefese kaldım, ayak bileklerim beline dolanmıştı.

Belki gözleri bağlıydı, belki de sadece bu adamdı. Bilmiyordum. Emin olduğum tek şey, hiç kimsenin beni bu kadar yükseğe uçurmamış olduğuydu. Beni ele geçirilmiş bir adam gibi becerdi, beni iyice gerdi.

Sıcak nefesleri boynumu okşuyor, kalçaları içime giriyordu. "Çok sıkısın," diye hırladı boynuma karşı. "Çok iyi hissediyorum. Kendi cennetim."

Tanrım, sözleri beni havalara uçurdu. İtişleri vahşileşti. Vücutlarımız arasındaki sürtünme içimde karanlık ve vahşi bir şeyi ateşledi. Ona asla doyamayacağımdan korkuyordum.

"Siktir," diye inledim. "Evet. Ben..."

"Benim. Söyle. Sen benimsin." Her kelimeyi vahşi bir itiş takip etti.

"Evet," diye bağırdım. "Seninim. Aman Tanrım. Alexei."

En yoğun orgazmla birlikte spiral çizerek parçalara ayrıldım. İçim onun sikinin etrafında sıkıştı ve baygın sıcaklık her santimime yayıldı. Alexei homurdanarak içime girdi, zor nefes alıyordu ve içime boşalıp beni dölleriyle doldururken sikinin sarsıldığını hissettim.

İri bedeni üzerime yığılmıştı, bağlı ellerim saçlarına yapışmıştı ve ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Onu görmek istiyordum. Onu öpmek. Her santimini hissetmek.

Ağır nefes alış verişlerimiz sessizliği doldururken, vücudu benimkine baskı yapıyordu.

Yer değiştirmeye gitti ve neredeyse kalması için yalvaracaktım, ona yakın olmak istiyordum. Bunun yerine sözlerimi kendime sakladım. Alexei ayağa kalktığında, kayıplar şaşırtıcıydı.

Bu sadece seks, kendimi ikna etmeye çalıştım. Yine de çok daha fazlası gibi geliyordu. Yumuşak bir sürtünme sesi duydum ve vücudumu bir çarşaf kapladı. Daha fazla karıştırma.

Sonra Alexei göz bağımlı çıkardı. Alexei yatağın yanında duruyordu, tamamen giyinikti. Sonra bileklerimi çözdü ve başını eğerek dudaklarını belli belirsiz izlere değdirdi.

Jest nazikti. Neredeyse saygılıydı.

Aramızdaki fark çok açıktı. Ben hala doğduğum günkü gibi çıplaktım. O ise tamamen giyinikti. İtiraf etmeliyim ki, giyinme ihtiyacı bana tuhaf geliyordu.

"İyi misin?" diye sordu, gözleri üzerimde geziniyordu.

Kahretsin, iyiden de öteydim. Keşke onunla olan bu şeyi anlayabilseydim. Neden benimle yatakta çıplak uyumaktan korkuyordu? Ya da ona dokunmama izin vermekten? Öpmeme? Ona sokulmak ve sıcak tenini avucumun altında hissederken kalp atışlarını dinlemek istiyordum.

"Evet." Ben iyiydim. En azından kendime böyle söylemeye çalışıyordum. Bedenim iyiden de öteydi. Doymuştu. Hâlâ yükseklerde uçuyordu. Ama açıkça korumaya çalıştığı mesafenin beni rahatsız etmediğini söylersem yalan söylemiş olurum.

Tanrım, aklımı kaçırmış olmalıyım.

Bir görevdeydim. Alexei de işin bir parçasıydı. Bu bir işti. Ama bu son sefer, onu içimde *istiyordum*. İş gibi hissetmedim.

"Igor ikna olmalı," diye mırıldandım, az önce yaptığımız şey için neden bir bahane bulma ihtiyacı hissettiğimden bile emin değildim. Ben yetişkin bir kadındım. Cevap vermedi ve ben de orada bulacaklarımdan korkarak yüzüne bakmaktan kaçındım.

Her neyse.

Ona doğru bakmamaya dikkat ederek yataktan kalktım ve ellerimi saçlarımdan arasından geçirdim. Yatak başı bana hiç yakışmazdı. Çok fazla saçım vardı ve bu beni her zaman deli bir insan gibi gösteriyordu.

"Peki bugün gündemde ne var?" Omzumun üzerinden bakarak sordum. Giyinik uyuması bana yine tuhaf gelmişti. Kıyafetleriyle uyumayı tercih eden bir erkekle ne tanışmıştım ne de duymuştum.

Yine de beni becerirken onu hâlâ üzerimde hissedebiliyordum.

"Kahvaltı."

Midem derhal guruldadı ve rahatsız edici bir kıkırdama çıkardım. "Kulağa mükemmel geliyor. Görünüşe göre açlıktan ölüyorum." Çok az konuşan adam başını salladı. "Hızlıca bir duş alacağım," diye mırıldandım saçlarımı topuz yaparak.

Ben lanet olası bir porselen bebek gibi sarsılırken adamın az önce paylaştığımız seksten hiç etkilenmemiş gibi görünmesi beni tedirgin ediyordu. *Belki de*

tamamen tek taraflı. Öyle bir şey olamaz. Değil mi? Dün gece aynada yakalandığımız görüntüler aklımdan geçti ve aniden içim yanmaya başladı.

Sertçe yutkunarak aceleyle banyoya girdim ve kapıyı arkamdan kapattım.

Soğuk bir duşa ve serin bir kafaya ihtiyacım vardı.

Banyodan çıktığımda Alexei duş almış, tıraş olmuş ve giyinmişti. Gözlerim arkamda, tezgâhın üzerinde duran spor çantasına takıldı ve şaşkınlıkla kaşlarımı çattım.

Düşüncelerimi okumuş olmalı.

"Yedek banyoda duş aldım."

"Eşyalarını nasıl aldın?" Boğuk bir sesle söyledim. Bu adam sessizce ve ölümcül bir şekilde hareket ediyordu.

Bana deliymişim gibi baktı. Ya da aptal. Şu anda ikisi de tartışılabilirdi. "Çantadan çıkardım." Tanrım! Ben duştayken banyoya girmiş ve ben onu duymamışım bile. İçime bir korku düştü. Adam beni öldürebilirdi ve ben onun geldiğini asla göremezdim.

Derin bir nefes alarak yavaşça nefesimi verdim. Şu anda paniklemenin bana bir faydası olmazdı. Sakinliğimi korumak zorundaydım. Başka seçeneğim yoktu. Bu odada kilitliydik ve sonraki adımların ne olacağını kim bilebilirdi ki?

"Yemek yemelisin." Alexei'nin sesi ona odaklanmamı sağladı. Çenesini odanın sol köşesine doğru eğdi ve gözlerim yemek dolu bir tepsi bulmak için o yöne doğru kayd. Ben duş alırken yemek getirmiş olmalılar. Igor ya da bizi izleyen her kimse, muhtemelen karnımın gurultusunu duymuştu. "O zaman gidiyoruz."

Soru sormanın bir anlamı yoktu. Alexei'nin bana başka bir bilgi vermeyeceğini biliyordum ve izleniyor ve dinleniyorduk, bu yüzden kimliğimizi açığa çıkaramazdık.

Arabaya doğru beş adım attım ve seçeneklere göz gezdirdim. Bir kruvasan ve bir fincan kahvenin ardından helikopterin beklediği çatıya doğru yola çıktık. Helikoptere doğru yürürken Alexei kolunu belime doladı ve beni helikoptere götürdü. Bir şey beni omzumun üzerinden bakmaya itti ve tam bunu yaparken ensemden keskin bir sızı hissettim.

"Alexei... Ben..." Sesim kesildi ve görüşüm bulanıklaştı. Geriye doğru tökezledim ve sanki ağır çekimdeymişim gibi ellerinin beni yakalayışını izledim. Gözlerimi kırıştıtararak beynimdeki sisi dağıtmaya çalıştım ama bir türlü dağılmıyordu. Ondan kurtulmaya ve geri adım atmaya çalıştım ama tek yaptığım tökezlemek oldu

Yüzüm Alexei'nin sert göğsüne yapıştı.

"Onu içeri alın," Igor'un sesi uzaklardan geliyordu, ancak hemen arkasındaydı.

Bi

z. "Alexei." Adını yüksek sesle mi söyledim yoksa sadece aklımdan mı geçirdim emin değildim. Sonra her şey karardı.

Yirmi Altıncı Bölüm

ALEXEI

W Bu kadının benden nefret etmesini sağlamaya kesinlikle kararlıyım. Hatalarım hızla ve öfkeyle birikiyordu. Ve bunu yapmak

Bu sabah yatakta aramızda olanlardan hemen sonra olması durumu daha da kötüleştirdi. Gözlerini bağlamam, onu zapt etmem ve sikmem için bana güvendi. Ben de karşılığını ona ilaç vererek ödedim.

Odamızın kapısı daha önce açıldığında Aurora baygındı. Siktiğimin Igor'u beni gafil avladığını sandı. Asla öğrenemedi ve şimdiye kadar birinin onu öldürmemiş olması bir mucizeydi. Sümsük herif kalleşin tekiydi ama belki de bu yüzden hâlâ hayattaydı.

O odaya girip yatağımızın ayak ucuna gelene kadar kıpırdamadan durdum.

Yastığımın arkasına sakladığım silahı hızla çıkardım ve ona doğrulttum.

"Est' li shto-to, shto ty hoches'?" Ona Rusça sordum. *İstediyin bir şey var mı?*

Yanlış bir hareket yaparsa beynini dağıtacağımı biliyordu.

"Konuşmaya geldim," diye cevap verdi.

Silahımı hala ona doğrultmuş, bekliyordum. Konuşmak için geldiğine beni ikna edecek hiçbir şey söyleyemezdi. Muhtemelen bizi yanıltmayı ve Aurora'yı pis ellerine almayı umuyordu.

"Onu uyutmak gerekecek," diyerek sonunda sessizliği bozdu, gözleri Aurora'ya dikilmişti. "Onun gibi birinin evimin yerini bilmesine izin veremem."

"Hayır." Ona bir şey enjekte etmesine izin vereceğimi sanıyorsa delirmiş olmalı.

"Tek yolu bu. Senatörle akraba."

Onun kimliğini öğrenmesi beni şaşırtmadı. Saklamaya zahmet etmedim ve bu her şeyi daha inandırıcı kılacaktı. Dışarı çıkmama yardım eden kız oydu ve şimdi bizi geri getiriyordum.

"Ben hallederim," diye homurdandım. İstemiyordum ama bundan vazgeçmek de bir seçenek değildi.

Bir sonraki ifadesi kendini beğenmişlikti. "Uyuşturucu getireceğim-"

"Gerek yok," diye kestim sözünü buz gibi. "Biz helikoptere binmeden önce bayılmış olacak."

"Sana benimkini vereceğim," diye ısrar etti. Eğer bir daha asla Bana verdiği her şeyi kullandım. Spor çantamda bir acil durum kiti ve iki doz sakinleştirici vardı. Bunun için kullanacaktım.

Yine de o iğneyi boynuna batırdığımda ve gözlerinde ihanetin titreşimini gördüğümde, göğsümde bir yırtılma oldu. Saniyeler içinde bayıldı ve Aurora'nın cansız bedenini helikoptere kaldırıp yanıma yerleştirdim. Bu işten kurtulduğumuzda benden nefret etmesini sağlamak için gerçekten iyi bir iş çıkarıyordum. Ama ya Igor ya da ben olacaktım ve Igor'un ona bir metre bile yaklaşacağına güvenemezdin. Bizi kulüpte gördüğü andan beri ona bakıyordu, Sanki alacağı son su damlasıymış gibi.

İşin kötüsü onu suçlayamıyordum bile, çünkü beş yaşındayken hiç çabalamadan benim kurtarıcım olmuştu. Onda insanı içine çeken bir ışık vardı.

Helikopter bizi özel uçağa götürdü ve sonraki on saati Aurora'nın uyuşturulmuş bedeni yanımdayken geçirdim. Tuvalete gitmek için bile olsa onu bir saniye bile yalnız bırakmayı reddettim. Onu yanıma alıp kabinin arkasına götürdüğümde ve kapıyı kilitlediğimde Igor kıs kıs güldü. Hasta herif herhalde baygınken ırzına geçtiğimi düşünmüştü. Çünkü bu şüphesiz onun yapacağı bir şeydi. Ama tek yaptığım onu büyük yatağa yatırmak ve ardından tuvaleti kullanmak oldu. Sonra ana kamaraya geri dönmek yerine, kanepede oturarak onunla birlikte kaldım ve genç ajanın yatakta uyumasını izledim.

Tak tak. Tak. Tak.

"Aşağı iniyoruz," diye Igor'un sesi kapıdan geldi.

Cevap verme zahmetine girmedim. Sırtımdan soğuk terler aktı ama ardından gelen korkuyu görmezden geldim. Bu ülkeden nefret ediyordum. On yıldır geri dönmemiştin ve ondan önce bir on yıl daha vardı. Bu bana zarar vermezdi.

Rus topraklarına bir daha adım atmamış gibi hissediyorum. Sadece karanlık ve

Her ziyaretimde acı anılar geliyordu. Gözlerim yatağa yayılmış siyah saçlı kadına takıldı.

Ne olursa olsun, onun bu işten zarar görmeden çıkmasını sağlamalıydım. Ellerimde onunki olmadan da yeterince kan ve ölüm vardı. Ve

Bir şekilde, ona bir şey olursa bu dünyanın benimle başa çıkabileceğini düşünmüyordum.

Yerimden kalkıp yatağa gittim, onu kollarıma aldım ve ana kamaranın kapısını açarak içeri taşıdım. Vücudunu dik tutarken onu yanıma sabitleyerek oturdum.

Koyu renk, ipeksi saçları yüzünü örtüyordu ve ben onları nazikçe ittim. Igor ve Ivan'ın acımasız dünyasına ait değildi. Ya da FBI'a. Evet, güçlüydü ve sevdiklerini şiddetle koruyordu. Ama çok fazla önemsiyordu. Bu onu mahvedecekti ve kalbim onu kullandığım için kendimden nefret ediyordu. Başka birini, herhangi birini bulmalıydım ama genç ajan çoktan benimle aynı kötü adamın peşine düşmüştü.

"Bir süre baygın kalacak," dedi Igor yüzünde aptal bir sırıtışla. "Günler sürebilir. Tıpkı o iki kaltak için sana ilaç verip bodruma tıktıkları zamanki gibi."

Ona uzanmamak ve boğazını sıkmamak için ellerimi sıkmak zorunda kaldım. Onun aptal şırıngasını kullandığımı sanıyordu. Kullanmadım. Ama onun şırıngasını kullanırsam kızın günlerce baygın kalacağını düşünüyordu. İğne bana o herifte bir kadını bırak, bir atı bile bayıltacak kadar sakinleştirici olduğunu söyledi.

Bakışlarımı ondan ayırdım ve yüzündeki gülümsemeyi anında silen öldürücü bir bakış attım.

"Kendine dikkat etsen iyi olur, Igor," dedim ona buz gibi bir sesle. "Sonunda kendini parmaklıkların yanlışı tarafında bulabilirsin. Ve bu seks için olmayacak."

Bunun ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

Yirmi Yedinci Bölüm

AURORA

D bilinçaltıma karanlık damlıyordu. Arada sırada uzaktan gelen sesler duyuyordum ama bunların gerçek olup olmadığına asla ya da karar veremiyordum. değil.

Koş, Rora.

Kardeşimin tiz panik dolu sesi tüylerimi diken diken etti.

Paylaşmak önemsemektir.

Yer değiştirmeye çalışırken dudaklarımdan bir inilti koptu ama bedenim çok ağırdı.

"Sorun yok." Tam olarak çıkaramadığım tanıdık bir ses fısıldadı. İri bir el beni çevirdi, sonra oturur pozisyona getirdi. "İç."

Soğuk bir şey dudaklarıma değdi ve bir inilti duydum. Soğuk bir su damlası dudaklarıma değene kadar susuzluktan ölmekte olduğumu fark etmemiştim. Ağzımı açtım ve hevesle içtim.

"Yavaş."

Daha fazlası için açgözlü olmama rağmen itaat ettim. Soğuk sıvı boğazımdan aşağı inerken iyi hissettirdi. Ağzım Sahra Çölü gibi kuruydu. Biri bardağı ağzımdan çekti. Malzemelerin her karıştırılışı kulağıma çok gürültülü geliyordu. Merakla gözlerim açıldı ama acı başımı kesince tekrar kapattım.

Benden bir inilti daha çıktı ve dudağımdaki su damlasını yaladım.

"Rahatla."

Midemde bir şeyler çalkalandı ve midemdeki her şeyi kusmak için tam zamanında yatağa eğildim. En son ne yediğimi hatırlayamıyordum. her zaman hasta olurdum, ama bu berbatı. Mide asidinin tadı acıydı ve

Boğazım. Vücudum perişan haldeydi ve ben tekrar kusarken güçlü eller beni tuttu.

"Sorun yok." Ses soğuktu. Tanıdıkta. Ne olduğunu çıkaramadım. Yine de beni korkutmadı.

Dehşete kapıldım, gözyaşlarım yüzümden aşağı aktı. Korkunç hissediyordum. Kulaklarım çınlıyor, boğazım yanıyor ve başım ağrıyordu. O zamandan beri böyle hissetmemiştim-

Tam olarak bu hissi hatırladım. En son böyle hissettiğimde bayılmıştım. Dişçide. Yirmilik dişlerimi çektirirken.

Elimin tersiyle ağzımı sildim ve gözlerimi zorla açtım. Başımdaki ağrıyı görmezden geldim ve bana bakan bir çift soluk mavi gözle karşılaşmak için başımı çevirdim. Öfke içimde yavaşça yükselip tenimi yalarken birbirimize baktık.

"Bana ilaç verdin," diye suçladım onu, sesim zımpara kağıdı gibi kısıktı.

Piç herif inkâr etme zahmetine bile girmedi. Eğer bu kadar zayıf olmasaydım, onu öldürürdüm. Mide bulandırıcı halimde bile, yaptıkları içimi öylesine derin bir öfkeyle doldurdu ki kırmızı gördüm. Ve yıldızları, ama esas olarak kırmızıyı.

Sakinleştirici nefesler aldım, benim olan bayat asit nefesi burun deliklerime giriyordu ve öğürme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım. *Nefes al, Aurora. Nefes al.*

Öfke o kadar acıydı ki göğsümde kabardı, boğazımı sıktı ve yıldızları görene kadar sıktı. Bu benim en büyük zayıflığımdı. Öfkem.

Elim öfkeyle titreyerek onu ittim ve tökezleyerek banyoya girdim; Alexei hemen peşimdeydi. Bacaklarım tutmayana kadar zorlukla başardım ve eğer arkamda olup kollarını bana dolamasaydı kendimi dizlerimin üzerinde bulacaktım.

"Seni öldüreceğim," diye homurdandım ve durumumdaki ironi gözümünden kaçmadı. Uyuşturulduktan sonra ayakta duramayacak kadar güçsüzdüm ve beni kaçıranı öldürmekle tehdit ediyordum.

Yorum yapmadı ve kayıtsız bakışlarını hissetmek için arkama bakmama gerek kalmadı. Midem dönerken inledim.

"Zencefilli gazozu ihtiyacım var," diye mırıldandım omurgamdan aşağı bir ürperti geçerken. Kardeşlerim dışında kimse sakinleştiricilere verdiğim tepkiyi bilmiyordu. Bunu deneyimlemek ve vücudumun buna iyi tepki vermediğini anlamak için sadece bir kez gerekti.

Ve bu lanet olası pislik beni pompaladı.

Yavaşça, kığımın üzerine doğru alçalarak başımı dizlerimin arasına koydum ve eşit bir şekilde nefes aldım. Bu çok kötü bir duyguydu. Sanki başka birinin başına geliyormuş gibi hissediyordum ama mide bulantısı

ve acı bana aitti. Ben yapmadım

Alexei'nin yanımda olup olmadığını kontrol etmeye zahmet etmedim. Sadece zencefilli gazozun sihirli bir şekilde önüme çıkması için dua ettim, böylece midemi yatıştırabilirdim. Ya da şekerli su... bir şey.

Sadist yanım kardeşlerimi arayıp bu pisliğin bana ne yaptığını anlatmak istiyordu. Sonra arkama yaslanıp patlamış mısır yerken ve soda içerken onu öldürmelerini izlerdim. Tanrım, bunun ne kadar eğlenceli olduğunu hayal edebiliyordum.

Olurdu. Onu son anda kurtarabilirim. Belki de kurtaramazdım. Kendimi ne kadar kötü hissettiğimi düşünürsek, bu hâlâ tartışmaya açıktı.

Yanımdaki gazozun patlama sesi duyuldu ve gözlerim gazozu kayd. Alexei benim seviyeme inerek gazozu bana uzattı. Burnumu çekti.

"Ben kutudan içmem." Tamam, biraz şımarıkça konuştum ama mikrop düşmanı bir babayla büyümek biraz etkiledi. Çocukluğunuz boyunca depolardaki teneke kutuların kapaklarını farelerin yaladığına dair yorumlar duyduktan sonra, doğrudan teneke kutulardan içerken bunu düşünmemek zordu.

Alexei bir panter kadar zarif bir şekilde doğruldu ve beni kendi halime bırakacağını düşündüm ama sürpriz bir şekilde bir bardak aldı, yıkadı, sonra içine biraz zencefilli gazoz doldurdu ve onunla bana geri döndü.

Hevesle elinden kaptım ve yuttum. Sırf bunun için onu kardeşlerimden kurtaracaktım.

"Çok hızlı içme," diye uyardı. Elbette haklıydı. Kendimi yavaşlamaya zorladım, baloncukların boğazımdan aşağı süzülüğünü hissettim.

Gözlerimiz kilitlendiğinde, ihanetle karışık düşmanlık havada ağır bir şekilde asılı duruyordu. *Mavi*. Bu renk bana sonsuza dek bu adamı hatırlatacaktı. Bu onun rengiydi. Karanlıkla sarmalanmış mavi ve bakışlarının derinliklerinde ahlaksız bir şeyin titreşimi.

Saatler gibi gelse de saniyeler geçip gidiyordu. Bu adama güvenimin bir kısmını bile verdiğim için aptaldım. Şimdi bile, bana ilaç verdiğini bildiğim halde, kendime gardımı almam gerektiğini söylemek zorundaydım çünkü bu adamla ilgili bir şey temellerimi sarsıyordu.

"Sana iğneyi ya ben ya da Igor yaptı." Yarım yamalak açıklaması beni şaşırttı. Ama gözlerinde doğruluk vardı. İçgüdülerim bana onun arkamı kollayacağını söylüyordu, ama bu konuda nasıl davrandığını tam olarak kabul etmiyordum. "Seni öldürmemesi için ona güvenmedim. Ya da sana zarar vermeyeceğine. Çılgına dönerdim ve bu aramızdaki ilişkiyi mahvederdi.

planları."

"Oh."

Sesi alçak ama şiddetliydi, içime bir sıcaklık gönderiyordu. Gülünçtü. Sanki beni *önemsiyormuş* gibi konuşuyordu. Ve beni izleyiş şekli tüylerimi diken diken etmişti. Birbirimize baktık, kutup mavilerinin derinliklerinde rahatsız edici bir şey vardı.

Yüz ifadesini ya da ifadesizliğini inceledim ve bu sırada gözleri rahatsız edici bir şeyle yanıyordu. Anlamıyordum ama vücudum buna tepki veriyordu. Ona verdiğim bu tepkiyi anlamıyordum. *Onu* anlamamıştım. Onun psikopat, nevrotik bir katil olduğunu düşündüğüm anda, bu adam hakkında herhangi bir şey anlayıp anlamadığımı sorgulamama neden olacak bir şey söylüyor ya da yapıyordu.

Katil. Gangster. Koruyucu. Muhteşem aşık.

Ben olsam ikincisini düşünmezdim. Bu sadece kafamı daha da karıştırdı.

İçgüdüsel olarak, onun kendini açıklayacak bir tip olmadığını biliyordum. Hayatımda zaten bu tür erkeklerden çok vardı - erkek kardeşlerim ve babam. Alexei'nin bu açıdan onlara bu kadar benzemesi ne kadar ironikti? Ama o az önce kendini açıkladı.

Varlığı soğuk ve korkutucuydu, ancak aptalca bir nedenden ötürü ondan korkmuyordum. Mantığım korkmam gerektiği konusunda uyarıyordu ama korkmuyordum. Altıncı hissim bana, bir adam kıcımlı elledi diye onu dövmeyeceğini söylüyordu. beni öldürmek istedi. Starkov'u tehdit etmezdi. Sonra bu açıklanamaz çekim ya da her neyse işte.

Tüm eğitimime ve profil çıkarmama rağmen, öğrendiğim bilgileri bu adama uygulamakta zorlandım. Her şey için bir istisna gibi görünüyordu.

"Eğer bunu yapacaksak," diye başladım, sesim biraz kısıktı, "...birbirimize güvenmeliyiz. Aksi takdirde ikimiz de bu karmaşadan sağ çıkamayız." Sanki sözlerimi düşünüyormuş gibi beni izledi. "Seni bilmem Alexei ama ben bu işten canlı çıkmak istiyorum."

Ardından uzun bir sessizlik oldu, gözlerini benden ayırmıyordu.

"Bana güvenir misin?" diye sordu, aksanı daha önce hiç duymadığım kadar kalındı. Sesi yumuşak ve nazıktı ama altında tüylerimi diken diken eden çığ bir şey vardı.

"Bizi buradan canlı çıkarmak için, evet," diye nefes aldım. İşin korkutucu yanı, bu sözlerde ciddi olmamdı. Kafam karışmıştı ama yine de bu kırılğan güveni görmezden gelemezdim. "Beni bir daha gafil avlama," diye uyardım.

Yanıtını beklerken kalbim kaburgalarımın arasına sıkıştı. Üzerimdeki etkisini gizleyerek bakışlarını tuttum. Her zamankinden daha karanlık,

Derinliklerinde ahlaksız bir şey gizleniyordu. Ve ne yazık ki onun yoksunluğunu beslemek istiyordum çünkü bir şekilde bunun benim için olduğunu hissediyordum. Asıl soru şuydu: Neden?

Vücuduna dokunma hakkımı reddetti. Ya da onu öpmemi. Yine de, o mavi derinliklere baktığımda, içlerindeki ihtiyacı görebiliyordum.

Sessizlik konusundaki rahatlığı sinir bozucu olabilirdi ama şu anda samimi olup olmadığımı tartıştığından şüpheleniyordum. Ben çok ciddiydim. Küçük çocukları inciten ve muhtemelen kardeşimin kaçırılmasıyla bağlantılı olan o pisliği yakalamak istiyordum.

"Ortaklar o zaman," dedi, benim duygularım karmakarışıkken onun sesi duygusuzdu. Alexei'nin eli uzandı ve ben de kendi elimi onunkine koydum. Parmakları benimkileri sararken zihnimde bir anı canlandı.

Başka bir yer. Başka bir zaman. Ellerim iri ve korkutucu bir çocuğu rahatlatıyordu ama gözleri kırık ve iyileşmesi için ona sarılmak istememe neden oluyordu.

Alexei'yi incelerken dudaklarımdan keskin bir nefes çıktı. Ona yönelmemin nedeni buydu. Bana o kırık gözlü çocuğu hatırlatıyordu. Titrek bir nefes ciğerlerimi terk etti.

"Şimdiden pişman mısın?" diye sordu.

"Hayır." Hâlâ elimi tutarken başımı salladım.

Anlaşma mühürlenmişti.

Yirmi Sekizinci Bölüm

ALEXEI

"W Rusya'da mıyız?" Aurora gözlerini kocaman açarak tekrar sordu. Başımı salladım. "Bir kalede mi?" diye sordu.

Duşunu alıp yemeğini yedikten sonra doyasıya sorular sordu. Ona ilaç verdiğim andan Rusya'ya varana kadar neler olduğunu anlattım. Anlatacak fazla bir şey yoktu ama helikopterde kaç saat geçirdiğimizi ve uçakta kaç saat geçirdiğimizi tam olarak bilmek onu daha iyi hissettirdi. Sonra bana onu Sürüngen Igor'la yalnız bırakıp bırakmadığımı sordu.

Ona taktığı lakabın orijinal olduğunu düşündü ve vermeyi reddetti. Yukarı.

"Transilvanya'da olmadığımıza emin misin?" diye homurdandı. pencerenin dışında. "Lanet olası bir adada mıyız?" diye sordu narin kaşları çatılırken.

"Evet."

Gözleri irileşti. "Kahretsin, yüzme planlarımda yoktu."

Kaşlarımı çattım. "Yüzme bilmiyor musun?"

"Evet, yüzebilirim," diye cevap verdi kızgınlıkla. "Ama Rus sularında yüzmeyem. Kışım donar. Soğuk havadan nefret ederim." O zaman ortak bir noktamız vardı. Ben de lanet soğuktan nefret ederim. "Ben de nemli havadan nefret ederim," diye ekledi. "Mükemmel bir tropik hava istiyorum, ne çok sıcak ne de çok soğuk. Rus okyanusu ya da denizi, ya da bu her ne haltsa, kesinlikle buna uygun değil."

Etrafımızı çevreleyen su hakkında onu düzeltmeye zahmet etmedim. Bu, 1957 yılında bir devlet bölge elektrik santralının inşası nedeniyle ortaya çıkan bir göldü.

İstasyon.

"Rusya'nın neresindeyiz?" diye sordu.

"Tataristan." Korkunç İvan'ın emriyle 1551 yılında inşa edilen şehri bilseydi şaşırırdım. Müstahkem şehir sadece yirmi dört günde inşa edilmişti. Ruslar dışında dünyanın bu küçük gereksiz gerçeği öğrenmekten rahatsız olduğunu sanmıyordum.

Omuzlarını silkti. "Bir şey çağrıştırmıyor."

"Telefonun yanında mı?" Odanın etrafına göz gezdirdi. Sabit hat yoktu. Kamera da yoktu. Igor'a göre tüm aksiyon balo salonunda yaşanacaktı.

"Hayır."

"Kardeşlerim aklını kaçırıyor olmalı," diye mırıldandı, sesi endişeyle doluydu. "Endişelenmelerinden nefret ediyorum." Gözleri yine odada dolaştı ve sonra benim üzerimde durdu. "Kardeşlerin endişelenecek mi?"

Omuz silktim. "Muhtemelen."

Dudakları küçük bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bahse girerim benim kardeşlerimin saplantılı endişesi senin kardeşlerinininkinden daha fazladır."

"Muhtemelen," diye kabul ettim. Olması gerektiği gibi. Onları tanıdığımdan daha uzun süredir tek başımaydım, bu yüzden üstesinden geleceğimi biliyorlardı. Ve eğer başaramazsam... O zaman kismet değilmiş.

"Kardeşlerinle yakın mısınız?" diye sordu merakla.

"Biraz," diye itiraf ettim. Onlar için adam öldürürdüm ama Aurora için balistik bir cinayete kurban giderdim.

Duvara yaslandı, pencere solundaydı. Koyu renk saçlarına vuran güneş ışınları, saçlarının arasından geçen kahverengi ve kumral telleri belirginleştiriyordu. Zeki, klas ve cesurdu. Ve o kadar güzeldi ki ona doyamıyordum. İnemelerini, çılgınlıklarını, sesini duymak istiyordum. Ne olursa. Yeter ki onu duyayım.

"Kardeşlerime çok yakınlım," diye itiraf etti usulca. Hipnotize edici, karanlık gözleri bana doğru baktı ve göğsümde koruyucu bir dürtü kabardı. Kahretsin, ona o kadar takıntılı hale gelmişim ki, tüm bunlar sona erdiğinde onu bırakamayacağımdan korkuyordum. "Sürekli dırdır ettikleri için onlara zor anlar yaşıyorum. Ailemizden beri benim ailem gibi davranıyorlar," derken bir an durakladı.

Birkaç saniye sonra başka bir şey söylemeyeceğini düşündüm: "Annem ben çocukken öldüğünden beri babam ortalıkta yoktu. Siyasi basamakları tırmanmakla çok meşguldü."

Derin bir iç çekti ve pencereden dışarı baktı, birkaç dakika sessiz kaldı. O güzel kafasından hangi düşüncelerin geçtiğini merak ediyordum. Ondan gelecek bir sonraki kelimenin ya da sorunun ne olacağını tahmin etmek zordu.

"Yakın geleceğimizde yüzmenin olduğundan şüpheleniyorum," diye açıkladı ve vücudundan bir ürperti geçti. Dudaklarımın kenarı seğirdi. Onun Düşünceler gerçekten çok dağınıktı. "Alınma Alexei, ama Rusya berbat."

"Anlaştık."

"McGovan dün gece kulübe gittiğimizi biliyor mu?" diye sordu bana. "Yoksa önceki gece miydi? Artık zamanı takip edemiyorum."

Neredeyse bir gündür dışarıdaydı, yani iki gece önceydi. "McGovan bilmiyor."

Parmaklarıyla dağınık saçlarını yüzünden uzaklaştırdı ve ellerindeki küçük titremeyi fark ettim. Gergindi. Gergin olmakta haklıydı ama Onu üzgün görmekle hata ettim. Ama elimde fazla güvence yoktu. Sadece ikimiz vardık. Ben daha kötülerini yaşadım ama onun yaşamadığından emindim.

"Sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim," dedim ona, ama böyle bir söz vermeye hakkım yoktu.

"Sadece ikimiz varız," diye mırıldandı. *Hepsine karşı*. Onu endişelendiren söylenmemiş kısmıydı. "Buraya sık gelir misin?" diye sorgulamaya devam etti. Gerginliğini gidermek için kelimelere ihtiyacı olduğunu hissediyordum.

"İlk kez."

"Ah." Tekrar konuşmadan önce bir an sessizleşti. "Nasıl oldu da sadece beş yıl kadar önce ortaya çıktın?" Aurora'nın soruları karmakarışık. Bunu bilerek yaptığını düşünmüyordum ama zihninin bana mantıklı gelmeyen gizemli yollarla çalıştığını kabul ediyordum.

"Babamın kim olduğunu bilmiyordum." Gerçek buydu. Yarı gerçek. Ben de gerçek annemin kim olduğunu bilmiyordum. Vasili bana söyleyene kadar.

"Özür dilerim," diye mırıldandı, gözleri elime kaymıştı. Yaptığını fark ettim

daha önce el sıkıştığımızda da aynıydı. "Babamın kim olduğunu biliyorum ama onu hiç tanımıyorum. Eğer bu bir anlam ifade ediyorsa." Başımı salladım. Ben de öyle tahmin etmiştim. "Sürekli bir kız arkadaşı varken bile başka kadınlarla da birlikte oldu. Ya da onun yaşında buna ne diyorsanız. Ve eminim ki annem hayattayken bile hep vardı. Kardeşlerim beni tüm bunlardan uzak tutmaya çalıştı, ama diğer ikisiyle de tanışmak isterdim. Ben her zaman

bir kız kardeşim olsun istedim ve sonra bir kız kardeşim olduğunu öğrendim. Ama sonra, onun hayatını gerçekten bozmak istiyor muyum? Mutlu görünüyor."

Ailesinin sırlarını bildiğini öğrenmek beni şaşırtmadı. Zihni her şeyi kendi haline bırakıp unutkanlık içinde yaşayamayacak kadar meraklı ve sorgulayıcıydı. Gözlerini boşluğa dikmiş, alt dudağını çiğniyor ve düşünceleri uzaklarda bir yerlerdeydi.

"Elbette, babam kocam olsaydı, onu terk ederdim." Bunu yapacağından hiç şüphem yoktu. "Ve çocukları da alırdım," diye ekledi, sanki onunla aynı fikirde olduğumdan emin olmak istermiş gibi bakışları tekrar bana döndü. Başımı salladım.

Çünkü ben yaptım. Eğer adam onu aldatacak kadar aptalsa. onu hak ediyor. "Kardeşlerim annemi hatırlıyor. Onlara bana bakacaklarına dair söz verdimişti." Sesi alçaldı, içinde yoğun duygular vardı. Kardeşleriyle bu kadar yakın olmasına şaşmamalı. "Dört erkek kardeşim," diye durakladı.

Hata çünkü hayatında sadece üç kişi vardı. Ama sonra devam etti, "... her zaman benimle ilgilendiler. Verdikleri sözü kesinlikle tuttular."

"Vasili, Sasha ve Tatiana ile ilgilendi." Paylaşmaya çalıştım. "Babaları yoktu."

Alt dudağını gergin bir şekilde çiğnedi. "Peki ya sen?" Sessiz kaldım. Geçmişimin onu sakinleştirmek için doğru şey olacağını düşünmüyordum. "Onların babası senin babandı, değil mi?" Sesi temkinliydi, hafifçe iplik geçiriyordu.

"Evet, ama ben buralarda değildim." Açıklamamı bekledi. Hayatım boyunca kimseyle paylaşmadığım bir şeydi bu. Vasili beni bulmuş ve hayatım boyunca aradığım bilgiyi vermişti.

Portekiz'deki villamın balkonunda oturmuş, deniz manzarasını seyrediyordum. kilometrelerce uzanıyordu. Huzur veren bir manzara olması gerekiyordu. En azından ben baktığımda emlakçının söylediği buydu. Olmadı.

Az önce giden ziyaretçiye sorun, denizin çalkantısı içime yansıyor. Rüzgârın yüzeyde yarattığı dalgalanmalar sığ sulara ulaştığında kararsızlaşır ve kırılmaya başlar.

Eğer bu benim hayatım için bir metafor değilse, neyin olduğundan emin değildim.

İçim kırıktı. Dışım ise yaralı. Yine de derimi kaplayan mürekkep tüm çirkinlikleri gizliyordu. İçimde sürekli kaynayan cehennemi anlayan tek bir adam vardı ve onun benden daha fazla yardıma ihtiyacı vardı.

Bir başka dalga kayalık kıyı şeridine çarparak onu milyonlarca damlacığa ayırdı.

Cassio ve çetesinin aksine, hiçbiriyle güçlü bir bağ hissetmiyordum. Yine de beni henüz hayal kırıklığına uğratmadılar. Onlardan yardım istemediğim zamanlarda bile yardımına koştular. Rusya'da olduğu gibi.

Eğer Nico, Luca, Cassio ve Alessio gelmeseydi, o kurtarma görevinde ölebilirdim. Ama bağlantı kurma konusunda eksiktim.

Ben biliyordum, onlar da biliyordu.

Başlangıçta bana güvenme konusunda temkinli davrandılar. İki insan söz konusu olduğunda içgüdülerin her zaman galip geldiğini ilk elden deneyimlediğim için onları suçlayamazdım bile. Hayvanlardan farkımız yoktu.

Aslında, daha kötü olabiliriz.

Balkonun bir kısmını kaplayan bir gölge, arkamda birinin olduğunu işaret ediyordu. Göz açıp kapayınca kadar ayağa kalktım, parmaklarımın arasında bir bıçak vardı. Uzun boylu bir adam

Özel dikim takım elbise orada duruyordu, elleri rahatça ceplerindeydi.

"Kapı açıktı," dedi, sanki bu neden evimde olduğunu açıklıyormuş gibi.

Onu tanıyamadım. İçgüdülerim onun acımasız olduğunu söylüyordu. Tehlikeliydi ama benim için değil. Bakışlarımız birleşti ve gözlerinin tanıdıklığı üzerimden geçti. Her sabah aynada karşılaştığım gözlere benziyorlardı.

Ama onun gözlerinde hayaletler ve iblisler gizlenmiyordu. "Alexei?" diye sordu, ben bir şey söylemeyince.

Hâlâ güvenmediğim için bıçağımı kavradım ve karnına bir bıçak saplamaya hazırlandım. Takım elbisesine rağmen bu adamın da en az benim kadar savaş kabiliyetine sahip olduğundan şüpheleniyordum.

"Görüyorum ki bu düşündüğümde daha zor olacak," diye mırıldandı. "İngilizce biliyor musun?"

Sonunda başımı salladım. Yanlarına bırakıldığım aileler genellikle İngilizce ve Rusça konuşuyordu, bu yüzden her ikisini de akıcı bir şekilde konuşabiliyordum.

"Bıçak olmadan konuşabilir miyiz?" diye sordu, ikimiz de hâlâ ayaktaydık ve birbirimize bakıyorduk.

"Nyet."

Soluk mavi gözlerinde bir şey titreşti. "Rusça biliyor musun?"

Tekrar başımı salladım.

"Tamam o zaman," diye mırıldandı. "Hemen konuya gireceğim. Ben Vasili Nikolaev." Bu isim bir kadına karşı uzun zamandır var olan nefreti uyandırdı.

unuttum. Onuncu yaş günümde beri görmediğim kadın.

Ben yorum yapmayınca Vasili devam etti: "Biz kardeşiz. Eminim şimdiye kadar benzerliğimizden bunu anlamışsındır."

Kardeşler mi?

Benim kardeşim yoktu. Hepsini Ivan'ın yüzüğünde öldürmüştüm. Gerçi bunu bir yabancıya nasıl açıklarsın?

"Tam olarak söylemek gerekirse, üvey kardeşler. Aynı baba, farklı anne. Seni sadece birkaç ay önce öğrendim." Acı, dipsiz bir havuz gibi göğsümde kabardı. Tadı buruktu. "Annenle ölüm döşeginde tanıştım. Seni bulmam için bana yalvardı."

"Beni buldun," dedim, sesim boğuk çıkıyordu.

"Seni eve götürebileceğimizi umuyordum," diye devam etti, benim çekingen tavrımı görmezden gelerek. "Sasha benim küçük kardeşim, gerçi o biraz

senden daha yaşlı." Bunun benim için hiçbir anlamı yoktu. "Nikolaev'in işlerini yürütmek için üçümüzün birlikte çalışmasını istiyorum."

"Zaten bir işim var," diye kestirip attım.

Ayrıca, normal bir şekilde yetiştirilmiş iki kardeşle çalışmak içimdeki bu acıyı daha da körükleyecekti. Normal olmayan iki versiyonumun yanına yerleştirilerek ne kadar berbat bir durumda olduğumu en ön sıradan görmeye ihtiyacım yoktu.

Sasha'nın kardeşine benzediğini varsayarsak.

"Tatiana bizim en küçük kız kardeşimiz. Yirmi iki yaşına yeni girmiş olmasına rağmen biraz vahşidir," diye ekledi Vasili, sanki bu fikrimi değiştirecekmiş gibi. Yine de cazip geliyordu. Çok daha küçük bir kardeşi korumak. Ama zaten iki ağabeyi vardı; bir tanesine daha ihtiyacı yoktu.

Hiçbir şey söylemedim, bıçak hâlâ elimdeydi ve parmak eklemlerim tutuşumdan dolayı bembeyaz olmuştu. Erken yaşta öğrendim ki, hiçbir şey yapmanın anlamı yoktu.

ne duygular ne de bağlılıklar. Hiçbirinin önemi yoktu. Kıskanç, üzgün, mutlu ya da kızgın olmanız kimsenin umurunda değildi. Onlar sadece sizin onlar için ne yapabileceğinizi önemsiyorlardı.

Pashka. Ilya. Kostya. Genç yaşta öldüler. Bu duygulara sahiptiler ve onlara sarıldılar. İyilerin genç öldüğünü söylediler. Bu benim kötü biri olduğum anlamına geliyordu.

Yine de şu anda göğsümdeki acı kıskançlığı görmezden gelmek zordu. Vasili'ye, üvey kardeşime. Bilmemek daha iyiydi.

"Tatiana ile aynı yaşta bir kız kardeşiniz daha var." Vasili'nin sesindeki bir şey yüzüne odaklanmamı sağladı. Bu pişmanlık mıydı? "Isabella Taylor. Onun annesi, senin annen, yeni vefat etti. Seni aramaktan hiç vazgeçmedi." Ama beni hiç bulamadı. Buldu mu? "Ben bulmadım.

Biliyorum ama babam da seni aradı. Anneni seviyordu ve öz annem seni alıp götürdü."

Tükürme isteğimi bastırdım. Lanet üçgen. Bunu pantolonunun içinde tutmalı ve hepimizi bir dünya acıdan kurtarmalıydı. Vasili'nin söyleyebileceği hiçbir şey onları tanımamı istememe neden olamazdı. Herhangi birini.

"Isabella'nın babası Lombardo Santos." Bu isim anında tüylerimi diken diken etti. Benito King ile birlikte kadın ticareti yapıyordu. "Kızdan haberi yok ve ben de öyle kalmasını sağlayacağım. En güvenlisi bu.

onun için." Durakladı ve ben de merakla onu izledim. Çenesi sıkıştı ama bunun Isabella'ya mı yoksa babasına mı yönelik bir öfke olduğunu ayırt edemedim.

Ben bir şey söylemeyince nefesini verdi ve düşünceli bir şekilde elini uzattı. çenesi boyunca. Sanki her şeyden bıkmış gibiydi. Arkasını dönerek kapıya yöneldi. Durdu, eli kapının kolundaydı.

"Isabella yalnız ve bu dünya hakkında hiçbir şey bilmiyor," dedi. "Ne de Babası. Korunmaya ihtiyacı olacak." Kelimelerin içine işlemesine izin verdi. "Yoksa babasının düşmanları onu öğrenirse satılığa çıkar."

İçime bir koruma dalgası yayıldı. Hiçbir kız kardeşim satışa çıkarılmayacaktı. Lanet bir hisse senedi gibi. Kimsesi yoktu. Vasili onu koruyordu ama o sadece bir adamdı.

Bana ihtiyacı var, diye fısıldadı kalbim. "Bekle."

Ve ben doğru seçimi yaptım. Vasili ve Sasha kardeş oldular, sadece kan bağıyla değil. Tatiana, ağabeyinin onu tarif ettiği kadar vahşiydi. Ve Isabella bize en çok ihtiyacı olan savunmasız kişiydi.

Ama bu keşif hayal edebileceğimden çok daha acı oldu. Bizi bu noktaya getiren aile geçmişimizde neler olduğunu kimseye açıklama zahmetine girmemiştin. Ebeveynlerimizin üçgeni hepimize öyle ya da böyle zarar vermişti.

"Vasili, Sasha ve Tatiana'dan farklı bir annem vardı. Isabella ve benim annemiz aynıydı."

Aramızda garip bir gerilim vardı. Daha fazla soru sormak istiyordu ama burnunu sokmak istemiyordu. Omuzlarımdaki gerginliği hissettim ama onu bundan mahrum etmek istemedim. Böylece her şey bittiğinde bunu neden yaptığımı anlayabilecekti. En azından bir kısmını.

"Sor, kroshka."

"Yani sen ve Isabella birlikte mi büyüdünüz?" Sesi alçak ve çekingendi.

"Hayır."

"Ama nasıl-" Sorusu havada asılı kaldı.

"Ben daha bezden çıkmadan annemden alınmışım, bu yüzden onu hiç tanımadım."

"Tanrım," diye mırıldandı, sonra sertçe yutkundu. "Sanırım ikimiz de annelerimizi tanıımıyorduk ama en azından benim kardeşlerim vardı."

Haklıydı; kardeşleri vardı. Ne olursa olsun, Ashford kardeşler küçük kız kardeşlerinin öncelikleri olmasını sağladılar. Olması gerektiği gibi.

Bana doğru yürüdü ve karşımdaki sehpanın üzerine oturdu. Acaba yanıma oturmak istemediği için mi yoksa yüzümü net bir şekilde görmek istediği için mi böyle yapmıştı? Aurora insanların sözlerine değil ifadelerine güvenen kadınlardan biriydi.

Bacakları çıplaktı, şortu çıplak teninin çoğunu ortaya çıkarıyordu ve bunu fark etmemek için kör olmak gerekirdi. Her bir santimi enfesti ve elimi sıkmak ya da ona uzanma riskini almak zorundaydım. Bunu yapacağını sanmıyordum.

sözünü kesip sorguladığım için minnettar. Yine de en azından kaçışımızla ilgili endişeleri bir an için durmuş gibiydi.

"Seni kimin kaçırdığını biliyor musun?" diye fısıldadı. "Evet."

"Kim?"

"Vasili'nin annesi."

Nefesi kesildi. "Umarım o kaltağı öldürmüştür."

Küçük FBI ajanımın kana susamış olduğu ortaya çıktı. Yumuşak ve vahşinin mükemmel bir kombinasyonu. Dudaklarımın kenarları yukarı doğru çekildi. Onu tanıdığım kısa süre içinde, hayatım boyunca hiç olmadığı kadar gülümseme isteği duydum.

"Kendini öldürdü."

"Bu onun için çok iyiydi."

"Katılıyorum."

"Sen- sen-" diye kekeledi ve ben bunun nedeninin cevaptan korkuyordu. Aurora, tüm sert tavrına rağmen yumuşak bir kalbe sahipti. Bekledim, sormak için cesaretini toplamasına izin verdim. "Seni evlat edinen kişi ebeveynler iyi mi?"

Hatırlayabildiğim beş aile grubunu düşündüm. Hatırlayamadığım en az iki kişi daha vardı.

"Her yıl duyulandım," diye cevap verdim kuru bir sesle. "Bazıları diğerlerinden daha iyiydi. Son ailem-" Durakladım, anı omurgamdan aşağı rahatsız edici bir ürperti gönderdi. Sıkıca gülümsedim. "Onlar iyi insanlardı. Vasili'nin annesi onları benim gözümün önünde öldürttü."

O sıcacık gözleri dehşetle açıldı ve elimi tuttu. En çok sevdiğim şey onun yumuşak kalbiydi.

Hay sikeyim! Bakmadığım bir anda ajana mı aşık oldum? Onunla ilgili her şey, benim olduğu için kanımı kaynatıyordu. Ona bir şey olacağı düşüncesi bile beynime kan hücum etmesine ve kulaklarımın uğuldamasına neden oluyordu. Bu en korkunç duyguydu çünkü bu dünya onsuz aynı olmayacaktı.

Yumuşak gözleri bana kaydı, gözyaşlarıyla parıldıyordu. Benim için.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadı usulca, küçük eli benimkini sıkarken. "İnsanlar çok acımasız olabiliyor."

Tanrım, ona sahip olmak istedim. Onu sonsuza dek benim olarak damgalamak. "Evet, yapabilirler," diye onayladım.

Ve yakında, ne kadar zalim olduğunu anlayacaktı.

Bölüm Yirmi Dokuz

ALEXEI

Aurora odada volta attı.

Burada kilitli kalmamız onu ıldırıyordu. Beni delirtti. Ama daha iyi sakladım. Onun iyiliği için. Onca yıl hapis yattıktan sonra daha iyi idare edebileceğimi düşünürdünüz.

Akşam yemeği kapıdan içeri girdiğinde, Aurora'yı açık kapıya özlemle bakarken yakaladım. Ama orada bir nöbetçi duruyordu. Gözleri bana kaydı ve sanki sakın kalmak için güce ihtiyacı varmış gibi bende kaldı. Kendini savunmasız hissetmesinden nefret ederek güven verici bir baş selamı verdim.

Onlar gittikten sonra yemeğimizi yedik. Daha sonra ikimiz de duş aldık, tabii ki ayrı ayrı. Güneş henüz batmamıştı. Akşam yedi civarı olduğunu tahmin ediyordum.

Kanepeye oturmuş, elime bir dergi almaya hazırlanırken sesi bana her şeyi unutturdu.

"Ne yapacağız?" diye sordu, sesi can sıkıntısından hafifçe rahatsız olmuştu. "Yatmak için çok erken," diye mırıldandı, önce bana, sonra da gözleri büyük boy yatağa gelene kadar odaya baktı. Dizlerine kadar inen tişörtlerimden birini giymişti. "Uyumak için çok erken. Belki müfredat dışı aktiviteler biraz zaman öldürür."

Ne söylediğini fark edince yüzü kızardı ve bana baktı. Gözleri dudaklarıma kaydı, yutkundu ve bakışlarını kaçırdı. Ama ben görmeden önce değil

Kara gözlerinde arzu parlıyordu.

Dudaklarımda yarım bir gülümseme belirdi. "Müfredat dışı aktivitelere varım," diye cevap verdim. Aletim kaya gibi sertleşti, bütün erkekleri öldürmeye fazlasıyla istekliydi. onun içindeyken dünyadaki zaman.

Yumuşak kahverengi gözleri bana kilitlendi ve ben de bakışlarını tuttum. "Buna hazır mısın?" Sesim kısık bir şekilde ona meydan okudum.

Dudakları baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bay Nikolaev, bana yem mi atıyorsunuz?" diye alay etti, sesi soluğu kesilmişti.

Bunu yapmamalıydım. Geri çekilmeliydim. Kendini çoktan derimin altına gömmüştü. Yine de, ahlaksız bir ruh gibi, oynamak istedim. Ona sahip olmak.

Ona sahip ol.

"Öyleyim," diye itiraf ettim, o yumuşak gözler üzerimde parlıyordu. Ona yalan söylemenin bir anlamı yoktu. "İşe yarıyor mu?"

Bana doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha. Ta ki tam önüme gelene kadar, sıkı, çıplak bacakları benimkilere bastırdı. Duştan sonra eşofman altımı ve tişörtümü giydim. Yara izlerimi görmesini istemiyordum. Tenini tenimde hissetmediğim için pişmanlık duyuyordum.

Bu kadına kadar, tek bir dokunuş bile içimde tiksinti uyandırırды. Şimdi, kendimi onu arzularken buldum. Birkaç hafta içinde bu kadın zihnimi ve kalbimi işgal etti. Onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi omurgamdan aşağı soğuk terler dökmeme neden oldu.

Ona her baktığımda içimi huzur kaplıyordu. Ve mutluluk; en azından ben bunun mutluluk olduğunu düşünüyordum. Daha önce hissettiğim hiçbir duyguya benzemiyordu. Sıcak, rahatlatıcı, hafif. Bu her neyse, bende kalmasını istedim.

Ayağa kalktım ve o da boynunu bükerek gözlerini benimkilere kilitledi. Benim cüsemle kıyaslandığında o kadar ufak tefekti ki, içimi hep bir endişe kaplardı. Onu inciteceğimden.

"Yatak mı?" diye sordu, boynundaki damar gözle görülür bir şekilde zonkluyordu. Bu boktan durumdan çok daha iyisini hak ediyordu. Benden çok daha iyisini.

"Emin misin?" İçimde bir şeyler onu kaybetme korkusuyla titrerken sordum. Sahip olduğu her şeyi istiyordum ama bunu talep etmenin imkânsız olduğunu biliyordum. Karmaşık geçmişimizle olmazdı. Ve sahip olduğum her şeyi ona veremezken olmazdı.

Çünkü eğer yapsaydım, onu kaybederdim. O kara gözlerde iğrenme görmeye dayanabileceğimi sanmıyordum.

Dudaklarını yaladı, göğsü inip kalkıyordu.

"Evet, eminim."

Aurora elimi tuttu ve bizi yatağa doğru götürdü. Ağzından ürpertici bir nefes çıktı. "Şimdiye kadar yaptığım en heyecan verici zaman geçirme aktivitesi olabilir," diye usulca dalga geçti.

Yüzünü avuçladım, söylenmemiş pek çok kelime dilimi yakıyor ama çıkmayı reddediyordu. Bunun yerine alnımı onunkine yasladım, kokusunu içime çektim ve nefeslerimiz birbirine karıştı. Dudakları aralandı ve hayatımda ilk kez ağzımı onunkilere değdirmek istedim.

Yine de zihnim tam bir orospuydu çünkü bedenim kalbime karşı tepki veriyordu. Zihnim çok berbattı. Çok bozuktu.

Bir öpücük istedi. Sanki benim bir parçammış gibi tadını alabiliyordum ve bunu ona verememek beni yakıyordu.

"Tişörtümü çıkarayım mı?" diye usulca mırıldandı.

"Bana bırak." Gömleğinin eteklerine uzandım ve başının üzerinden çektim. Aman Tanrım.

Küçük külotundan başka bir şey giymeden orada dururken çok güzeldi. Meme uçları pembe ve sertti. Onu yatağın kenarına oturttum, sonra dizlerimin üzerine çöktüm ve bir meme ucunu ağzıma aldım, tomurcuğu dilimin altında döndürdüm.

Sırtını bana doğru verdi ve ellerini kaldırarak boynuma doladı. Bana dokunduğunu fark ettim. Bu onun için bir içgüdüydü ama benim için şaşırtıcı bir keşifti. Bu kalbimi yerinden oynatmadı. hiperaktif mod. Ya da eski anıların zihnimde paramparça olmasını.

Sadece *onu* hissettim.

Dikkatimi onun muhteşem göğüslerine verdim - ısırđım, emdim, ısırđım.

"Alexei," diye inledi, parmakları saçlarımdan arasından geçerken. Tanrım, onun dudaklarında adım kulağa hoş geliyordu. Asla doyamayacağım bir aşk şarkısı gibi.

Külotunu bacaklarından aşağı çekerek parmaklarımı kıvrımlarının arasına daldırdım ve onu sırlıslıkla buldum.

Memnuniyetimi homurdanarak dile getirdim, ağzımla karnına doğru ilerledim ve her bir santimini öptüm ve yaladım. Uyarılmışlığı odayı kokutuyordu, en tatlı bağımlılıktı ve sahip olabileceğim tek bağımlılıktı.

Yüzüm kalçalarının arasına inerek onları daha da genişletti ve derin bir nefes aldım.

Ağzım amcığına değdiği anda parmakları saçlarımda dolandı ve beni ileri doğru çekti. Sanki başka bir yere gidebilirmişim gibi. O benim evimdi. Onu klitorisinden girişine kadar yaladım, her damlasını yaladım. Tadı tatlıydı, tadı dilimde patlıyordu.

Dilimi amının içine daldırırken kelimeler kulaklarımda çınlıyordu.

Vücudundan bir ürperti yayıldı ve sikim pantolonumun içinde zonklayarak onun içinde olmayı talep etti.

"Ah, lanet olsun," diye haykırdı, bacakları daha geniş açıldıkça titriyordu. "Alexei, lütfen."

Onu dilimle sikmekle klitorisini ağzımda döndürmek arasında gidip gelirken kalçaları altımda kıpırdandı. Boştaki elimi kaldırdım ve karnının üzerine koyarak onu sabit tuttum. Ona sahip olduğum her şeyi vermeye kararlıyım. Yumuşak

İnlemeleri daha da yükseldi, adım dudaklarında çınlıyordu.

Yüzümü onun derinliklerine bastırarak parmaklarımı içeri kaydırđım, yukarı doğru kıvırdım, sonra geri çıkardım. Sonra tekrar içeri.

Bacakları başımın etrafında sıkılaştı ve kendini yüzüme yasladı.

"Oh, Tanrım," diye inledi usulca. "Oh, Tanrım. Alexei, ben-"

Sanki içebileceğim son su damlasıymış gibi onu yaladım. Sanki ciğerlerimin oksijeni idi. Dilim amına girip çıkarken, başparmağım klitorisine sert daireler çiziyordu.

Tüm vücudu titremeye başladı ve ben de şimdiye kadarki en muhteşem manzarayı görmek için yukarı baktım. Yarı kapalı gözleri bana dikilmişti, karanlık ve şehvet doluydu. Ağzı yarılmıştı. Yanakları kıpkırmızı olmuştu.

Ağzından yumuşak bir çığlık döküldü, vücudu yataktan aşağıya doğru eğildi ve ben onun sularının her bir damlasını içmeye niyetlenerek onu yalamaya devam ettim. Onun amına karşı inledim, sanki ondan sarhoş olmuş gibiydim.

Yavaşça titremesi titremeye dönüştü ve dudaklarım narin çenesine değene kadar vücudunu yaladım. Ağzı hâlâ ayıktı, gözleri bulanıktı ve bana kilitlenmişti.

Bir an için benden öpücük isteyeceğini düşündüm. Göğsümdeki bir şey korkumu görmezden gelmem için beni kışkırttı. Yine de, yüzünde acıma ya da tiksinti görme düşüncesi düşünmek için çok fazlaydı.

"Yatağa uzan, Kroshka," diye emrettim. "Dört ayak üstüne."

Hiç tereddüt etmeden yatağa tırmandı, elleri ve dizleri şilteye çarpıyordu. Arkasına geçip ellerimle kalçalarını araladım. Bana bakmak için başını çevirdi, gözleri hissettiğim arzuyu yansıtıyordu.

Boğazını sıktım ve boğazında bir inilti titreşti.

Tüm kontrolümü kaybettim. Bir elim ipeksi saç tellerini kavradı ve ağzım boynuyla birleşirken başını nazikçe geriye çekti,

ısırmak ve öpmek arasında gidip geliyordu. Diğer elim eşofmanımı aşağı itti ve onun sıcak merkezini buldu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan içine daldım ve onu iliklerine kadar doldurdum. Bu kadın benim cennetimdi. Kurtuluşumdu. Akıl sağlığımdı.

Dışarı çıktım ve tekrar içeri ittim. Sertçe.

Derin. "Alexei," diye nefes nefese kaldı. "Daha sert."

"Daha derine ihtiyacın var, kroshka," diye homurdandım, yine de onu daha sert becerdim ve vücutlarımız arasında bir sürtünmeye neden oldum. Ona ihtiyacı olan ve istediği her şeyi vermek istiyordum.

"Evet, Alexei," diye haykırdı. "Evet, evet, evet."

"Adımı tekrar söyle," diye homurdandım.

Her hücreme yayılan sıcaklıkla ona doğru ilerledim. İçeri ve dışarı ittim. Derin ve sert.

"Alexei," diye nefes aldı, sesi kısıktı, kalçalarım onun derinliklerinde güçleniyordu. "Alexei, Alexei, Alexei."

Bu kadın beni tüketiyordu. O verdi ve ben açgözlülükle aldım. Kalçalarım ona doğru pistonladı, taşaklarım etine çarptı, sikim onu sonuna kadar doldurdu.

Acımasızlığımla onu kıracağımdan korktum ama beni çok güzel karşıladı.

Daha fazlasını talep ediyordu. Omurgamın tabanında o tanıdık baskıyı hissedene kadar onu daha hızlı ve daha derin becerdim. Hızımı arttırdım. İçeri ve dışarı itme. Sert ve hızlı. Her itiş benden başka bir inilti çaldı.

"Tanrım, Alexei," diye haykırdı. "Lütfen, sana daha çok ihtiyacım var." "Başka kime?" Hırladım.

"Hiç kimse," diye inledi. "Sadece sen."

Tutkunun sıcaklığıyla söylenmiş sözlerdi ama onları içime çektim ve göğsümdeki çatlakları doldurmalarına izin verdim.

"Bana bak," diye emrettim, sesim gırtlaktan geliyordu. Omzunun üzerinden bakarken gözlerimiz buluştu ve nefes kesiciydi. Gözleri zevkle parlıyordu. Dudakları ayrılmıştı. Onun küçük inlemeleri ve benim homurtularım havayı dolduruyordu. Hepsini ezberleyecektim. Her bir kelime. Her bir bakış.

Bir derin itiş daha ve gerildi, amı sikimin etrafında kenetlendi. Sonra yüksek sesli bir çığlıkla patladı ve dudaklarında benim adım vardı. Benim için paramparça olurken yüz ifadesini izledim. Sadece benim için.

Orgazmı boyunca ittim ve kaslarım tutulurken ve orgazm beni parçaladığında onu tam kenardan takip ettim. Sikim çılgınca sarsıldı ve

döllerimi içine boşalttı.

O kadar çoktu ki, iç uyluğundan aşağı süzülüşünü izledim ve bir an için, bu kadını bağlayıp bağlayamayacağımı merak ettim. onu hamile bırakarak. Böylece sonsuza kadar benim olabilirdi. Böylece beni asla terk etmeyecekti.

Bu saçma fikir geldiği gibi hızla dağıldı. Kardeşi hakkındaki gerçeği öğrendiğinde benden yeterince nefret edecekti. Yangına körükle gitmeme gerek yoktu.

Nefes almakta hâlâ zorlanırken yatağın üzerine yığıldı.

Pantolonumu hızla geri çekerek onu ters çevirdim ve kollarıma aldım. Hiç tereddüt etmeden bana sokuldu, gözlerini kapadı.

Başını omzuma yasladı, avuç içi kalbimin üzerindeydi, sanki onu sahiplendiğini zaten biliyormuş gibi.

Bunun bir felakete yol açacağını bilerek bir nefes verdim. Yine de bu onu istememe engel olmadı.

"Aurora?"

"Hmmm." Kirpikleri titreyerek açıldı ve uyku onu tekrar altına çekerken tekrar kapandı. Vücudu bana daha da yaklaştı.

"Doğum kontrol hapı mı

kullanıyorsun?" "Mmmhmmmm."

Buradaki İKİNCİ GECEMİZDİ ve Igor şimdiden bir partiye ev sahipliği yapıyordu. Bu muhtemelen işlerin plana göre ilerlediği anlamına geliyordu. İlerlemeleri için hevesli olsam da aynı zamanda bundan korkuyordum.

Çünkü Aurora'nın bana nefret ve tiksintiyle bakacağı zamanın geleceğini biliyordum. Benim tutmam gereken bir sözüm, onun da intikamını alması gereken bir kardeşi vardı.

Banyo kapısı açıldı ve Aurora kapıdan içeri adım attı.

Ne diyeceğimi bilemez bir halde ona baktım. Gerçi ben pek fazla konuşmazdım. Aurora dumanlı sesiyle, "Ben hazırım," dedi. kulağının arkasında bir parça saç. Saçları taç benzeri bir topuz şeklinde toplanmıştı. Geçmişimle ilgili önceki konuşmamızdan beri aramızdaki hava değişmişti. Ona aşağıya indiğimizde bizi nelerin beklediğini anlattım. Hiç irkilmedi. Yine de sözleri hala kulaklarımda çınlıyordu.

"Başka bir adamın bana dokunmasına izin verersen, aletinin tamamını keserim.

Anestezi olmadan." Sonra da tuhaf Ruslar ve onların seks partileri hakkında bir şeyler ekledi. Kesinlikle benim önümde asla sinmezdi. Aurora'nın sertliği bana Cassio'nun karısını hatırlattı. Evet, yumuşak ve şefkatliydi ama aynı zamanda

Kendine nasıl bakacağını.

Kendisine verilen elbiseyi elleriyle düzeltti. Igor onun için getirtmişti ve ben bundan nefret ediyordum. Benden başka kimsenin ona hizmet etmesini istemiyordum. Onun da özellikle beğendiğini sanmıyordum. Onun tarzı değildi. Genelde zarif, abartısız, güzel elbiseler giyerdi.

Bu seferki çok gürültülüydü. Pırıltılı bir elbise giymişti, bacağından aşağıya doğru uzanan yırtmacı pürüzsüz bronz bacaklarını ve elbisesine uygun yüksek topuklu ayakkabılarını ortaya çıkarıyordu. Elbisenin ipek askıları göğüslerini, belini ve kalçalarını çaprazlama sararak güzel tenini gözler önüne seriyordu. Boynunda o kadar uzun bir dizi inci asılıydı ki, onları boynuna birkaç kez dolamak zorunda kalmıştı. Bu incilerin başka bir amacı olduğundan oldukça emindim.

Bir ayağından diğerine geçti ve materyal neredeyse parıldadı.

Gözlerim kızgınlıkla kısıldı. O kadar parlak olacaktı ki her bir çift göz onun üzerinde olacaktı. Hasta orospu çocuklarının ona aval aval bakmasını istemiyordum.

"Sakın bana disko topu demeye cüret etme," diye homurdandı. Yüzünde rimel ve hafif bir ruj dışında makyaj yoktu. Güzelliğini vurgulamak için makyaja ihtiyacı yoktu. "Bunu seçen lanet olası pislik Bektan bir elbise. Moda zevki olmadığı için vurulmalı."

Dudaklarım kıvrıldı. Böyle konuştuğunda içindeki zengin prensesi görebiliyordum. O küçük kız hayvanat bahçesine gitmek için süslü bir kıyafet giymişti.

Kolumdaki var olmayan bir kırışıklığı düzelttim. Takım elbisem dikilmişti, bu da bana Igor'un adamlarına geleceğimizi haber verdiğini gösteriyordu. Asıl soru, Ivan'a haber gönderip göndermediğiydi. Umarım içindeki yalaka bunu yapmıştır.

Aurora'nın yakut dudaklarından bıkkın bir nefes çıktı ve kendine bakarak alay etti.

Ne giyerse giysin ona bakmamak benim için çok zordu. Paçavralar giyse de gözlerimi ondan ayıramazdım.

Söylediği her kelimeyi. Bana attığı her bakış. Ve aldığı her nefes kemiklerimin iliklerine kadar kazınmıştı. Son nefesime kadar benimle kalacaktı.

Burada benimle olduğuna inanmak zordu. Ona dokunduğuma. Yine de göğsümün derinliklerinde onu yok edeceğime dair bir korku vardı. Bu Onu kıırdım. Diğer her şey gibi o da yok olacaktı. "Hazır mısın, Kroshka?"

Ivan altı ayak altındayken ondan uzaklaşırdım. Onu tutamayacağımı biliyordum. O daha fazlasını hak ediyordu. Daha iyisini hak ediyordu. Ve ona ihtiyacı olan her şeyi veremezdim. Ama bana karşı olan ihtimallere rağmen, kalacağını umuyordum.

Elini benimkinin içine kaydırdı, omuzlarını yuvarladı ve iç çekti. "Hadi gidip şu lanet olası seks partisini izleyelim."

Başparmağımı avucunda gezdirdim, teni sert dokunuşumun altında çok yumuşaktı.

Gözle görülür hafif bir ürperti vücudunu sarstı ve sadist yanıma bana bağımlı olmasını ve böylece beni asla terk etmemesini umdu.

"Alem, ha?" Kuru bir sesle, imkânsız hayal ettiğim için kendime kızdığımı söyledim.

"Başka ne diyeceğimi bilemiyorum," diye alçak sesle itiraf etti gözlerini devirerek. Ona daha önce Igor ve misafirlerine katılmak üzere bir etkinliğe davet edileceğimizi açıklamıştım. Ivan Petrov da o adamlardan biri olabilirdi.

Geniş odadan çıktık ve büyük, lüks koridora adım attık. Eski kalelerden birinde kalıyorduk. Eski tarihi binaların suçlular tarafından sahiplenildiğini ve bir tür ucube gösterisine dönüştürüldüğünü sadece Rusya'da görebilirsiniz.

Kırmızı halıyla kaplı koridorda yürürken Aurora'nın gözleri bir sağa bir sola kaydı. Ev elektrik ışıklarıyla aydınlatılmıştı ama kısıktı. Kalın Taşlar ve küçük pencereler içeri fazla güneş ışığı girmesine izin vermiyordu.

Düzinelerce oda vardı ama çoğu boş gibi görünüyordu. Igor'un misafirleri burada mı kalıyor yoksa ziyaret mi ediyor diye merak ettim. Bazı duvarları Doğu halıları, bazılarını ise duvar resimleri kaplıyordu.

Igor'un durumu iyi görünüyordu. Hatta birkaç resimle kendini güvence altına almayı bile başardı.

Aurora, "Sürüngenin değerli sanat eserleri varmış," diye yorum yaptı. "Böyle birinin bunlara sahip olmasından etkilendim mi yoksa tiksindim mi emin değilim. parçalar."

"Tiksindim," dedim ona.

Dudaklarında yumuşak, muzip bir gülümseme belirdi. "Haklısın. Tamamen tiksindim," diye belirtti.

Yüzyıllardır kraliyet ailesinin indiği merdivenlerden aşağıya doğru yürüdük. Ben böyle görkemli bir ortama ait değildim ama Aurora aitti. Sanki kendisi kraliçeymiş ve burada bulunan herkes onun tebaasıymış gibi zarafetle hareket ediyordu.

Bir aşağı bir yukarı koşuşturan personel, bakışlarını ona doğru fırlatıp duruyordu. Igor'un her zamanki katılımcılarının kalibresine uymuyordu.

Büyük bir resmi yemek salonunu geçtik ve nihayet balo salonuna yaklaştık. Diğer taraftaki büyük lobiye ve ön kapıyı fark ettim ve not aldım. Aurora'nın gözlerinin de o tarafa kaydığı gözümünden kaçmadı.

Bakışlarımız bir anlığına kilitlendi ve başını salladı.

Büyük balo salonuna adım attık ve oda bir anda sessizleşti. "Gösteri zamanı," diye mırıldandım nefesimin altında.

Aurora'nın eli benimkini sıktı ve en iyi sahte gülümsemesini takındı. Onu kendime doğru çektim ve dudaklarım kulak memesine değecek şekilde eğildim. "Nefes al, kroshka."

Dönüp bana baktı ve otomatik bir gülümseme fırlattı.

Babasının kim olduğunu göz önünde bulundurursak, dış görünüşünü takınmak konusunda tecrübeliydi. Ama bundan hoşlanmıyordu. Bu küçük ajanla ne gördüyseniz onu aldınız; ve ben her bir şeyi sevdim.

"Onur konuklarım," diye Igor'un sesi arkamızdan geldi. Herif her zaman insanları arkadan bıçaklamayı severdi. İşin endişe verici yanı, bu kadının içinde kaybolduğum için onu fark etmemiş olmamdı.

Yüz hatlarını kontrol eden Aurora yavaşça arkasını döndü ve ona gülümsedi.

Bir politikacının karısı için mükemmel bir gülümsemeydi.

"Merhaba, Igor," diye selamladı onu, heyecanlanmış gibi yaparak. "Ne kadar güzel bir ev," diye övdü.

Igor güldü ve sesi şeytani geliyordu. Aurora'nın yüz ifadesi değişmedi ama tırnakları elime battı.

"Umarım helikopter ve uçak yolculuğu yöntemi seni rahatsız etmemiştir," diye alay etti, bakışları onun vücudunu yutuyordu. En yakın çatalı kapıp gözlerini oymak istedim.

Aurora sanki eğleniyormuş gibi kıkırdadı, oysa onu öldürmek istediğini biliyordum. Eğer tabancası olsaydı, beynine bir kurşun sıkacağından emindim ve cesedi gömmesine yardım edecektim.

"Bildiğinden daha fazla oluyor," diye cevap verdi, boştaki elini sallayarak, sanki ona ilaç verip Rusya'ya kaçırmamız önemli bir şey değilmiş gibi.

Igor kaşlarını kaldırdı, kızın cevabı karşısında şaşırmış ve geçici olarak ne diyeceğini bilememişti.

"Pekala, biz turumuzu atacağız," diye ekledi, genişçe gülümseyerek. Beş adım atmıştık ki sırtarak eğildi ve fısıldadı, "Bahse girerim o şerefsiz bunun geldiğini görmemiştir."

Aurora zaferinin tadını biraz fazla çıkardı. Bunun kısa süreceğini bilmeliydim.

Otuzuncu Bölüm

AURORA

Igor the Creeper. Sonsuza kadar.

Resmi olarak bir soyadı almıştı. Belki de onu Bu dünyadaki tüm insanlar önceden uyarılabilsin diye onu vaftiz ettiler.

Alexei koruyucu, tuhaf bir şekilde psikotik olabilir. Igor tam bir psikopattı. Seks kulübündeysen bunu saklıyordu. Burada, kendi alanında ise gösteriş yapıyordu. Bakışlarını üzerimde hissetmek bile midemi bulandırıyor ve tüylerimi diken diken ediyordu.

Alexei ve ben balo salonunda süzülürken milyonlarca çift göz üzerimizdeymiş gibi hissediyordum. X-rated bir şey olmamasına şaşırıyordum. Şimdiye kadar, normal bir siyah kravat olayı gibi görünüyordu. Elbisemin lanet bir disko topu gibi görünmesi ve çok fazla dikkat çekmesi dışında.

"Bu iş bittiğinde onu öldürebilir miyiz?" Boştaki elimle elbisemi düzeltirken nefesimin altında mırıldandım. Sanki bu onu daha az fark edilir kılacakmış gibi. Bu elbisenin işe yaradığı tek şey çıraydı.

"Evet." Stoik. Duygusuz. Mükemmel.

Dudaklarım kıvrıldı ve başımı kaldırıp ona baktım, gözleriyle buluştum.

"Şey, Bayım.

Bunun için, bana ilaç verdiğin için seni affedebilirim."

Sert bir nefes verdi, uzun kirpiklerinin altından beni izliyordu ve solgun bakışlarında karanlık ve heyecan verici bir şey yakaladım.

Takım elbisesinin içinde iyi görünüyordu. Doğrusu, her şeyin içinde iyi görünüyordu ama takım elbise giymek ona normalden daha karanlık bir hava veriyordu. Tek bir hareketle boynunuzu kırabilecek şık giyimli bir katil. Geldiğini asla göremezdiniz. Ve Bir şekilde, bu onu daha da dikkat çekici hale getirdi.

Balo salonunda dolaştık. Göz teması kurmamaya dikkat ettim. Alexei aynı prensibin burada da geçerli olduğunu söylemedi ama öyle olması mantıklı olurdu. Buradaki erkekler tüylerimi ürpertiyordu. Sanki Igor dünyanın bütün varoşlarını dolaşmış ve en ürkütücü ama yakışıklı erkekleri seçip buraya getirmişti. Bunun bizim için ne anlama geldiğinden pek emin değildim.

Sırtımdan aşağı iğrenç bir ürperti aktı.

Alexei kulağıma "Sadece biz, kroshka," diye mırıldandı ve umarım haklıydı çünkü burada muhteşem kadınlar vardı ve Alexei'ye aval aval bakıyorlardı. Gözlerindeki açlık her şeyi anlatıyordu. Tüm dövmelerine rağmen kendisine kadın bulmakta zorlanmayacağını tahmin ediyordum. Hatta birkaç kadının ona yaklaşmaya çalıştığına yemin edebilirim, ta ki Alexei onlara öldürücü bakışlarını fırlatana kadar.

Sırtımmamak için yanağımın içini ısırarak zorunda kaldım. Uyarımı ciddiye alması hoşuma gitmişti. Bana sadık kaldı ve başka hiçbir erkeğin benimle flört etmeye başlama şansı olmamasını sağladı. Bu yüzden beni dava et; eğer seks yaparken izlenmek gibi sapıkça bir şey yaşayacaksam, bunu bu gezegendeki en iyi örnekle de yapabilirdim. Ve muhtemelen tüm gezegenlerde.

"Bayanlar ve baylar." Igor'un sesi hoparlörlerden gürledi ve Alexei ile kısa bir bakışmayı paylaştım. "Herkes kendi arka odaya ve sahneye giden yol. Bu gece unutulmaz bir gece olacak."

"Oh, Tanrım," diye mırıldandım nefesimin altında. "Kulağa çok umut verici geliyor." "Bana yakın dur." Alexei'nin sesi sertti. "Ne olursa olsun."

"Beni bir kerpetenle bile kendinden uzaklaştıramazsın," dedim kuru bir sesle.

Gülümsedi, gerçekten gülümsedi, dudağındaki yara izi gerildi ve yüzünün dönüşümünü büyülenmiş bir şekilde izledim. Nefesim ciğerlerimde sıkıştı ve göğsümde bir şey çırpındı. Belki de oksijen eksikliği idi, hiçbir fikrim yoktu. Ama gözlerimi ayıramıyordum.

Sanki neye baktığımı merak ediyormuş gibi tek kaşı kalktı. Gözlerimi kırptım ve boğazımı temizledim.

"Gerçekten gülümsediğini bilmiyordum," diye nefes aldım. Bakışlarımı ondan kaçırıp diğer odaya koşturmaya başlayan kalabalığa doğru çevirdim. "Bunu daha sık yapmalısın. Hoş bir şey."

Sözlerimle yanaklarımın ısındığını hissettim. Onunla bir kulüpte ve Sürüngen Igor'un izleyebileceği ya da dinleyebileceği şekilde kapısı açık bir banyoda seks yaptım ve ona iltifat ederken kızardım. Çok inekçe.

"Bunu aklımda tutacağım," diye cevap verdi.

Aksiyonun yaşanması gereken arka odaya en son biz girdik. İçeri bir adım attım ve kısa süre durdum.

"Vay canına." Beklediğim gibi değildi.

Buradaki siyah zemin mükemmel bir şekilde parlatılmıştı, neredeyse yansımanızı görebiliyordunuz. Avizeler indirilmiş ve ışıklar karartılmıştı, sanki ayrı bir dünyaya giriyormuşsunuz gibi görünüyordu. Bazı insanlar zaten kendi gruplarındaydı, birbirlerine dokunuyor, öpüşüyor, inliyorlardı. Diğerleri birbirine karışıyor, bazıları da sadece sohbet ediyordu. Bunu kimseye itiraf etmekten nefret ediyordum ama oda seksapeli çığlıkları atıyordu.

Kalbim güm güm atıyor ve kalçalarımı sıkmak zorunda kalıyordum. Vücudumun manzaraya verdiği tepki beni korkutuyordu.

Sertçe yutkundum, aniden emin olamadım. Alexei bana ne beklemem gerektiği hakkında bir fikir vermişti ama tahrik olacağımı tahmin etmemiştim. Sonra sanki bir anda Görünmez bir anda herkesin gözleri bize çevrildi ve odada alçak bir mırıltı yayıldı.

Alexei beni nazikçe ileri doğru itti ve yavaşça odada gezinmeye başladık. Gözlerim odada, kadınların ve erkeklerin yüzlerinde geziniyordu ama hiçbirini tanıdık gelmiyordu. Igor'u da göremiyordum.

"Igor burada değil," diye mırıldandım nefesimin altında.

Alexei'den zar zor fark edilen bir baş sallama. Onun da bunu fark edeceğini bilmeliydim. Tanımadığım bir adam bize yaklaştı ve yüzüne bakmaktan kaçınarak kaskatı kesildim. Yanlış bir izlenim vermekten korkuyordum.

"Bay ve Bayan Nikolaev," diye bizi selamladı ve benden hafif histerik bir kahkaha kaçtı. İki çift göz bana doğru döndü ve sessizce küfrettim. "Özür dilerim," diye mırıldandım. "Sinirler."

Nedense buradaki kimsenin beni Aleksey'in karısı sandığını sanmıyordum. Belki de benimkini bilmedikleri için onun soyadına başvurmuşlardır.

"Onurlu misafirlerimiz olduğunuza göre," diye devam etti adam, muhtemelen zihninde beni bir aptal olarak etiketleyerek, "... tahta oturabilirsiniz."

Odanın ortasını işaret etti. Alexei ve ben elinin yönünü takip ettik ve çenem düştü. Odanın ortasındaki yuvarlak, yüksek bir sahanlığın üzerine yerleştirilmiş bir taht, gerçek bir taht vardı.

Bu bir şaka olmalıydı. Ağzım kurudu ve aniden oksijen yetersiz gelmeye başladı. Seks kulübünde, VIP odasında yarı özeldi. Ama bu... bu tamamen açıktı. Lanet odanın ortasında.

Gözlerim Alexei'ye kaydı. Gözlerim fal taşı gibi açılmış olmalıydı. "Mükemmel," diye cevapladı adamı ve beni tahtın yanına götürdü. "Nefes al, kroshka." Kulağıma verdiği sıcak nefesi derin derin içime çektim,

Sonra yavaşça nefes verdi. Puslu bir havada onu takip ettim, topuklarımın her bir adımı mermer zemine vurulan bir çekiç gibi gürültülüydü. Bu oda o kadar sessizdi.

Sadece Alexei'ye odaklanmalıyım ve bunu atlatabilirdim. O benim bu okyanustaki kayamdı. Ya da nasıl söylenirse söylensin. Beni güvende hissettirdiğini biliyordum. Bunu atlatmamız için ona güveniyordum. sapık çocukları kaçırıyordu, ve sonra bu ucube gösterisinden kurtulacaktık.

Belki de Bay Nikolaev'i tutuklamam, diye düşündüm kendi kendime. Bana karşı biraz büyüdü. Nasıl ya da ne zaman emin değildim ama çekiciliğini görmeye başlamıştım.

Evet, sert ve sinirliydi ama karanlığında ışık vardı. Ham ve nadirdi.

Alexei sanki bir kralmış ve oraya aitmiş gibi sandalyeye çöktü ve beni kucağına çekti. Elini tebaasına doğru sallayıp cinsel maskaralıklarına devam etmelerini emretmesini bekler gibiydim.

Sonra sanki düşüncelerimi okumuş gibi, tam olarak bunu yaptı.

"Bow-chick-a-wow," diye mırıldandım ağzımın kenarından, sırf dayanamadığım için.

Alexei sandalyeye daha da gömüldü, ellerini kalçalarımaya koyarak beni kucağına daha da çekti. Sırtımı göğsüne yaslayacak şekilde beni yeniden yerleştirdi. Hafifçe yer değiştirdim ve kığım kazara onun sert sikine değdi.

Omzumun üzerinden yüzüne baktım ve kolu belime dolanırken kaşlarını kaldırdı.

"Sakin ol, Kroshka."

Zorla gülümsedim. "Senin için söylemesi kolay."

Elleri üzerimdeyken rahatlamak imkânsızdı. Kalçaları altımda sıkıydı ve adam sertleşmişti. Kalçalarımı biraz kaydardım ve kalın aletini kığımında hissettim, bu da bana etrafımızdaki herkesi unutturdu. Yüzü ifadesizdi. Aslında sıkılmış görünüyordu.

Yüksek sesli bir inilti dikkatimi tekrar etrafımızdaki odaya çevirmeme neden oldu. Odada en az elli kişi vardı. Bir an için Alexei'yi unutmuştum, çünkü büyük beden bir kadının üzerindeki elbise kaymış ve onu herkesin görebileceği şekilde çıplak bırakmıştı.

Külotu yoktu. Sutyen de yoktu. İtiraf etmeliyim ki, çok çekiciydi. Tatlı kıvrımlar. Uzun siyah saçlar. Gözleri erkek kalabalığının üzerinde geziniyordu.

Davetiye ilerinde netti ve beklerken nefesimi tuttum. Bir adam ne ıktı. Sonra bir başkası. Ve bir başkası.

Başımı hafifçe çevirdim, manzaradan başka bir yere bakamıyordum. Eminim üçü de-

Düşüncemi tamamlayamadım.

"Birini seti mi?" Fısıldadım. Evet, gözlerim kadında ve üç adamdaydı ama bedenim ve zihnim Alexei'ye tutunmuştu.

"Ya da hepsi."

Kadının yüzüne bir gülümseme yayıldı ve sadece önündeki  adamın duyabileceği bir şey fısıldadı. Bir saniye sonra, üç adam kadının etrafında dönmeye başladı, elleri kadının vücudunda hafifçe geziniyordu.

"Lanet olası Rus seks partileri," diye mırıldandım nefesimin altında ama bu sahnenin üzerimdeki etkisini inkâr edemezdim. Arzu içime işledi ve Kalçalarım sıkıştı. Alexei'ye karşı daha da gevşedim.

Kadın bu cömert ilgiden hoşlanmış olmalı çünkü Gözleri kapandı ve başı geriye düştü.  kadını beş adım geriye, Aziz Andrew'un haının durduğunu fark ettiğim yere götürdü. İçeri girdiğimizde bu kadar büyük bir şeyi nasıl gözden kaçırdığım hakkında hiçbir fikrim yoktu ve sadece sinirlerimi sulayabilirdim.

Kadın kollarını havaya kaldırırken, kendime rağmen gruptan başka tarafa bakamadım ve nefesimi tuttum. Adamlardan biri haçın yan tarafına uzandı ve bir çantaya uzandı. Bir ip kaptı ve kadının bileklerini bağlamaya başladı, ikinci adam ise başka bir ip kaptı ve diz çöktü. Kadının ayak bileklerini bağlamaya başladı ve onu kartal gibi iki yana açtı. nc adam kadının boynundan aşağı öpücükler bırakıyordu.

Sertçe yutkundum ve yavaşça nefes aldım. Dördü arasındaki arzu, bulunduğumuz yerden bile hissedilebilir ve görülebilirdi. Geçen her saniyeyle birlikte kalçalarımın arasındaki nabız arttı ve nefesim kesildi.

Kadın sadece üç erkeğin değil tüm odanın görebileceği şekilde açılmıştı. Dudaklarından çıkan inilti, yüzündeki kendinden geçmiş ifade bana bu adamların ona yaptığı her şeyden zevk aldığını söylüyordu. Kızarıklık tenine yayılmıştı ve çılgınca bir nedenden ötürü, neredeyse onun aldığı zevki alabilmeyi diliyordum.

Neredeyse. Ama sadece bir adamla. Kalamda kocaman eli olan adamla.

Rahatsızca kıpırdandım ve kıcımlarım altında daha da sertleştğini hissettim ve keskin bir nefes dudaklarımdan süzöldü. Alexei'nin sıcak nefesini boynumda hissettim, dudakları o kadar yakındı ki neredeyse tenimde hissedebiliyordum.

Elleri karnımda geziniyor, parmakları açıkta kalan tenimin üzerinde tembel daireler çiziyor ve bir ürperti omurgamdan aşağı süzölüyordu.

"Sana dokunmamı ister misin, kroshka?" diye kulağıma nefes verdi, sonra kulak mememi hafifçe ısırdı.

Bu çılgınlıktı. Bana zar zor dokunuyordu ve aç ateşler tenimi yalıyordu. Göbeğim ihtiyaçla ağrıyordu ve bunu sadece onun doyurabileceğini biliyordum.

Hafifçe yer değıştirdim ve bacaklarım ayrıldı. Cevabım buydu ama bunun onun için yeterince iyi olmayacağını bilmeliydim.

"Söyle bana," dedi, sesi kulağıma sertçe geliyordu.

"Lütfen dokun bana."

Parmağını belimden aşağıya doğru sürükledi ve elbisemin altına soktu. Elbisenin yan yırtmacı ona mükemmel bir açıklık veriyordu. Göbeğime gittikçe yaklaşıyordu ve ben beklentiyle titriyordum. Bacaklarım daha da açıldı ve işaret parmağı külotumun üzerinden geçerek dudaklarımdan boğuk bir inilti çıkmasına neden oldu. Ona doğru daha fazla eğildim, daha fazlasını arzuluyordum. Onun sıcaklığından daha fazlasını.

Elim onunkini kapladı ve kalçalarım açgözlölükle avucuna dayandı.

"Sırılsıklam olmuşsun, kroshka." Aksanını kalınlaştırdı ve lanet olsun ki

beni daha da tahrik etti. Bu sadece şehvet miydi? Çünkü beni bu durumdan kurtaracağına ve yanıma başka kimseyi yaklaştırmayacağına güveniyordum. Neden olduğı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Dudaklarımı yaladım ve aldığım her nefesle göğüslerim daha da ağırlaştı. Yavaşça hareket etti, çok yavaştı ve sonunda amımı avuçladığında, gözlerim kapanırken içimde bir inilti daha titreşti. Bütün oda unutulmuştu. Hissedebildiğim tek şey Alexei'ydi.

"Lütfen," diye alçak sesle inledim, eline karşı gıcırđıyordum.

Diğer eliyle kalçamı kavradı ve kavrayışını sıkılaştırdı.

"Bunu benim yöntemimle yapacağız," diye kulağıma inledi.

Küçük bir iniltiyle bacaklarımı daha geniş açtım. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Elini külotumun içine soktu ve parmaklarını klitorisimde hissettiğim anda sırtım eğildi ve başım omzuna doğru düştü. Bu şimdiye kadar yaptıklarımızdan farklıydı. Daha yavaştı. Daha tembel.

Daha şehvetli.

Zihnimin derinliklerinde bir yerlerde herkesin gözlerinin üzerimde olduğunu hissedebiliyordum ama umurumda değildi. Şu anda tek umursadığım şey

zevk. Parmağı klitorisime sürterek ıslaklığı üzerine yaydı ve inlememi yutmak zorunda kaldım.

"Seni mahvedeceğim, kroshka." Sesi daha derin ve gırtlaktan çıkmıştı. Ve o lanet Rus aksanı beni öldürüyordu. Yavaşça, en enfes şekilde. Parmağı içime kayd ve amım daha fazlası için açgözlülükle sıkıştı. Elini kaydır, böylece parmaklarını içeri ve dışarı iterken avuç içi klitorisime süründü.

Kalçalarım tekrar kalktı. Midemin çukurunda ateş yanıyordu. Daha fazlasına ihtiyacım vardı, çok daha fazlasına ve onun beni kaldırabilecek tek kişi olduğunu biliyordum.

hayal edilemez yüksekliklere.

Tüm vücudum sıkıştı, iç duvarlarım parmaklarını kavradı ama bu yeterli değildi.

"Amin benim," diye homurdandı kulağıma. Parmakları içime doğru ilerlerken sahiplenici ve sertti.

"Evet," diye inledim, akılsızca zevkin peşinden koşuyordum. Sağ elimle arkama uzandım ve boynunu çektim, yumuşak bedenim onun sert bedenine bastır. Başparmağı klitorisimin etrafında dönerken bir parmak daha ekledi ve G noktama çarparak içimin derinliklerine doğru itti. "Ah, siktir," diye yüksek sesle inledim.

Uzarlarda bir yerde, etin ete çarptığının farkındaydım. Bir dizi inleme ve homurtu daha. Ama tüm duyularım bu adama odaklanmıştı. Dudaklarım, ağzını dudaklarımın üzerinde hissetme ihtiyacıyla yanıyordu. Beni öpmesi için her şeyimi verebilirdim, şehvet vücuduma yayılıyordu. Bu ihtiyaçla sarhoş olmuşum. Onun için.

İçeri ve dışarı itmeye devam etti. Sert ve derin. Çok yaklaşmışım. Çok yakındım.

"Ne kadar dar bir amcık," diye inledi. Kalçalarım sert ve muhtaç bir şekilde elini kavradı. Kendimi yukarı çekmeye çalışıyordum. Nabzım göğsümde çılgınca atıyordu. Alexei'nin bakışlarını üzerimde hissedebiliyordum, dudakları kulak mememdeydi, iğrenç şeyler fısıldıyordu. "Herkes neye sahip olamayacaklarını göster."

Parmakları iterken nefesim küçük bir hıçkırıkla çıktı, içim titredi ve kulaklarım uğuldadı. Bacaklarım onun kalçalarının iki yanında, orada ne yaptığımızı karıştırmak mümkün değildi. Herkesin görmesi için sergileniyordum. Yine de amımı göremiyorlardı, çünkü Alexei elbisemin ve elinin beni onların görüşünden korumasını sağlamıştı.

Orgazmım omurgamın dibinde dans ediyordu. Yaklaşıyor. Nefeslerim Kalçalarımın onun eline doğru her yuvarlanışında sesim yırtık pırtık ve kesik kesik çıkıyordu. Onun

Diğer serbest eli göğüslerime geldi ve elbisemin içinden meme ucumu çımdıkledi.

Bir elim arkamda, boynuna sarılmış, diğer elim kalçasını sıkarken, zevk etrafımda daha sıkı ve daha sıkı sarılırken parmaklarını sürdüm. Çok yaklaştım. Alexei kulak mememi ısırđı, parmakları göğüs ucumu sıktı ve her zamankinden daha sert boşaldım. Sanki en yüksek dağdan düşüyormuşum gibi hissettim.

Ağzımdan iniltilerle karışık tutarsız kelimeler dökölüyordu. en güzel zevki dalga dalga yaşadım. Ve sonra tüm enerjimi toplayabildiğim tek şey bana sarılırken ona doğru geri çekilmek oldu.

Parmakları içimden kaydı ve dudaklarıma götüşdü. İstemedem dudaklarımı ayırdım ve parmaklarının tadına baktım. Onayını mırıldandı ve göğsümün yüz wattlık bir ampul gibi parladığına yemin ettim.

"Kroshka'm."

"Bunun ne anlama geldiğine bakmayı unuttum," diye nefes aldım, çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyordum ve bana ilk kez böyle seslendiğinden beri ne anlama geldiğini merak ediyordum.

"Benim küçük kızım."

"Oh." Allık yanaklarımı ısıttı ve göğsümde baş döndürücü bir şey dönmeye başladı. *Onun küçük kızı.* Sailor ve Willow'u arayıp çığlık atmak ve az önce olanları onlara anlatmak istedim. Evet, nedenim beni terk etmişti ve muhtemelen New Orleans'a geri dönmüştü.

Duyularım yavaşça geri döndüğünde herkesin gözünün üzerimizde olduğunu fark ettim. Artık resmileşmişti. Aklımı kaçırmıştım. Utanç içimi sardı ama

Alexei'nin sesi kulağıma fısıldadı. "Benim için parçalandığında çok güzel oluyorsun."

Ve böylece, tüm güvensizlikler buharlaştı. Ondan başka kimsenin önemi yoktu. Evet, aklım gitmişti. Büyük ihtimalle kalbim de.

"Peki ya sen?" Omzumun üzerinden bir bakış atma riskini alarak nefesimin altında mırıldandım. Yüz ifadesinde karanlık bir arzu titreşti ve bakışlarında sıcaklık alevlendi. Kan dolaşıma yakıcı bir şehvet gönderdi.

"Aşk kuşları, bu tam bir performanstı," diye Igor'un sesi arkamdan duyuldu ve irkildim. Alexei'nin yüz ifadesi her zamanki gibi damarlarınızda buzlar dolaşmasına neden olacak şekilde değişmişti. Ama artık benim için öyle değıldi. "Spot ışıklarını sen çaldın."

Alexei hiçbir şey söylemedi ama ben yavaşça başımı çevirdiğimde Igor'un bana aç gözlerle baktığını gördüm.

"Özür dilerim." Başka ne diyeceğimi bilemedim. Çizgiler bulanıklaşıyordu.

Bu benim bir çocuk avcısını adalete teslim etme davamdı, ancak burada bir seks performansının ortasındaydım ve bir adamın beni parmaklamasına izin verdim. Daha da kötüsü, bundan hoşlandım.

"Karşılık verdiğinizizi göreceğ miyiz?" Igor'un sorusu omurgamı germiştir. "Söylemeyi unuttum... zevk sırasında kıyafet isteğe bağlı değildir." Alexei'nin avucu sırtımın alt kısmına indi, dokunuşu rahatlatıcı ve sıcaktı. Alexei'nin bu küçük sansarı öldürmesini içtenlikle umuyordum.

Dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü ve bunun çok da zorlama olmadığını söylemeye bile cüret edebilirim. Az önce yaşadığım orgazm yüzünden olabilir. Gözlerimi Alexei'ye çevirdim.

"Evet." Kahretsin, *evet* mi dedim? Alexei'yi de şaşırtmış olmalıyım çünkü gözleri normal boş bakışlarına dönmeden önce hafifçe genişledi. "Tabii ki bu kaidede sadece iki kişilik yer var," diye ekledim nefes nefese.

Lütfen biri aklımı başıma getirsin. Eğer böyle bir şey gazetecilere sızarsa, gizli görev olsun ya da olmasın, babamın kariyeri yerle bir olurdu. Byron'ın siyasi kariyer şansı da sona ererdi.

daha yerden kalkmadan.

Yüce İsa.

"Tabii ki, tabii ki." Igor ellerini birbirine sürttü ve ben ona bir tokat atmak istedim. "Siz iki aşk kuşunu yalnız bırakmadan önce soyunmanıza yardım edeyim."

"Hayır." Hem Alexei hem de ben aynı anda söyledik. Ama onun *hayır'ı* daha çok bir hırıltı gibiydi. "Sadece ellerim onun üzerinde," diye uyardı, sesi çok korkutucuydu ama buna sevindim.

Igor koşarak uzaklaştı ve ben dizlerim hafifçe titreyerek yavaşça ayağa kalktım.

Ayağa kalkarken Alexei'nin kolu belime dolandı.

"Emin misin, Kroshka?" Nefesi kulağımda sıcaktı, ağzı boynumun hassas kısmındaydı. Başka birine boynumu öpücük yağmuruna tutuyormuş gibi görünebilirdi.

"Evet," diye nefes aldım. Sadece ona odaklanacağım.

Vücudunun gerildiğini hissettim ve ona bakmak için hafifçe geri çekildim. Bakışlarımız buluştu ve buzul mavisini gözlerinde karanlık bir şey gizlendi. Karanlık ve soğuk. Bana yönelik olmadığından emindim ama öyle olsaydı korkardım.

Başını tekrar eğdi ve ağzını kulağımın hemen altındaki boynumun hassas kısmına bastırdı.

"Başını benden çevirme," dedi ağzı tenimde gezinirken. "Ivan balkonda, sağımızda. Bu bizim son sınavımız."

Kalbim bir an durdu, sonra tehlikeli bir şekilde hızlandı. O tarafa bakma isteğimle savaşmak zorunda kaldım, bunun yerine Alexei'nin boynumdaki ağzına ve üzerimdeki ellerine odaklandım. Fermuarın yumuşak sesi havayı doldurdu ve benim

Elbise ayaklarıma kadar indi. İçinden çıktığımda soğuk hava vücudumda tüylerimi diken diken etti.

Göğüs göğüse, benden bir baş daha uzun duruyordu ve ben gergin bir şekilde alt dudagımı çiğniyordum. Burada kendime hiç uygun değildim. Willow benim yerimde olsa ne yapacağını çok iyi bilirdi. Kendinden emin bir şekilde dizlerinin üzerine çöker ve işe koyulur, bunu yaparken de lanet olası bir tanrıça gibi görünürdü. Yine de tek yapabildiğim ayakta durup bakmaktı.

Kalbim göğsüme çarparken sertçe yutkundum. Alexei yanıma geldi ve elleri boğazıma uzanarak gülünç uzunluktaki inci kolyemi çıkardı.

Ben daha nedenini düşünemeden bir emir verdi. "Bileklerin." Başımı çevirip omzumun üzerinden ona baktım. "Neden?" "Tek yolu bu."

Açıklaması bana hiçbir anlam ifade etmedi, ama itaatkar bir şekilde ellerimi arkama koydum ve onları arkamdan birbirine bağladı. İncilerimle birlikte.

Muhtemelen inciler için şimdiye kadar gördüğüm en iyi kullanımdı ama hayal kırıklığının tadı biraz acıydı. Ona dokunmamı istemedi.

Yanına geldi ve bacaklarını iki yana açarak taht koltuğuna oturdu.

"Yaklaş, kroshka." Tanrım, aksanı hiç duymadığımı kadar kalındı. Bakışlarında gizlenen erotik bir karanlık vardı, beni içine çekiyordu.

Bacaklarının arasına girdim, ikimiz birbirimize bakıyorduk, gözlerinde açık bir emir vardı.

Vakit kaybetmeden topuklu ayakkabılarımı çıkardım ve diz çökerek kalçalarının arasına girdim.

Bölüm Otuz Bir

ALEXEI

A urora topuklu ayakkabılarını tekmeledi, sonra dizlerinin üzerine çöktü, üzerinde siyah külot ve ona uygun dantelli bir sütyenden başka bir şey yoktu. Koyu renk gözleri dudaklarını hafifçe aralayarak açlıkla beni izledi. Onu tahtın üzerine yatırıp anlamsızca sikmemek için kendimi zor tuttum.

"Neden sana dokunamıyorum?" diye fısıldadı, sesini hayal kırıklığı, yüz ifadesini ise hüznün renklendiriyordu.

Parmaklarımı yanağında gezdirdim, teni parmak boğumlarımın altında yumuşacıktı. Ona ihtiyacı olan her şeyi verememek bana acı veriyordu, gerçekten acı veriyordu. Ama bana dokunmasına izin verirsem bana bir daha asla eskisi gibi bakmazdı. Yara izlerini hissederse. Acımasındansa nefret etmesini tercih ederim.

Kalçalarımın arasına diz çökerek bana beklenti dolu bir bakış attı.

Yapmak zorundaydım.

Tüm duygularımı bir kenara itip şu ana odaklanmalıyım. Onu güvende tutmaya. Onu buradan canlı çıkar.

"Dokunmak yok, kroshka."

Hüzünlü bir iç çekiş onu terk etti ve göğsüm sıkıştı, sonra gülümsedi.

"O zaman bana sikini ver," diye mırıldandı gözlerini devirerek ve bu bende ona şaplak atma isteği uyandırdı. Sonra yuvarlak kıcını ovmak ve daha iyi öpmek. Hiç kimse bana böyle hissettirmemişti ve bir daha da hissettiremeyeceğinden şüpheleniyordum.

Kalbim küt küt atmaya başladı ve göğsümde bir şey acıdı ama onu derinlere bastırdım.

Pantolonumun fermuarını açtım ve sikim serbest kalarak ona doğru uzandı. Koyu renk gözleri buğulandı, sonra dudaklarını yaladı. Kaya gibi sertleşmişim ve sikimin tepesinde pre-cum parlıyordu.

Öne doğru eğildi, inci gibi bağlanmış bilekleri arkasındaydı ve sikimi güzel ağzına aldı. O beni emdikçe sikim zonkluyordu, onun küçük

inlemeleri içimde titreşiyordu. Vücudumdaki her kas gerildi ve boğazının derinliklerine itme dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım. Onun da keşfetmesine, benim kadar zevk almasına izin vermek istiyordum.

Kahretsin, eğer bu şekilde ölürsem, ölmek için muhteşem bir yol olurdu.

Diliyle sikimi sanki lolipopmuş gibi okşuyor, küçük onay sesleri çıkarıyordu. Sadece bu sesleri duymak bile ama henüz hazır değildim. Gözlerini bana doğru kaldırdı ve yüzündeki ifade nefesimi kesti.

Asi saçlarını yüzünden çekerken ellerim titriyordu.

Kalçalarım boğazının derinliklerine doğru itti. Gözlerini kırıştırdı ve ben de sustum. Onu incitmek istemedim.

Yine de bana çıkardığı küçük protesto sesi beni neredeyse gülümsetiyordu. Onu hayatımda istediğim her şeyden daha çok istiyordum. Onun için mükemmel olmayı. Yine de ne kadar kırılmış olduğum apaçık ortadaydı. İhtiyacı olan dokunuşa bile izin veremiyordum. Ya da öpmesine.

Ve bana çok şey veriyordu.

Yavaşça ayağa kalktım ve sikim yumuşak bir sesle onun gür ağzından kaydı.

"Sorun nedir?" Sesi boğuk, yumuşak ve nefessizdi. Yanakları tahrik olduğu için kızarmıştı.

Başparmağımla alt dudağına hafifçe vurdum. "Daha sert istiyorum." Yumuşak bir soluk ve gözlerindeki arzu bana buna hazır olduğunu söyledi. "Eğer çok fazla gelirse, iki kez göz kırp."

"Çok fazla olmayacak." Sesi ikna olmuş gibiydi.

Sikimi onun bekleyen ağzına soktum, boğazına kadar gömülene kadar yavaşça daha derine ittim. Alçak sesle inledi ve bu o kadar erotikti ki tüm vücudumda bir ürperti dalgalandı. Aurora'nın gözleri sulandı, ama kırpmayı reddetti, çikolata rengindeki o gözler beni içine çekti.

Bedenime alışması için ona zaman tanımak amacıyla yavaşça başladım. Açgözlülükle emdi ve yaladı, başını aşağı yukarı sallayarak kalan ince otokontrol ipliğini kopardı. Karanlık arzu beni ele geçirdi ve inlemeleri omurgama kadar titreşimler gönderdi.

Hızım arttı, ağzına daha derin ve daha hızlı giriyordum. Seyirciler nefeslerini tutmuştu ama ben onun içinde o kadar kaybolmuşum ki kimseyi ayırt edemiyordum. Nefeslerim düzensizleşti. Tek ses etin ete çarpması ve onun küçük inlemeleriydi. Boğazının o kadar derinlerine gömülmüştüm ki, sonunda gözlerini kırpmasını bekliyordum.

Gözleri kapandı ve gözleri kapalıyken başka bir erkeği düşündüğü için duyduğum mantıksız kıskançlık damarlarımda dolaştı.

"Ağzını sikerken bana bak," diye homurdandım.

Güzel koyu renk gözleri açıldı ve gözlerindeki bakış beni neredeyse onun da bunu istediğine inandırabilirdi. Beni sevebileceğine. Şu anda teslimiyeti tamdı. Her hamlesinde omurgamda oluşan zevk beni parçalamakla tehdit ediyordu.

Gözlerinin kenarlarından yaşlar süzüldü ve yüzünü nazikçe avuçladım, sonra acımasızca içine sokmaya devam ederken başparmaklarımla sildim.

Onun bir başka iniltisi içimde titreşti ve ağzına boşaldım. Bir orman yangını gibi yanan orgazmım boyunca beni emdi. Muhteşemdi.

Döllerimin dudağının kenarından süzülüşünü izledim. Onu darttı Ağzının köşesinden bir damla döl yalamak için dilini. Bu kadar erotik bir şey görmediğime yemin edebilirim.

Bu kadın bana sahipti ve bunun farkında bile değildi.

Onu ayağa kaldırdım ve bileklerini çözmek için arkasına uzandım. Çikolata ve seks gibi kokuyordu ve kokusunu ciğerlerimin derinliklerine çekmekten kendimi alamadım. Böylece oksijenimin bir parçası olarak orada gömülü kalacaktı.

"Kroshka." Bileklerini ovdum ve iyi olduğundan emin olmak için yüzüne baktım. Çok güzel görünüyordu.

Dehşet gözlerinden okunuyordu ama ben tepki vermeden önce o uzun zamandır korktuğum sesi duydum.

"Alexei."

Otuz İkinci Bölüm

AURORA

S *haring is caring.*

Onu gördüğüm anda tanıdım. Kaçmak istedim. I
çığlık atmak istedim. Ama kalbim göğsüme çarpıp nefes almamı imkânsız
hale getirirken donup kaldım.

Paylaşmak önemsemektir, küçük kız.

Nefret damarlarımda dolaştı ve sinirlerim derimin altında çatırdadı.

"Ivan," dedi Alexei ceketini çıkarıp üzerine geçirirken soğuk bir sesle
Omuzlarım. Kollarımı hızla kolların içine soktum ve göğsümü örtecek
şekilde düğmelerini ilikledim. Alexei'nin eşsiz kokusu beni sardı ve sanki
bir güç enjeksiyonu gibiydi. Vücudumun büyük bir kısmının Alexei'nin
ceketi tarafından Ivan'ın görüşünden korunduğu gerçeği yardımcı oldu.

"Seni gördüğüme çok sevindim," dedi Ivan, gözlerini bana dikerek.
Gözlerinin üzerimde olmasından nefret ederdim. Karanlık ve acımasız.
Şeytani ve tehditkâr. Bu adam acı çektirmekten zevk alıyordu - fiziksel ve
zihinsel. Bunun için hayatımı ortaya koyabilirdim.

Gözlerim maiyetinin üzerinde gezindi. Büyük korumaları ve yanında
duran bir kadın. Hayır, kadın değildi. Bir kabuk. Gözleri boştu. Zayıf ve
çelimsizdi. Sanki bir hayalete bakıyor gibiydi. Beyaz saçları mükemmel bir
şekilde toplanmıştı, boynundaki pırlantalar parlıyordu. Sanki sahibinin
boşluğunu telafi etmeye çalışıyorlardı.

Yine de onda bir gariplik vardı. Sanki bir şey saklıymuş gibi. Ne
olabilirdi ki? Yetmişli yaşlarında olmalıydı, yine de emin olamadım.

"Aynı şeyi söyleyemem," dedi Alexei buz gibi bir sesle ve dikkatim
kadını bırakıp Ivan'a döndü.

Ivan'ın gözlerini üzerimde, bana bakarken buldum ve iğrenç bir ürperti omurgamdan aşağı aktı. Her ne kadar kaçırma yönteminin ağabeyiminkiyle aynı olduğunu iddia etsem de, onunla tekrar yüz yüze geleceğime asla inanmamıştım.

"Bayan Ashford." Adımı biliyordu.

Gizli olmak buraya kadarmış, diye düşündüm kendi kendime alaycı bir şekilde.

Gözleri bana odaklandı. Alaycı ve zalim gözler. Daha da acımasız bir gülümseme. Onu hatırladığım kadar iğrenç görünüyordu. Gözleri açıkta kalan bedenimin üzerinde gezinirken dehşet içime işledi.

"Eğleniyor musunuz Bayan Ashford?" Bu konuda bir şeyler *doğru* gelmiyordu. Omurgamda bir uyarı belirdi ve her bir tüyüm diken diken oldu. "Çok güzel bir kadın olmuşsunuz."

Kalp atışlarım kulaklarımda uğuldadı. Bu adam kardeşimi aldı. Ailemi yok etti. Bizden çok şey aldı. Zevk almak aklımdaki en uzak şeydi.

"Kardeşim nerede?" İçimde kaynayan öfkeyle tükürdüm.

Gözleri, bir eli belime sarılmış olan Alexei'ye kaydı ve Ivan'ın gülümsemesi çirkin bir şeye dönüştü. Bir uyarı karıncalanması tam bir alarma dönüştü. Birden planımızın o kadar da harika olduğundan emin olamadım. Kardeşlerimden yardım istemeliydim. Alexei ve ben tek başımıza

Burada savunmasız. Ivan'ın çok fazla adamı vardı ve Alexei sadece bir kişiydi. Ateş edebilirdim ama göğüs göğüse çarpışmak benim uzmanlık alanım değildi.

Ivan Rusça bir şeyler söyledi, bakışları bana kilitlenmişti. Alexei'nin yüz ifadesi donuklaştı ve omurgamın tabanında soğuk bir ürperti patlak verdi. Dehşet mideme yerleşti ve içimden Rusça bilmediğim için kendime lanet ettim.

"Nyet." Alexei'nin soğuk sesiyle verdiği olumsuz yanıt anladığım tek kelimeydi. *Hayır.*

Bunu Ivan'ın kahkahası izledi ve ilk kez bir kahkahanın kulağa gerçekten şeytani geldiğini düşündüm. İçgüdüsel olarak Alexei'ye yaklaştım.

"Bu eğlenceli olacak." Ivan İngilizceye geçti. "Tıpkı eski güzel günlerdeki gibi. Da, Alexei?"

Kalbim buz kesti. Bu iyiye işaret değildi. Bir sonraki nefesimi içime çekmeden kıyamet koptu. Alexei ve ben Ivan'a odaklanmışken, adamları etrafımızı sarmıştı. Bir el omzuma kondu ama ben daha onu silkip atamadan Alexei'nin mürekkepli parmakları kolu kaptı ve tek hamlede kırdı.

Igor elinde bıçakla Alexei'nin arkasında belirdi, onu bıçaklamaya hazırды. O bunu yapamadan ben ona doğru fırladım ve elmacık kemiğine bir kroşe attım. Hemen ardından kaburgalarına bir darbe indirdim ve bıçağı havada uçtu. Alexei onu yakaladı ve Ivan'a en yakın muhafıza doğru hamle yaptı. İvan'ın

Bıçak muhafızın boğazına dayandı ve hızlı bir hareketle boynu fileto şeklinde açıldı.

"Geri dönmek aptallık, Alexei," diye güldü Ivan, iki adım geri çekilerek. Kadın orada hareketsiz duruyordu, gözleri kesik boynuna kilitlenmişti ve boynundan kan fışkırıyordu. Sanki transa geçmiş gibiydi.

Ivan iki muhafızla birlikte bir adım geri çekilirken, iki muhafız da yerde kendi kanıyla boğuşan adamdan büyülenmiş gibi görünen yaşlı kadının yanında kaldı. Eğer bunu özümseyecek zamanım olsaydı, kesinlikle çıldırırdım.

Bu sırada Alexei bir adamdan diğerine doğru ilerliyordu. Ve sadece kemiklerini kırmıyordu. Cesetler üst üste yığılıyordu.

Muhteşemdi.

Bu yüzden el işine hayran kaldığım için beni dava edin. Alexei'nin yoluna çıkmadığımdan emin olmak için adamlar arasında en zayıf olana yöneldim.

Takım çalışması.

Alexei'nin hareketleri sakin ve kesindi. O cüssede bir adamın odanın içinde neredeyse zarif bir şekilde hareket etmesi ve yol boyunca adam öldürmesi ürkütücüydü. Kardeşlerim Alexei'nin etkinliğinden etkilenirdi.

Üçü de eski özel kuvvetler mensubuydu ama Alexei'nin yeteneklerinin onlarinkine denk olduğundan emindim. Hatta onlardan üstün bile olabilirdi.

Igor kaçmaya çalışırken Alexei bir sonraki muhafıza saldırdı. Ona izin vermeyi reddettim. O da en az Ivan kadar ölmeyi hak ediyordu. Bu yüzden ona çelme taktım ve Royce'un bana öğrettiği şekilde sağ elini arkadan büküm, bu en çok omzunu incitecekti. Tüm gücümü kullanarak onu çektim ve omzunun çatladığını duydum.

Igor, kolunu arkasından daha da büküğümde, "Lanet olası kaltak," diye tısladı.

Onu görmezden gelerek gözümü Alexei'den ayırmadım. Aptalcaydı, biliyorum ama ona bir şey olmasını istemiyordum. Muhafızları bize yaklaştırmaya çalışıyordu. Tahmin ediyordum ama aramızda çok fazla boşluk bırakmak istemediğini düşündüm. Adam az önce yedi adam öldürmüştü ve ter bile dökmemişti.

Ivan ve korumalarının karşı taraftan yaklaştığını çok geç fark ettim.

Ayaklarımın üzerine sıçradım ve Igor'u kırık omzuyla ait olduğu yerde bırakarak dövüş pozisyonu aldım. Zihinsel olarak, bana tüm bu numaraları öğrettikleri için kardeşlerime teşekkür etmeyi bir kenara not ettim.

"Bakalım şimdi nasıl dövüşüyorsun, seni aptal kaltak," diye alay etti Igor yerdeki yerinden, sesi iniltili çıksa da. Çenesini ne zaman kapalı tutması gerektiğini gerçekten öğrenmeliydi.

Ivan'ın koruması üzerime geldi. Hızla ilerleyerek, tıpkı ağabeylerimin bana öğrettiği gibi gözüne bir kroşe fırlattım ve yüzünün yere yapışmasını izledim.

"Şimdi kimmiş sürtük?" Kına yaktım ama bu kısa sürdü çünkü silahın soğuk, metal namlusunun kafatasıma dayandığını hissettim ve anında hareketsiz kaldım. Ivan beni ele geçirmişti.

"Blyat." Alexei homurdandı ve hareketlerini hemen durdurdu.

"Lanet olsun." Ben de aynı anda küfrettim.

Alexei'nin vücudu sertleşti ve gözleri yanımdaki adama karşı soğuk bir öfkeyle doldu. Bana doğru bir adım attı ve Ivan'ın parmakları çenemi öyle sert kavradı ki yüzümde morluklar oluşacağından emindim. Tabii bu işten canlı çıkarsak. Silahı ağzıma dayadı ve gözlerim korkuyla açıldı.

"Bir adım daha atarsan, Alexei, beynini dağıtırım," diye uyardı Ivan, sesi ürkütücü derecede alçaktı.

Anında durdu, gözleri benim üzerimdeydi. Şimdi hem Alexei'nin hem de benim silahlarımız bize doğrultulmuştu. Bu boktan gösterinin konukları yerlerine yapışmışlardı, bazıları koltuklarında rahatça oturuyordu. Eksik olan tek şey patlamış mısırdı. Bu çok aptalca bir plandı.

Ve ne tür insanlardı ki bizi kurtarmaya gelmediler. Piçler. Tam da düşündüğüm gibi, Igor muhtemelen seks partisinde kendisine katılacak en kötü suçlu zihinleri seçti.

Yine de bu bizi, karanlık bir şekilde sırtarak bana doğru üç adım atan Ivan'a yaklaştırdı.

"Seninle çok eğleneceğim," diye mırıldandı kulağıma, kulak mememi yalayarak. "Bütün deliklerini sikeceğim, tıpkı kardeşine yaptığım gibi."

Sözleri karşısında irkildim ve birden Kingston'ı canlı mı yoksa ölü mü bulmayı ummam gerektiğinden emin olamadım.

Ciğerlerim sıkıştı, hatırladığım genç Kingston'ın görüntüleri zihnimde oynaştı.

Beni havuzumuzun etrafında ya da büyük merdivenlerimizden aşağı yukarı kovalaması.

Gülüşü. Koyu kahverengi gözleri. Yatmadan önce bana okuduğu masallar. Ya da beni öğürttüğü için brokolimi nasıl yediğini, ama aşçımızın onu yemem için ısrar ettiğini.

Her hatıra canımı yakıyor, göğsümü yırtıyor ve taze yaralar açıyordu. Kırbaç darbeleri bundan daha az acıtıyor olmalı. Ama ağlamama izin vermedim.

Bunun yerine, nefretin beni yutmasına izin verdim. Öfkenin içimi kemirmesine ve taşmasına izin verdim.

İçimden sıcak lav gibi aktı.

Ivan'ın çirkin bakışlarıyla yüz yüze geldim ve dudaklarımı çirkin bir gülümsemeye dönüştürdüm.

Bekliyorum. Bekliyorum. Sadece bir santim daha. Yanağımı ısırırken ağzımda bakır birikti. *Bir santim daha.*

Ve sonra ona kafa atarken başım bir şangırtıyla öne doğru savruldu. Ivan burnunu tutarak, "Siktiğimin İtalyan sürtüğü," diye tükürdü. "Sen almadın

babanın dövüşü. Yani o pis DiLustro Kingpin kanı olmalı."

Ivan'la birlikte gelen kadın bana baktı, bakışlarının boşluğu artık boş değildi. Ama gözlerinde beni alarma geçiren bir şeyler vardı. Bir adım öne çıktı, ben de bir adım geri çekildim.

Gözleri beni neredeyse Ivan'inkilerden daha çok korkutuyordu. Endişe her zerremi sarmış, nefes almamı zorlaştırıyordu.

Eli fırladı ve yüzüme öyle bir tokat attı ki başım yana savruldu. Alexei homurdandı ve kendisini tutan dört adama karşı savaştı.

Dişlerimi sıktım, yanağım yanmaktan acıyordu ama gözlerimi ondan ayırmadım.

"Onları zindanlara götürün." Sesi alçak ve yumuşaktı. Yine de duyduğum en ürkütücü seslerden biriydi.

Bir saniye sonra Alexei ve ben odadan dışarı sürüklendik, sonra da merdivenlerden aşağı indik. Attığımız her adımda lüksten biraz daha uzaklaşıyorduk. Kalenin bu tarafı boş, nemli ve karanlıktı.

Siktir!

Bölüm Otuz Üç

AURORA

"W "Bu konaklama yerleri berbat," diye mırıldandım. "Kesinlikle bir alt sınıf."

Gözlerim küçük odada gezindi, taş duvarlar ve bir ikiz yatak. Banyo yoktu. Tam olarak bir hücre değildi ama bir oda da değildi. Birkaç fikir bulmaya çalışarak ileri geri volta attım. Hâlâ külotum ve sütyenim üzerimdeydi, Alexei'nin takım elbise ceketini giymiştim ve yalın ayaktım. İdeal bir senaryo değildi. Buradan bir şekilde çıksak bile yalınayak koşamazdım.

Yine de yüzmeye hazırım, diye düşündüm alaycı bir şekilde.

Kendimi her şeyi düşünmeye zorladım, sadece yirmi yıl önce kardeşimi kaçıran adamın burada olduğu gerçeğini değil. Bu binada. Ve o Ivan Petrov'du.

Paylaşmak önemsemektir.

Soğuk korku beni felç etmeye yetti ama ilerlemeye devam ettim. Bir adım. İki adım. Nefes al. Nefes ver.

Alexei'ye baktım. Endişeli görünmüyordu. Yine de biraz solgun görünüyordu. Adrenalin patlaması gibi bir şey olduğunu düşündüm. Volta atmaya devam ettim.

Bu hücreden kaçış olmadığını bilmeme rağmen kendime sürekli *hareket etmem gerektiğini* söylüyordum.

"Bu kadını tanıyor musun?" Bir U dönüşü daha yaptığım sırada ona sordum.

Alexei başını salladı. "Hayır."

"Bence o lanet olası bir deli," diye mırıldandım.

"Da." Bir U dönüşü daha. Boynumu kırdım, ağır gerginlik kaslarımı sıktı.

Küçük hapishane hücremizde bir U dönüşü daha yaparken gözlerim onu aradı ve beni şaşırtan bir şekilde Alexei bir bıçak çıkardı. Sol çorabından.

"Ne yapıyorsun?" Fısıltıyla sordum. Adımlarım durdu ve omzumun üzerinden ağır ahşap kapıya, sonra da ona baktım.

"Konumumuzu gönderiyor." Açıklaması bana hiç mantıklı gelmedi ama duraksamadı. Sol ön kolunu büktü. Sonra bıçağının ucunu ön kolunun arkasına sapladı.

"Oha," diye bağırdım nefesimin altında ve ona doğru koştum. Derisinden kan damlıyordu ve çaresizce yarasına koyacak bir şey aradım. "Delirdin mi sen?"

Kılını bile kıpırdatmadı, bıçağının ucu daha da ilerledi. Etini görünce öğürme isteğimle savaştım zorunda kaldım.

"Alexei, kes şunu," diye tısladım, yanındaki küçük pis yatağa oturarak. "Kendine zarar vereceksin."

Beni görmezden gelerek bıçağı kaslarına saplamaya devam etti ve sonra durdu. Ben rahat bir nefes alamadan bıçağı daha derine soktu ve bir bip sesi duyuldu. Koluna baktım, neredeyse içinden bir şeyin fırlamasını bekliyordum.

Sonra hiçbir şey olmamış gibi bıçağı ön kolundan çıkardı ve pantolonuna sildi.

Kaşlarımı çatmıştım. Kandan korkan biri değildim ama nedense Alexei'yi yaralı ve kanlar içinde görmek bana pek iyi gelmiyordu. Elimi uzattım. ceketin içine girdi ve katmanlı iç malzeme parçasını yırttı. "Bana kolunu ver." Onu beklemeden uzandım ve kolunu kaldırdım.

Sonra da kanamayı durdurmak için bezi yarasının etrafına sardı. "Peki şimdi ne olacak? Bir şekilde planımızın bir kısmını atladığını düşünüyorum. Bana seks partileri hakkında her şeyi anlattın ama bu konuda tek kelime etmedin."

Dudaklarının köşesi yukarı doğru çekildi. Kendini kolundan bıçakladığında irkilmemesi bile rahatsız ediciydi. İfadesinde hiçbir duygu titreşimi olmadan bunu yapabilmek için neler yaşamıştı?

Yaptığım işe baktım. Şimdilik idare ederdi. Sadece enfeksiyon kapmamasını umuyordum.

"Hâlâ bir açıklama bekliyorum," diye hatırlattım ona, omzumu omzuna dayayarak.

"Kardeşlerim bu yeri bulup gelecekler."

"Gelmeleri ne kadar sürer?"

"Çok uzun sürmez; zaten Rusya'dalar." Yüzümdeki şaşkınlığı görmüş olmalı. "İvan'ın burada olduğunu biliyorduk ama tam yerini bilmiyorduk."

"Oh." Aleksey de kardeşi de neden İvan'ın peşinde olduklarını hiç açıklamamıştı. "İvan eski güzel günlerden bahsetti." Tik. Tik tak. Tik. Tik. Tik tak. "Ne demek istedi?"

Sessizlik uzadı ve ben bir açıklama için nefesimi tuttum. Söyleyeceği tek bir kelimeyi bile kaçırmak istemiyordum. Bağlantı ve neden İvan'ın peşinde oldukları bana önemli gelmişti. Ama o sessiz kaldı. Hayal kırıklığının tadı acıydı. Göğsümde bir şey sıkıştı ve içi boş bir sızı yayıldı.

Birbirimize karşı açık olmayı kabul ettiğimizi sanıyordum. Yine de bilgi sakladığını biliyordum. Birlikte bir geçmişleri olduğunu biliyordum. Alexei, İvan'ı bulmaya bu kadar kararlı görünürken nasıl olmazdı ki? Ama eski güzel günler?

Derimin altındaki sinirli bir his hareketsiz oturmamı zorlaştırıyordu, bu yüzden sinirli enerjiyi serbest bırakmak için hareket ettim. Ayağa fırlayarak bir ileri bir geri volta attım. Alexei'nin bana neler olup bittiğini anlatacak kadar güvenmemesinin beni incitmesi çok saçmaydı. Onunla lanet olası bir seks kulübüne gitmiştim. Onunla defalarca seks yapmıştım. Onun tarafından uyuşturulduğum. Bir oda dolusu insanın önünde onu parmakladım. Tanrı aşkına, onun için dizlerimin üzerine çöktüm ve boğazımı sikmesine izin verdim.

Ve bana İvan'la olan geçmişini bile anlatamadı. Kardeşimi kaçıran adamla. Kingston. Aman Tanrım, Kingston'ın nerede olduğunu öğrenmeliydim. Ona ne olduğunu bilmem gerekiyordu.

Aklıma bir düşünce gelince adımlarım tekrar durakladı. "Alexei?"

"Da."

"Bana söyleyeceğin her şeyi FBI davası için kullanacağımı düşünüyorsan, söz veriyorum kullanmayacağım," diye yumuşak bir sesle başladım, "Rusya'da olan Rusya'da kalır," diye şaka yaptım, sesim mizahı pek yansıtmıyordu.

Gözlerimdeki samimiyeti görmesini umarak ona zayıf bir gülümseme sundum. Bu sözlerde ciddiydim. Güvenini ona karşı kullanmayacaktım. Asla!

Her nasılsa son birkaç gün içinde işler değişti ve o önemli hale geldi.

O kutup bakışları beni izliyordu, içlerinde özlem ve hüznü vardı. *Kırık gözler, diye* fısıldadı hafızam. Ona sarılmak, onu iyileştirmek istedim.

Tik. Tock. Tik tak. Tik tak. Bekledim. *Hiçbir şey yoktu.*

Adımlarıma devam ettim. Nefes al. Nefes ver. Bir adım. İki adım.

Küçük alana ve her adıma odaklandım. Toprak zemin. Taş duvarlar. Pencere yok. Odayı geçmek on adım sürdü. Bir kamera. Derin bir nefes aldım, arkamı döndüm ve Alexei'ye bakma ihtiyacı duymadan volta atmaya devam ettim.

Otuz dakika sonra, yoksa bir saat miydi, volta atmaktan toprak zemindeki yolu görebiliyordum. Bu hızla gidersem, yarına kadar bir çentik atmış olurum.

Alexei kardeşlerinin zaten Rusya'da olduğunu söyledi. Çok yakında burada olabilirler. Ivan'dan kardeşim hakkında bilgi almanın bir yolunu bulmalıyım. Ona ne olduğunu öğrenmeden buradan gidemezdim.

Gözlerim hâlâ eski püskü, yaylı ikiz yatakta oturan Alexei'ye kaydı. Adımlarım duraksadı ve ona iki kez baktım.

İyi görünmüyordu. Yüzünü inceledim. Sarsılmış görünüyordu. Yüzünde ilk kez güçlü bir duygu titreşimi görüyordum. Alnında bir miktar ter parlıyordu, gözlerinde bir şeyler vardı. Onu bu kadar dikkatle izlemeseydim bunu kaçırabilirdim.

Adamın yüzü beni büyüledi. Dehşete kapıldım. Şu anki hayal kırıklığıma ve öfkeme rağmen onu istiyor gibiydim.

Yüzünden belli belirsiz bir ter damlası süzüldü. Ve göğsümde bir şey sıkıştı. Belki sinirlerim, belki de onun için duyduğum endişeydi.

Hayır, hayır. Sadece durumumuzla ilgili bir endişeydi. Eğer endişelendiyse, belki de düşündüğümden daha büyük bir boka batmışızdır.

Kendime bu pislikten kurtulacağımızı, görevi tamamlayacağımı ve yoluma devam edeceğimi söyleyip durdum. Kardeşim hakkında bilgi aldıktan hemen sonra.

İçten içe onun hayatta olamayacağını biliyordum.

Eğer öyle olsaydı, eve dönmenin bir yolunu bulurdu. Bizim için. Babam pek iyi biri değildi ama kardeşlerim ve ben her zaman yakındık. Hepimiz birbirimizi önemserdik ve her zaman birbirimizin arkasını kollardık.

Buna odaklanmalıyım. Kardeşim hakkında bilgi bul. Davayı kapatmalıyım. Hayatıma devam edip Alexei'yi unutmalıyım. Hayatımı mafya üyeleriyle şüpheli bağlantılar kurarak karmaşık hale getirmeme gerek yoktu. Ve Nikolaev'in adamları... onlar lanet olası mafyaydı. Ve belli ki Alexei bazı şeyleri benimle paylaşacak kadar bana güvenmiyordu.

Evet, sadece bizi buradan çıkarmalarını istiyordum, böylece...

Boğuk, güçlkle alınan bir nefes dikkatimi Alexei'ye çevirdi.

Tanrım, o
daha kötü görünüyordu.

"A-Alexei, iyi misin?"

O soğuk, soluk mavi gözlerin kutup soğuğu göndermenin bir yolu vardı. Bana baktığında ruhuma kadar sıcaklık hissedirdim. Yine de, şu anda, onlarda savunmasız bir şey vardı. Stoik, kutupsal ifade gitmişti ve yerinde bir adam vardı. Bir şeyler hissettiğinden emin olduğum bir adam. Korku ya da panik, anlayamadım.

Çekingen bir şekilde ona doğru bir adım attım. Sonra bir adım daha. "Hey," diye mırıldandım, ne söyleyeceğimden emin değildim.

Hareket etmedi, konuşmadı. Bu yeni bir şey değildi. Yine de gözleri bir şeyle çılgılık atıyordu. Korkunç bir şey.

Bir adım daha atarak elimi yavaşça yüzüne doğru kaldırdım. Her an elime bir şaplak atmasını, bileğimi tutmasını ve beni azarlamasını bekliyordum. Yine de hiçbir şey olmadı. Sanki bir kum saatinin içinden izliyormuşum gibi hareketlerim abartılı ve yavaşlamış, her nefesim gecikmiş, gözlerimiz kilitlenmiş gibiydi.

Avucum nemli yanağına değdi. *Terliyordu*, şok içinde fark ettim.

Onu tanıdığım onca hafta boyunca, güzel yüzünde duyguların titreştiğini görmemiştim. Ama şimdi, sanki soluk mavi gözlerinde gölgeler dans ediyor, ona musallat oluyordu. Bu çok tedirgin edici bir duyguydu ve uzun zamandır ilk kez korku göğsümü kapladı.

Onun için bir korku. Tıpkı yirmi yıl önce kardeşim için korktuğum gibi.

Yutkundum ve göz göze gelebilmek için eğildim. Kırık gözlerinde bu musallat olmuş hayaletleri görmek hoşuma gitmiyordu.

Alexei genellikle sessizliğiyle çıldırtırdı. Stoacı yüzü bir azizi delirtebilir. Ve ben aziz değildim. Yine de, şu anda... Onun acı çektiğini görmektense tüm bunları geri almayı tercih ederim.

"Nefesime odaklan," diye fısıldadım. Derin nefes aldım ve yavaşça verdim. Sonra tekrar yaptım. Ve tekrar. Tıpkı kulüpte bana yaptığı gibi. Ama işe yaramıyordu.

Zihnimde bu adam hakkında bildiğim her türlü bilgiyi çılgınca araştırdım. Bunu ne tetiklemiş olabilirdi?

Alexei'nin nefes alış verişi düzensizleşti ve benim göğsümde de bir fırtınaya neden oldu.

Siktir et!

Kucağına oturdum ve yüzünü ellerimin arasına aldım. Yüzlerimizi sadece birkaç santim uzakta tutarak ona yaklaştım. Ama bizi çok yakınlaştırmamaya dikkat ettim. Öpüşmeme kuralını ihlal etmek istemedim.

"Hey, hey," diye mırıldandım usulca. "Biliyorum, burası berbat bir yer. Bir yıldız

Konaklama," diye usulca şaka yaptım. "Ve bu muhtemelen en kötü zaman gibi

bunu söylemek için. Ama bence çok seksisin. Süper delicesine seksi." Gözlerinde bir şey parladı. Belki de şaşkınlık? Emin değildim ama o hayaletlerden daha iyiydi, bu yüzden devam ettim. "Doğruyu söylemek gerekirse, bu sinir bozucu. Bana bir cam parçasıymışım gibi bakıyorsun ve ben de ateşlenip rahatsız oluyorum."

Herhangi bir işaret var mı diye ona baktım. Bana odaklanmıştı ama nefes alış veriş hâli düzensizdi. Dudaklarına baktım. Ona yaklaşmaktan ve dudaklarımı dudaklarına değdirerek aramızdaki mesafeyi kapatmaktan başka bir şey yapmak istemiyordum.

Hareket etmedi ama nefes alıp vermesi hafifledi. İyi bir ilerleme! "Biliyor musun, sen benim tipim bile değilsin," diye yumuşak bir sesle devam ettim.

"Çıktığım ya da birlikte olduğum her erkek," diye gözlerimi devirdim. "Sakin bunu kardeşlerime söylemeye kalkma. Hâlâ bakire olduğuma inanıyorlar. Bakire olarak öleceğimi düşündüklerinden eminim." Yumuşak bir sesle gülemeye devam ettim, gözlerim ona dikilmişti. Onu üzmem istemiyordum ve konuşmak yardımcı oluyor gibiydi. "Her neyse, asıl konuya dönelim. Çıktığım her erkek daha çok Orlando Bloom tipindeydi. *Yüzüklerin Efendisi'ndeki gibi* değil. Tanrım, o çok fazla Benim için sarışın. Koyu renk saçlar, koyu renk gözler benim her zamanki tercihimdi. Belki de siyah saçlarımla benim gibi sıkıcı olmalarını istedim." Parmaklarımı onun inanılmaz sarı saç tellerinin üzerinde hafifçe gezdirdim. O ve kardeşleri, benim gibi Bu gezegende daha önce böyle soluk renkli gözleri ve sarı saçları olan örnekler görmüştüm.

Kıpırdamadan duruyordu ama sanki her kelimeme asılmış gibiydi.

"Yine de saçlarını beğendim," diye mırıldandım. "Gözlerin de öyle. Ve şu

dövmeler." Başparmağımı sağ yanağındakinin üzerinde gezdirdim. Derisi pürüzlü gibiydi. Tüm o mürekkepler yara izlerini mi saklıyordu? Sol elimi hafifçe yanağına sürdüm ve sol gözlerinin altındaki mürekkepli derinin de pürüzlü ve kabuklu olduğunu gördüm.

Yara izleri, karnıma inen bir yumrukla fark ettim. Yara izlerini saklıyordu.

Birinin bu güçlü adama zarar verme düşüncesiyle damarlarımda dolaşan öfke ani ve şiddetliydi. Buna hazırlıksızdım. Bu öyle bir öfkeydi ki sizi düşüncesizce davranmaya ve hiç düşünmeden cinayet işlemeye itiyordu. suçluluk kanıtı. Yargıç ve jüri olmak istedim.

Ona bunu sormak için ağzımı açtım ama kendimi durdurdum. Bunun ne yeri ne de zamanıydı. Bir nöbet geçiriyordu ve acısını arttıırırsam

lanetlenirdim.

Bu onunla ilgili, kendime hatırlattım.

"Bu dövmeleler oldukça havalı, biliyorsun." Eğildim ve sol gözünün altındaki dövmesinin üzerine bir öpücük kondurdum. Deri, öpücüğün altında daha da sertleşmişti. dudaklarımın hassas derisi. "Düşündüm de, tek bir dövmesi olan bir erkekle hiç çıkmadım."

Sesimin neden boğuklaştığından ve kalbimin neden gümbür gümbür attığından emin değildim. Sadece onun paniğini dağıtmaya çalışıyordum ama kalbim sanki hayatım buna bağılıymış gibi çarpıyordu.

Ağzım yüzünde gezindi ve ağzının köşesinde durdu. Birden, hayatım buna bağılıymış gibi onu öpmek istedim. Ama bunu yapamayacağımı biliyordum. O seks kulübünde bu kuralı koymuştu. *Öpüşmek yok.*

Yüz yüze sevişmiyordu bile. Onu istediğim şekilde öpmek onun savunmasız halinden faydalanmak olurdu. Elleri kalçalarımı sıktığında geri çekilecek oldum, parmakları neredeyse acı verecek şekilde etime batıyordu.

"Konuş." Sesi boğuktu. Hatta belki biraz titrekti.

"Çok otoriter," diye mırıldandım usulca. "Tamam o zaman." Gözlerimi ona kilitledim. "Bir bakalım. Dört erkek kardeşim var, Byron, Winston, Royce ve Kingston.

Bu sırayla doğdular. Ben en sonuncusuydum. Hepsini çok seviyorum, gerçi beni deli ediyorlar ama onlarsız da yaşayamam. Memlekette bir üniversite seçmemin nedeni buydu. Kingston, o-" Kardeşimden bahsederken her zaman olduğu gibi kalbim sızladı. Artık buna alışmıştım. Yıllardır sürekli acı çekiyor ve suçluluk duyuyordum ama bir türlü kurtulamıyordum. İstemiyordum.

silkelemek. Ta ki kardeşime ne olduğunu öğrenene kadar. "Beş yaşındayken, Şükran Günü'nden hemen sonra, Noel için bir su aygırı istediğime karar verdim. O zamanlar D.C.'de yaşıyorduk." Kahretsin, neden hâlâ acıyordu? "Ağabeylerim Noel'de su aygırı alamayacağımı ama hayvanat bahçesine gidebileceğimizi, böylece bir tane görebileceğimi söylediler."

Parmaklarımı Alexei'nin saçlarında gezdirdim. "Kingston'ın saçları çok koyuydu. O, Royce ve ben birbirimize çok benziyoruz. Byron ve Winston muhtemelen daha yakışıklı."

"En iyi görünen sensin," diye homurdandı, şakağından aşağı bir ter damlası süzülüyordu.

Gülümsedim. "Bu senden aldığım ilk iltifat olabilir. Yaptığımız çılgın teşhirci seksin dışında," diye alay ettim, aptalca bir şekilde göğsüm duygularla çırpınsa da.

"Hikayeyi bitir."

Gözlerimi kırptım ama sonra ona hayvanat bahçesinden bahsettiğimi hatırladım. Dudağımı ısırdım, zihnimdeki anılar eski yaraları deşen kırbaçlar gibiydi. "Dadı beni aldı ve Kingston da geldi." Derin bir nefes aldım, sonra nefesimi verdim. "Byron hepimize karşı korumacıydı, ama Kingston hep benim tarafımı tuttu. Şımarıklık yaptığım zamanlarda bile. Benden beş yaş büyüktü, yani yaşça bana en yakın olan oydu. " Ne olacağını bildiğim için sertçe yutkundum ve kelimeler ağzımda pas gibi kaldı. "Bazen acaba bir şeyler mi duydu diye düşünüyorum, çünkü yanından ayrılmamam konusunda çok kararlıydı. Ben de söz verdim. Serçe parmağım bile etrafta koşmayacağıma söz verdi. Ama çok heyecanlıyım." Parmaklarımı saçlarında gezdirmeye devam ederken parmaklarım titriyordu. Saç tellerini okşamak beni rahatlatmıştı. "O zamanlar yerimde duramazdım. Ve o lanet su aygırını görmek için sabırsızlanıyordum. Dadı ve Kingston'ın dikkati dağılmışken ben de gizlice sergiye gittim."

Sonraki kelimeleri düşünürken boğazımdaki yanma boğulmama neden oldu. Göğsümdeki ağrı sıkıştı ve nefes almamı zorlaştırdı. Ama hikâyeme devam ettim.

"Sadece birkaç dakikaydı, en fazla beş ya da on. Ve her şeyi değiştirdi. Kingston beni aramaya geldi ve bir adam onu kaçırdı. Ben kaçtım; Kingston kaçamadı. Babam-" Ciğerlerim kapandı, nefes alamadım ama kendimi zorladım. Bu adamın buna ihtiyacı vardı. Belki benim de vardı. "Sonradan öğrendim ki babam suçlularla anlaşmalar yapar ve sık sık kapımıza kadar geldi. Bu beni ondan nefret ettirdi. Ama kendimden daha çok nefret ettim çünkü eğer dinlemiş olsaydım... sadece dinlemiş olsaydım, hep birlikte eve dönmüş olacaktık."

Yüzüm ıslaktı ve dilimde tuz tadı vardı ama hepsini görmezden geldim. Boğazım yandı ama onu da görmezden geldim.

Dudaklarımdan ağır bir iç çekiş süzüldü ve biraz oksijen geçti.

"Biliyor musun, o zamandan beri o kadar çok gece oldu ki Keşke zamanı geri alabilseydim. Dinlerdim. Dinleyeceğime yemin ettim ama dilekler boşunadır."

Alexei'nin sağ eli yanağıma geldi ve başparmağı gözümün köşesine dokundu.

Gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı yuvarlandı.

Otuz Dördüncü Bölüm

ALEXEI

T Eski hayaletler ve ıstırap bir yük treni gibi içime çarptı. Pencere yoktu. Tek bir tane bile. Neredeyse on yıl boyunca ve penceresiz, soğuk, karanlık bir bodrumda tek bir günü bile geçiremezdim. Yetkili olmadığım ve birine işkence etmediğim sürece. Ama o zaman bile bir pencerem olmasını tercih ederdim.

Mantıksız. Evet. Düzeltilebilir. Hayır.

Ivan'dan yirmi yıldır uzaktaydım ve aynı eski hayaletler beni hâlâ rahatsız ediyordu. Ve o beni teselli etti. Dünyadaki onca insan arasında beni teselli eden oydu. Ona çok sevdiği kardeşine mal olan *ben*.

Ona söylemeliydim. Ona söylemeliydim. Kaybetmem an meselesiydi ama buna hazır değildim. Asla hazır olamayacaktım.

Günahlarımı itiraf etmek için ağzımı açtığımda büyük bir patlama oldu ve içgüdüsel olarak kollarımı ona doladım ve vücudum onunkini koruyacak şekilde bizi ters çevirdim. Bir saniye sonra kapı patlayarak açıldı.

"Ciddi misin?" Sasha'nın sesi duymak istediğim son şeydi. "Siz ikiniz tavşan gibi kapışıyorsunuz ve biz de kışınızı kurtarıyoruz."

Aurora altımda kaskatı kesildi, gözleri ateşle parladı. "Kardeşin tam bir ahmak."

"Anlaştık."

Hızla ayağa kalktım ve onu yukarı çektim. "Tanrım, sutyeni ve külotu içinde."

"Bakmayı kes," diye homurdandım.

"Evet, dikizci," diye tersledi onu. "Bakmayı kes. Hemen sonra buraya tıklandık-" diye sözünü kesti ve yanakları kıpkırmızı oldu. "Sadece

"Konuşmayı kes, ahmak."

Sasha sırtıttı. "Büyük şans. Şimdi yürü bakalım çıplak kışlı," diye alay ederek bana bir silah fırlattı.

"Hey," diye itiraz etti. "Ben de ateş edebilirim. Bana bir tane ver." Adam ona şüpheyile baktı. "Yapabilirim," diye tısladı. "Şimdi bana bir silah ver, yoksa seni öldürür ve seninkini alırım."

Sasha sırtıttı, meydan okumasından hoşlandığı belliydi. Onu asla alt edemeyecek ya da yenemeyecekti. Bilirdim, Sasha ve ben sık sık dövüştük. Her zaman berabere biterdi ve ikimiz de yara bere içinde kalırdık.

"Ona bir silah verin," diye emrettim kardeşime.

Bir patlama sesi daha duyuldu ve Sasha homurdandı. "Lanet olası Vasili, Ivan ve tüm adamlarıyla birlikte burayı yerle bir etmeye niyetli."

Aurora sağ elini uzattı ve sabırsızca ayağına vurdu. Yalınayak olabilirdi ama patron havasını çok iyi yansıtıyordu. Daha beş dakika önce utanç verici bir panik atağı atlatmama yardım ediyordu ve şimdi de öfkeli kardeşime ters ters bakıyordu.

Teslim olmadan önce iki kalp atışı boyunca sadece onu izledi. Teslim olacağını biliyordum. Pantolonunun arkasından bir silah çıkardı ve ona uzattı.

"Hiç birini öldürdün mü?" diye sordu ona, şarjörün tamamen dolu olduğundan emin olmak için kontrol ederken.

"KONUŞMAYI KESMEZSEN SENİ ÖLDÜRMEK ÜZEREYİM," diye karşılık verdi. "Şimdi gidelim. Tabii Alexei ve benim seni bu odaya kilitlememizi istemiyorsan."

Kıkırdadı. "Hayır, teşekkür ederim. Sen ve Alexei'nin üzerinde ne yaptığınızı bilseydim o yatağa eldivenle bile dokunmazdım."

Gözlerini devirdi ve ben de kardeşime yeterince katlandım. "Git, yoksa seni kendim vururum, Sasha."

Aurora ona tatlı bir gülümseme verirken gözleri muzipçe parlıyordu. Onunla alay etmek hoşuna gidiyordu.

Başka bir şey söylemeden arkasını döndü ve kuşu omzunun üzerinden çevirdi. Aurora bana eğlenerek baktı. İçinde bulunduğumuz durumdan mizah çıkarmayı bu kadına bırakın. Arada sırada Ivan'ın adamlarıyla karşılaşıyorduk. Sasha ve ben sırayla onları ortadan kaldırıyorduk. Daha önce hiç bu kadar mutlu olmamıştım. bir bodrum bırakın.

Çok uzun sürmedi ve Vasili'yi bulduk. Ivan'ı ofisinde köşeye sıkıştırmıştı. Etrafta cesetler vardı, her yere kan sıçramıştı. Aurora'nın nefesi ölümcül sessizliği bozan tek sestti.

Vasili bize doğru baktı. Bu, herkesin korktuğu acımasız Nikolaev adamıydı. Ailesine bulaştınız ve o da yakıp yıktı. Sahip olduğun her şeyi. Ivan'ın başının sol tarafında kel bir yama vardı, kafa derisindeki deri lekeli ve kırmızıydı. Onu tanıdığım onca yıl boyunca ilk kez gözlerinde korku gördüm. Gerçek bir dehşet.

Nasıl bir his olduğunu öğrenmesinin zamanı gelmişti.

"İşte buradasın, Alexei." Vasili'nin sırtışı dehşet vericiydi ama çok hoşuma gitmişti. "Onu senin için sakladım."

İki büyük adımda Ivan'ın suratının ortasındaydım. O daha tek kelime edemeden yumruğum çenesine çarptı, yumruğumun altında çıtırdayan kemikler o güne kadar duyduğum en iyi müzikti. Bir saniye sonra silahımı çıkardım ve onu sağ ayağından vurdum.

Yüksek sesli feryadı ölülere bile uyandırmaya yeterdi. Umarım öldürdüğü tüm erkekleri ve kadınları uyandırır. Ve öldüğünde, sonsuza kadar işkence görebilmesi için öbür dünya diye bir şey olmasını umuyordum.

"Az önceki kadın mı?" diye sordum. Bianca Morrelli'ye bir kelime verdim. "Kimdi o?"

Soru onu şaşırtmış olmalıydı çünkü hiç düşünmeden cevap verdi. "Karım."

"Onun adı ne?" "Bu ne-"

Aynı ayağa, aynı noktaya tekrar ateş ettim ve acı içinde çığlık attı. Bana boşuna en iyi atış dememişler.

"Sofia Catalano." Kahretsin, Bianca Morrelli'nin büyük teyzesiymiş.

"Nerede o?" Dişlerimi sıktım. Onu vurup öldürmekten daha çok istediğim bir şey yoktu. Korku zihnimin arkasına sızdı. Dehşet verici ve soğuk. Bu bana her şeye mal olacaktı.

"Helikopterle kaçtı," diye sızlandı Ivan. Aurora haklıydı; bu kadınla ilgili doğru olmayan bir şeyler vardı ve Ivan'ın sonraki sözleri de bunu doğruluyordu. "Hepiniz için gelecek. Morrelliler, Krallar, Nikolaevler. Hatta o iğrenç Kingpin'ler bile. Dikkatli olmanız iyi olur," diye sırtıttı, ağzı kanlıydı.

Silahı kaldırdım ve şakağına doğrulttum, parmağım tetikteydi. Yeterince hızlı çekmedim. Bu odaya adım attığımız anda, neyin risk altında olduğunu bilerek onu öldürmeliydim.

"Bekle." Aurora öne doğru bir adım atarak sol tarafımda, yanımda durdu. Elini benimkinin içine kaydırды, silahı sol elindeydi. Sol elindeydi.

teslim edildi. Bu, Ivan'ın olduğu kadar benim de cenazem olabilir. "Bir sorum var."

Tetiği çekmeliydim. Yine de bunu ona yapamazdım. Onu seviyordum ve eğer bu ona huzur getirecekse, öyle olsun. O mutlu olduğu sürece yaşamak için daha fazla yıla ihtiyacım yoktu.

"Kroshka." Başımı onaylarcasına eğdim.

Derin bir nefes aldı, sonra yavaşça nefesini verdi. Gözleri Ivan'a kilitlenmişti, endişe ve korku dalga dalga yayılıyordu.

Ivan korkunun kokusunu kilometrelerce öteden alabiliyordu. Dudaklarını kana boyayan korkunç bir sırıtışla gülümsedi.

"Sorabilirsiniz, Bayan Ashford."

Elimi ne kadar sert sıktığının farkında olmadığından emindim. Daha önce ilgilendiği elin aynısı olması o kadar sembolikti ki.

"Kingston nerede?" sesi titriyordu ve omuzlarından gözle görülür bir titreme geçti. "Kardeşim nerede, seni piç kurusu?"

Yüzlerindeki şaşkınlığı görmek için kardeşlerime bakmama gerek kalmadı. Onu bilmiyorlardı. Kingston'la ilgili her şey, benim de bir Nikolaev olduğumu bilmeden önce olmuştu.

Ivan'ın korkunç gülümsemesi bana Kingston'ın öldüğünü söyleyeceğini söyledi. Siktiğimin hasta piçi! Bir bok bildiği yoktu. İnsan ahlakı ve sadakat hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Sadece hastalıklı ve çarpık oyunları vardı. Gözleri bana doğru kaydı, sonra kötü niyetli bir parıltıyla ona döndü.

"Bir kız gibi ciyakladı," diye alay etti ve Aurora'nın omurgası sertleşti. "Senin ve kardeşleri için ağladı. Hatta kalleş babası için bile."

O bir yudum yutkunurken, onun bedeni ve benim dünyam sarsıldı, daha başlamadan bizi ayırmaya hazırdı.

"Yalan söylüyorsun," diye kekeledi fısıltıyla.

"Öyle mi?" diye alay etti onunla. Bomba her an patlayabilirdi. Tik. Tak. Tik. Tock. "Alexei'ye sor. Onun için geri geldi ve onu buldu öldü." *Bum.* Aurora kaskatı kesildi. "Değil mi evlat? Alexei kardeşin için geri geldi ve onu kırbaçlanarak öldürölmüş halde buldu. En iyi tarafı da, bunu yapanın Igor olmasıydı."

Ivan'ın manyak kahkahası odayı doldurdu ve Aurora'nın kafası bana doğru döndü, gözlerindeki dehşet beni tam kalbimden vurdu. Göğsüme sıkılan bir kurşundan daha çok acıtmıştı. Sanki ikimiz kendi balonumuzun içindeymişiz gibi, tüm dünya arka planda kayboldu. Ivan'ın alaycı kahkahasını duyabiliyordum, Vasili ona çenesini kapatmasını söylüyordu.

"Hatırlamıyor musun, kızım?" Ivan neşeyle ve sanki onun acısından besleniyormuş gibi zevk alarak devam etti. Sülügün en kötü türüydü. "Bizi sana getiren Alexei'ydi."

Başını iki yana salladı. "Kırık gözler," diye fısıldadı. "Hayır, hayır, hayır."

Bununla ne kastettiğini bilmiyordum ama göğsümdeki tırmalama daha da şiddetlendi. Nefes almakta zorlanıyordum. Yine de gözlerimi ondan ayıramıyor, kendimi sabit tutuyordum. Bu dünyada ve öbür dünyada kalan zamanımda beni taşıması için ona ihtiyacım olacaktı. Belki orada huzur bulabilirdim.

Gerçi yaptığım şey göz önüne alındığında bu pek olası değildi.

"Hayır, hayır, hayır," diye tekrar mırıldandı, ama tanıma oradaydı. Noktalar birbirine bağlanmıştı.

Gözlerindeki şok ve dehşet yavaş yavaş tiksinti ve nefrete dönüştü. Saf nefrete. Elini benimkinden çekti, sonra ceketine silerek temizledi.

Sonra sanki ceketin kime ait olduğunu anlamış gibi dudaklarından bir çığlık koptu ve canımı şimdiye kadar yediğim tüm kırbaçlardan daha çok yaktı. Şimdiye kadar katlandığım tüm işkencelerden daha kötüydü.

Öfke ve acı içinde çığlık attı ve o güzel sesini kaybedeceğinden endişelendim, ancak bir daha sözlerini duymama asla izin vermeyeceğini biliyordum. Ona bir daha dokunmama asla izin vermezdi. Bunu yaşamama izin verse bile.

"Fuuuuck," diye bağırdı, gözyaşları yüzünden aşağı yuvarlanıyordu. Gözlerimi kaçıramıyordum, her satırını ezberliyordum, böylece bir sonraki sefere saklayabilecektim.

karanlık hızla bana yaklaştı. Belki Tanrı bana bu ertelemeyi verir ve onun anılarını yanımda götürmeme izin verirdi.

"Seni lanet olası piç," diye bağırdı, gözlerinden yaşlar süzülüyordu.

Silahını kaldırdı ve Ivan'a üç kurşun sıktı. Nişan alması ölümcül ve isabetliydi. Sonra yerini değiştirdi ve silahı bana doğrulttu. Anında Vasili ve Sasha da silahlarını ona doğrulttular.

"Ateş etmeyin," diye uyardım onları. "Ona zarar verirsiniz, sizi öldürürüm."

Kalbim parçalara ayrılmasaydı kardeşlerimin yüz ifadeleri komik olurdu.

"Seni vurmasına izin vereceğimi sanıyorsan kafayı yemişsin sen," diye hırladı Vasili. "İndir şu lanet silahı kadın."

Aurora ona bir bakış bile atmadı. "Bunca zamandır," diye suçladı. "Biliyordun!"

İçim parçalanırken ölümcül bir şekilde hareketsiz kaldım.

"Söyle!" diye bağırdı ve bağırışının şiddetinden boğazının acıyacağından korktum. "Söyle lan!"

"Biliyordum." Göğsüm çok fena ağrıyordu. Sanki kalbime bir kurşun saplanmış ve sonsuza dek orada kalacakmış gibi hissediyordum. Ama bir söz vermişim. Tutmam gereken bir söz. Bu benim ödemem gereken bir borçtu.

"Bizi kırdın," diye inledi, yüzü gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Gözleri siyah elmaslar gibi parıltıyor ve göğsü inip kalkıyordu. "Sana söyledim ve sen hiçbir şey söylemedin." Onun için her şeyi yapardım. Eğer beni öldürmek onun daha iyi hissetmesini sağlayacaksa, ölmeye hazırdım. "Neden? Biz sana ne yaptık?"

Burada işe yarayacak hiçbir gerekçe yoktu. Anlamlı gelecek hiçbir kelime yoktu.

"Sen bana hiçbir şey yapmadın," dedim, boğazım acıyla sıkılarak. Ona beni kurtardığını söylemek istedim. O bunu bilmiyordu ama beni kurtardı.

"Seni öldüreceğim." Sözleri sakindi. Final.

Sasha ona doğru tehditkâr bir adım atarak, "Sikerim seni," diye homurdandı. "Ondan uzak dur," diye soğuk bir ses tonuyla kardeşimi uyardım. Eğer mecbur kalırsam,

Onu güvende tutmak için ikisiyle de savaşırdım. Bakışlarımı kadına geri çevirdim ve yüz hatlarını ezberledim. Belki bir sonraki hayatımda onu bulabilirdim. "Ne yapman gerekiyorsa yap, Kroshka. Sorun yok. Kimse sana zarar vermeyecek."

İnledi ve gözleri daha fazla yaşla doldu. Ama parmağını tetiğin üzerinde sıkıca tutmak yerine, silahı indirdi ve yanında tuttu. Yenilmiş görünüyordu. Yorgun.

"Hiçbir şey söylemedin," diye boğuldu, göğsü kabarmış ve yüzü ıslanmıştı. "Onca zaman geçti ve sen hiçbir şey söylemedin."

Onun suçlaması. Benim ihanetimin. Sahip olabileceğimiz geleceğimiz. Hepsi bu odada, çıkış yolu olmayan bir kasırga gibi dönüyordu. Tetiği çekip hepsini serbest bırakamazdı.

Beni öldürmemesi daha kötüydü. Çünkü artık hayatımın geri kalanını onun tadının nasıl olduğunu, nasıl hissettirdiğini ve ona asla sahip olamayacağımı bilerek yaşamak zorunda kalacaktım.

Vücudu yere çarptı ve ben ona doğru bir adım attım. "Sakın yaklaşayım deme," diye uyardı, sesi fısıltının biraz üzerindeydi, hıçkırıklarla kıvranıyordu. Kollarını karnına doladı ve kendini salladı. Bir ileri bir geri.

"Onu sen öldürdün, Alexei," diye suçladı hıçkırarak. "O gün ikimizi de öldürdün," diye ağladı usulca. "Ve bunca zaman... hiçbir şey söylemedin."

Elinin tersiyle yüzünü sildi, silahı hâlâ sol elindeydi. Dudaklarından bir hıçkırık daha koptu. Gözleri yukarı baktı, gözlerindeki paramparça acı içimi parçaladı.

Kapı açıldı ve ağabeyleri arkalarında iki adamla içeri daldı. Bunlar diğer kardeşleri olmalıydı. Biri Byron'ın daha genç bir versiyonuna benziyordu, diğeri ise Kingston ve Aurora'ya benziyordu.

Ashford kardeşler burada bulmayı beklediğim kişiler değildi.

"Ne oluyor lan burada?" Byron bağırdı, gözleri önce odadaki cesetlerin, sonra Vasili, Sasha ve benim üzerimde dolaştı ve kız kardeşinde son buldu. Kız kardeşinin yüzünü, gözlerinden akan yaşları ve giysilerinin durumunu görünce silahını kardeşlerime ve kardeşler de aynı şeyi yaptı.

"Kız kardeşimi kim incitti?" diye hırladı, sinirlenmişti. "Kim mi?"

"Bir Ashford'a dokunursan, ölürsün." Bu sözleri söyleyen Royce olmalıydı. "Ona dokundun mu, seni pis pislik?"

"Onları öldürelim ve soruları sonra soralım," diye ekledi Winston, gözleri sertleşmişti.

"Evet, denemek istersin," diye alay etti Sasha. Elbette her zaman Sasha'ydı. "Daha önce ölmüş olacaksın-"

Havada bir mermi uçu ve Sasha son saniyede mermiden kurtuldu. Ashford kardeşler dalga geçmiyordu.

Vasili onu boynundan tutup arkasına iterken Sasha, "Seni lanet olası moron," diye homurdandı.

Vasili ve ben, "Dur Sasha," diye uyardık.

"Byron, Winston, Royce. Onlar değildi!" Aurora ayağa fırladı, sesinde yalvarma vardı. Yüzü solgundu ve alt dudağı titriyordu. "Lütfen, Dinle." Sözleri kardeşlerimin ona temkinli bir şekilde bakmasına neden oldu, ama kardeşlerinin dikkatini bizden kız kardeşlerine çekti. "Onlar değildi," diye zayıfça nefes aldı.

Sesi zayıftı ve onun bu şekilde yenildiğini görmek içimi parçalıyordu. "O yaptı."

Silahı Ivan'ın cesedine doğrulttu. Byron kaskatı kesildi. "Onu tanıyorum." Bu söz Aurora'nın kafasını kardeşine doğru kırbaçladı.

"Nasıl?"

"Bir süre önce." Sanki anıyı bulmaya çalışıyormuş gibi kaşlarını çattı. "Doğru ya. Bir çeşit toprak parçasıydı ya da istediği bir şey. Uzun zaman önceydi. Babamla araları bozulmuştu çünkü babam ona satmayı reddetmişti. Onun yerine Nico Morrelli'ye sattırdı."

Aurora'nın dudakları inceldi. Silahı yere fırlattı ve silah ayaklarımın dibine kaydı. Gözlerimiz kilitlendi ve karanlık bakışlarında bir şey titreşti.

"Seni ve kardeşlerini bir daha görürsem, sizi tutuklatırım."

Sasha kıs kıs güldü ve bu bende onun kafasına bir şaplak atma isteği uyandırdı. Ama bu biraz çaba gerektirecekti ve şu anda bu fırsatı kaçırmak istemiyordum.

Kalbimi çalan kadının son görüntüsü. Denemeden bile göğsümden söküp aldı.

Royce, "Hadi şu pislikten kurtulalım," diye homurdandı. "Rusya'dan nefret ediyorum. Ve Ruslardan, ama en çok Rusya'dan."

Winston kuru bir sesle, "Byron'ın uçakta kuku getirmene izin vermemesine kızılıyorsun," diye karşılık verdi. "Senin playboy kıcının rehabilitasyona ihtiyacı var."

En azından kardeşleri bizden farklı değildi.

"Seni eve götürüyoruz, Rora." Ağabeyi kolunu Rora'nın omuzlarına doladı ve onu kapıya doğru yönlendirdi.

"Seni yakaladık, kardeşim. Ve lanet Rusların aksine, temiz kıyafetlerimiz var, böylece giydiğin boktan kurtulabilirsin." Tanrım, sesleri Sasha gibi.

Erkek kardeşleri iki kardeşlerinin hemen arkasındaydı. Omzunun üzerinden bakan Byron gözlerini bize dikti. "Bu pisliği onun üzerine yıkmayı aklınızdan bile geçirmeyin." Kızgın görünüyordu. "Ve kız kardeşimden uzak durun. Beni düşmanınız olarak görmek istemezsiniz."

Vasili irkilmedi bile, ama ona saldırmak istedi. Bunu yapmamasının tek nedeni benim içindi. Ashford'ların kötü tarafımızda olmasına ihtiyacımız yoktu.

Değerli ve gereksiz rakipler olacaklardı. Üçü de ihtiyacımız olmayan sorunlara neden olabilir.

"Adamlarımız burayı temizleyecek," dedim ona soğuk bir şekilde. "Burada bulunacak hiçbir şey kalmayacak."

Aurora'nın yürek burkan, boğuk hıçkırıklarının koridorda yankılanması ve aşağıya inmesi sadece dört kalp atışı sürmüş olsa da, başka bir kelime etmeden ikisi görüş alanımızdan kayboldu.

Bölüm Otuz Beş

AURORA

M Dizlerimi göğsüme bastırarak pencere kenarındaki koltuğuma oturdum ve hiçbir şey görmeden dışarı baktım. Dört hafta olmuştu

Rusya'dan döndüm. Dört koca hafta boyunca nasıl çalıştığımı dair hiçbir fikrim yoktu. Ama kendimi boş bir kabuk gibi hissetsem de çalıştım.

Ivan'ın ölümüne dair kanıtlar FBI'a teslim edildi. İlk günler çok yoğundu. Son otuz yıldaki kaçırılma olaylarına dair çok sayıda kanıt. Hayatta kalan ve kalamayan çocukların yerleri. Kingston'ın iki listede de adı yoktu. Günler ve geceler boyunca tüm evraklar tarandı. Sofia Catalano'nun adı da bu evrakların bir parçasıydı, ancak kimse kadınla ilgilenmiyor gibiydi. Ben ilgileniyordum.

Duygusal ve fiziksel olarak tükenmişim. Ama bu sessizlikten daha iyiydi. Alexei gibi kokan ceket giyerken her bir detayı düşünmekten başka yapacak bir şey yoktu. Aklımı kaçırmış olmalıyım.

Üzerinde kalan koku beni rahatlatı.

Çok aptalcaydı ama aynı anda hem beni rahatlatıyor hem de işkence ediyordu.

Bir sonraki büyük davaya geçmeliyim. Bu çözüldü. Büro iyi iş çıkardığım için beni takdir etti, sonra da izin verdi. Zorunlu bir izin. Süresiz bir izin. Görünüşe göre, talep üst düzeyden gelmişti ve kardeşlerimden biri olduğundan şüpheleniyordum. Ya da üçü birden.

McGovan terfi etti. Herkes dünyanın artık daha iyi bir yer olduğunu haykırıyordu. Oysa benim için her zamankinden daha karışıktı.

Tam da tahmin ettiğim gibi, üç kardeşim bana ulaşamayınca alarma geçtiler. Peşimden gelmeden önce tam anlamıyla bir saat beklediler. Bu kadar beklemeleri beni etkiledi. Ellerindeki tüm kaynakları kullanarak

ve yönettikleri güvenlik şirketi, onları bana götüren izleri takip ettiler. Benim gizli görevde olduğum hiç akıllarına gelmedi. Tabii McGovan onları aydınlatmadı.

Byron etrafta kalmakta ısrar etti, beni terk etmeyi reddetti. Byron'la geçirilen dört hafta herkesi içmeye iterdi. Üzerime bir bebek gibi titrerdi.

Diğer kardeşlerim her lanet gün aradı. Öğrendiklerimi hiçbirisiyle paylaşmamıştım. Onlar Kingston'la yollarına devam ettiler, ben edemedim. Bu yüzden onlar için eski yaraları açmanın bir anlamı yoktu. O karanlık zamanları yeniden yaşamalarını istemedim.

Telefonum çaldı. Küçük yan sehpanın üzerindeki telefona uzandım ve yerimden hiç kıpırdamadan cevap verdim. Manzara muhteşem değildi ama zihnimdeki görüntülerden daha iyiydi. Kardeşimin işkence görmüş bedeni. Çılgıllıklarından. Çılgıllıkları. Zihnimde o hâlâ yardıma ihtiyacı olan küçük bir çocuktu.

"Merhaba. Alo?" Royce'un sesi elimdeki kulaklıktan bağıırıyordu. Kahretsin, cevap verdiğimi unutmuşum.

"Merhaba, Royce." Tanrım, çok yorgundum. Yine de uyumak bugünlerde daha da eziyetliydi. Zihnim rüyalarımda istediği her yeri merak ediyordu. Alexei'ye, üzerimdeki ellerine, yara izlerine ve soluk mavi gözlerine. Kingston'a ve onun hissettiğini hayal ettiğim korkuya.

"Orada mısın?" Royce'un sesi beni geri çekti.

"Ne istiyorsun Royce?" Yorgunca sordum.

"En sevdiğin kardeşine böyle mi cevap veriyorsun?" diye takıldı.

Dudaklarım yumuşak bir gülümsemeye dönüştü. "İyi deneme, ama hepiniz benim en sevdiğim kardeşlerimsiniz."

"Ama sadece ikimizin arasında," diye fısıldadı. "Ben senin favorimim. Değil mi?"

Sesimi alçalttım. "Aramızda kalsın," diye başladım, sonra dramatik bir etki yaratmak için durakladım, "hepiniz benim en sevdiğim kardeşlerimsiniz."

Kıkırdadı ve arkasından Winston'ın derin kahkahasını duydum. "O senin zavallı kışını yakaladı, Royce."

"Siz ikiniz çok kötüsünüz," diye mırıldandım.

"Ama neredeyse itiraf ediyordun, ben senin en sevdiğin kardeşinim," diye gülümsedi Royce.

Başımı salladım. "Hayır, yapmadım. Ne istiyorsun?" Ağır bir iç çekti kulaklıktan geldi ve kaba olduğum için hemen pişmanlık duydum. Onlar sadece endişeliydi ve benim tek yaptığım ona zor anlar yaşatmaktı. "Özür dilerim," diye ekledim çabucak. "Sadece yorgunum."

"New Orleans'ta mı kalıyorsun?" Zorunlu izinde olduğumu biliyordu.

Çok fazla kardeşiniz olduğunda, sır tutmak zordu. Bu yüzden

Gerçek şu ki, burada kalmanın bir anlamı yoktu. Burada hiç arkadaşım yoktu. Ve çocukları avlayan avcı ölmüştü. Büro için çalışmaya devam etmek isteyip istemediğimden bile emin değildim.

"Bilmiyorum." D.C.'ye geri dönmek en mantıklısıydı. Sailor ve Willow ve küçük Gabriel de oradaydı. Bu beni tüm bunlardan uzak tutacaktı. Yine de New Orleans'tan ayrılmak beni... sanırım Alexei'ye bağlayan son ipi de koparmak gibi geldi. Ya da belki Kingston'a. Bilmiyordum. Kardeşimi bulma umudum sönmüştü ama hayatıma devam etmeye hazır değildim.

Derin bir nefes aldı, sonra nefesini verdi. "Babam siyasi bir yemek veriyor." Ne olacağını bildiğim için kaskatı kesildim. Benim de gelmemi isteyecekti. O siyasi toplantılar sırasında ailenizin etrafınızda olması her zaman daha iyi görünürdü. akşam yemekleri. Gitmek istemedim. Son sekiz ay boyunca beni bir kez bile aramadı. Sekiz lanet ay. "Hepimizi orada istiyor."

"Hayır."

"Bunu söyleyeceğini biliyordum," dedi. "Bunu bizim için yap. Winston, Byron ve benim için."

Ne demek istediğini anlamıştım. Gelmezsem dırđır eder ve onları suçlardı.

Babamın etrafından hiç ayrılmamamın sebebinin o olduğu hiç aklıma gelmemişti. Siyaset dünyasında yükselmek için yaptığı gevezeliklerden ve vicdansızlıklardan nefret ederdim. Ve son keşif ondan daha da nefret etmeme neden oldu.

Kapımıza kadar getirdiğı bir adamı öldürdüm. Bir adamın canını aldığım için pişmanlık duymadım. Ivan ölmeyi hak etmişti ama bu göğsümdeki deliğı iyileştirmede.

"Ne zaman?" Ben sordum.

"Dört hafta içinde," diye mırıldandı. O da gitmek istemiyordu. "Yani bir ay daha var ve programında buna yer açmana izin veriyorum. İş bahanesini de kullanma. İzinli olduğunu hepimiz biliyoruz. Süresiz olarak."

Pislik. Tabii ki ben daha söylemeye fırsat bulamadan bahaneyi ortadan kaldıracaktı.

"Eğer biraz huzur istiyorsan, benim evimde kalabilirsin." Sesinde bir gülümseme duyabiliyordum. "Çünkü ben senin favorimim."

Tüm kardeşlerim gibi Winston'ın da başkentte kendine ait bir çatı katı vardı ama içinde geçirdiğinden çok dışında vakit geçirirdi.

"Sorun değil, gelirsem bizim dairede kalırım. Kızları ve Gabrieli özledim."

"İyi, iyi," diye mırıldandı. "Kızlarla vakit geçirmek sana iyi gelecek."

Sonra sanki çok şey söylemiş gibi sustu. İkimiz de ne söyleyeceğimizi bilemediğimiz bir sessizlik oldu. Doğrusu kendimi boş hissediyordum ve sessizlik son zamanlarda konuşmaktan daha iyi geliyordu.

"Gelirsem sana haber veririm," diye mırıldandım. "Ayrıca, Gabriel benim favorim," diye usulca takıldım, gerginliği azaltmaya çalışarak.

"Geri adım atamazsın," diye alay etti. "Ben senin favorimim. Ayrıca Gabriel bir yeğen, yani senin en sevdiğin yeğenin olabilir. Üç kardeş arasında en sevdiğin benim."

Üç erkek kardeş.

Dört kardeş olmalıydı. Alexei bana bir kardeşe mal oldu. Yine de onu vurmadım. Onu vuramazdım. Ve onu düşünmeden duramadım.

"Tamam, gitmeliyim," diye mırıldandım, aniden ruh halim bozuldu ve hızla bitirme düğmesine bastım. Alexei'den nefret etmediğim için kendimden nefret ediyordum. Ondan nefret etmek, ona acı çektirmek istiyordum. Yine de onun acı çektiği hissinden kurtulamıyordum.

"Benim sorunum değil," diye mırıldandım, sinirlenmişim. Yine de onu iyileştirmek istemem benim sorunumdu. Ona sarılma ya da onunla konuşma isteği, konuşkan biri olduğundan değil, sürekli kalbimde dolaşıyordu. Yine de onu her düşündüğümde Kingston'ı da düşünüyordum. Ve bana kardeşime nasıl mal olduğunu. Birini diğeri olmadan düşünemiyordum.

Dairemin kapı zili çaldı ve sessizce inledim. Byron'ın yine lanet anahtarlarını unuttuğunu biliyordum. Anahtarların geçmişte kaldığını ve parmak izi kilidine ihtiyacım olduğunu söylüyordu. Hayatta olmaz. Anahtarlarımı seviyordum, çok teşekkür ederim. Evine, hayatına geri dönmek zorundaydı. Bu gidişle ben de izne çıkmadan öncekinden daha zihinsel olarak işe dönecektim.

"İçeri gel. Kapı açık," diye seslendim, kapıyı açma zahmetine girmeden.

Alnımı dizlerime yasladım, bitkin hissediyordum. Tüm bu lanet duygular çok yorucuydu. Belki de büronun önerdiği gibi bir psikiyatristle konuşmalıydım. Ama beni gerçekten rahatsız eden şeyi kimseye söyleyemezdim. Tıpkı Anya'ya ne olduğunu kimseye söyleyemediğim gibi. Ona söz vermiştik.

Sailor, Willow ve ben o dehşeti atlatmak için birbirimize yardım ettik. Byron, Winston ve Royce'un Kingston için aylarca ağlayan beş yaşında bir kızları vardı.

Ama şimdi... Yalnızdım. Konuşmak istiyordum ama kimseye Alexei'nin, o kırık gözlü çocuğun bana kardeşime mal olduğunu söylemeye cesaret edemiyordum.

"Merhaba, Ajan Ashford."

Kardeşimin sesi değil. Başımı kaldırdığımda Sasha Nikolaev'in koyu renkli, pahalı takım elbisesini giymiş ve acımasızlığını gizleyerek oturma odamda durduğunu gördüm. Ve yüzünde o köpekbalığı gülümsemesi.

"Dairemde ne halt ediyorsun?" Tıslayarak ayağa fırladım.

Yerinden kıpırdamadan, "Sakin ol tatlım," dedi. Hatta sanki bu onu daha az tehditkâr gösterecekmiş gibi ellerini ceplerine soktu. "Sen ve ben konuşacağız."

Kaşlarımı öyle derin çatmıştım ki kaşlarım acımişti. Belki de gerçek psikopat Alexei değildi. Belki de bu adamdı çünkü Byron onları tehdit ettikten sonra aklı başında hiç kimse bana yaklaşmaya cesaret edemezdi.

"Sen delisin." Silah olarak kullanabileceğim herhangi bir şey bulmaya çalışarak çıplak daireme göz gezdirdim. Silahım yatak odasında idi, emniyettedi ve Sasha'nın iri cüssesine rağmen bir panter gibi hareket ettiğini hissediyordum. Tıpkı Alexei gibi.

"Muhtemelen biraz delice," diye itiraf etti ve ben de kaşımı kaldırdım. Evet, Nikolaev ailesinde kesinlikle delilik vardı.

"Ne istiyorsun?" Ona sordum. Adamın deliliğini tartışmanın bir anlamı yoktu.

"Alexei hakkında konuşmak istiyorum." Kıpırdamadan durdum, kalbim acıyla seğirdi ve sonra atmaya devam etti. Onun adını duyunca bile göğsümün ağrısından nefret ediyordum. Sessiz kaldım, bekledim.

"Annemin onu iki yaşındayken kaçırdığını biliyor musun?" Hikâyesini hatırlayarak başımı salladım. "Onu her yıl başka bir yere taşıdığını biliyor muydun?"

Aile mi?" Boğazımdaki yumruyu yuttum ve başımı salladım. "Sonra on yaşındayken, onunla ilgilenen, onu korumaya çalışan ilk aile soğukkanlılıkla öldürüldü. Annem ve Ivan Petrov tarafından. O sırada izledim."

Dairemde oksijen yetersiz gibi görünüyordu. "Neden?" Boğuldum.

"Psikopat bir kaltaktı." Sesi soğuk ve duygusuzdu ama solgun bakışlarında kırılğan bir şeyler titreşiyordu. Babamla olan ilişkimin boktan olduğunu düşünüyordum ama Nikolaev ailesiyle olan ilişkimin yanında bu hiç kalırdı. "Ivan ona işkence etti, istismar etti. Onu aç bıraktı." Nikolaev'in

anılar zihnimde canlandı. Kırık gözler. Üzgün görünüyordu, kıyafetleri perişandı. Neredeyse paçavra gibiydi. Elimi onun eline koydum çünkü çok üzgündü. Onu hatırladım. *Onu.* Küçük bir kızken benimle hayvanat bahçesindeydi. Ve ben koşarken, o arkamdaydı. Ne zaman duracak olsam, devam etmem için beni teşvik ederdi.

Beni kurtardı ama kardeşimi kurtarmadı. Neden? Eve giderken arkamdan koştuğunu hatırladım. Malikânemizin kapısında durdum.

"Benimle gel," diye yalvardım.

Gözleri çok hüznünlüydü. En berrak yaz gökyüzü gibi solgundu.

Yanaklarım

gözyaşlarından ıslanmıştı ve büyük eli yanağımdan aşağı yuvarlanan bir başka gözyaşını sildi.

"Cesurdun, kroshka." Sesini alçak tutmaya çalışsa da sesi hırıltılıydı.

"Cesur olmaya devam et. Eve gir. Sen içeride güvende olana kadar ben burada kalacağım."

"Kingston," diye sızlandım. "Kingston ne olacak? Kardeşim."

O kadar büyük ve uzundu ki, kendini aşağıya bıraktı ve ben de gömleğini tuttum, beni bırakmadığından emin olmak için sıkıca yumrukladım.

"Onu yakalayacağım. Bir yolunu bulacağım," diye yemin etti kalın bir aksanla, sesi sert ve duygu doluydu. "Onu bulacağım, Kroshka. Ne olursa olsun."

Alexei Kingston için geri döndü. Ivan bile söyledi. Alexei sözünü tuttu ama kardeşim için artık çok geçti.

"O bağlılık kurmaz, Ajan Ashford." Sasha'nın sesi beni şimdiki zamana geri çekti. "O kadar ağır istismara uğradı ki kimse ona dokunamaz. Yine de, seni onun kucağında otururken gördüm. Yüzüne dokunurken. Onu da yok etme."

Onu yok etmek istemedim. Sadece göğsümdeki bu acının dinmesini istedim.

Onu unutmak için.

"Ivan'ı kardeşime ve bana o yönlendirdi," dedim sessizce.

"Ne olduğunu bilmiyorum ama eminim başka seçeneği yoktu." Sasha'ya hak veriyorum, kardeşini önemsiyordu. Tıpkı benim tüm kardeşlerimi önemsedığım gibi. "Seni ona götüreyim de açıklasın."

"Seni o mu gönderdi?"

"Hayır."

Tabii ki hayır. Yine de bu konuda üzölmeye hakkım yoktu. Ne de olsa ona uzak durmasını söyledim. Onu tehdit ettim.

"Açıklanacak bir şey yok," dedim ona. "Açıklama yapma zamanı geldi ve geçti. Ivan'ı ilk yakaladığında polise açıklama yapabilirdi.

Kardeşim." Devam etmeden önce kelimelerin içime işlemesine izin verdim.
"Benimle tanıştığında bunu bana açıklayabilirdi."

"Yani onu bir kenara mı atacaksın?" diye sordu, sesindeki suçlama ağırdı.
"Tıpkı geçmişindeki diğer herkes gibi."

Boğazım yandı ve ruhum paramparça oldu. Alexei de hayatı boyunca yeterince acı çekmişti. Kendini kurtardığı için onu suçlayabilir miydim? Yapamazdım ve yapmazdım da. Keşke bu bana kardeşime mal olmasaydı. Ya da belki de içimi kemiren kendi suçluluk duygumdu. Artık hiçbir şey bilmiyordum.

Dudaklarımı sıkıca bastırdım, gözlerim bana bir şekilde derimin altına sızmiş olanı hatırlatan adamdan uzaklaştı. Alexei'siz bir ay çok uzun gelmişti. Kendime sürekli bunun sadece seks olduğunu söylüyordum. Ama yine de çok daha fazlası gibi. Tarih. Kelimeler. Her nefes. Bana verdiği o güzel gülümseme. Gözlerim yandı ve ruhumun derinliklerinde bir ısırap hissettim.

"Gitsen iyi olur," dedim ona, sesim titriyordu. Dağılmadan önce gitmesine ihtiyaım vardı. "Kardeşim her an geri gelebilir."

Başını salladı, hayal kırıklığı yüz ifadesini kaplamıştı. Başka bir şey söylemeden dairemnden çıkıp gitti.

Otuz Altıncı Bölüm

ALEXEI

I Merdivenlerden malikânenin kapısına doğru yürürken adımlarımı yavaşlattım. Hem de Florida'da.

Bana ipucunu Raphael Santos verdi. Ben de ona başka bir bilgiyle karşılık verdim. Şimdi Washington D.C.'de bir kadının peşindeydi. Aurora'nın en iyi arkadaşlarından birinin kız kardeşi olan Anya hakkında bilgi topladım. Rusya'dan beri Aurora'nın rüyası beni rahatsız ediyordu. Bulduğum bilgiler rahatsız ediciydi.

Rusya'daki fiyaskonun üzerinden bir ay geçmişti. Aurora'yı takip etme isteğime direndim. Onun iyi ve güvende olduğundan emin olmak istedim. Onu özlemiştim.

Çikolata kokusu. Yumuşak teni. Ona söylemek istediğim çok şey vardı. Yine de uzak durmam gerektiğini biliyordum. Beni bir şekilde affetse bile, onun istediği ya da ihtiyaç duyduğu adam olamazdım.

Ben de Igor'u avlamaya odaklandım. Bir şekilde her zaman bir çizik bile almadan kaçmanın bir yolunu bulan sansar. Ona izin veremezdim. bir sonraki Ivan olacaktı. Ve Aurora'yı tanıyordu, bu yüzden yaşamasına izin vermek bir seçenek değildi.

Telefonum çaldı ve lanet ettim. Kapatmayı unutmuştum. Rusya'dan beri olan başka bir şeydi bu. Dikkatim o kadar dağınıktı ki hiçbir şey yapamıyordum. Gerçekten acınası.

Ben de cevap verdim. "Ne?"

Vasili'ydi. "Florida'da ne halt ediyorsun?" "Hiçbir şey."

Bir kalp atışı sessizlik. "Lütfen bana bunun o ajanla bir ilgisi olmadığını söyleyin," diye homurdandı.

"Ajanla bir ilgisi yok." Her şey onunla ilgiliydi. "Morrelli aradı," diye devam etti, cevabımı yutmuş gibi davranarak.

"Bianca'nın büyük teyzesi Sophia Catalano ile ilgili bağlantıları araştırıyor. Sizi aramaya çalıştığını ama ulaşamadığını söyledi."

Parmaklarım telaşlı bir şekilde telefonu kavradı. "Çok meşguldüm." "Ona yaşlı kadının eşkalini gönderebilir misiniz?"

"Kadınım göz kulak olmakla meşguldüm," diye tersledim, "... Ivan'ın ona tecavüz etmediğinden emin olmak için. Yani hayır, ona kadın hakkında hiçbir şey söyleyemem. Kadın yaşlıydı. Ve deliydi. Ve Morrelli'ye söyleyebilirsin, eğer onun deli teyzesini ondan önce ele geçirirsem, kadın ölmüş olacak."

Kahretsin, kendimi kaybettim.

"Neden?" Vasili sordu. "O yaşlı kadın sana ne yaptı?" "Kadınım vurdu, olan bu," diye tersledim.

Geçici sessizlik benim tek cevabımdı. Genelde rahatladığım bir şeydi ama son zamanlarda pek değil. Sesini duydum ve onu aramaya başladım, ancak bunun bana oyun oynayan lanet zihnim olduğunu fark ettim. Son zamanlarda sessizlik beni boğuyor, görünmez elini boynuma doluyor ve gün ışığını içimden çıkarıyordu.

"Senin kadının mı?" Vasili'nin sesi sessizliği böldü. Sakin ve mantıklıydı. Bu sadece beni daha da kışkırtmaya yaradı. "Alexei, moy velet." Bana kardeşim derdi. Vasili asla duygusallaşmazdı. O da benim kadar soğuktu. "Ashfordlar güçlü adamlar. Ajan Ashford onlara ne olduğunu ima ederse, geri dönüp saldırırlar. Onlardan uzak durmak en iyisi."

Vasili'nin söylenmemiş sözleri açıktı. *Ashford ailesine bulaşma.*

Sebebin dinleyecek havada değildim, aramayı sonlandırdım ve telefonumu kapattım, ardından lüks mermer merdivenlerden yukarı çıkmaya devam ettim. Igor her zaman güzel şeyleri severdi. Önce Rusya'daki şato, şimdi de bu beyaz mermer köşk.

Eğer Igor'u iyi tanısaydım, ki maalesef tanıyordum, muhtemelen saklanıyordu.

ve beni arkadan vuracaktı. Gerçi küçük korkak, tahmin ettiğimden daha büyük bir korkakmış. Onu masasının altında sinmiş buldum, teni tebeşiri andırıyordu, yüzü korku doluydu ve gözleri dehşet içinde patlıyordu.

Piç kurusu dövüşmeye ya da kaçmaya bile çalışmadı.

Dudaklarım tiksintiyle kıvrıldı. Ona doğru yürüdüm. Hareket etmeye fırsat bulamadan onu boynundan yakaladım ve havaya kaldırdım. Boğazını sıktım.

Ağzım, insanların ödünü kopardığını bildiğim zalim bir sırtışa dönüştü.
Küçük ajanım hariç.

Kolum cam masanın üzerinden geçti, masanın üzerindeki her şey yere saçıldı. Parmaklarım boynunu öyle sıkı kavradı ki tavuk boynu mosmor oldu. Onu masaya çarptım ve değerli yüzü cama çarpıp paramparça olurken çığlık attı.

Onu tekrar kaldırdım ve camın etini kesmesine izin vererek vücudunu yere fırlattım. Çırpındı, dizlerinin üzerine çöküp kaçmaya çalıştı. Benim Burun delikleri öfkeyle alevlendi.

Bu şerefsiz için artık kaçmak yok. Buz gibi nefret damarlarıma doldu. Kadınıma bakmaya cüret etti. Ona zarar verebileceğini düşündü. Siyah savaş botlarım sırtına battı ve vücut ağırlığımı sırtına doğru ittim.

Bitti. Benim. Ölü. Bedenimin. Ya da onun; tercihen onun.

"Bekle, bekle," diye yalvardı, teslim olmak için kanlı ellerini kaldırdı. Merhamet umuyordu ama hiç merhamet görmeyecekti. "Sana her şeyi veririm, Alexei."

Karşı koymadı ve gerginlikten kurtulma isteği kaslarıma saplandı, kana susamışlık tatmin edilmeyi talep ediyordu.

Sırtıttım, hafifçe eğildim. Beni satın alabileceğine inanmasına izin verdim. "Yaşlı kadın," diye homurdandım. "Onu nasıl bulabilirim?"

Igor'un gözleri büyüdü. Onu daha fazla dehşete düşmüş bulmanın mümkün olduğunu sanmıyordum ama öyleydi. O kadın da kimdi ki ondan bu kadar korkuyordu? Evet, Ivan'ın karısıydı. Bianca'nın büyük teyzesi. Yine de burada önemli bir şeyi kaçırdığımızı hissediyordum.

Tıpkı Aurora gibi ben de yaşlı kadında akli dengesi yerinde olmayan ve çılgınca bir şeyler olduğunu hissettim.

"Nereye?" Dişlerimi sıktım. Uzanarak onu ters çevirdim, sonra ön kolumla boynuna bastırdım. "Bir daha sordurtma bana."

"Saklanıyor," diye inledi. "Nerede kaldığını kimse bilmiyor."

"Neden?"

"Bilmiyorum amına koyayım." Bu adam işe yaramazdı.

Çenem sıkıştı, boştaki elim uzanıp saçlarını kavradı, yukarı kaldırıp yere vurdu. Yüzünü cama doğru ittim, ağlaması daha da arttı.

"Sana kendini parmaklıkların yanlış tarafında bulacağını söylemiştim," diye alay ettim. Silahın horozunu kaldırdım ama daha kafasına doğrultmaya fırsatım bile olmamıştı, çığlık attı. "Yunanistan," diye bağırdı. "Yunanistan'da bir yerde. Tek bildiğim bu."

"Bunun için seni daha hızlı öldürebilirim," dedim konuşurcasına. Hassasiyetle diz kapaklarına iki el ateş ettim. Acı dolu çığlıkları camı titretti. Botumdan bıçağı çıkardım ve bıçağın ucunu boynuna sapladım. "Ama çok hızlı değil," diye söylendim. "Ne de olsa görülecek bir hesabımız var."

Sefil hayatının gözlerinden akıp gidişini izlemekten zevk alıyordum.

Otuz Yedinci Bölüm

AURORA

"A İyi olacağına emin misin?" Byron endişeyle bana baktı. Binamın dışındaki otoparktaydık. Hava hâlâ sıcaktı ve Dışarısı nemli.

Düne kadar gitmekte bir sakınca görmüyordu. Bir kutu teslim edildiğinde. İçinde eller ve Igor'un bir resmi vardı. Ölmüştü. Kimin yaptığını biliyordum ama çenemi kapalı tuttum. Polis geldiğinde, onu hiç görmemiş gibi davrandım.

Ve işte buradaydık. Kardeşlerimin hepsi panikledi.

Alexei'nin Kingston'ın intikamını almak için yaptığını biliyordum. İğrenç miydi? Evet. İtiraz ettim mi? Tabii ki hayır. Belki ben de Alexei kadar deliydim.

"Kalmalıyım," diye itiraz etti Byron. "Seni şimdi bırakmak istemiyorum." Düşünceliliğini ve beni önemsemesini takdir ediyordum ama yalnız kalmak dışında yapmak istediğim başka bir şey yoktu.

"Gitmek zorundasın," dedim ona. "Aksi takdirde birbirimizi öldüreceğiz."

Kulağımı çekiştirdi. "Velet." Dilimi ona doğru uzattım. Pek olgunca değildi ama ya öyle yapacaktım ya da onu tokatlayacaktım. "Seni izlemesi için bir muhafız bırakılacak."

"Byron," diye itiraz ettim, sinirlenmişim.

"Onun burada olduğunu bile bilmeyeceksin," diye gerekçelendirdi. "Döndüğümüzden beri burada-"

Kendini durdurdu. Rusya'dan söz etmekten kaçınmamız gülünçtü. Byron'ın adamları gözetleme sistemini hacklemişti ve gördükleri

İyi. Ne kendisinin ne de adamlarının izlediğini söyledi ama varsayımlarda bulunduğunu biliyordum. Orada olduğuma dair tüm kanıtları yok etti.

Şimdi, olan biten her şeyi kabullenene kadar yaralarımı tek başıma ve karanlıkta sarmak zorundaydım.

"Tamam." Onu limuzine iterken mutlu bir gülümsemeye zorladım. Korumayı bırakmıyordu, ben de ona uyabilirdim. "Kız kardeşini rahatsız etmeyi bırak ve işinin başına dön."

"Hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı ve ben kıkırdadım. "Evet, ben de çalışmayı sevmiyorum," diye şaka yaptım.

Onu limuzinine ittim, sonra başka bir şey söylemesine fırsat vermeden kapıyı kapattım ve tavana vurarak limuzin şoförüne gitmesi için işaret verdim.

Arka yolcu camı hemen aşağı kaydı ve kardeşimin mükemmel simetrik yüzü içeri girdi. Adam kendi iyiliği için fazla iyi görünüyordu.

"Bu konuşmanın bittiğini sanmayın," diye uyardı, sesi havada yankılanıyordu.

Yorum yapmak yerine sadece el salladım.

"Seni seviyorum," diye bağırdım arkasından. "Beni arama."

Arabanın camından bana ters ters bakarak kıkırdamama neden oldu. Beni kolayca bıraktığını biliyordum. Şoföre kolayca geri dönmesini ve kendisini bırakmasını söyleyebilirdi.

Orada durdum, yarı yarıya ensemdeki o tanıdık karıncalanmayı bekliyordum. Alexei'yle tanıştığım andan beri hissettiğim ve beni takip ettiği konusunda beni uyaran aynı his. Ama Rusya'dan beri o his yoktu. Bu konuda rahatlamış mıydım yoksa üzülmüş müydüm tam olarak karar veremiyordum.

Onu bir daha görürsem tutuklayacağımı söyledim. O anda ciddiymdim ama şimdi o kadar da değil.

Ona aşık oldum. Onu vuramadığım anda anlamıştım ama bunu kendime itiraf etmem biraz zaman aldı. Onun öldüğü düşüncesi bile damarlarımda ağır bir korku yarattı. Ona karşı hissettiklerim, dikkatimi ona vermişken

Dava.

"Bayan Ashford." Arkamdan yabancı bir adamın sesi geldi ve içimdeki kızgınlık alevlendi.

"Eğer Byron'ın korumasıysan gidebilirsin," dedim arkama bakmadan ve lobinin kapısına doğru yürümeye başladım. "Korumaya ihtiyacım yok."

Beklenmedik yumuşak bir kadın kıkırdaması adımlarımı duraklattı ve tanımadığım iki çift gözle karşılaşmak için arkamı döndüm. Gözlerim uzun boylu, koyu renk saçlı ve daha da koyu renk gözlü, üç parçalı takım elbise giyen adama kaydı.

Boynunda dövmeler var. Sağ elinde bir gül dövmesi. Bu noktada hepsini kataloglamak bir alışkanlıktı.

Sol eliyle kadının elini tuttu ve bir şekilde bunun kasıtlı olduğunu düşündüm. Sağ elini serbest bırakmak için. Gözlerim kadının üzerinde gezindi. Şaşırtıcı derecede güzeldi ve hamileydi. Yapamadım. Hamileliğinin ne kadar ilerlemiş olduğunu tahmin etmek zor değildi ama kesinlikle ilerlemişti. "O zaman sen kimsin?"

"Ben Cassio King," diye cevap verdi adam. "Bu da karım, Áine."

İsmi tanıdım. Cassio King, merhum Benito King'in oğluydu. Tüm aile bir suç örgütü yönetiyordu. Kingston'ı alabilecek kişinin o olabileceğini düşünerek Benito King'i bile araştırmıştım. Ama M.O.'ya uymuyordu ve spot ışıkları altında olmayı çok seviyordu.

"Yani?" Kaşlarımı kaldırdım. Tam da ağabeyimin dediği gibi bir velet gibi davranıyordum. "Dinle, istediğin her neyse bende yok." Gözlerim kadına kaydı. "Klimalı bir odaya gerseniz iyi olur," dedim karnına bakarak. "Bu sıcak acımasız olabilir ve sen de patlayacak gibi görünüyorsun."

Bana parlak bir gülümseme sundu. "Hiç sormayacaksın sanmıştım." Şaşkınlıkla göz kırptım. "Yolu gösterin Bayan Ashford." Az önce ne oldu öyle?

"Nereye?" Aptalca sordum.

"Dairene," diye cevap verdi ıslıl ıslıl bir gülümsemeyle.

Benden boğuk bir kahkaha kaçtı. "Ummm, hiç sanmıyorum. Yabancıları evime almam."

Cassio, "Biz Alexei'nin arkadaşlarıyız," diye araya girdi. Anında alarma geçerek gözlerimi etrafta gezdirdim. Neredeyse onu görmeyi bekliyordum.

"Bu teslimatla mı ilgili?" Kısık bir sesle fısıldadım.

"Teslimat mı?" Cassio yüz ifadesini bozan bir şaşkınlıkla sordu. Tamam, belki de teslimattan haberi yoktu.

"Boş ver," diye mırıldandım.

"Bayan Ashford, bu insanlar sizi rahatsız mı ediyor?" Arkama baktım ve adamı görür görmez onun korumam olduğunu anladım. Tam Byron'ın işe alacağı tipte birine benziyordu. Muhtemelen eski bir donanma komandosuydu.

Cassio bir adım öne çıktı ama karısı kolundan tutup onu geri çekti. Kendi korumam bana saldıracakmış gibi davrandı.

"Ah, hayır, hayır," diye hızlıca cevap verdim işler kızışmadan önce. "Onlar... eski arkadaşlar," diye yalan söyledim, kızarak. "Biz içeri geçelim. Cassio, Áine." Geçerli bir gülümseme olduğunu umduğum şeyi zorladım. "Bu taraftan."

Umarım evime girmelerine izin verecek kadar aptal değildim ama Alexei'nin kendi kardeşlerini bana zarar vermekle tehdit ettiğini düşünürsek arkadaşlar da bana zarar vermez.

Daireme girdiklerinde ikisi de modern kanepeme oturdular. Onlara birer şişe su getirirken etraflarına bakmalarını izledim.

"Burası bir otele benziyor," diye mırıldandı Áine. "Burada kimse yaşamıyor gibi görünüyor."

Pencerenin yanındaki yerimi aldım, gözlerim kapıda ve tüm oturma odası görüş alanımda. "Evde fazla vakit geçirmiyorum. Şimdi bu nedir? ne hakkında?"

Cassio ve karısı bakıştılar.

"Alexei'yle birlikte Ivan Petrov'u yakaladığınızı duydum." Kalbim bir düğüme dönüştü. "Kardeşi bize bilgi verdi." Nefesimi kesik kesik verdim ve yüz ifademini düşüncelerimi yansıtmadığından emin oldum.

"Yani?"

"Sana bir sorum var." Cassio gözlerini bana dikmiş, beni inceliyordu. "Alexei'yi seviyor musun?"

Bir irkilmeyi bastırarak bakışlarını üzerimde tuttum.

"Bu sizi ilgilendirmez Bay King," dedim ona, sesimin göğsümde dönen duyguları yansıtmamasından etkilenerек.

Etkilenmiş görünmüyordu.

"Sana bir hikâye anlatacağım," diye başladı ve ben gözlerimi devirdim. Bu adam cidden beni bazı hikâyelerle rahatsız etmeye gelmişti. Karısı kıkırdasa da o benim göz devirmemi görmezden geldi. "On yıldan biraz fazla bir süre önce Alexei Rusya'ya geri döndü. Yalnız gitti." Kalbim göğsümde küt küt atıyordu.

O ülkeye tek başına giden herkes. "Tasadüfen, Luca ve ben ona ulaştık çünkü bazı kadınları taşımak için bir yere ihtiyacımız vardı."

Omurgam dikleşti. "Bundan sonra söyleyeceklerine dikkat etsen iyi olur," diye uyardım. "Çünkü seni tutuklamakta tereddüt etmeyeceğim."

Áine kıkırdadı. "Cassio kadınları insan kaçakçılığından kurtardı," diyerek onu savunmaya geçti. "Onları koyacak güvenli bir yere ihtiyacı vardı."

Karı koca kısa bir bakış attılar ve ben orada bir hikâye sezdim. "Her neyse, Alexei'ye onları Rusya'ya getirip getiremeyeceğimizi sordum," dedi Cassio.

tehdidimi görmezden gelerek devam etti. "Orada olduğunu bu şekilde öğrendim. O

onlar için Portekiz'de bir sığınak önerdi. Ivan'ın Rus yerleşkesinde canlı bulduğu herkesi oraya götürmeye hazırdı." Keskin bir nefes havayı parçaladı. Bu benim nefesimdi. "Ondan bizi beklemesini istedik. Tek başına gitmek onun için intihardı."

"Kardeşleri neden onunla gitmedi?" Sesim titreyerek sordum. "O ve kardeşleri de dahil olmak üzere hiçbirimiz o zamanlar onun bir Nikolaev," diye açıkladı Cassio.

Bu mantıklıydı, ne de olsa dosyasında sadece beş yıl kadar önce Nikolaev ailesinin yanında çekilmiş bir fotoğrafı vardı. "Bekledi mi?"

Kalbim kaburgalarım doğru çılgınca çarpıyor, nefesimi kısa kesiyordu.

"Bir gün," diye cevap verdi. "Ivan dönmeden herkesi dışarı çıkarmak istedi." Mantık karşısında başımı salladım. Mantıklı geliyordu, özellikle de insanları oradan çıkarmaya çalışıyorsa. "Tanıdığın Nico Morrelli oraya ilk giden kişi oldu," diye devam etti ve nedense Nico Morrelli ile tanıştığımı bildiğini duyunca hiç şaşırmadım. Yine de onu tam olarak tanıdığımı söyleyemezdim. "Luca, kardeşim ve benimle birlikte birkaç kişi daha tam zamanında oraya vardık. Alexei çoktan eve girmiş, adamlara saldırıyor ve esirlere ulaşıyordu."

"Kardeşim hariç," diye mırıldandım.

"Kardeşin de dahil." Kafam karışmış bir halde onu izledim. Yalan mı söylüyordu? "Kötü durumdaydı ama onu çıkardık." Bir an için nefes almayı unuttum. İşlevimi unuttum. Sadece karşımdaki bu yabancıya baktım.

"K-Kingston," diye kekeledim, sesim ancak fısıltıyı aşıyordu.

"Kingston'ım mı?"

"Evet, Kingston Ashford. Onu dışarı çıkardık. Gerçekten kötü durumdaydı. O cehennem çukurundan bir çıkış yolu beklerken Moskova'da mahsur kaldık. Hepimiz sırayla hayatta kalanlarla ilgilendik ama Alexei kardeşinle kaldı."

"Ve o öldü mü?" Homurdandım. Cassio başını salladı. "Hayır mı?"

Kafam karışmıştı. Bunların hiçbiri mantıklı gelmiyordu. "Hayır, kardeşin hayatta." Yüzünde sempatik bir gülümsemeyle başını sallayan karısına baktım. "Ama nasıl?" Alexei bana Kingston'ın öldüğünü söylemişti. Öyle değil mi? Gittim.

o sefil odada söylenen her kelimenin içinden geçti. Ivan, Kingston'ın öldüğünü söyledi. Alexei bunu ne doğruladı ne de yalanladı.

"İyileşti," diye açıkladı. "Kıl payı kurtuldu ama Alexei ondan asla vazgeçmedi."

Göz kırpıttım. Tekrar ve tekrar. Boğazım yandı. Lanet olası gözlerim yandı. Yine de dağılmayı reddettim. Bu adam içimdeki umudu

ateşlediğinde

Göğüs.

"Ama Kingston'ın öldüğüne inanmama izin verdi," diye homurdandım, kalbim başka bir ihanetle seğiriyordu. Alexei bana acı çektirmekten zevk mi alıyordu?

"Söz verdi," diye açıkladı Cassio.

Kaşlarımı çatmışım ve şakaklarıma ağrı saplanmıştı. Burnumu sıkarak gerginliğimi biraz olsun azaltmaya çalıştım.

"Kime?" diye sordum.

"Kardeşine."

"Ama neden?"

"Alexei Kingston'a bu kadarını borçlu olduğunu düşünüyordu," diye açıkladı. "Kardeşiniz kötü durumdaydı. Bedenini iyileştirebilirdik ama zihnini değil." Omurgamdan aşağı bir ürperti geçti. "Alexei ailesine hayatta olduğunu söylemeyeceğine söz verdi. Kingston onun neye dönüştüğünü görmenizi istemedi."

Bir damla gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı ve öfkeyle elimin tersiyle sildim.

"Neden bizim bilmemizi istemedi?" Boğazım düğümlendi. "Onu seviyoruz. Umudumu hiç yitirmedim-"

Sözümü bitiremedim. Alt dudağım titredi ve ağzımı kapattım, ardından banyoya koştum ve kapıyı arkamdan kapattım. Kapıya yaslanarak soğuk karo zemine doğru kaydım. Sertçe yutkunmaya devam ettim, hıçkırıklarımı uzak tutmaya çalıştım. Ama sonunda galip geldiler.

Hıçkırıklarla sarsılırken tüm vücudum sarsıldı.

Kingston yaşıyor.

Otuz Sekizinci Bölüm

AURORA

M Lizbon sokaklarında dolaşırken içim titriyordu.
Portekiz.

Cassio King'in paylaştığı tek bilgi buydu. Alexei'ye olan bağlılığını anlıyordum; ama sonra anlamadım. Bahsettiğimiz kişi benim kardeşimdi. Onu görmem gerekiyordu. Onu duymalıyım. Hissetmeliydim.

Kendimi yine hep ağabeyinin peşinden koşan o küçük kız gibi hissettim. Bütün kardeşlerimi severdim, ama diğerleriyle aramdaki yaş farkı beni

her zaman önce Kingston'a koşardım. Byron, Winston ve Royce neredeyse bakıcılarım kategorisindeydi. Kingston ise benim kardeşimdi. Başımı belaya soktuğum kişi. Duvara resim çizme ya da tüm boya renklerimi havuza dökme fikrimi destekleyen, böylece sonsuz bir gökkuşağı göreceğimiz kişi.

Diğer üç kardeş bizden daha sağduyuluydu.

Ciğerlerim boğulana kadar nefesimi tuttum ve sonra yavaşça nefesimi verdim.

Yirmi yıl. Aklımdan her türlü senaryo geçiyordu. Diğer kardeşlerim kadar uzun muydu? Kokusu aynı mıydı? Hâlâ jelibon seviyor muydu?

Aptalcaydı, biliyordum. O artık bir yetişkindi. Muhtemelen o günden beri jelibon yememişti.

Tüylerim diken diken oldu ve zihnimde en kötü senaryoları canlandıran görüntülere ve ürpertiye karşı koydum. Kingston'a ne kadar üzgün olduğumu söylemeliydim. Bağışlanması için yalvarmalıyım. Ona bir şekilde yardım etmeliydim.

Alexei ona yardım etti. Cassio, onun kendisine maddi yardımda bulunduğunu ve Kingston'ın da oradan aldığını söyledi. O günden sonra kendi servetini yapmıştı,

Ama Aleksey onu sık sık ziyaret ediyor ve hatta bazen Kingston'ın işlerine yatırım yapıyordu.

Belki Kingston da ona bir şekilde yardım etmeme izin verirdi.

Sonra aklıma bir düşünce geldi ve adımlarım duraksadı. Belki de geri dönmek istememesinin sebebi bendim. Boğazımdaki yumruyu sertçe yuttum, midem suçluluk duygusuyla yanıyordu. İçime doğru ilerlerken ağır ve acıydı.

Titreyen bir nefes dudaklarımdan süzüldü ve kararlılıkla kendimi sakinleştirdim. Eğer benimle hiçbir şey yapmak istemiyorsa, o zaman ben de... Beni görmek istemeyeceği düşüncesi kalbimi boğazıma tıkadı. Burnumu çektim, gözlerim dolmaya başlamıştı bile.

Saçmalık.

"Biraz büyü Aurora," diye mırıldandım nefesimin altında. Rusya'dan beri her şey beni ağlatıyordu. Alexei'yi son gördüğümünden beri neredeyse iki ay geçti. Kingston'ın hayatta olduğunu öğreneli bir hafta olmuştu. Ve benim tek yaptığım ağlamaktı.

Benim için önemli olan tek şey Kingston'ın hayatta olmasıydı. Geri kalan her şeyin üstesinden gelirdim. Beni görmek istemezse, isteklerine saygı duyacaktım. Ama yaşadığım sürece bunu telafi etmenin bir yolunu bulacaktım.

Hızımı artırdım, eski şehri ve Portekizce konuşulan aceleci kelimeleri içime çekerken gözlerim erkeklerin yüzleriyle buluştu ve kardeşime benzerlik aradı. Aptal mıydı? Evet, aptalcaydı. Kingston artık yetişkin bir adam olacaktı.

Otuz.

Temmuz ayında doğum günü yaklaşıyordu ve otuz bir yaşına girecekti.

Bizden çalınan çok şey vardı. Belki ne kadar üzgün olduğumu görür ve beni görmek istemezse, kardeşlerimizi görmesi için ona yalvarırdım. Ben uzak dururdum. Kingston'ın kardeşlerimize ihtiyacı olduğu kadar onların da ona ihtiyacı vardı.

Garip bir amaç duygusu beni sokaklarda acele ettiriyor, geleceğin bizim için neler sakladığını öğrenmemi istiyordu. Arkamda korumamın adımlarını duydum. Her zaman yanımdaydı. Muhtemelen bu yolculuğun delilik olduğunu düşünüyordu ama umurumda değildi. Kardeşlerime çok ihtiyaç duydukları bir tatille ilgili saçma sapan bir hikâye anlattım.

Willow'a satmak o kadar zor olmadı. Onu meşgul olacağını bildiğim bir zamanda aradım, böylece aynı anda iki şey yapmaya çalışırken dikkati dağılmayacaktı. Sailor konusunda da şanslıydım. O ve Gabriel küçük bir tatile çıktılar ama yalnız gitmeleri garipti. Her zaman Willow ve beni de yanlarında sürüklerlerdi.

Bir adam bana çarptı ve dengemi kaybetmeme neden oldu. Yere düşmeden önce korumamın elleri beni yakaladı. En azından başımı kaldırıp nefesim ciğerlerimde sıkışana kadar öyle olduklarını düşünmüştüm.

Koyu renk saçlı. Zeytin rengi ten. Derinliklerinde neredeyse unutulmaz bir ürperti taşıyan koyu renk gözler. Ellerim gömleğini kavradı, uzun vücudu kaslardan oluşan sağlam bir duvardı.

"İyi misin?" Sesi derindi, iki kelimesinde hafif bir aksan vardı. Yine de onu tanıyordum. Onu tanıyordum.

"Kingston," diye nefes aldım. Bu o olmalıydı. O gözleri nerede görsem tanırdım. Ama artık eskisi gibi parlamıyorlardı. Eskiden benimle birlikte gülen o küçük çocuk gitmişti. Onun yerinde sert bir adam vardı. Keskin açılar.

Sert bir ifade. Simsiyah saçları hafifçe dağılmıştı.

"Artık değil."

Göğsüm sıkıştı. Benden nefret ediyordu. Hatırladığım o yumuşak ifadenin yerini acımasız ve... kırık bir ifade almıştı. Bana Alexei'nin hayvanat bahçesinde onu ilk gördüğümdeki gözlerini hatırlattı.

"Ne demek istiyorsun?" Dökülmek üzere olan gözyaşlarımla savaşıyor boğuldum. Boğazımı tıkayan hıçkırıkları uzak tutmak için sertçe yutkundum. Onu utandırmak ya da zayıf görünmek istemiyordum. Ivan'ın acımasızlığı altında yıllarca bu kadar güçlü kaldıktan sonra.

"Yirmi yıldır bu ismi kullanmıyorum."

Sessizlik uzadı. Etrafımızdaki şehrin uğultusu bu anda sönmüştü. Yavaşça, neredeyse nazıkçe beni doğrulttu ve çevremiz tekrar odaklandı. Etrafıma bakındım ama Byron'ın koruması hiçbir yerde görünmüyor.

Kingston, "Adamlarım onun icabına baktı," diye açıkladı. Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Otele döndüğünde uyanacak," diye açıkladı, sanki onu öldürdüğünü düşünmemden endişeleniyormuş gibi. Ahlaki pusulam güneye dönmüş olmalıydı çünkü korumam için duyduğum endişe bir an bile titreşmedi.

Bakışlarımı kardeşime çevirdim, hatırladığım ve sonsuza dek kalbimde kalacak olan küçük çocuğun yerine yetişkin bir adamın özelliklerini özümседim. O da kardeşlerimiz kadar uzundu ve yüzünü incelemek için boynumu eğmek zorunda kaldım. Onunla ilgili her şeyi ezberliyordum.

Parmaklarım hâlâ gömleğini kavriyor, onu tutuyor ve bırakmaya korkuyordum.

Hayal gücümün bir ürünü olmasından korkuyordum. Ona söylemek istediğim o kadar çok şey vardı ki. Yine de tek bir kelime bile edemiyordum. Kelimeler eksik gibiydi.

"Cassio geleceğini söyledi," diye ekledi Kingston, sesi neredeyse nazikti. "Eve dönmelisin."

Ağlamak, çığlık atmak, yalvarmak istedim. Onu yanımda tutmak için her şeyi yapardım. Ama tek yapabildiğim başımı sallamaktı, söylenmemiş kelimeler beni boğuyordu.

"Özür dilerim," diye fısıldadım sonunda. Boğazıma bir düğüm oturdu, bu yüzden başka bir kelime söyleyemedim. Ama daha söyleyecek çok şeyim vardı.

Tek elini kaldırdı ve dalgınlıkla parmaklarındaki dövmeleeri fark ettim. Nefesimi tuttum, bekliyordum. Ne için olduğundan emin olmasam da. Benim

Vicdan bana onun nefretini hak ettiğimi söylüyordu ama kalbim kardeşimi geri istiyordu.

Parmak eklemleri yanağımı okşadı. "Hâlâ o son günkü kadar yumuşak," dedi.

Ve işte bu oldu. Gözlerimden yaşlar boşandı ve yüzümden aşağı süzölüp çenemden onun parmak eklemlerine damladı.

"Çok üzgünüm," diye boğuldum. "O günü değiştirebilseydim, değiştirirdim. Dinlerdim. Senin yanından asla ayrılmazdım." Sesim kesildi, ama şimdi kelimeler dışarı çıktı, duramadım. "Dinlemeliydim. Seninle kalmalıydim. Çığlık atmalıydim. Çok üzgünüm, Kingston. Keşke seni değil de beni alsaydı. Hepsi benim hatam." Tüm duygular göğsümde dönüp duruyordu ve burnumu çekerek gözyaşlarımın akmasını engellemeye çalıştım. Ve tıpkı çocukluğumuzda olduğu gibi bir mendil çıkarıp sildi. Her şey tepetaklak olmadan önceki anılar içimi parçaladı. "Lütfen Kingston, ben-

Sertçe yutkundum, korktuğum sözler söylenmek zorundaydı. Bu onun ve diğer kardeşlerimin iyiliği içindi.

"Uzak kalabilirim," diye mırıldandım, vücudum duygularla titriyordu. "Lütfen, bizi, kardeşlerimizi silip atma. Her şeyi berbat eden bendim."

Ciğerlerim acıyordu. Midemde asit yanıyormuş gibi hissediyordum ama hepsini görmezden gelerek ona yalvardım. Kalbim göğsümü tırmalıyordu ve iki elim de gömleğini kavramıştı.

Doğrudan kardeşimin gözlerinin içine bakarak, her zaman yanımda duran küçük çocuğu aradım.

"Lütfen..." İçimden bir hıçkırık kaçtı ama ne kadar gülünç ve zayıf görüldüğümü görmezden geldim. "Lütfen Kingston. Her şeyi yaparım."

Ona bakarken içim içimi yiyordu. Her şeye rağmen imkânsız umuyordum. Belki de içimdeki hayalperestti? Ya da ailesini seven küçük

kız? Kardeşim olmadan asla tamamlanmış hissetmezdim. Beşimiz bir araya geldiğimizde aile birliğini oluşturuyorduk.

Kırbaçlanmasını beklerken sinirlerim gerilmişti. Benden ne kadar nefret ettiğini söylemesini.

"Bu babamızın hatasıydı." Sözleri beni şaşkına çevirdi ve şaşkınlıkla gözlerimi kırptım. Avuçları yüzümü ellerinin arasına aldı. "Bizim için gelmeleri yaşlı adamın suçuymuş. Senin değil, benim küçük şafağım."

Onun küçük şafağı. Kardeşlerim bana sadece annemin böyle seslendiğini söylediler. Bana Aurora adını vermiş, çünkü şafak sökerken doğmuşum ve iki gün süren doğum sancısından sonra bu ismin mükemmel olduğunu düşünmüş.

Babamız ailemizi parçaladı. Kingston bedelini ödedi. Her Tek bir kardeşim bile babam sayesinde bir tür bedel ödedi. Kingston eskiden bana sarılmak için her zaman zaman bulan, beni rahatlatan ve sıcak gülümsemeler sunan bir kardeşti. Şimdi ise karşımda duygusal olarak kopuk, yetişkin bir adam duruyordu. Alexei'ye çok benziyordu. Katlanmak zorunda kaldığı her şeyle başa çıkabilmek için kendini duygulardan soyutlamayı öğrenmek zorunda mıydı?

Bu sefer yıkıldım. Bir hıçkırık koptu ve yüzümü kardeşimin göğsüne gömüp onu boğmaya çalıştım. Bir şehrin ortasındaydık, güpegündüz ve ben bir bebek gibi ağlıyordum.

"Seni seviyorum Kingston," diye mırıldandım göğsüne. "Lütfen beni gönderme."

Otuz Dokuzuncu Bölüm

ALEXEI

Moron.

İzlerken varabildiğim tek sonuç buydu. Aurora büyük, süslü balo salonunda süzülüyordu. Bir şekilde konuşabileceğimizi düşünerek geldiğim için aptalın tekiydim. Ona bir kez daha dokunmama izin verecekti.

Ama onun büyüdüğü bu ışıltılı dünyayı, D.C. siyaset sahnesinin en zengin ve en gösterişlileri arasında görünce, güneş ve ay kadar farklı olduğumuzu anladım. Ben gecekondü mahallelerinde, dünyanın pislikleri arasında, gecenin karanlığında büyüdüm. Uyumsuzluğumuzun bundan daha açık bir kanıtı olamazdı.

Onsuz geçen iki ay cehennem gibiydi. Hayatımın geri kalanını düşünemiyordum bile. Hayvanat bahçesindeki küçük kız nezaketiyle kalbimin bir parçasını almıştı. Önümdeki kadın ise her zerresine sahip çıktı.

Her bir nefes. Her kalp atışı. Her lanet düşünce.

Bu Tanrı'nın cezalandırma şekli olmalı. Hastalıklı bir karma. Sebep olduğum onca ölüm ve ellerimi boyayan kan için. Sahip olabileceğim şeylere bir anlığına göz attım ve sonra elimden alındı.

Ama benim için başka kimse yoktu. Sadece en yumuşak tene, en şımarık ağza ve en sıcak gülümsemeye sahip bu minyon kadın vardı. Onu iki aydır görmemiştim. İki lanet ay. Tüm çeteden ve kardeşlerimden uzak durdum. Kingston'ı da görmeye gitmedim. Onunla da konuşmadım. Ona acınası bir bahane gönderdim. Yine de yanıma kalmasına izin verdi.

Onu henüz göremedim. Gözleri bana küçük kız kardeşini çok fazla hatırlatırdı. Bunu aşmam gerekiyordu. Buraya gelmenin hayatıma devam etmeme yardımcı olacağını düşünmüştüm. Evet, bu aptalcaydı. Şimdi ellerim titriyordu çünkü ona dokunmak için can atıyordum.

Erkeklerin gözleri açgözlülükle onu takip etti ama o hepsini görmezden geldi. Bir elinde şampanya, diğer elinde erkek kardeşleriyle birlikte durmuş onu eğlendiriyordu. Üç erkek kardeş onun etrafında koruyucuları gibi dönüyor, ona yaklaşmaya çalışan her erkeği korkutup kaçırıyorlardı.

Yine de gülümsemesi o kadar mutlu değildi, teni biraz daha solgundu. Ve içimdeki aptal piç bunun benim için olmasını umdu.

Dediğim gibi, bir moron.

Başka hiçbir erkeğe tek bir bakış bile atmaması beni rahatlattı. Gözleri sadece kardeşlerindeydi, gülümsemeleri sadece onlarla samimiydi ve ben o piçleri öldürme dürtüsüyle savaştım. İçimdeki katili bastırmak imkânsızdı. Ben buydum işte.

Onu son gördüğümünden bu yana sekiz hafta ve üç gün geçmişti. Tadına bakalı. Onu becerdim. Ve bu en kötü yoksunluk türüydü.

"Alexei, insanlar altlarına sıcıyor," diye mırıldandı Vasili nefesinin altından. "Hırlamayı kes ve yumruklarını aç. Buraya kavga etmeye gelmedik."

Doğru ya! Buradaydık çünkü onu bir kez daha görmek istiyordum. Senatör Ashford Vasili'yi davet etti, New Orleans için oy toplamaya çalışıyor.

Herkes Vasili'nin Louisiana'yı yönettiğini ve kimi desteklerse desteklesin o eyalette çoğunluğun oyunu alacağını biliyordu. Elbette Senatör Ashford Rusya'da neler olduğunu bilmiyordu.

Sonuç olarak, bir moron gibi Aurora'yı bir kez daha görme fırsatına karşı koyamadım. Tabii ki, Vasili'nin benim için hayatına devam etme fikri bu değildi. Bu çok kötü oldu. Eğer reddetseydi, davetiye için Cassio'ya gider, sonra da listeyi aşağıya çekerdim. Kahretsin, seçeneklerim tükenene kadar herkesin borcunu nakde çevirirdim.

Başka bir kadın yanımızdan geçti ve bize ait olmadığımızı açıkça belirten bir bakış fırlattı. Siktiğimin züppeleri.

Vasili tıslayarak, "Aleksey," diye uyardı.

Avuçlarımı zorla açtım. Sanki bu beni daha az tehditkâr yapacakmış gibi. Bana doğru atılan bakışların tamamen farkındaydım. Benim tipim yüksek sosyete de çene çalan tiplerden değildi. Ben gölgelerde gizlenip bu orospu çocuklarını korkutacak bir tiptim.

Senatör Ashford, Aurora ve oğullarına katıldı. Elleri bir yandan kızının, diğer yandan da Byron'ın boynuna dolanmıştı. Sanki senkronize bir şekilde, her bir kardeş hafifçe kasıldı. Yaşlı adam bir şeyler söyledi ve içtenlikle güldü ama çocukları ona katılmadı.

Sonra adam kızını çekiştirdi ve kız olay çıkarmaya hazır değilse, onunla birlikte gitmesi gerektiğini biliyordu. Yine de kardeşlerinden uzaklaşırken omzunun üzerinden yalvaran bir bakış fırlattı.

"Bana yardım edin," diye bağırdı kardeşlerine, sonra arkasını dönmek zorunda kaldı.

Senatör ve o bir grup erkeğe katıldılar ve ardından tanışma faslı başladı. Sadece beş dakika sürdü ve Aurora dudaklarında zoraki bir gülümsemeyle izin istedi.

"Alexei, iyi misin?" Kız kardeşimin eli koluma geldi, hafifçe elimi okşadı. Bundan hoşlanmamıştım. Uzaktan tahammül edebildiğim tek dokunuş Aurora'nınkiydi.

"Da."

Isabella'nın eli yanına düştü ve Vasili elini hızla kendi elinin içine aldı. Her türlü boktan bir durumdu ama bana dokunulmamasını tercih ederdim. Ve bana dokunmayı düşünebildiğim tek kişi, bana dokunamayan genç kadındı.

Bana katlanıyordu çünkü sevdiği bir şeyi elinden almıştım. Benden nefret ettiği için onu suçlayamazdım.

Aurora kardeşlerinin yanına drerken bir adamın onu durdurmasını izledim. Başını yana eğmiş, dinliyor ve gülümsüyordu. Dişlerim sıkıldı, kanım alev aldı ve nefesim ciğerlerimden alındı.

O benim, diye tüm odaya bağırmak ve ona doğru bakan herkesi en kötü işkenceyle tehdit etmek istedim.

Lanet olası ellerim öldürme isteğiyle titriyordu. Ama ben onu daha da uzaklaştıracağını biliyordu. Ve o zaten çok uzaktaydı. Belki de ikimiz güneş ve ay gibiydik, her zaman birbirimizin yanından geçiyorduk ama aslında hiçbir zaman birlikte olmamız gerekmiyordu.

şimdi lanet bir korkak gibi konuşuyorum, diye düşündüm alaycı bir şekilde. Aşkın insana yaptığı buydu. Aklı başında kimin bu baş ağrısına ihtiyacı vardı?

"Git onunla konuş," diye fısıldadı Isabella yanımda. Kız kardeşim ne olduğunu bilmiyordu. Sadece ikimizin birlikte tehdidi ortadan kaldırdığımızı biliyordu. Eğer Aurora'yı kardeşine mal ettiğimi, ona benim yaşadığım cehennemi yaşattığımı ve muhtemelen hayatının geri kalanında berbat olacağını bilseydi, bana FBI ajanıyla hiçbir şansım olmadığını söylerdi.

"Ben bir içki alacağım." Başka bir şey söylemeden uzaklaştım. Boynumdaki kravat beni boğuyordu. Takım elbise çok dar ve sıkıcıydı. Vasili takım elbiseyi ikinci bir deri gibi giyerdi. Ben silahları ve askeri kıyafetleri sanki bir parammış gibi giyerdim. Bu boktan şeyi değil.

On büyük adımda kendimi barın yanında buldum.

Barmene "Viski," dedim. "Sek olsun."

Bu çok kötü bir fikirdi. Vasili'nin sık sık siyasi bağış toplama etkinliklerine davet edildiğini biliyordum. Onsuz geçen iki ay aklımı başımdan aldı. İşimi yapamıyordum.

"Burada mı çalışıyorsun?" Bastonlu yaşlı bir kadın yanımda durdu ve bana dünyanın pisliğiymişim gibi baktı. Bu ifadede hiçbir benzerlik yoktu. Bu dünyada yürüyebilecek en kötü pisliklerden biriydim. "İhtiyacım var-"

"Hayır," dedim buz gibi bir sesle.

"Burada çalışıyor gibi görünüyorsun," diye geveledi, oysa tek istediğim çenesini kapamasıydı.

Barmen içkimi önüme koyarak onu kurtardı ve ben de bir yudumda içtim. Bütün bir şişeye ihtiyacım vardı. İçki içmeyi hiç sevmemiştim. Kontrolü elimde tutma ihtiyacı içime işlemişti. Yine de yetişkin bir kadın olarak Aurora'yla tanıştığımndan beri kan basıncım sürekli yükseliyor, nefesim kesiliyor ve zihnim karmakarışık oluyordu. Ve alkole ihtiyacım vardı.

Kontrol, FBI binasına geri döndüğü gün asansörden dışarı uçu.

Yaşlı kadın, "Birinin gidip arabamı getirmesini istiyorum," dedi. Tanrım, ölmek mi istiyordu?

"Bayan Kennedy, nasılsınız?" Arkamdan yumuşak bir ses geldi. Çikolata kokusu. Kaskatı kesildim. "Bu Alexei, erkek arkadaşım."

Kafamı ona doğru çevirdim. Dalga mı geçiyordu? Aurora bana doğru bakmadı, gözlerini yaşlı kadına dikmişti.

"Ah canım, babanın onaylayacağını sanmıyorum." Onaylamayacağını biliyordum. Akli başında hiç kimse beni onaylamazdı. "Vahşi birine benziyor."

Aurora'nın eli benimkine kaydı ama hâlâ bana doğru bakmıyordu. Sanki bana bakmaya dayanamıyormuş gibi. Yine de neden bana erkek arkadaşım dedi.

"Belki, Bayan Kennedy." Aurora'nın ince omzu silkindi ve ben onu eğmek, dişlerimi tenine batırmak ve tüm dünyanın görmesi için onu işaretlemek istedim. "Ama o benim vahşim. Şimdi lütfen erkek arkadaşımndan özür dile."

Kadının gözleri irileşti ve haysiyetsiz bir soluk alıp verdi. Beni özre layık bulmamıştı. Ne onun düşüncesi ne de özrü umurumdaydı. Tek umursadığım kadının bana dokunuyor olmasıydı.

"Asla," diye alay etti yaşlı kadın ve koşarak uzaklaştı, balo salonunun parlak ışıkları altında parıltıyan elmasları sığılığını gizliyordu.

Aurora elini tuttuğum yerden çekti ve geriye doğru bir adım attıktan sonra gözlerimle buluştu. Bitter çikolata kahvesi beni tatlı bir unutkanlığa sürükledi. Bana böyle baktığında sert bir içkiye ihtiyacım yoktu.

"Neden buradasın Alexei?" diye sordu yumuşak, boğuk bir sesle.

Dudaklarında hâlâ o kıbar gülümseme vardı ve ben bundan nefret ediyordum. Çünkü herkese verdiği gülümsemenin aynısıydı. Onun gerçek gülümsemesini, gerçek kaşlarını çatmasını istiyordum. Gerçek onu istiyordum.

"Sen benimsin." Kahretsin, ben durduramadan ağzımdan kaçiverdi. Onunla tatlı tatlı konuşmalı, onu baştan çıkarmalıydım. Ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum.

Kaşları soru sorarcasına yukarı kalktı, detaylandırmamı bekliyordu. Ama söyleyecek başka bir şey yoktu; kabul edilebilir bulacağı hiçbir şey.

Yavaşça nefes verdi, gözleri arkamda geziniyordu. Vasili ve Isabella'nın bize yaklaştığını biliyordum.

"Ajan Ashford." Vasili'nin sesi arkamdan geldi. "Sizi tekrar görmek güzel."

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim," dedi Aurora kuru bir sesle. Gözleri Isabella'ya kaydı ve o da başını salladı. "Bayan Nikolaev."

"Lütfen bana Isabella de." Ablam çatışmalardan ve anlaşmazlıklardan nefret ederdi. O sadece herkesin iyi geçinmesini ve mutlu olmasını isterdi. "Kocam bana oğlumuza yönelik bir tehdidin ortadan kaldırılmasına yardım ettiğinizi söyledi."

Aurora'nın gözlerinde kızgınlık parladı. "Demek oğlun içindi?" diye alay etti. "Nikolaev'in adamları bana en başından gerçeği söyleselerdi iyi olurdu, biliyorsun. Benimle oynamak yerine."

Kalbinden bıçaklanmak böyle bir şey olmalıydı. Sözleri sessizliği doldurdu, bu süslü balo salonunda dans etmelerinin ardındaki anlam. Isabella'nın yüzünde üzüntü ifadesi belirdi ve Vasili hırslayarak Aurora'ya doğru tehditkâr bir adım attı. Aurora'nın önüne geçerek onun önünü kestim.

"Ne." *Hayır*. Tek kelime ama onun için onunla kavga edeceğimi biliyordu. Kimsenin ona zarar vermesine asla izin vermem. Ne ağabeyimin, ne de kız kardeşimin. Kim olursa olsun!

"Özür dilerim, Aurora." Isabella Vasili'nin elini tuttu ve onu geri çekti. "Vasili, bir canavar gibi davranmayı bırak," diye yumuşak sesiyle onu azarladı.

"Abla, her şey yolunda mı?" Kardeşlerinin buraya geleceğini biliyordum.

Ne de olsa o onların küçük kız kardeşiydi.

"Bu adamlar seni rahatsız mı ediyor?" Winston homurdandı, gözleri Vasili ile benim aramda gidip geliyordu. Buradaki diğer hanım evlatlarının çoğundan daha uzun ve iri olmasına rağmen mükemmel bir beyefendiye benziyordu. "Sana uzak durmanı söylediğimizi sanıyordum," diye tısladı bana, gözlerinde kızgınlık vardı.

"Muhafızları çağırabilirim," diye söze karıştı Royce. Üçü zaten onun korumalarıydı, daha fazlasına ihtiyacı yoktu.

"Evet, iyiyim" diyerek her ikisine de güvence verdi. "Kardeşlerim, Nikolaev ailesini hatırlıyorsunuz, değil mi?"

Byron'ın elleri ceplerine kaymıştı ama pahalı takım elbisesinin içinde yumruklarını sıkıdığı belliydi. Vasili bana kardeşinin bütün Rusya'daki kaleden gözetleme. Her Nikolaev erkeğinden nefret ettiğini tahmin ediyorum.

"Onları hatırlıyorum," diye homurdandı Byron, soğukkanlılığını zar zor koruyarak. "Neredeyse kız kardeşimin hayatına mal olan adamları unutmak zor."

"Byron-"

Kız kardeşinin söyleyeceklerini dinleme zahmetine bile katlanmadı. "Sana şunu söyleyeceğim Nikolaev." Vasili'yle mi yoksa benimle mi konuştuğunu merak ettim, Çünkü gözleri ikimizin arasında gidip geliyordu. "Yine mi kız kardeşime bulaştın?" diye ters ters baktı ve ben de cevabımı aldım. Tehdit esas olarak bana yönelikti. "... Aileni parçalara ayırırım. Ve ben boş tehditler savurmam."

Evet, Ashfordlar da bizim dünyamızdaki insanlar kadar vahşiydiler. Sadece daha iyi saklıyorlardı.

"Buna içerim," diye katıldı Winston, gülümsemesi kısırdı ve gözlerindeki ifadeye uyuyordu. Elbette Nikolayev'in gaddarlığıyla asla boy ölçüşemezdi. Yine de yaklaşacağından şüpheleniyordum.

Byron kız kardeşine döndü ve gözleri anında yumuşadı.

"Kristoff Baldwin'le tanışmanızı istiyorum," diye devam etti, bizi görmezden gelerek. Onu suçlayabileceğimden değil. Bizi görüp de ona kaybettirdiğimiz kardeşini düşünmemesi muhtemelen imkânsızdı. Ya da *benim* ona mal olduğum kardeşimi. Aurora'nın şimdiye kadar kardeşlerini bulguları hakkında bilgilendirdiğinden emindim. "Sana ondan bahsetmiştim."

Dişlerim sıkıldı. Kendimi kaybedebilirdim ve bu odadaki herkes için kötü olurdu. *Benimkine. Kimse benim olana dokunamaz.* Bu sözler kafamın içinde uğuladı ve kardeşinin yüzünü mermer zemine çarpmak istedim.

"Hayır." Tek bir kelime havada bir kırbaç gibi şakladı. Kardeşinin

gözleri bana doğru kaydı, gözlerinde karanlık bir meydan okuma gizleniyordu. Bir dövüş istiyordu ve ben de ona bunu vermekten mutluluk duyuyordum. "Aurora benim ve kimse

benim olana dokunur," diye hırladım. "İnsanların benim olana bakmasından bile nefret ediyorum. Ona dokunursan seni öldürürüm."
Tehdit açık, sert ve evcilleşmemiştir. Tüm bunların altında kendi paniğimi tatmam dışında.

Kırkıncı Bölüm

AURORA

Alexei'nin açık iddiası karşısında içimde bir adrenalın fırtınası koptu. Akıllıca değildi ama hiçbir zaman akıllı olduğumu iddia etmedim. Konu

onu. Bunu rahatsız edici bir sessizlik izledi, Alexei'nin sahiplenici karanlığı hepimizi çevreliyordu.

Çarpıktı. Yine de onda beni ateşleyen bir şey vardı. Son iki aydır kendimi zombi gibi hissediyordum. Yaşamıyordum, sadece var oluyordum. Onunla tanıştığımdan beri, bir şekilde uzuvlarım ya da kalbim kadar önemli hale geldi.

Ve elbette, Alexei'nin kendisi için yaptıklarını bana anlatan Kingston'un keşfi de vardı. İkisi son on yılda kardeş kadar yakın oldular. Alexei'nin Kingston'ın iyileşmesine ne kadar yardımcı olduğunu fark ettim. Benim

Kingston artık tatlı küçük bir çocuk değildi. Sert, acımasız ama aynı zamanda iyiydi. Ve en önemlisi, yaşıyordu.

Ortaya çıkıp kendini tanıtmaya hazır değildi. Kardeşlerimize söyleyeceğimize söz verdi. Birlikte. Dün Portekiz'den döndüm, kendimi ondan zor ayırdım. Onu yirmi yıl daha göremeyeceğimden korkuyordum. Kardeşlerime Kingston'dan bahsetmekten başka istediğim bir şey yoktu. Ama Kingston ve ben anlaştık, onlara birlikte söyleyecektik. Bir hafta içinde.

Kingston uygun gördüğü ya da başa çıkabileceği herhangi bir şekilde geri dönmeyi hak ediyordu. Tamamen açılmadı. Ama çektiği işkence. Kötü muamele. Bana anlattıkları kalbimi parçaladı. İstismar. Tecavüz. İşkence. Kingston, zincirlenip bağlandığı için bugüne kadar bodrumlarla başa çıkamadığını itiraf etti. Bana Alexei ve Rusya'yı hatırlattı. Biz bodrumda kilitliken verdiği tepki.

Alexei ve Kingston'ın bağ kurmasına şaşmamalı. İkisi de travmatik deneyimler yaşamıştı.

Gözlerim o kutup bakışını aradı. Tanıdık bir soğukluk hissi omurgamdan aşağı aktı. Alexei odaya adımını attığı anda bunu hissetmiştim. Hoş bir duyguydu. Özlediğiniz bir gölge gibi.

Kolonyasının kokusu havada asılı kalmıştı. Sıcaklığını buradan hissedebiliyordum. Kalbim boğazımda ve kaburgalarımda gümbürdüyordu. Tehdidinin beni tahrik etmesi yanlış mıydı? Evet, pek çok açıdan. Her nasılsa

Rusya'da geçirdiğimiz birkaç gün içinde ona fena halde aşık oldum. Ya da belki de Rusya seyahatimizden önceki haftalarda oldu. Artık bilmiyordum.

Tek bildiğim onu sevdiğimdi. Bütün kırık parçalarını. Tüm psikotik parçalarını. Ve en çok da kalbini. Evet, kabaydı ve hiçbir yanı kalıba uymuyordu ama onu mükemmel yapan da tam olarak buydu. Küçük bir kıza verdiği sözü tuttu. Kardeşimi kurtardı. Ve beni kurtardı.

Karnımda kelebekler uçuşuyordu. Onunla eve gitmek istiyordum. Kingston'ı kurtardığı için ona teşekkür etmek istedim. Ona söylediğim o acımasız sözler için özür dilemek istiyordum. Ve en önemlisi, ona onu sevdiğimi söylemek *istiyordum*.

Gözlerim vücudunda dolaştı. Koyu mavi Armani takım elbisesi gözlerini daha da açık gösteriyordu. En parlak yaz günü gibi. Ona bakmak acı veriyordu. Takım elbiseyi dolduruyordu, geniş omuzları her kadının ağzını sulandırmaya yetiyordu. Teninin görünen her santimindeki dövmeleer onu bu odadaki diğer erkeklerden ayırıyordu - olabilecek en iyi şekilde. Onunla tanıştığımdan beri, büyüleyici bulduğum tek sanat dalı bu oldu. Resim, bale, hiçbir şey umurumda değildi. Sadece dövmeleer, onun dövmeleeri.

Byron, "Aurora, gidelim," diye homurdandı.

Gözlerim Alexei ve en büyük ağabeyim arasında gidip geliyor, nefesimi tutuyordum. Babam da katılırsa burada kıyamet kopacağını biliyordum. Kalp krizi geçirirdi. Alexei beni uyaracak türden bir adamdı. Vasili Nikolaev de öylece durup seyretmezdi. Adam ölümcüldü, gerçi kardeşlerimin de ondan aşağı kalır yanı yoktu.

Byron ve Alexei birbirlerine baktılar, her ikisinin de yüz ifadeleri karanlık ve dengesizdi.

"Kalacağım," dedim kararlılıkla, gözlerim aşık olduğum adama kilitlenmişti. Kırık gözler, içimi ürperten çiğ bir şeyle titredi.

Öpüşmediğini ya da dokunmadığını biliyordum. Belki aşk bile değildi. Ama belki yavaş yavaş bunun üzerinde çalışabilirdik. Birlikte. Ivan'ın içindeki her şeyi söndürdüğüne inanmayı reddettim.

"Rora, ben-" Byron fikrimi değiştirmeye çalıştı ama kararımı vermiştim. "Kalacağımı söyledim," diye sözünü kestim.

Alexei benim diğer yarımdaydı ve eğer beni kabul ederse, hayatımın sonuna kadar onun yanında olurdum. Ne dünyanın ne de kardeşlerimin onun hakkında ne düşündüğü umurumda değildi. O benim, ben de onun olduğum sürece.

Kardeşlerim fikrimi değiştiremeyeceğimi biliyorlardı. Alexei'yi seçtim. Onu Rusya'da seçmeliydim. Ya da kardeşi evime geldiğinde. Görünüşe göre Sasha'ya bir özür borçluydum.

Royce ve Winston, "Onun için yeterince iyi değilsin," diye tükürdüler. "Biliyorum." Alexei'nin sesi alçaktı. Duygusuzdu. Boyun eğmişti.

Kardeşlerimi seviyordum ama Alexei'ye duyduğum bu aşkı anlamayacaklarını biliyordum. Buna Stockholm Sendromu diyorlardı. Tek bildiğim son iki ayın onsuz işkence gibi geçtiydi.

Evet, gerçeği söylemeyerek ve beni dışlayarak beni incitti. Yine de Cassio King'den hikayeyi dinledikten sonra ona olan aşkımla yüzleştim.

Beni karanlıkta bıraktığı için onu affettim çünkü kardeşimi kurtarmak için geri döndü. Eline geçen ilk fırsatta onu kurtarmak için geri döndü ve iyileşmesine yardım etti. Onu unutmadı ve çürümeye terk etmedi. Ve bu yüzden onu daha da çok sevdim. Alexei de Kingston gibi şartların kurbanıydı.

"Burada neler oluyor?" Babamın sesi arkamdan geldi, soğuk ve züppe kibarlığının altında bir öfke yatıyordu. "Bayan Kennedy bana bir erkek arkadaşın olduğunu söyledi, Aurora. Bir vahşi."

Gözleri Nikolaev ailesinin üzerinde gezindi, kaşları çatıldı. Acaba onları potansiyel kampanya bağışları için mi değerlendiriyordu? Ama sonra gözleri Aleksey'e takıldı ve açgözlü ağzından onursuz bir alay geçti. "Sakın bana bu çete üyesi olduğunu söyleme."

Omurgam dikleşti ve öfkem midemin çukurunda kıvrıldı. "Bayan Kennedy gerçekten de kendi işine bakmalı," diye tükürdüm. A Bir adam kolunda bir kadınla yanımdan geçti ve babam anında senatör moduna geçti.

Babam Nikolaev ailesini ve beni görmezden gelerek, "Ahhh, sen Byron'ın arkadaşısın," diye gülümsedi. Elini uzattı ve adam elini uzatana şöyle bir baktı. kaşını kaldırdı. Babamı kıvrandıracak kadar uzun bir süre durakladı ve

dudaklarım bir gülümsemeye dönüştü. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama ondan şimdiden hoşlanmışım.

"Kristoff, Gemma. Bu benim babam," diye araya girdi Byron.

Kristoff Baldwin sonunda babasının elini sıkmayı kabul etti.

"Senatör

Ashford," diyerek onu soğukkanlılıkla selamladı.

Gözlerim Kristoff'un yüzüne kilitlendi. Gözleri yeşilimsi mavinin tuhaf bir karışımıydı. Yanlış ton. Çok koyu. Çok fırtınalı. Yüzü çok temizdi. Bizim

Göz göze geldik, ikimiz de tek kelime konuşmadık. Alexei'den daha yaşlıydı. Ateşliydi. Temiz kesimli. Güçlü, alfa milyarder her bakışından çılgılık atıyordu.

Alexei'den önce, Kristoff Baldwin tam benim tipim olurdu.

Ama şimdi, Alexei benim tek tipimdi.

"Ah, Kristoff ve Gemma. Bu benim küçük kız kardeşim." Byron elimi tuttu ve nazıkçe sıktı. "Aurora, bu iyi bir arkadaş. Kristoff Baldwin ve onun diğer yarısı."

Gözlerim sevgilisine kaydı. Güzel bir kızdı. Koyu renk saçlı, koyu renk gözlü.

Minyon. Yumuşak bir gülümsemesi vardı. Ben de ondan hoşlandım. Ve eğer Kristoff'un sevgilisine kısa bir bakış atması bir şey ifade ediyorsa, ona aşık olmuştu.

Dalgın bir şekilde başımı salladım ve gözlerim tam zamanında Alexei'ye kaydı, bardağı bir gümbürtüyle yere düştü ve küçük bar bunun şiddetiyle sallandı. Arkasını döndü ve başka bir şey söylemeden gitti. Bana doğru bir bakış bile atmadan.

Ve kalbimi göğsümden söküp beni onsuz bıraktı.

"Kampanyaya yaptığınız katkı için size ne kadar teşekkür etsem azdır." Senatör Ashford tam bir politikacı modundaydı ama ben hepsini görmezden geldim. Benim için sadece gürültüden ibaretti. "Burada bizimle olduğunuz için çok mutluyuz. Kızım istiyor-"

Onu duymazdan geldim, gözlerim Alexei'nin kaybolduğu kapıya takıldı.

"Değil mi hayatım?" Royce'un omzu bana çarptı ve ben ona ters ters bakınca, bana sert bir bakış attı, sonra da babama baktı.

"Ha?" Mırıldandım, hâlâ dikkatim dağınıktı.

"Siz Bay Baldwin'le oturacaksınız, onun güzel arkadaşı da benimle oturacak. İstiyorum ki-"

"Affedersiniz," diye babamın sözünü kestim. Bir dakika daha kalacağımı düşünüyorsa delirmiş olmalıydı. Gözlerim tekrar kapıya kaydı. Gitmiş miydi? Kardeşi ve Isabella hâlâ buradaydı. İkisine baktım, sonra

tekrar kapıya döndüm. Evet, gitmişti. "Gitmem gereken bir yer olduğunu hatırladım," diye mırıldandım.

Vasili ve Isabella'yı, kardeşlerim, babam ve Kristoff Baldwin'le birlikte geride bırakarak hızla uzaklaştım. Erkek kalabalığının arasından el salladım.

Balo salonunun girişindeki korumaların önünden takım elbiseli ve gösterişli elbiseler giymiş kadınlar geçiyordu.

"Aurora." Biri adımı seslendi.

Adımlarım duraksadı ve omzumun üzerinden baktım. Isabella peşimden koşuyordu, Vasili de hemen arkasından. İkisi için de havamda değildim ve oradan hızla çıkmak için bir adım atmıştım ki sesi beni durdurdu. "Lütfen bekleyin," diye bağırarak istenmeyen dikkatleri üzerine çekti. Bunu bilerek yaptığına yemin edebilirim.

Düzgün yetiştirilme tarzıma lanet ettim, biraz sinirli bir şekilde döndüm ve sabırsızca ayağımı vurarak bekledim. Vasili bana tehditkâr bir bakış fırlattı, kocaman gövdesiyle karısının arkasından yaklaşıyordu. Kahretsin, Alexei genellikle yanımdaydı ve ağabeyine öldürücü bakışlar atıyordu.

"Beklediğiniz için teşekkürler," diye nefes aldı Isabella. Her bir çift gözün bana bakmasını istemediğim sürece başka bir seçeneğim yoktu.

"Ne istiyorsun?" Niyetimden biraz daha keskin bir şekilde sordum. Kocasını hemen hırladı ve gözlerim ona kayd. "Ve Tanrı aşkına, bana hırlamayı keser misin?"

Gözlerimiz kilitlendi, nabzı boğazında gümbürdüyordu, iradelerimiz sessiz bir bakışmada savaşıyordu. Isabella kıkırdadı ve sağ avucu kocasının koluna geldi, hafifçe sıktı.

"O korumacıdır," diye onu haklı çıkardı. "Öyle demiyorsun," diye karşılık verdim kuru bir sesle.

"Aleksy'in sana neden aşık olduğunu anlayabiliyorum." Isabella'nın sözlerini duyunca Vasili'yi tamamen unuttum.

"Bunu o mu söyledi?" Boğazımdaki yumruyu yutarak fısıldadım.

Isabella kıkırdadı. "Alexei sana her şeyi söyleyebilecek bir adam gibi mi geliyor?"

Hayır, kesinlikle yapmadı. Yaşadıkları onu birçok yönden yaraladı.

"Hangi otelde kalıyorsunuz?" diye sordum.

Nereye giderse gitsin, onunla birlikte olacaktım.

Bölüm Kırk Bir

AURORA

I Alexei'nin çatı katının kapısını çaldı.
Bir. İki. Üç. Dört kez.

Bana ihtiyacım olan şeyi asla veremeyeceğini söyledi. Ama onsuz her şey daha da kötüydü.

Bana sunabileceği tek şey yüz yüze sevişmek ve öpüşmek değilse, kabul ederdim. Zavallı, zayıf bir kadın gibi, her kırıntıyı kabul ederdim. Çünkü onsuz kendimi boşlukta hissediyordum. Ondan uzaklaştığım andan itibaren vücudumdaki her hücre isyan etti ve ona geri dönmemi istedi.

Sabit durdum. Zar
zor. Meşgul oldum.
Zar zor.

Tek düşünebildiğim oydu. Her nefes ve kalp atışı onun içindi. Yatağımdaki geceler çok soğuktu. Rüyalar çok canlıydı. Alexei rüyalarımnda bana sarılıyor, aşk ve birlikte bir gelecek sözleri fısıldıyordu. Her sabah ağrıyan bir kalple uyandım ve acı her nefeste daha da arttı. Sonunda uykumda beni beklediği yerde rahatladım.

Damarlarımda gergin bir enerji uğuldarken nefesimi tutarak bekledim. Bunca zamandır bana çok yakındı. Bu binanın tüm katı Alexei'ye aitti. Bilin bakalım bina sahibi kimdi? Kristoff Baldwin. Garip, değil mi? Özellikle de adama lanet asansörde rastladığımdan beri. Şimdiye kadarki en uzun asansör yolculuğuydu.

Cevap yok.

Kapıyı tekrar çalmak için elimi kaldırdım, tam o sırada kapı açıldı ve Alexei'nin artık beni iliklerime kadar üşütmeyen kutup bakışlarıyla yüz yüze geldim. Kalbim hızlandı, sonra üzerime bir sıcaklık çökerken durdu.

"Kardeşimi kurtardığınız için teşekkür ederim," diye ağızımdan kaçırdım.

Gözlerinde şaşkınlık parladı, sonra başını salladı, ikimiz de hareket etmedik. Göğsümdeki hisler daha da ağırlaştı. Söylenecek o kadar çok şey vardı ki, nereden başlayacağımı bilemiyordum.

Seni özledim, demek istedim. Yine de yeterli gelmedi. *Sana ihtiyacım var; seni arzuluyorum; seni seviyorum*. Kelimelerin hiçbirisi dudaklarımdan geçmedi. Onları neyin engellediğini bilmiyordum, çünkü kafamın içinde çığılık atıyorlardı.

Alexei kenara çekildi ve kapıyı ardına kadar açtı. Yine tek kelime etmedi. Ama önceki kadar sinir bozucuydu. O böyle biriydi. Sevdığım kişiydi.

Onun yanından geçip çatı katına girdim.

Kapı yumuşak bir *tıkırtıyla* arkamdan kapandı ve arkamı döndüğümde onu kapıya yaslanmış halde gördüm. Kollarını kavuşturmuş, iri pazularını sıkıca çekmişti. Artık takım elbise ceketini ya da kravatı yoktu ve beyaz gömleğinin kolları kıvrılmıştı. İşte bu oydu. Takım elbiseleri ya da ışıltılı balo salonlarını boş verin. Onu olduğı gibi istiyordum.

Soluk mavi bakışları yakıt gibi yanarken, yarı kapalı bir bakışla beni izledi. İlk hamleyi benim yapmamı bekledi. Onu seçmemi.

Ona doğru bir adım attım. Ve bir adım daha. Her hareketimi izledi, Hareket eden o olmasa da avını takip eden bir panter gibiydi. Onunla burun buruna durdum, vücutlarımız neredeyse birbirine sürtünüyordu.

"Ben seninim," diye mırıldandım.

Bakışları tenimi yakıyordu ve gerginlik sonsuza dek sürecekmış gibi görünüyordu.

"Eğer beni istiyorsan," dedim usulca, kalbim göğsümde, yarattığımız hayatın tam üzerinde gümbürdüyordu. Ağlamamın çok haklı olduğı ortaya çıktı. "Sonsuza dek seni seçeceğim. Her zaman. Rusya için özür dilerim," diye mırıldandım, lanet duygular beni boğmakla tehdit ediyordu. "O zaman da seni seçmeliydim."

"Kroshka," dedi kabaca, sesi boğuk ve duygu doluydu. Onun soğuk olduğunu nasıl düşünebilirdim ki? Bu adamda çok fazla katman vardı, soğuk ya da katı hiçbir yanı yoktu.

"Sen de benimsin," dedim titrek bir sesle. "Başka kimseyi istemiyorum. Sadece sen."

Çok uzun süre hareketsiz kaldı ve korku yavaşça kan dolaşıma girip yayıldı. Belki de fikrini değıştirmiştir.

Sonra elimi tuttu ve parmaklarımızın birbirine kenetlenişini izledim, dövmeleeri tenimde belirgindi.

"Benimle gel," dedi, sesi aksanlıydı. Çok şey hissettiğinde aksanının kalınlaştığını artık öğrenmiştim. El ele odanın içinde ilerlerken, sadece birkaç parça mobilyası olduğunu fark ettim. Kişisel eşyaları yoktu.

Koridorun en ucundaki kapıyı açtı ve önce benim girmeme izin verdi. Adımlarım duraksadı ve odanın ortasındaki büyük yatağa baktım. Anında içim titredi.

Arkamdan içeri girdi ve kanepeye yöneldi. Merakla izledim, talimatını bekliyordum. Gözlerimiz kilitlendi, iki kalp atışı geçti. Gömleğinin düğmelerini açmaya başladı. Nefesim kesildi, gözlerim aç bir şekilde Her hareketini. Gömleğini omuzlarından sıyırdı ve gördüğüm manzara karşısında ağzım sulandı. Her santimi sertti ve mürekkeple kaplıydı.

Pantolonu onu takip etti ve kalbim göğüs kafesime doğru sertçe çarparken şehvet damarlarımdan fırladı. Onu tanıdığım onca zaman ve beni becerdiği onca zaman boyunca, onu ilk kez gerçekten çıplak görüyordum. Aleti öne doğru fırladı, sert ve benim için hazırды. Kalçalarımın arasında bir ağrı zonkladı ve rahatlatmak umuduyla onları birbirine kenetledim. Onun uzunluğunu içimde hissetmeden geçen iki ay çok uzundu.

Yine de bana yanlış geldi. Açıkça uyarılmış olmasına rağmen çok gergin görünüyordu. Birkaç dakika önce pantolonunun kemerini çözerken elleri gözle görülür şekilde titriyordu. Alnı hafifçe parlıyordu.

"Alexei-" diye başladım ama beni durdurdu.

"Beni bağlayın," diye emretti, yatağa uzanarak. Yatağa yayılmış bir tanrı gibi görünüyordu. Kolları yukarı uzandı ve yatak başlığındaki demir parmaklıkları kavradı. "Komodinde ip var."

Bağlanmaktan ne kadar nefret ettiğini bildiğim için nefesim kesildi. Başına gelenleri öğrendikten sonra onu suçlamadım.

"Ama lütfen elbiseni çıkar," diye yalvardı boğuk bir sesle. "Sekiz uzun haftadır seni hayal ediyorum, kroshka. Seni görmeme izin ver."

İtaat ederken ellerim titredi, fermuarla boğuştum. Sonunda çekiştirerek aşağı indirdiğimde elbise vücudumdan kaydı ve beni sadece sütyenim ve külotumla bıraktı. Ayaklarımın dibindeki kumaş havuzundan çıktım.

"Arkanı dön," diye emretti. "Kıçını görmek istiyorum." Dediğini yaptım, yavaşça dönerek ona bir gösteri sundum. Bakışları tenimi en çok yakan şeydi. lezzetli bir yol.

"Gel ve beni bağla, kroshka." Sesi duygu yüklüydü, bu güçlü adamdan görmeye ya da duymaya alışık olmadığım bir kırılganlıkla doluydu.

Duygularını soğuk bir maske altında saklama becerisini mükemmelleştirmek için bir ömür harcamıştı. Bu hayatta kalmak için yapması gereken bir şeydi ve şimdi... *Bencil* olduğum sonucuna vardım. Her şeyi yıkmayı talep etmem adil değildi; her şeyimi ona vermek istediğim için onun her şeyini talep etmem adil değildi.

Başından beri ona ait olmalıydı.

"Alexei, seni bağlamak istemiyorum," diye fısıldadım, nabzım kulaklarımda gümbürdüyordu.

"Senin istediğin gibi olmak istiyorum Aurora."

Gözlerim akmayan yaşlarla doldu. "Öylesin," dedim ona, yoğun duygularla boğulurken. "Sen benim istediğim her şeysin." Sesim çatallaştı. "Seni bağlayamam, Alexei. Lütfen benden bunu isteme."

Onu bağlamama izin verirdi ama bunun onu ne kadar etkilediğini bildiğim için bunu ona yapmak beni fiziksel olarak hasta ederdi. Ona söylemek istediğim o kadar çok söz vardı ki. Onu ne kadar çok sevdiğimi, iyi ve kötü, kırık ve berbat hallerini. Onun ellerinde parçalanmak istedim. Onun için.

"O zaman buraya gel ve bana dokun," dedi sesi kalınlaşarak. "Buna ihtiyacın var ve ben sana bunu vermek istiyorum, kroshka."

Bana yoğun bir şekilde baktı. Sahiplenici. Ve ben isteyerek onun kutup mavisinin derinliklerinde boğuldum.

Göğsüm aşkla kabardı. Birini canımı acıtacak kadar çok sevebileceğimi hiç düşünmezdim. Ama işte buradaydım. Her birini sevdim. Onun bir parçası - tüm mükemmeliyetleri ve kusurları. Acımasızlığı. Korumacılığı. Her şeyi.

Bakışlarım göğsüne kaydı, dövmelelerini inceledim. Kafatasları. Semboller. İçinden bıçak geçen ve kan damlayan bir kalp. Hikâyesi vücudunun her yerinde yazılıydı. Gözlerim yavaşça karın kaslarına ve gövdesine, sonra da bacaklarına kaydı. Yunan tanrıları onu kıskanırdı; tamamen kaslıydı, bir gram bile yağ yoktu.

Ona doğru dört adım attım ve yatağa tırmanarak üzerine çıktım. Sert uzunluğu iç uyluklarıma baskı yapıyor, girişimi yakıcı bir ihtiyaçla zonklatıyordu. Yine de hareket etmedi. Her zaman yaptığı gibi kontrolü ele almadı. Elim ona dokunmak için uzandı, sonra insanların ona dokunmasından ne kadar nefret ettiğini hatırladım. Emin olamayınca elim havada kaldı.

"Dokun bana, kroshka."

Kasları titriyordu. Gözlerim yüzüne dikilmişti, onu incitmekten endişeleniyordum. Fiziksel olarak değil ama duygusal olarak. Neredeyse boyun eğmiş bir ifadeyle başını salladı.

Bak. Sanki veda ediyormuş gibi.

Geçici bir şekilde, tüy kadar hafif bir dokunuşla parmaklarımı göğsünün üzerinde gezdirdim. Derisi pürüzlü, girintili  ıkıntılıydı. Yaralıydı. Bu beni duraksattı, güvensizlik damarlarımda dolaşıyordu.

"İğrenme." Sesi kopuktu. Aramızdaki duvarlar yavaşça yükseldi. Kalbim onun sözleriyle kırıldı. Zavallı Alexei'm.

 zerine doğru eğildim ve ağzımı az önce dokunduğum yara izinin üzerinde gezdirdim. Sonra ağzımı göğsünün üzerinde gezdirdim, her bir yara izinin üzerinde durup onu öptüm, sonra yaladım. Teni sıcaktı, dudaklarımı olabilecek en iyi şekilde yakıyordu.

Tadı hem günahkar hem de aziz gibiydi. Ve benim adamım.

"Seni seviyorum," diye mırıldandım tenine karşı. Altımda gerildiğini hissettim ve içimi yakan bakışlarıyla buluşmak için gözlerimi kaldırdım. "Nefes almayı durduramadığım gibi bunu da durduramıyorum." Derin bir nefes aldı ama hiçbir şey söylemedi, ben de devam ettim: "Yara izlerini seviyorum Alexei. Olduğun adamı. Kalbini seviyorum. Ruhunu seviyorum. Seninle ilgili her şeyi. Biliyorum," diye sertçe yutkundum ve ikimiz için de cesur olmaya karar verdim, "... Aradığın şeyin bu olmadığını biliyorum. Seni ikimize de yetecek kadar sevebilirim."

Nefes alış verışı sertleşti ve bir an için çok fazla şey söylediğimden endişelendim. Ama gerçek buydu ve bunu geri almak istemedim. Onu seviyordum. Bana verebileceklerini a ğ zl l kle alırdım ve gerisini birlikte   zerdik.

"Aileni par aladım," dedi, aksanı o kadar belirgindi ki onu anlamak neredeyse zorlaşıyordu. "Senin sevgini hak etmiyorum. Kimsenin sevgisini."

Parmağımı ağzının üzerine koyup onu susturdum.

"Ailemi sen yıkmadın. Sen Ivan'ın kullandığı bir ara tın." Parmağımla dudaklarında hafifçe gezindim, dudağının üzerindeki yara izi başparmağımın altında sertleşti. "Bu benim babamın da hatasıydı. Karanlık işlerle uğraşıyordu ve senden daha fazla suçluydu." Onu öpmeyi çok istiyordum ama o zaten bana çok şey veriyordu. "Sen her şeyi hak ediyorsun. Her lanet olası şey."

Hava durdu, kalbim göğsümden çıkmakla tehdit etti.

"Gitmene izin veremem, kroshka," diye homurdandı.

"O zaman yapma." Sıcak bakışları altında tenim yandı. Direnmek zorundaydım

Kendimi onun sert uzunluğuna sürtme dürtüsü. "Beni bırakmanı istemiyorum," dedim ona. "Pek çok konuda tartışabilir ve aynı fikirde

olmayabiliriz. Ama ben her zaman seninle kalacağım." Eğildim ve alnımı onunkine yasladım.

"Her zaman," diye söz verdim.

Bakışlarında sıcaklık alevlendi ve yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "O zaman benimsin."

"Senin," diye tekrar onayladım, sesim yumuşaktı. Kalbim ona olan aşkımla yanıyordu. Her nefesimde, her kalp atışımda, her düşüncemde vardı. Onun

Elleri sıkıca tuttuğu rayları bıraktı, yüzümü ellerimin arasına aldı ve bizi o kadar yakınlaştırdı ki, dudakları neredeyse bir santim uzaktaydı.

Neredeyse onun tadını alabiliyordum. Neredeyse dudaklarının dudaklarımı yaktığını hissediyordum. Ama hareketsiz kaldım. Onu zorlamayacaktım. Artık onsuz hayatın çok kasvetli olduğunu biliyordum. Çok boş. Ağzını ağzıma bastırırken avuç içleri çenemi kavradı.

Dili alt dudağımın üzerinde ıslak ve dağınık bir şekilde gezindi ve ağzım açıldı. Yara izinin dudaklarıma değdiğini hissettim.

"Seni o kadar çok seviyorum ki," diye nefes aldım ağzına karşı. Dilini ağzımın içine soktu, göğsünde derin bir hırıltı yankılandı. Dillerimiz mükemmel bir uyum içinde birbirlerine doğru kaydı.

İlk öpüşmemiz. Mükemmeldi. Tembel ve tatlı. Lezzetli ve günahkâr. Islak ve dağınık.

Ağzının içine doğru inledim ve parmaklarım saçlarına gömüldü, ona daha yakın olmak istiyordum. Onu yutuyordum. Onun tadı asla bırakamayacağım bir bağımlılıktı.

"Alexei," diye mırıldandım dudaklarına karşı, yarı kapaklı, şehvet dolu bakışlarımı onunkilere yönelttim. Avuçlarım göğsüne bastırılmıştı, pürüzlü teni parmak uçlarımda altındaydı. Dudağındaki yara izini nazikçe yaladım, sonra onu küçük öpücüklere boğdum.

"Mmmm."

"Çok fazlaysa söyle," diye fısıldadım. "Seni incitmek istemiyorum."

Onu korumak istedim. Gidip ona zarar veren herkesi bulmak ve hepsini tekrar öldürmek.

"Küçük ajanım bana zarar vermekten endişe ediyor," diye usulca alay etti. Ama kaşındaki ter gözümden kaçmadı.

"Bana verebileceğin kadarını ver," dedim boynuna sokulup aylardır özlediğim o kokuyu içime çekerek. "Bunu yavaştan alabiliriz. Kontrolün sende olması umurumda değil."

Hızlı bir hareketle bizi ters çevirdi, büyük vücudu benimkini kapladı ve külotumla sütyenimin parçalanma sesi havayı doldurdu. Benden küçük bir ciyaklama kaçtı. Aynı anda teklifimi kabul etmesini beklemiyordum.

"Sen teklif ettin, kroshka," diye inledi, nefesi dudaklarımda sıcaktı. Kaşları çatılmıştı, teni etime değdikçe kasları geriliyordu.

Elimi kaldırdım, kaşını düzelttim ve üzerindeki parıltıyı sildim. Ona dokunmama, üstünde olmama ya da onu öpmeme izin vermesinin ona neye mal olduğunu hayal bile edemiyordum.

"Yaptım," diye mırıldandım. "Beni bağlayabilirsin," diye mırıldandım. "Aldırmam."

Bana zaten çok şey vermişti. Gözleri yüzümü aradı, sanki beni çok zorlayacağından endişelenmiş gibiydi. Güven verici bir şekilde gülümsedim. "Eminim."

Dizlerinin üzerine kalktı ve çekmeceye uzandı. Siyah bir ip çıkardı ama bana döndüğünde yüz ifadesinde bir belirsizlik belirdi.

Ellerimi ona uzattım. "Sorun yok," diye fısıldadım. "Beni yakaladın." "Kroshka-"

Onu durdurdum. "Bana ihtiyacım olanı verdin. Şimdi ihtiyacın olanı al." Sertçe yutkunurken adem elmasının sallanışını izledim. "Bunu ben de istiyorum," diye yumuşak bir şekilde güvence verdim.

İfadesine kararlılık yerleşmişti. İpi bileklerime geçirdi, iki kez doladı, sonra hafifçe çekti. Ellerimi başımın üzerine kaldırdım ve o da ipi yatak başlığına bağladı. Açıktaydım, onun merhametine kalmıştım ve düşersem beni yakalayacağını biliyordum. Ne olursa olsun.

Yatağa sırtüstü uzanmış, ellerim başımın üzerinde yatak başlığına bağlı bir şekilde yayılmıştım. Sadece onun için. Eğer ihtiyacı olan şey buysa, bunu ona verecektim. Gözleri vücudumda geziniyordu ve sıcak bakışları tenimi yakıyordu. İri vücudu üzerimde geziniyor ve ben onun her hareketini izlerken ipi geriye çekti. İp bileklerimi kestiğinde içimde küçük bir acı hissettim ama irkilmedim.

Dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve göğsüm sıcak bir memnuniyetle parladı.

"O kadar mükemmelsin ki, kroshka," diye homurdandı ve sözleri karşısında paramparça olacağımı sandım. Eli dirseğimin kıvrımından aşağı, boynumun üzerinden ve hedefine ulaşana kadar karnımdan aşağı doğru tüy gibi hafif bir dokunuş izledi. Başparmağının yastığı klitorisime baskı yaptı ve kaygan ıslaklığın iç uyluğumdan aşağı süzüldüğünü hissettim.

Alexei'siz iki ay bana bir asır gibi geldi. Onun gitmesini istemedim. Yavaşça. Ona içimde ihtiyacım vardı. Şimdi. Kalçalarımı kaldırdım ve ona sürtündüm. "Beni bekletme," diye yalvardım.

"Yakında, kroshka," diye fısıldadı, alnını benimkinin üzerine koyarak. "Önce senin tadını çıkarmak istiyorum." Sesi boğuk çıkıyordu. "Seni özledim."

Sesinde duyduğum duygularla boğazım düğümlendi. Yüzlerimiz birbirine yaklaştığında yanağımı onunkine yasladım. "Ben de seni özledim."

Kaslı bacakları beni göğsümün üzerinde kavradı ve bakışlarım bedenlerimizin arasında alçaldı. Onu ilk kez tam olarak görebiliyordum. Alexei bir sanat eseri idi - her bir santimi. Şaftı da farklı değildi. Büyüktü. Sertti. Ağız sulandırıcı.

"Seni tatmak istiyorum," diye mırıldandım, gözlerimi kaldırıp onun sıcak bakışlarıyla buluştum. "Yapabilir miyim?"

Yüzünü okumak zordu. Sanki bana ne yapmasının doğru olup olmadığı konusunda içsel bir savaş veriyordu.

"Alexei," diye fısıldadım. "Bunu kaldırabilirim. Bana ne yapmak istersen yapabilirim."

Bu yeterince güvence vermiş olmalıydı, çünkü öne doğru eğildi, böylece siki yüzümden sadece birkaç santim uzaktaydı. Dilim şişmiş başının ucunu yaladı ve yüksek sesli iniltisi odayı doldurdu. Onun tarafından cesaretlendirilmiş

tepki ve bana bakma şekli, karanlık ve aç, dilimi tepesinde gezdirdim ve gözlerimi ondan ayırmadan onu ağızımın derinliklerine kaydardım.

Hiçbir uyarıda bulunmadan bir eliyle saçlarımı kavradı ve ağızımın derinliklerine doğru ilerledi. Midemde sıcaklık artarken onayımı mırıldandım ve daha aşağıya indim. Kısa vuruşlarla ağızıma girip çıkarken kalçalarımı birbirine bastırdım. Boğazımın derinliklerine kaydı ve ben şehvet dolu bakışlarımı ondan ayırmadım. Yüzündeki mutluluk şimdiye kadar gördüğüm en güzel şeydi.

"Boğazını gevşet, kroshka," diye homurdandı. "Bırak gireyim," diye yatıştırdı, sesi biraz çaresizdi. İhtiyacı olan her şey olmak istiyordum. Boğazımı gevşettim.

boğazımı okşuyor, talimatlarını yerine getiriyor ve sert eli yanağımı büyük bir bağlılıkla okşuyordu. Bu beni çok etkiledi ve ona doyamadım. Umutsuzca yalamaya ve emmeye başladım, dilimin kıvrımlarıyla onu daha derine itiyor, lezzetli kokusunu içime çekiyordum. O benim en tatlı zehrimdi.

"Sikimi yutarken çok güzel görünüyorsun," diye fısıldadı ve ben de hayatım buna bağlıymış gibi yüzündeki mutluluğu izleyerek inledim. Bana baktı, gözleri safir gibi parlıyordu. Yüzümü tutarak sikini salladı. Kalçalarını daha hızlı ve daha derine soktu. Gözlerim yaşardı ama durmasını istemedim. Ağızımı sikmesine izin verdim, çünkü beni istediği

şekilde kullanmasını istiyordum.

Nasıl isterse. Öne doğru düştü, ağzıma daha sert girerken elleriyle yatak başlığını destekledi. Kalçalarının her hamlesi içimdeki ağrıyan zonklamayla eşleşiyordu. Bedenim onun her sesine, her hareketine duyarlıydı.

İniltileri yükseldikçe, gözleri camlaştıkça ve ağzımda işini bitirirken sertleştikçe hayranlıkla izledim. Kontrolünü kaybettiğinde çok güzeldi. Onu hevesle emdim, bakışlarının sıcaklığı altında benim ısınırken dölünün her damlasını yuttum. Her damlasını emdim, onu yaladım, o nefes nefese kalırken dilimi tepesinin üzerinde döndürdüm.

Göğsünün derinliklerinde hırlayarak bir patlamayla ağzımdan çekildi. Bu sanki ilk seferimiz gibiydi ve hiç bitmesini istemiyordum. Üzerimde durdu, göğüs göğüse, nefesi hâlâ biraz sertti.

"Kroshka'm boşalmak istiyor mu?" diye homurdanırken arkasına uzandı ve parmaklarını kıvrımlarıma kaydırды. Yüksek sesli bir inilti benden kaçtı ve kalçalarım onun dokunuşuna doğru sarsıldı.

"Lütfen," diye inledim, içimdeki ağrı ihtiyaçla zonkluyordu. Altında kıvranıyordum, ihtiyaçtan yanıyordum. Çaresizlikle bağlı bileklerimi çekiştirdim ve o karanlık bir şekilde gülümsedi. Günahkârca.

Kalçalarımı ayırmamı ve nabız gibi atan göbeğimi ona sürtmemi sağladı. Alexei dudaklarımı yaladı ama beni öpmedi. Bu çok erotikti. Ağzını boynumda gezdirdi, yaladı ve ısırdı. Beni işaretliyordu.

Yatak onun ağırlığı altında kaydı. "Bacaklarını aç."

Gecikmeden yaptım. Onu orada hissetmek için fiziksel olarak acı çekiyordum. Eli bacaklarımın arasına kaydı, sert avuç içleri yumuşak tenimi işaretliyordu. İki parmağını içime soktuğunda başımı arkaya attım ve gözlerim kapandı.

"Alexei," diye nefes aldım.

Dudakları omuzlarımla boynumun birleştiği teni ısırdı. "Sırılsıklam olmuşsun," diye mırıldandı, parmaklarını içime sokup çıkararak uyarılmışlığımı etrafa yaydı. İhtiyaçtan titriyordum, her nefes alışımnda zorlanıyordum.

"Senin tadını özledim," diye mırıldandı. "Mideye indirebildiğim tek tatlı sensin, kroshka." Altında inledim, eline karşı süründüm. "Beni asla terk etme."

"Asla," diye yemin ettim, ağzı karnıma doğru öpücükler gönderirken. Yumuşak, ani bir hareketle kalçalarımın arkasını kavradı ve omzunun üzerinden geçirdi, sonra yüzünü bacaklarımın arasına bastırdı.

"Ah, kahretsin," diye nefes aldım, kıvrımlarımı yalayıp emerken, beni kızdırırken zevk içimi yırttı. Onu dışarı çekiyordu, dili asla

klitorisime dokunuyordu. Yüzüne karşı kıvrandım ve öğüttüm, o noktaya vurması için çaresizdim.

"Açgözlüsün, kroshka," diye mırıldandı. Ağır göz kapaklarının arasından onu izledim, beni yerken gözleri üzerimdeydi.

"Sadece senin için," diye nefes aldım.

Söylediğim doğru şey olmalıydı çünkü ağzı klitorisime yapıştı ve sertçe emdi. Orgazm vücudumda patladı ve gözlerimin arkasındaki ışık vururken her lifimi sert bir şekilde salladı.

İnledim, parmaklarım avuçlarıma girerken yatak başlığındaki parmaklıkları kavradı. Kalçalarım ağzına sürtünüyor, zevk dalgasına biniyor ve bana vereceği her şey için onu sağlıyordum.

Bedenim gevşedi ve geri çekildi, gözleri benimkilerle buluştu. Orada Mavi bakışlarında memnuniyet vardı ve elinin tersiyle ağzını silmesini izledim. İçimden bir ürperti geçti ve ikinci raunda hazırdım. Yoksa üç müydü?

Vücuduma tırmandı, sonra şaftının sıcak ucunu hassas etimin üzerinde sürükledi. Girişime doğru itti ve amım onun için açgözlülükle sıkıştı.

"Ben de seni seviyorum, kroshka," diye mırıldandı çenemi ve boynumu ısırarak.

Sözleriyle nabzım hızlandı, ağzı nabzımın üzerine kapandı ve kalbim bulutlara doğru çırpınırken emdi. Kabzasına kadar itti, beni doldurdu ve mutlu gözyaşları gözlerime battı.

İtmeye başladı. Ağzımı boynuna bastırdım, etini yaladım, o tekrar tekrar içime girerken tenine aşk sözcükleri fısıldadım.

"Bu am benim," diye homurdandı beni yatağa yapıştırırken.

Utanmaz inlemelerim havayı ıslattı. Sertti, yatak başlığı duvara çarpıyordu.

"Söyle, kroshka," diye talep etti, sesi gırtlaktan geliyordu.

"Senin," diye inledim. "Lütfen durma."

İçimde daha derine iterken nefeslerim kısa pantolonlarla çıktı, pelvisi klitorisime sürtünüyordu. Midemin çukurunda bir karıncalanma hissi filizlendi. Çok yaklaşmışım.

Alexei her vuruşta homurdanıyor, beni yatağa sürtüyordu. Homurtu ve inlemelerimiz yatak odasını doldurdu, vücutlarımız terden kayganlaştı, etimiz

etime çarpıyordu. Bana sert ve acımasızca çarptı, arzunun alevleri yandı ve tenimi yaladı. Hassas meme uçlarım

Beni öldürdüğü gibi acımasızca becerirken göğsünü.

Ve buna bayıldım.

Zihnimi ve bedenimi dolduran tek şey oydu. Ruhumu ve kalbimi. Bu şehvet sisinde onun içinde kaybolmuştum.

Bir noktaya çarptığında bir çığlık havada paramparça oldu ve sırtım kamburlaştı.

Sanki son iki aydır bedenimi ondan esirgediğim için beni cezalandırmak istercesine acımasızca içime girdi.

"Asla gitmeyeceğini söyle," diye talep etti.

"Asla," diye haykırdım, vücudum damarlarıma çarpan başka bir sıcak zevk dalgasının gücüyle titriyordu. "Aman Tanrım. Asla," diye tekrarladım. "Lütfen. Bana daha fazlasını ver. *Oh Tanrım, oh Tanrım.*"

Orgazmım boyunca beni daha sert ve daha derin becerdi. Vuruşları uzun ve kısa, hızlı ve yavaştı. Derin ve sık. Bana acımasızca binmeye devam ederken adını haykırdım, orgazmımı muazzam zevkten öleceğimi düşünene kadar uzattım.

İkimizin de vücudu terden sırılsıklam olmuştu, aleti acımasızca içimize giriyordu.

Ben.

"Siktir," diye homurdandı, son bir cezalandırıcı hamleyle içime daldı ve bir titremeye içimde bitirdi ve yüzü boynumun kıvrımına gömüldü.

Ağır nefeslerimiz sessizliği doldururken, ağzı boynunun kıvrımlarını sıyrıyordu. Başımın üstüne uzandı, sonra ipleri gevşetti ve bileklerimi ağzına götürdü. Dudakları kırmızı izlerle doldu.

"Acımıyor," diye yumuşak bir şekilde ona güvence verdim.

"Sen daha iyisini hak ediyorsun," diye mırıldandı, avuçlarıma öpücükler kondurarak.

Ellerimi tuttuğu yerden çekip kurtardım ve ona sardım.

Avuçlarım sırtına bastırdı, derisi pürüzlüydü. Onu kaybetmekten korkarak kendime doğru sıkıca kavradım.

"Senden daha iyisi yok," dedim ona, bakışlarını tutarak. "Benim için değil."

Bir elimi tuttu ve parmaklarımızı birbirine kenetledi. Benim elim onun elinde başladı ve onun eli benim elimde bitecek.

"O zaman seninim," diye yemin etti.

Bölüm Kırk İki

ALEXEI

I pencerelerden süzülen güneş ışığına karşı gözlerini kırıştırdı. Zihnim bu kadar sessizleşmeyeli yıllar olmuştu ve rüyalar yoktu. Hepsi kollarımdaki kadın sayesindeydi. Altı saatlik uykunun ardından kendimi dinlenmiş ve son derece iyi bir ruh halinde hissediyordum.

Ellerim Aurora'nın etrafında sıkılaştı, kaçıp gitmesinden korkuyordum. Mantıksızdı. Onu kaybetme düşüncesi bile göğsümde bıçakların dalgalanmasına neden oldu.

Kardeşinin onu Kristoff Baldwin'le tanıştırdığını gördüğümde, göğsümde bir şeyler çatırdadı. Onu öldürebilirdim ama bu dünyadaki onun gibi diğer tüm erkekleri ortadan kaldırmazdı. Vücutlarında yara izleri ve mürekkep izleri olmayan erkekleri.

Ben de ayrıldım.

Ya da o piç babasını, kardeşlerini ve Aurora için düşündükleri tüm erkek adaylarını öldürme riskini göze almıştı.

Ama bu çok daha iyiydi. Kadınıma bana geldi; *beni* istedi.

Eğildim, kokusunu içime çektim ve sikim anında onun arka tarafına doğru kalınlaştı. İlk kez kendi yatağında bir kadınla uyanıyordum. Igor'la yaşadığım tüm o çile bir yana. Onun evimde olması bana doğru gelmişti. Öleceğim güne kadar onun yanında uyanmak istiyordum.

Kingston'ı öğrendiğini duyunca şaşırdım. Ama sonra sabahın erken saatlerinde Cassio'dan bir mesaj aldım. Aurora biraz dinlenmek için yalvardıktan hemen sonra; aksi takdirde, ben onu becerirken uyuyacağı tehdidinde bulundu. Görünüşe göre Vasili Cassio'yu aramış ve iki yaşlı kadın gibi

    atanlık yapmaya karar verdiler. Kingston için geri d nd    m o gece yanımda olduğu için Cassio'nun da cephanesi vardı.

Kızgın olmalıydım ama çok mutluydum.

Aurora kollarımda kıpırdandı ve gözleri fal taşı gibi açıldı. Tanrım, o kadar güzeldi ki. Çok yumu aktı. Ve tamamen benim.

"Günaydın, Kroshka."

Gülümsedi, uykulu gözleri  zerimdeydi. Bana baktığında, tüm geçmiş, şimdi ve gelecek kayboldu. Tek g rd    m ve hissettiğim oydu.

"Günaydın," diye mırıldandı uykulu bir şekilde, vücudunu ve yüzünü g  s me soktu. Gün ışığında yara izlerini iğrenç bulaca ından endi elenerek kaskatı kesildim. Ama tek yaptığı ağzını g  s me bastırmak oldu, sonra ba ını kaldırıp yüzümü inceledi. "Biraz kişisel alan ister misin?"

Tanrım, bu kadın ondan uzak durmak istediğimi sanıyordu. Onu asla gözümün önünden ayırmak istemedim. Etinin etime de mesini istedim. Ama eski hayaletleri söndürmek zordu.

Ona daha sıkı sarıldım. "Hayır. Aramızda asla boşluk olmasını istemem."

Yüzü mutlu bir gülümsemeyle aydınlandı. "Sadece bir şey çok fazla olduğunda bana söyle. Tamam mı?"

G  s mden sert bir ses yükseldi ve yüzünü ellerimin arasına aldım.

"Kroshka, korkarım beni çok fazla bulacaksın." Yüzünü tuttum ve dudaklarını öptüm. Dudaklarının tadına baktı ımdan beri ağzına doyamıyordum. O benim her  eyimi alabilecek tek ki iydi. Saplantım, sahipli im ve a kım.

"Hayır," diye mırıldandı usulca. Burnu benimkine de di. "Sana bir şey söylemem gerekiyor." Vücudunda hafıf bir gerginlik hissettim ve sakinle tim. "Ne olursa olsun, seni seviyorum ve söyleyeceğim şey senden hiçbir şey beklemiyor. Tamam mı?"

"Da, kroshka. Söyle bana," diye talep ettim.

Alt duda ını dişlerinin arasına aldı ve endişeyle  i nedi.

"Hamileyim," diye a zından kaçırdı. Hava durdu ve kalbim durakladı.

Ve sonra kanım karanlık ve sahiplenici bir şeyle doldu. "Delirdin mi sen?"

Bakı larım onun yüzünü aramak için d    . "Bu konuda mutlu musun?" Sesimi  l  l  tutmaya çalıştım ama kaba çıktı.  u anda damarlarımda dolaşan yoğun sahiplenme duygusuyla onu korkutmak istemiyordum.

"Öyleyim," dedi usulca, yüzünü göğsüme bastırıp derin derin nefes alarak. "Gabriel'den sonra ne bekleyeceğimi biliyorum. Bunların hiçbirini için endişelenmene gerek yok."

Alaycı bir nefes beni terk etti. Artık onu gözümün önünden ayırmayacağımı sanıyorsa aklını kaçırmış olmalıydı. "Kroshka, sen benimsin ve ben de seninim. Bebek bizim." Yerimizi değiştirdim, böylece onun üzerinde durdum, gözlerimiz birleşti.

"Şimdi, beni bırakamazsın."

Kıkırdadı. "Ben de seni zincirlediğim için endişeleniyordum."

Elim vücudunda gezindi ve nazikçe karnını örttü.

"Sonsuza kadar benim. Asla bırakmayacağım" diye mırıldandım. Bebeğimizin karnında büyüdüğü yere bir öpücük kondurdu. "En az iki bebeğimiz olacak. Baba?"

Gözlerimi kaldırdığımda gözyaşlarının onun gözlerinde parladığını gördüm ve içimi bir alarm kapladı.

"Sorun nedir?" İsteddiği şeyin bu olmadığından endişelenerek boğuk bir sesle söyledim. Gülümserken dudakları titredi ve elini salladı. "Bir şey yok."

Nedense her şey beni ağlatıyor. Üzgünüm, ağlıyorum. Mutluyum, ağlıyorum. Açım, ağlıyorum."

Şaşkınlıkla göz kırptım. Isabella'nın böyle bir şey yaptığını hatırlamıyordum. Ya da belki ben fark etmemiştim.

"Bu iyi mi kötü mü?" Emin olmadan sordum. "İyi," diye beni temin etti. "Bu normal."

Avucumla yüzünü kavrayıp başparmağımı dudağında gezdirirken içimi bir rahatlama kapladı ve elim titredi.

"Sana ve bebeğe göz kulak olacağım," diye söz verdim. "Kimsenin sana zarar vermesine izin vermeyeceğim."

Gülümsedi, gözleri güven doluydu. "Yapacağını biliyorum." Dili alt dudağının üzerinde gezindi. "Ve evet, en az iki çocuk. Belki dört?"

Dudaklarımda bir gülümseme belirdi. "Beş yapalım."

Göğsümde bir sıcaklık patladı. Bunun benim kaderim olacağını hiç düşünmemiştim. Bir kadın. Bir bebek, belki beş.

"Her şeyi bilmek istiyorum," dedim ona. "Bir doktora göründün mü? Nerede o doktor? Geçmişini kontrol etmeliyim. Vitamin alıyor musun? Isabella'nın biraz alması gerekiyordu."

Kahkahası havada çınladı.

"Daha birkaç gün önce öğrendim. Belki sen ve ben birlikte bir doktor seçebiliriz. Kingston aslında bir test yaptırmam gerektiğini düşündü."

O çok tanidk suçluluk duygusu geri geldi. Hayatımın geri kalanında beni rahatsız edecekti. Yıkanarak temizlenebilecek bir şey değildi.

"Özür dilerim, Kroshka."

"Özür dilemeni gerektirecek bir şey yok Alexei," diye fısıldadı, ağzı tenimde geziniyordu. "Hepimiz kötü insanların kurbanı olduk. Onların mutluluğumuzu mahvetmesine izin vermeyeceğiz. Tamam mı?"

"Bu benim hatalarımı temizlemiyor." Ellerimi ne kadar kana buladığım hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Benimkini de yıkamıyor," dedi usulca. "Sen iyi bir adamsın. Birlikte olduğumuz sürece her şeyin üstesinden geliriz. Bizim ailelerimiz var. Benim kardeşlerim seninkilere hırlayacak."

"Bu iyi gitmeli," diye karşılık verdim kuru bir sesle.

"Eh, üstünlük sende," diye gülümsedi, gözleri muzipçe parlıyordu.

"Nasıl yani?"

"Kingston'ı kurtardın."

EPILOG

Alexei - Üç Ay Sonra

"U Alexei amca, sana babamın açtığı kasanın resmini gönderdik." Nico'nun ikizlerinden Hannah ellerini kalçalarına dayamış bana bakıyordu.

Çok şirindi. "Paramız nerede? Açmak üç ayımızı aldı!"

Kıkırdadım. Bu küçük suçlular bir gün dünyayı ele geçireceklerdi.

"Anladım, bunun için teşekkür ederim. Kasasının içindeki yüzleriniz paha biçilemezdi," diye övdüm dizlerimin üzerine çökerek. "Bunun için fazladan iki yüz dolar daha ekleyeceğim." İkisi de alkışlamaya başladı.

"Parayı size zelle edebilir miyim?"

"Sadece nakit," dedi Arianna. "İzinin sürülmesini istemiyoruz."

Kaşlarımı kaldırdım. "Nico sana yeterince harçlık vermiyor mu?"

Merakla sordum. Gerçi altı yaşındaydılar. Neye para harcayabilirlerdi ki? Sakız mı?

"Hayır, hak ettiğimizde daha iyi oluyor." Arianna karşılık verdi.

"Bugünün sonuna kadar parayı hazırla."

Sonra ikisi de insanlarla dolu avludan geçip gittiler. Bakışlarım herkesin üzerinde gezinirken boyumun sonuna kadar yükseldim.

Eskiden sosyal toplantılardan nefret ederdim.

Bugün bütün gün karımın yanında durup misafirlerimizin arasına karıştığımдан bunu anlayamazsınız. Yanımda olmadığı zamanlarda gözlerim onu aradı, karnı her geçen gün daha da şişiyordu.

Artık resmileşmişti. O benimdi.

Ailelerimizin önünde edilen yeminler ve takılan yüzüklerin ardından Aurora Ashford, Bayan Alexei Nikolaev oldu. Portekiz güneşinin ışıkları denize bakan küçük villamızın çimlerini kaplamıştı. Kahkahalar, sohbetler ve yerel geleneksel müzikler esintiyi taşıyordu.

Senatör Ashford evliliğimizi onaylamayı reddetti. Umurumda bile değildi. Sadece kızının mutluluğu için istedim. Meğer onun da umurunda değilmiş. O sadece kardeşlerinin ve kız arkadaşlarının yanında olmasını istiyordu.

Aile. Mutluluk. Aşk. Yaşayan en zengin adam gibi hissediyordum.

Karıma her baktığımda göğsüm ağırlaşıyordu. Sade gelinliğinin içinde göz kamaştırıcı görünüyordu. Karnındaki şişliği saklamayı reddetti ve ben de ona tamamen katıldım. Tüm dünyanın onu görmesini istiyordum. Onun benim olduğunu bilmelerini istedim.

Hâlâ hayaletlerimin kapıyı çaldığı günler ve geceler vardı.

Kimse kolay olacağını söylemedi. Ama Aurora'ya baktığımda her şeye değdiğini gördüm. Ya da karnında büyüyen o küçük hayatı düşündüğümde.

Ailem beni toprakladı. Aurora ve doğmamış çocuğumuz bana mutluluk ve bir gelecek verdi.

Karımın başını arkaya atıp bir şeye gülmesini izledim.

Royce söyledi. Erkek kardeşleri, kız arkadaşları, Cassio ve Raphael yüzlerinde eğlenen bir ifadeyle onlarla birlikte duruyordu. Kingston da onlarla birlikteydi. Ama tıpkı benim gibi o da bazen kendini yabancı hissediyordu. Yaşadığımız şeyler ilişki kurmamızı zorlaştırıyordu.

Senatör Ashford'un bağış toplama kampanyasından bir hafta sonra Aurora ve ben

Portekiz'e geldi ve deniz kenarındaki evimizde kaldı. Kardeşlerini de çağırdı. Kingston onlara ölmediğini söylemeye hazırdı ama yine de bunu dünyadan saklamak istiyordu. Yeniden bir araya gelmelerini görmek zordu. Ve ben

Kingston için en zoru olduğunu biliyordu, yine de iyi idare etti.

Benden daha iyi.

"Senin adına çok mutluyum." Isabella'nın sesi arkamdan geldi ve onu küçük Nikola'mızla birlikte görmek için döndüm. "Bunu daha fazla hak eden kimse yok."

Küçük bir eğlence sesi beni terk etti. Bunu daha çok hak eden birçok kişi tanıyordum. Ama bunun bir önemi yoktu çünkü bu mutluluğu çaldım ve onu saklayacaktım. Aurora için. Benim için. Ve küçük Kostya'mız için. Aurora, Konstantin'in çok geveze olduğundan şikayet etti.

Parmaklarımı Nikola'nın yanaklarında gezdirdim ve bana o masum sırıtışlarından birini verdi. Her geçen gün daha fazla konuşuyordu.

Kız kardeşimin eli uzandı ve benimkini hafifçe sıktı. Buna izin verdim ama karımın dokunuşu hâlâ hoşuma giden tek dokunuştı. Tırmaladım, sevdiğim tek dokunuştı. Arzuladığım. İhtiyacım vardı. Hayatımın büyük bir bölümünü dokunulmadan geçirmiş biri olarak, onunki olmadan bir gün bile geçiremezdim.

"Vasili karısının arkasından geldi, küçük Marietta kollarındaydı. Boştaki kolunu Isabella'ya doladı ve Isabella içgüdüsel olarak ona yaslandı. Sonunda ağabeyimin karısına olan çılgın saplantısını anlamıştım, çünkü ben de bunu hissediyordum.

Isabella gözlerini devirirken, "Bu dünyayı Nikolaev oğlanlarıyla dolduracağız," diye şaka yaptı. "Şimdi tek yapmamız gereken Sasha'yı evlendirmek."

"Evet, siktir et," diye homurdandı Sasha, bize yaklaşırken. "Her birinizin bebek sahibi olması yeterince kötü değil mi?"

Gözlerim yine karımı aradı. Bu kez Cassio ve Áine'le birlikte bir kenarda durmuş, küçük kızları ve oğullarıyla ilgileniyordu. Küçük Océane ve Damon. İkizleri vardı. Görünüşe göre Morrelliler ve Krallar da dünyayı küçük yavrularıyla doldurmaya karar vermişlerdi.

"İkiz üretmeye başlamadığımız sürece," diye düşündüm, "bu dünyayı küçük Nikolaev oğlanlarıyla ya da kızlarıyla doldurmayı başaramayacağız. Morrelli muhtemelen başka bir ikiz seti üzerinde çalışıyordur."

Morrelli ve karısı iki ergen gibi davranarak eve girdiklerinde kelimeler beni daha yeni terk etmişti. Onlar da iki genç gibi azmışlardı.

"Şu ikisi yine mi ortadan kayboldu?" Aurora eli benim elime kayarken sordu.

"Öyle görünüyor," diye mırıldandı Sasha. "Yemin ederim, bu adam lanet bir tavşandan daha fazla kış alıyor."

Aurora kıkırdadı. "Kurak bir dönem mi geçiriyorsun, Sasha?" diye takıldı ona. Şaşırtıcı bir şekilde, en iyi anlaştığı kişi Sasha'ydı. Garip bir nedenden ötürü, onu dövmekle tehdit etmeden ona haddini bildirebildi. Oldukça faydalıydı. Ve izlemesi eğlenceliydi.

"Pfft, peşimde sağlam sollu kadınlar var," diye karşılık verdi Sasha.

Aurora alay ederken Vasili, Isabella ve ben bu alışverişi eğlenerek izledik.

"Eminim öyledir," diye kabul etti Aurora. "Ya seni dövmek ya da öldürmek için." "Kadın, hamileyken uysal olman gerekmiyor mu?"

Sasha

homurdandı. "Isabella daha yumuşak başlıydı."

Aurora ona tatlı bir gülümseme sundu. "Isabella muhtemelen çok nazikti ve senin kırılgan duygularını üzmemek istemedi."

Vasili'nin gürültülü kahkahası tüm gözleri üzerimize çekti. En büyük ağabeyim pek sık gülmediği için çetenin geri kalanı da neyin bu kadar komik olduğunu duymak için bize katıldı. Ailemizde böyle bir gelenek vardı. Ama çocuklarımız bu geleneği bozacaktı.

Onlara mutlu bir hayat vereceğiz.

Aurora'nın elleri belime dolandı, parmak uçlarına kalktı ve ağzıma kısa bir öpücük kondurdu.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı, yumuşak dudakları benimkilere değiyordu.

"Ben de seni seviyorum, kroshka'm. Seni ve bebeğimizi. Ölene kadar ve hatta ondan sonra bile."

Endişe hâlâ aklımı kurcalıyordu. Tüm eşyalarım ekstra güvenlik eklemiştim.

evleri ve onunkiler. Kahretsin, Raphael'inki bile, çünkü orayı ziyaret etmek için çok zaman harcıyordu. Bu onu deli ediyordu. Aurora ne zaman yanımda olmasa, onu ve doğmamış bebeğimizi kontrol ederdim. Bu bana huzur veriyordu. Bunu biliyordu, usulca homurdandı ve sonra beni öperek kimsenin onu benden uzak tutamayacağına dair güvence verdi.

"Senin için bir şeyim var," dedim ve onu kendime çektim.

"Bana başka bir hediye almasan iyi edersin," diye usulca azarladı. "Sonuncusuyla ne yapacağımı bilmiyorum."

Eşime bir su aygırı aldım ve onu Washington D.C. Hayvanat Bahçesi'ne yerleştirdim. Çocuklarımıza anlatacak bir hikayemiz olacaktı. Noel'de bir su aygırı isteyen küçük bir kızın bir çocuğu nasıl kurtardığını.

"Başka bir evcil hayvan değil," dedim, onu tekrar öpmeye karşı koyamayarak. Hay sikeyim, Göğsümdeki bu ağırlık hem iyi hem de çok korkutucuydu. Onu kaybetme korkusu aklımın bir köşesinde sürekli var olan bir duyguydu. "Küçük kız kardeşinin cep telefonu numarası."

Yumuşak nefesi aramızdaki boşluğu doldurdu. Her zaman bir kız kardeşi olmasını istediğine dair sözlerini unutamadım. Ve onu aradığını biliyordum. Birlikte yaşamaya başladığımızdan beri onu birden fazla kez kontrol ettiğini gördüm. Sanki onun için endişeleniyormuş gibi.

Aurora alt dudağını çiğnedi, gözlerinde dalgın bir bakış vardı.

"Ona ulaşmak zorunda değilsin," dedim, sesim gırtlaktan geliyordu.

Biliyordum ki

Onsuz büyüdüğüm kardeşlerim olduğunu öğrenmenin nasıl bir his olduğunu. Aurora'ya hikayeyi anlattım ve şimdi bunun onu geri

tutacağından endişeleniyordum. "Sadece biraz düşün."

Boynu sallanıyordu, yüzünde güçlü bir çatışma vardı.

"Yale'de son dönemini geçiriyor ve önümüzdeki birkaç ay içinde finalleri olacak. Yale'in şakası yok." Anlamak için başımı salladım.
"Belki mezun olduktan sonra ona ulaşırım."

"Bu iyi bir plan."

"Sadece onu içine çekmek istemiyorum-"

Sözünü kesti ama ne demek istediğini anladım. Halk tarafından mercek altına alınmasını istemiyordu ve yeraltı dünyasında tehlike altında olmasından endişe ediyordu.

"Bunu birlikte çözeceğiz," diye ona güvence verdim. "Ve onu da güvende tutacağız."

Ne de olsa gölgelerde kalmakta iyiydim.

"Şimdi söyle bana," diyerek dikkatini dağıtmaya çalıştım. "Bugün hayal ettiğin gibi mi, Kroshka?" Genç karıma sordum. Gösterişli bir düğün değildi. Tanımadığım insanlarla dolu bir düğünü kaldırabileceğimi sanmıyordum. Ama onun için bunu yapmaya hazırdım.

Onun istediği her şey olmak istedim.

Parmak uçlarına yükselip beni dudaklarımdan öperken "Daha da iyiydi," diye gülümsedi. "Çok daha iyiydi. Sen benim her şeyimsin - kalp atışım, kalbim. Hayatımda istediğim tek şey sensin. Seni seviyorum."

Göğsümde sert bir ses gümbürdedi, tıpkı bana bu sözleri her söylediğinde olduğu gibi. Bunu duymaktan asla bıkmazdım.

"Ben de seni seviyorum, Kroshka." Göğsüm tüm duygularla ağırlaştı. Onu hak etmiyordum ama yine de yanımda tutacaktım.

Onu ve ailemizi.

Çünkü bunu birlikte yapıyoruz.

SON

BELLES & MOBSTERS'IN ÖN İZLEMESİ: RAPHAEL

Belles and Mobsters, Beşinci Kitap'a bir önizleme isterseniz, okumaya devam ettiğinizden ve Raphael'in önsözüne göz attığınızdan emin olun.

Aurora'nın kuzenleri Kingpins hakkında daha fazla bilgi edinmek ister misiniz? Kingpins of the Syndicate'in birinci kitabının kopyasını buradan alabilirsiniz

<https://amzn.to/3Mq8oVf>

Kanun ve düzene Ajan Ashford kadar bağlı olmayan Aurora'nın küçük üvey kız kardeşiyle tanışmak ister misiniz?

Corrupted Pleasure'a buradan ulaşabilirsiniz <https://amzn.to/3s6Kbuu>

Onun hikayesine bir göz atmak için Raphael'in Önsözünden sonra okumaya devam edin. Son olarak, Milyarder Krallar serisinde Aurora'nın kardeşlerini tanıyın.

Bir bağlantı ayırtın <https://amzn.to/3s6Kbuu>

RAPHAEL ÖNSÖZÜ

Şoförüm kapıyı açtı ve ben de arabadan indim. Ayaklarım kaldırıma değdiği anda, Madison Place'deki D.C. Temyiz Mahkemesi'ne doğru yürürken nemli Washington D.C. havasını içime çektim.

Büyük tuğla binanın merdivenlerinden yukarı çıktım ve en üstte güvenlikten geçtim.

Onu hemen fark ettim. Alexei'nin bana bahsettiği kadın. Denizci McHale.

Son iki haftadır onu takip ediyordum. Alexei bana Anya ve Sailor McHale hakkında tüyo verdiği an.

O zaten oradaydı, telefonunu çöp kutusuna koyuyordu. Ben de benimkini onun hemen arkasındakine koydum. Ufak tefek bir adam değildim ve genelde kadınlar hep bana doğru bakardı. Ama bu kadın bana doğru bakma zahmetine bile girmemişti. Ya benden tamamen habersizdi ya da başını öne eğip gözlerden uzak durmak gibi bir alışkanlığı vardı.

"Bayan McHale," diye selamladı gardiyan onu.

"Bay Roberts, sizi görmek ne güzel." Dudakları çekingen ama yine de hoş bir gülümsemeye dönüştü. "Karınız bebeği doğurdu mu?"

"Her an olabilir," diye kıkırdadı.

Telefonunu aldı ve yoluna devam etti. Bu binaya sık sık gelirdi. Evdekinden daha fazla. Sailor McHale, benimkine rakip olan Tijuana Karteli ile ilgili tüm bu karmaşanın baş muhabiriydi. Aptallar bölgelerini genişletmeye ve D.C. ve Maryland'i ele geçirmeye çalıştılar.

Nico Morrelli bu saçmalığa hemen bir son verdi. Gerçi uzun, sarı saçlı, minyon bir kadından yardım beklemiyordu.

Bayan McHale'in Tijuana Kartelinin üst düzey bir üyesini takip ettiği ve yanlışlıkla Washington Limanındaki cinayetlere ve uyuşturucu kaçakçılığına tanık olduğu ortaya çıktı. Onun sunduğu kanıtlar Santiago Tijuana'yı, o şerefsizi ve diğerlerini parmaklıklar ardına gönderdi. Federallerle anlaşma yapmaları ve üst düzey patronlarını ispiyonlamaları an meselesiydi. Bu kadın savcının ana tanığı oldu ve bundan memnun olmadığı açıktı.

Ama burada olmamın ikinci nedeni de buydu. Tijuanelerin Bayan McHale'den kurtulmak için harekete geçeceklerine dair fısıltılar vardı - tanık yoksa dava da yok. Bu, dünyanın bilinen en eski gerçeklerinden biriydi. Onu ortadan kaldırmak için harekete geçmelerinin an meselesi olduğunu biliyordum ama bunun olmasına izin veremezdim.

Polis ve ajanlar apartmanını, oğlunun okulunu ve iş yerini koruyordu. Bir de onu sürekli takip eden gizli ajanlar vardı.

Çok üzüldüm.

Onunla karşılaşmayı zorlaştırıyordu. Onunla konuşmayı.

Bella'yla yaptığım hatayı tekrarlayamazdım. Bu sefer varsayımlarda bulunmayacaktım. Tehlikede olan çok şey vardı. Gerçi onu gizlice izleyen adamlarım da vardı. Eğer oğlu gerçekten üvey kardeşimse, onlardan ben sorumlu olacaktım.

Kendi telefonumu aldım ve onu takip etmeden önce biraz boşluk bıraktım. Geniş lobiden aşağıya doğru yürüdü. Ajanlardan biri ona bir şeyler mırıldandı ve kafasını ona doğru çevirdi. Ona her ne söylediyse, bu onu gözle görülür bir şekilde tedirgin etmiş gibiydi ve adımları yavaşladı.

"Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye tısladı sessizce.

Kulak misafiri olurken tüm dikkatim telefondaymış gibi davrandım.

"Hayır, kefaletle serbest bırakıldı."

"Sizi lanet olası aptallar," diye mırıldandı. "Kefaletsizliğe ne oldu?"

Seslerini daha da alçalttılar ama yaklaşıp yakalanma riskini göze alamazdım. Onları duymak önemli değildi. Konuşmanın ne hakkında olduğunu zaten biliyordum. Yeraltı dünyasındaki bizler gibi, Tijuanelerin da ceplerinde kendi güçlü adamları vardı. Doğru kişilere para aktarmak ve 'kefaletle serbest bırakılamaz' kararını 'kefaletle serbest bırakılır' olarak değiştirmek çok da zor olmazdı. Tüm bunlarla ilgili şaşırtıcı olan tek şey, bu kadar uzun sürmesiydi. Belki de Washington'da onlar için çarkı yağlayacak sandığım kadar güçlü insanları yoktu.

"Bana bir dakika verin," diye mırıldandı, belli ki hâlâ tedirgindi. İki ajan ondan uzaklaştı ama gözlerini ondan ayırmadılar.

Geniş ve uzun koridorda, duruşmanın yapılacağı mahkeme salonuna doğru yürümeye başladım.

Tam yanından geçerken sallanmaya başladı ve ben de hızla dirseğini yakaladım. Pürüzsüz, uzun, platin sarısı ipeksi saçları koluma dolandı.

"Siktiğimin topukluları," diye mırıldandı, kolumu kavrayarak.

Yumuşak vücudu benimkine doğru eğildi ve aramızdaki çekim anında başladı. En azından benim açımdan. Göğüslerinin cömert kıvrımlarını fark etmem sadece iki saniyemi aldı. Tatlı çuha çiçeği kokusu. Porselen teni. Pürüzsüz elmacık kemikleri. Beni çağıran pembe dudaklar. Ve yüzünde seksi, kararlı bir ifade.

Vücudu benimkine değdiğinde, bu çekim beni şaşırttı. Evet, çok güzeldi. Kör bir adam bile bunu görebilirdi. Ama mesele bu değildi. Vücudunun benimkine nasıl oturduğuyla ilgiliydi. Yüzündeki çillerin tozunu yutmak istiyordum. Onunla ilgili her şey, ölü olduğunu düşündüğüm bir ipi çekiyordu.

"Topuklu sevmez misin?" diye sordum. "Sikeyim hayır."

Hafifçe kıkırdadım. McHale ailesinin bir üyesinin ağzının bu kadar bozuk olmasını hiç beklemezdim. Denizci McHale, Amerika'nın en eski ailelerinden birinden geliyordu ve Amerikan siyasetinde uzun bir geçmişi vardı.

Doğruldu, bana doğru baktı ve gözlerimiz buluştu. Mavi gözleri bana çarptı ve bir an için onların içinde boğuldum. Bana Miami kıyılarındaki suları hatırlatıyorlardı... kenarları boyunca gözbebeğine yaklaştıkça koyulaşan güzel, berrak bir mavi.

Nefes kesiciydi.

Gerçi Bayan McHale'in aynı çekimi hissettiğini sanmıyorum, çünkü gözleri dehşetle açıldı. Ama hemen ifadesini düzeltti.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandı, bakışlarını benden kaçırarak.

"Her şey yolunda mı, Bayan McHale?" Bu lanet ajanların buraya gelmesi bu kadar uzun sürdüyse, beceriksizlerdi. Çoktan ölmüş olabilirdi.

"Evet," diye cevap verdi ben daha iki beceriksiz moronu tanımadan.

Sailor benden bir adım uzaklaştı ve beni şaşırtarak ters yöne doğru geri gitti. Binanın çıkışına doğru. Onu izledim.

Koridorda aceleyle ilerliyordu ve ben de onu takip etmek için bir adım atmıştım ki binada büyük bir patlama oldu. Her yerde camlar kırıldı ve enkaz havada uçtu. Sailor'ın dizlerinin üzerine düşmesini izledim. Başka bir patlama binayı sarsmadan önce ona doğru koşmak ve vücudunu kendi vücudumla örtmek için yeterli zamanım vardı.

Bu saldırı bu kadın yüzünden oldu. Gördükleri yüzünden. Onu buradan çıkarmam gerekiyordu. Onu ve küçük kardeşimi.

"Neler oluyor?" diye bağırdı sirenlerin ve adliye binasında çalan alarmların arasından, sesindeki korku çok açıktı. Enkaz parçalarını iterken vücudu altımda hareket etmeye çalıştı. "Oğluma ulaşmalıyım." Korku, sesindeki aciliyete göre ikinci plandaydı.

"Seni ve Gabriel'i koruyabilirim" diye homurdandım, onu altımda güvende tutmaya çalışıyordum. Ne bekleyeceğimden emin değildim... başka bir patlama, bir el silah sesi, kopacak bir cehennem. Her ne olacaksa olsun, ona zarar gelmesini istemiyordum. Onu korumam gerekiyordu.

Ağırlığımı bir tarafa vererek cebime uzandım ve cep telefonumu çektim. Hareket etme zamanı gelmişti.

Tijuana Karteli onlar için gelmişti.

BOZUK ZEVLK ÖN İZLEME

Davina

08-29-19-98. Kombinasyon kodu.

M Her kodu girdiğimde kalbim küt küt atıyordu. Kan damarlarımda hızla akıyor ve beklenti sistemimde uğulduyordu.

Her şey bunun doğru gitmesine bağlıydı.

Titreyen bir parmakla son rakamı girdim ve yumuşak bir klik sesi duyuldu.

Ben şaşkın şaşkın ona bakarken yumuşak soluğum odadaki sessizliği bozdu.

kırık kasa kapısı. İçeri bakmaya çok korkuyordum. Ya kafayı soyarsak

İrlanda mafyasının bir hiç uğruna mı? Juliette'in babası olması önemli değildi... O her şeyden önce bir gangsterdi.

Sertçe yutkunarak kapıyı açtım ve keskin bir nefes dudaklarımdan süzüldü. Para yığınları vardı. Yığın yığın para. Hayatım boyunca görmediğim kadar çok.

Etrafa göz gezdirirken, Juliette'in Quinn'in her zaman burada bıraktığını söylediği siyah sırt çantasını gördüm. Onu aldım, titreyen ellerimle fermuarını açtım ve içine para tıktırmaya başladım. Her destede ne kadar olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu, bu yüzden tahmin ettim.

Sonra aklıma bir fikir gelince durakladım.

"Hepsini almalıyım," diye mırıldandım nefesimin altında. "Ne olur ne olmaz."

Eğer Wynter'ın arkadaşı gelmezse, Garrett'in bize şantaj yapmaya devam edeceğini sanmıyorum. Tekrar ve tekrar.

Kararlılık içime yerleşti. Bunu yarım yamalak yapmanın bir anlamı yoktu. O yüzden hepsini alacağım. Ellerim fena halde titriyordu. Arada bir, çantayı tamamen ıskalıyordum ve sarılmış banknot yığını yere düşüyordu.

"Odaklan Davina," diye yumuşak bir sesle kendimi azarladım.

Çantaya bir deste daha para. Aman Tanrım! Burada çoğu insanın hayatı boyunca göremeyeceği kadar çok para vardı. Kasa boşaltıldıktan sonra dizlerimin üzerine çökerek çantaya giremeyenleri topladım.

Fermuarı çekiştirerek çantayı kapatmaya çalıştım ama fermuar sıkıştı.

"Siktir, siktir, siktir," diye küfrettim usulca, lanet fermuarla boğuşurken.

Bu

sonunda verdi ve ben rahat bir nefes aldım.

"Böyle güzel bir ağızdan iğrenç sözler." Derin bir ses odayı doldurdu.

İçimden küçük bir çığlık yükselirken başım yukarı fırladı, fermuar unutuldu. Dik durmaya çalışırken ayağımı kaybettim ve kırımın üzerine düştüm, bir yandan da fırtınalı bir okyanus bakışına bakıyordum.

Ne kötü şans! Suçüstü yakalanmak. Bu hafta hiç de benim haftam değildi. Umarım kız arkadaşlarım benden daha şanslıdır.

Liam Brennan'ın polisi aramasını beklerken nefesim kesildi.

Ya da beni öldür. Herhangi bir şey. Herhangi bir şey.

Tanrım, bir haftada iki suç. Bundan daha kötüsü olabilir mi?

Kundakçılık ve hırsızlık için ne ceza verileceğini merak ettim.

Kahretsin!

Tutuklanamazdım. Yale'den mezun olmak üzereydim.

"Dur tahmin edeyim," dedi Bay Brennan, ses tonunda tehlikeli ve acımasız bir şeylerin ipucu vardı. İrlandalıların başını hayal ettim. Mafya ayaklarımı bir beton bloğa bağlayıp beni Hudson Nehri'ne atmayı düşünebilir.

"Diğer üçü, sen burada beni soyarken dikkat dağıtmak için," diye devam etti, sesi neredeyse eğleniyor gibiydi.

Gözlerimdeki gerçeği görmesinden korkarak başka tarafa baktım. Ayrıca, bakılamayacak kadar güzeldi. Onunla ilgili bir şey tenimi tutuşturdu ve içimi ısıttı. Hatırladığım kadar yakışıklıydı. Onunla seks yapmanın ne kadar iyi olacağını merak ediyordum. Çok uzun boyluydu, kaslıydı ve güçlüydü. Tanrım, eminim onun vücudunu keşfetmek bir zevk olurdu.

Harika, şimdi tahrik olmuşum ve korkuyordum.

"Kahrolası yanlış," diye itiraz ettim, sesim hissettiğimden daha güçlü çıkıyordu.

Gözlerim onun kapattığı kapıya takıldı. Oradan çekilmesini diledim. Belki onu geçip bu çılgın kulüpten koşarak çıkabilirdim.

"Aydınlat beni o zaman. Kasam neden açık ve elleriniz neden paramın üzerinde?" diye sordu.

Yüzyılın sorusu bu değil miydi? Elbette ona gerçeği söylemek söz konusu olamazdı. Bu yüzden hafifçe sinirlenerek umursamazca omuz silktim.

"Emanet," diye ağzımdan kaçırdım çünkü aklıma gelen tek aptalca cevap buydu.

Umarım adam beni, kendi kızını, yeğenini ve Ivy'yi öldürmez. "Şımarık ağzını seviyorum," diye sırttı. "Böyle devam edersen ne kadar iyi çalıştığını öğrenmek için."

Yutkundum, sözleri damarlarıma sıcaklık gönderdi. Tanrım, bunu neden bu kadar ateşli bulmuştum. Kalçalarımı sıkarak, tatlı noktamdaki zonklamayı görmezden gelmeye çalıştım.

Yanlış zaman. Yanlış yer. Yanlış adam.

Bu çok cazip görünüyordu. "Sen benim en iyi arkadaşımın babasısın!" Kendimi mi yoksa onu mu bu imanin uygunsuz olduğuna ikna etmeye çalıştığımın emin olamasam da hışımla sordum.

"Bu kadar küçük bir şeyin beni senden uzak tutacağını düşündüren nedir?"

Omurgamda bir ürperme gezinirken başımı salladım. Ona iğrenç, yaşlı bir adam olduğunu söylemek için ağzımı açtım ama fiziksel olarak bu kelimeleri söyleyemedim. Çünkü Bay Liam Brennan hayatımda gördüğüm en seksi adamdı.

"Ayağa kalk," diye emretti. Şaşkınlıkla göz kırptım. "Şimdi!"

Kaballığı karşısında gözlerimi kısıtım ama ayağa kalktım. Yine de sırt çantasını kaptığımdan ve fermuarını kapattığımdan emin oldum. Hâlâ paranın bende kalacağını umuyordum. Bir şekilde.

Kızlarla benim hapse girmememiz gerekiyordu.

"Şimdi ne olacak?" Sahip olmadığım bir cesaretle meydan okudum.

Gözleri vücudumda gezindi ve aniden, sanki benim mini-Elbise çok açıktı. Bakışlarının ağırlığıyla tenim alevlendi ve ardında ateşten bir iz bıraktı. Sonra gözleri tekrar yüzüme geldi ve bana bakışındaki bir şey ciğerlerimden bir nefes çaldı.

Kapı yumuşak bir tıkırtıyla arkasından kapandı ve adrenalin damarlarımda hızla dolaşmaya başladı. Beklenti ve heyecanla.

Bu yanıştı. Hem de çok yanıış. Ama nereye gittiğini görmek istedim.

Masasına doğru ilerledi ve gelişigüzel bir şekilde masasına yaslandı, gözleri bana kilitlenmişti.

Kapı açıldı.

Quinn, Bay Brennan'a "Kaçtılar," dedi. "Wynter lanet olası kıyafetlerini çıkardı."

Dışarıda her şey plana uygun gidiyor gibi görünüyordu. Ben de başarmak zorundaydım. Dördümüz için.

Bay Brennan'ın gözleri tekrar bana döndü, ifadesi soğuktu.

"Bayan Hayes, bize siz ve arkadaşlarınızın neyin peşinde olduğunuzu anlatın." Bu, her istediğini elde etmeye alışkın bir adamdı.

"Hayır," diye tersledim.

"Kanıtları polise teslim etmemi ister misin?" Korkunç soru. Neden sorma zahmetine girdiniz ki? Akli başında kimse evet demez.

"Ne gibi? Sırt çantası gibi mi?" Alay ettim. Teknik olarak henüz hiçbir şey çalmamıştım.

"Başlangıç olarak, evet. O sırt çantası Quinn'e ait ve içine sakladığın para da bana ait."

Kaşlarımlı kalktı, görünüşe göre onun sözleriyle ilgilenmemiştim.

"Bunun gibi milyonlarca sırt çantası var ve bulundurmamak kanunun onda dokuzu" Blöfümün doğru olması için dua ettim. Ben işletme okudum, lanet olası hukuk değil. "O yüzden eşyalarım dokunma."

Çenemi yukarı kaldırdım ve itiraz etmesi için ona meydan okudum.

Odanın köşesinde bir kamera olduğunu işaret etti. Hay sikeyim. Juliette güvenliği unutmuş olmalı. Lanet olsun ve sormak aklıma bile gelmedi. Bu kadar parası olan birinin güvenlik kamerası vardır.

En kötüsü. En kötüsü. Suçlular.

"Şuna bak, tatlım." Sesi derin ve neredeyse baştan çıkarıcıydı. "Bu bizim kanıtımız."

"Kahretsin," diye homurdandım. "Boku yedim.

Boku yedik." "Hemen hemen," diye onayladı.

Kaçma vakti gelmişti. Yapılacak tek şey buydu. Lanet olsun. Ve Artık iki kişilerdi. Bay Brennan bir soru sorduğunda iki adamın arasına girmenin en iyi yolunun ne olduğunu merak ederek ikisinin arasına baktım.

"İtalyanlar burada mı?" Adamı başını salladı.

Bay Brennan, "Onlarla ilgilen ve onları buradan uzak tut," diye emretti. O gitmeden önce adamın gözleri tekrar bana döndü.

"Görüyorum ki kızlar da bizim izimizden gidiyor. Bir saat sonra," diye anons etti ve kapıyı arkasından kapatarak yanımızdan ayrıldı.

"Lanet olası eğlence başlasın," diye mırıldandım kendi kendime.

Juliette'in babasının bir şey yapmasını beklerken endişeden karnıma ağrılar girdi. Herhangi bir şey. Omuriliğimin tabanında soğuk bir ürperti patlak verdi ve aklımda her türlü senaryo oynadı. Terden kayganlaşmış vücutlar. Derin sesi kulağıma bir şeyler fısıldıyordu. Güçlü vücudu hızlı ve sert bir şekilde içime pompalıyor, her hamlesi beni parçalıyordu.

Başını dik tut, Davina.

Tanrım, keşke bir an önce kararını verseydi. Ya beni öldürsün ya da polisi arasın. Ya da beni becersin, böylece bu gerginliğe ve sessizliğe bir son verebilelim. Beni öldürüyordu, endişelendiriyordu.

"Ne istiyorsunuz, Bay Brennan?"

"Ne düşünüyorsunuz?"

Kulağa müstehcen geliyordu, beni ateşli ve sinirli hissettiriyordu.

"Muhtemelen paranı geri alırsın" dedim kuru bir sesle. Yine de başka bir şey olmasını istedim. "Ama bu bizim paramız."

Yumuşak bir alay. "Bunu hak etmedin." Yani bunu kazanmamın bir yolu vardı.

Bu gecenin en iyi haberi. "Henüz. Ama bunu düzeltebiliriz" diye ekledi.

"Nasıl?" diye sordum. Bana attığı bakış etime işledi, karanlık ve sıcak. Ve sahiplenici. "Muhtemelen garip bir şey."

Gerçekten ağırbaşlı görünmeye çalıştım. Gerçekten denedim. Ama kelimelerim nefes nefese çıkıyordu, midemin çukurunda sıcak bir şey yanıyordu. Damarlarımda kelebekler uçuşuyor, her nefesimde ağır bir beklenti vardı.

"Ben garip şeylerden hoşlanmam," diye nefes aldım, yanaklarım yanıyor ve kanım cızırdıyordu. "Yaşlı adamlarla da."

Bay Brennan yaşlı görünmüyordu. Ve şimdiye kadar gördüğüm en seksi adamdı. Eller aşağı. Yine de onu ne kadar seksi ve çekici bulduğumu söyleyemedim. Onu son gördüğümde kendimi yeterince utandırmıştım.

"O çantadaki ve banka hesabımdaki tüm paraya bahse girerim ki sen acayip şeylerle ilgileniyorsun," diye beni kışkırttı.

Alay ettim. Onunla bahse girmeyi düşündüm ama sonra her sözünün bir tuzak olmasından korktum.

"Şimdi ne olacak?" Onun yerine ben sordum.

"Seni mi bekliyorlar?" Gözlerim hafifçe açıldı. Başımı salladım, sesimin yalanımı ele vereceğine güvenmiyordum. Yine de gözlerimdeki gerçeği okumuş olmalıydı. "Onlara bir mesaj gönderip üniversiteye sensiz dönmelerini söyleyeceksin."

Ciğerlerim yeterince oksijen alamıyordu. Bu adam her şeyi çalıyor olmalıydı. Bir yanımda onun bu cızırtılı çekimi hissettiğini düşünürken, diğer yanımda beni öldürmek istediğini düşünüyordu.

"Şimdi," diye kırptı ve ben sıçradım. Emrine itaat etmek için acele ettim. Lanet bir gangstere ancak bu kadar itaatsizlik edebilirdim. "Mesajı göndermeden önce görmek istiyorum."

"Kontrol manyağı," diye mırıldandım, ona ters ters bakarak.

Ona doğru birkaç adım attım ve telefonumun ekranını gösterdim.

"Al. Mutlu musun?"

Başıyla onayladı ve ben de gönder düğmesine bastım.

Şimdi ona birkaç adım daha yaklaşmıştım ve kalbim daha da hızlı çarpıyordu. Sandal ağacı kolonyasının kokusu bana ulaştı ve derin derin içime çekti. Bir yangını benzinle söndürmek gibiydi çünkü vücudum onun dokunuşu için yanıyordu.

"Önce benim en pahalı konyak şişemi içeceksin," dedi. Bunu nereden bildiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bunu daha dün yapmıştık. "Sonra da benden çalacaksın."

"Özür dilerim." Evet, özür bu durumda yeterli olmaz.

"Külotunu çıkar," diye emretti ve kalçalarımın arasındaki ağrı a          le zonkladı. Bedenim itaat etmek isterken, zihnim uyardı.

"Ne yapacaksın?" Kekeleyemekten nefret ediyordum. Evet, benden b        . Ama kesinlikle kızaran bir bakire de  ildim.

E  lenceli bir nefes verdi. "Al.

Külotunu. Külotunu.  ıkar." G  t

herif. "Peki, ihtiyar."

  inde para olan sırt çantasını ayaklarımın yanına koyarak dar mini elbisemin altına uzandım ve külotumu bacaklarımdan a  a  ı kaydırdım.

"  imdi ne olacak?" Yanaklarım yanıyordu ama bunun utançla bir ilgisi olmadığından    pheleniyordum.

Avuç   i yukarı bakacak şekilde b           elini uzattı. O-

Evet, istedi. K lotumu istedi. Y    ne fırlattım ama yakaladı.

"  imdi arkanı d  n ve masamın üzerine e  il."

Lanet olsun! Beni   imdi sikecek miydi? V  cudum evet, evet, evet diyordu.

Aklım bunun k     bir fikir oldu  u konusunda uyarmı tı. Her t  rl   soruna neden olan bir ili  kiden yeni  ıktım.

"Yazılı talimatları mı bekliyorsunuz?" diye ba  ırdı.

Ahmak! "Sikti  imin gangsteri."

Emretti  i gibi yaptım ve masasının üzerine e  ildim. Bir adım attı ve tam arkama geldi. Parma  ı omurgam boyunca ilerledi ve ben keyifli bir   rpertiyle sava  mak zorunda kaldım. Bana zar zor dokundu ve ben onun dokunu  unu daha   nce hi   hissetmedi  im bir şekilde hissettim.

  ri elleri kalçalarıma indi ve bedenim tepki vererek dokunu  una do  ru itti. Tanrım, aklımı ka  ırıyordum. Elbisemi yukarı itti ve k   ımı   ıplak bıraktı.

"  ok g  zel." Sesi bir a  ı  ın ok  aması gibiydi. "Benden  aldı  ın i  in seni cezalandıraca  ım."

Aman Tanrım. O kadar tahrik olmu  tum ki, beni cezalandırması, sikmesi, bo  altması i  in yalvarmak istedim. Ama bu bir        olurdu. Elinde bir   ey olmalı.

Aklımda ba  ka bir   ey var.

"Umarım kırılğan de  ilsindir," dedi, sesi karanlık ve g  nahk  rdı.

"Hadi bakalım ihtiyar," diye nefes aldım.

Tanrım, ne yaptı ama!

TEŞEKKÜRLER

Vay anasını!

On beş roman yazdığımı inanabiliyor musunuz? On beş! Ve hepsi iki yıl içinde. İnanamıyorum. Sevmeme rağmen. Bir arkadaşşıma İngilizce kelimeleri bir kağıda not ederken rol yapıyormuş gibi hissettiğimi söyledim.

Kitaplarımı okuyan ve benimle birlikte bu yolculuğa çıkan harika okurlarıma teşekkür ederim.

Benden vazgeçmedikleri için aileme ve arkadaşlarıma teşekkür ederim. Baş ağrısı numarası yaptığımda bile. Ne? Ben bunu asla yapmam. LOL

İngilizce olmayan garip ifadelerimi yakaladığı için MW Editing'deki editörüne teşekkür ederim.

Eve Graphic Design'daki kapak tasarımcım Victoria'ya kitaplarıma bir yüz kazandırdığı için teşekkür ederim.

Susan Hutchinson ve Beth Hale'e hatalarımı yakaladıkları için teşekkür ederim. Benden vazgeçmedikleri için harika beta okuyucularıma teşekkür ederim.

Christine Stephens, Jill Haworth, Mia Orozco ve Denise Reynolds.

Hayal gücümün gelişmesine izin veren ve otuz sayfalık öykümü okuyarak dikkatini dağıtmama izin veren lise öğretmenime teşekkür ederim. O gün sınıf arkadaşlarımlı kurtardım.

Ve son olarak, ama kesinlikle en az değil, kızlarıma. Sizler benim her şeyimsiniz ve sonsuza kadar da öyle kalacaksınız.

XOXO

Eva Kazananlar

BENİMLE BAĞLANTI KURUN

www.evawinners.com adresini ziyaret edin ve bültenime abone olun.

FB grubu: <https://bit.ly/3gHEe0e>

FB sayfası: <https://bit.ly/30DzP8Q>

Insta: <http://Instagram.com/evawinners>

BookBub: <https://www.bookbub.com/authors/eva-winners>

Amazon: <http://amazon.com/author/evawinners>

Goodreads: <http://goodreads.com/evawinners>

TikTok: <https://vm.tiktok.com/ZMeETK7pq/>